

Kusursuz Rekabet

*Aşkta ve savaşta her şey mûbahtı...
Tabii evren işe karışmasaydı.*

Cara Tanamachi

Şirketimi kaybedeceğimden korkuyordum. Oysa tehlikede olan kalbimdi.

Nami otuzuna basmıştı ve hayatı hiç de planladığı gibi gitmiyordu. Nişan atmıştı ve kurucu ortaklarından biri olduğu teknoloji şirketi Toggle batmanın eşiğindedeydi. Hayatında değer verdiği her şey ellerinden kayıp giderken bir galibiyete ihtiyacı vardı.

Derken Jae Lee çıkageldi. Nami'nin lisedeki azılı rakibi aradan on yıl geçmesine rağmen çekiciliğini koruyordu. Üstelik artık lüks bir hayat sürüyordu. Ama her şeyi çok kolay elde etmekten bıkmıştı. Toggle'ı satın alıp parçalamak isteyen şirketin başkan yardımcısı olarak Nami'nin karşısına çıktığında, aradığı mücadeleyi onda bulacağından emindi.

İkisinin de kaybetmeye hiç niyeti yoktu ve savaşları bu sefer daha sert geçecekti. Ta ki düşmanlıkları içlerinde farklı bir tutkunun fitilini tutuşturana kadar. Nami sadece şirketini değil kalbini de Jae'ye kaptırmak üzere olduğunu fark ettiğinde her şey için çok geç olacaktı.

“Nami'yle Jae'nin aşk hikâyesi hepimizin bağ kurabileceği sevimli aile dinamikleri üzerine inşa edilmiş. Aralarındaki kimya sayesinde kendinizi sayfaları çevirmekten alamayacaksınız.”

–Booklist

“Zekice atışmalar, sarhoş dansları ve şakalarıyla Tanamachi'nin aşırı eğlenceli kitabı insana kesinlikle keyif veriyor. Sally Thorne hayranları için birebir.”

–Library Journal

Çeviren: Mavi Nihal Aktaş

ISBN: 978-625-6772-94-6

9 786256 772946

indigo

f /indigokatap
● /indigokatap
■ indigokatap

KUSURSUZ REKABET

The Takeover

CARA TANAMACHI

Baskı: Eylül 2024

ISBN: 978-625-6772-94-6 ZM

Yayınevi Sertifika No: 43362

Copyright © 2024, Cara Tanamachi

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kayı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla

İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti.'ne aittir.

Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Genel Yayın Yönetmeni: Ece Yücesoy

Düzenleme

Çeviren: Mavi Nihal Akraş

Ny.Ozlem

Editör: Ece Yücesoy

Düzeltili: Elif Nihan Akbaş

Kapak Tasarımı: Leonardo Santamaria

Kapak Uyarılama ve Sayfa Tasarımı: B&S Ajans

Baskı: My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8 Kat: 2

Zeytinburnu / İstanbul Tel: 0 (212) 674 85 28

Sertifika No: 47939

İNDİGO YAY. DAĞ. PAZ. REK. LTD. ŞTİ.

Skyport Residence Yakuplu Mah. Hürriyet Blv. No:1

İç Kapı No: 177 Beylikdüzü / İstanbul

Tel: 0 (212) 438 17 83 • Fax: 0 (212) 438 17 84

www.indigokitap.com • info@indigokitap.com

İNDİGO YAY Bir Indigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti. markasıdır.

Cara Tanamachi
Kusursuz
Rekabet

Çeviren: Mavi Nihal Aktaş

İ N D İ G O K İ T A P

Bu yaşamda ve bir sonrakinde hayatımın aşkı olan PJ için.
Bu hikâyeyi ve tüm aşk hikâyelerini sana ithaf ediyorum.

BİR

Nami

Çalışanların doğum günleri kapkekler ve 50 Cent'le kutlanacaktır.

#GAYRİRESMİ-TOGGLE-ÇALIŞAN-EL KİTABI KANALI
TOGGLE DAHİLİ SOHBETİ

Çoğu insanın tuvalet kâğıdı istifçilerinden nefret ettiği gibi ben de doğum günlerinden nefret ediyordum.

Muhtemelen altı yaşındayken Lotza Cheese Pizzeria'da dört dilim pastayı mideye indirip ekstra büyük boy meşrubatların tehlikeli bir karışımını kafaya diktikten sonra dehşete düşmüş bir düzine çocuğun ve ebeveynlerinin önünde top havuzuna kusmamla sonuçlanan şeker sarhoşluğu yüzündendi.

Görünüşe göre, altı yaşındayken bile yaşlanmakla ilgili bir varoluşsal kriz geçirmiştım. Doğum günlerine beslediğim hisler zamanla değişmemiştir.

Hatta şimdilerde doğum günlerinden hiç olmadığı kadar nefret ediyordum. Ayrıca kilometre taşı olarak addedilen doğum günlerine de ayrı bir garezim vardı. Bugünkü gibi. Otuz yaşına giriyordum ve bu, Şikago Magnificent Mile'daki gökdelenimin döner kapılarından geçerken midemi bulandırıyordu. Temmuz sonunun cehennem sıcağından çıkıp beyaz mermer lobiye girdiğimde klimanın serin esintisiyle sarmalanmak beni keyiflendirdi. Kolsuz zeytin

yeşili keten tulumum terli belime yapışmıştı ve ipli sandaletlerimin ince deve derisi tabanlarının metrodan buraya cayır cayır yanan betonda yaptığım beş bloklu yürüyüş esnasında erimeye başlamış olabileceğinden endişeleniyordum. Koyu renk uzun saçlarımı klimanın sıcaklamış boynuma esmesi için kaldırırken rimelimin akmadığını umdum.

Yaşlanınca böyle mi oluyordu? Sıcağa artık tahammül edilmiyor muydu? Off. Tekrar yirmi dokuz olmak istiyordum. Yirmi dokuzken bu kadar terlediğimi hatırlamıyordum.

Sonra yaşlanmak ya da kilometre taşı doğum günlerinin ne anlama geldiği hakkında endişelenecek vaktimin olmadığını hatırladım. Teknoloji şirketim 'Toggle'ı ayakta tutmaya çalışmakla meşguldüm.

Üst katlardaki ofislerine çıkan ya da yakındaki kahve büfesine giden bir sürü insanın arasından geçerken telefonum bipledi.

Seri D için hava tahmini: Hiç gerçekleşmeme ihtimaliyle bulutlu.

Bu, Imani'ydi. Yarı finans sihirbazı yarı öncü olan ortağım. Patron kız değişimin ortaya çıkmasının sebebiydi o. İnsanlar ona beyaz olmayan kadınların yönettiği bir şirket için fon bulamayacağını söylediğinde *İzleyin de görün*, demişti. Sonra da birçok milyonlu üç tur fon yakalamıştı. Bugün arabalarını, yazlıklarını ya da park alanlarını paylaşmak ya da değiş tokuş etmek isteyen insanların birbiriyle iletişime geçmesini sağlayan uygulamamız Toggle için Seri D fonlamanın ne kadar makul olduğu hakkında fikir edinmek için risk sermayedarlarımızla görüşecekti.

İşler gerçekten o kadar kötü mü?

Daha kötü.

İçime bir şeyin oturduğunu hissettim.

Bu defa bize bir Dell fırlatıp işi orada bırakmayacaklar.

Son tur fonumuzdan sonra risk sermayedarlarımızdan biri – Dell– üçüncü ortağımız ve yönetim kurulu üyelerimizden biri olmuştu. Adamın hobileri parayla hava atmak ve katıksız bir kadın düşmanlığıydı. İmani ve ben bundan hoşlanmamıştık ama yatırım nakdi karşılığında ödediğimiz bedel buydu.

Seçeneklerimiz neler?

Altmış çalışan bize bel bağlamıştı.

Henüz emin değilim.

Bu hiç de İmani'nin edeceği bir laf değildi. Genelde kırk farklı dolap çevirirdi. Bu beni endişelendirdi.

Sadece biraz daha zamana ihtiyacımız var.

Kısa bir süre önce *Business Tech*'in kapağını öncüler olarak süsleyerek halka açılmak üzereydik ama pandemi her şeyi bir anda tepetaklak etti. Herkes seyahat etmeyi bıraktı. Kimse olası veba virüslerinin direksiyona yapıştığı bir arabayı paylaşmak istemiyordu. Yeniden kendi ayaklarımızın üzerinde durana kadar bizi suyun üstünde tutacak bir tur fona daha ihtiyacımız vardı.

Boşuna nefesini tüketiyorsun, kardeşim.

Asansör kapısına doğru ilerlerken lobideki kahve büfesinin yakınlarına yeni reklam afişlerinin asıldığını fark ettim. En büyük afişe odaklandım: birörnek pijamalar giymiş gülüşen bir çift, kapuçinolarında köpükten küçük kalpler.

Daha da kötüsü model, eski sevgilim Mitch'e benziyordu. Kahverengi saçlar, eski bir atletin fiziği, dünyanın ona her şeyi borçlu olduğuna inanan bir adamın gülümsemesi.

Hayır.

Bugün olmaz, Şeytan.

Dışarıdan söylediğim ve artık küflenmeye başlamış yemeğin gün sonunda beni beklediği boş dairemi düşünmemeye çalışarak Çakma Mitch'in devasa posterinden hızla uzaklaştım. En ince detayına kadar hazırlanmış planlarım –yirmi sekizimde halka açık bir şirketimin olması, yirmi dokuzumda evlenmek, otuzumda bebek sahibi olmak ya da en azından bunu planlıyor olmak– kontrolüm dışındaki güçler tarafından engellenmişti. Yirmilerimde her şeyin benim kontrolümde olduğunu düşünüyordum. Daha fazla ders çalışırsam, işime daha fazla zaman ayırırsam ve bir Peloton* eğitmeni gibi spor salonuna gidersem her hedef ulaşılabilirdi.

Şimdiyse hepimizin rasgele zıplayan, bir şeyle çarpıştığımızda onun iyi bir şey olmasını uman *tilt* topları olduğumuzu düşünüyordum.

Çok geçmeden kendi katıma ulaştım ve asansörden hareketli teknoloji firmamızın mutlu uğultusuna adım attım. Toggle'in ofisi Şikago'da olabilirdi ama atmosfer olarak tamamen Silikon Vadisi'ni yansıtıyordu: parlak renkler, açık kat planı, mola odasında masa tenisi ve langırt masaları. Cam kapılı buzdolabında bedava gazlı içecekler ve tıka basa dolu bir meyve suyu ve espresso barı. Vans ve solmuş konser tişörtleri giyen gülünç derecede zeki yirmili yaşlardaki insanlar koridorlarda geziniyordu. Bunlardan en az dördü ana koridorda yeni uygulama işlevleri hakkında konuşarak bir frizbiyi karşılıklı atıp tutarken diğerleri Nerf marka bir futbol topunu havaya savuruyordu. İki kişi kafa kafaya vermiş bir hatayı çözmeye çalışıyor ya da kimin daha iyi bir *Uzay Yolu* kaptanı olduğu üzerine tartışıyorlardı –Kirk, Picard, Sisko ya da Janeway– ve konuyla ilgili “resmi” bir oylama mola odasının beyaz tahtasında hâlâ devam ediyordu. Bu uygulama geliştiricileri ve yazılımcılar gürültücü, şa-

* New York merkezli bir egzersiz ekipmanı ve medya şirketi. (ç.n.)

matacı ve komiklerdi; hepsine bayılıyordum. Göğsümdeki sıkışma gevşerken rahat bir nefes aldım.

“Nam-iiiiii!” Kıdemli yazılım mühendislerimizden Priya Patel bir frizbi atışının ortasında durup bağırdı, parlak mavi saçlarıyla onu gözden kaçırmak imkânsızdı. Birkaç kişi daha sandalyelerinde dönüp kıdemli mühendisimin tezahüratına katıldı. “Nam, Nam, Nam, Nam-iiiiii!”

Patronları değil de altın madalya sahibi bir Olimpiyat oyuncusuymuşum gibi tezahürat ediyorlardı. Bunlar benim insanlarımdı. Beni seviyorlardı ve ben de onları seviyordum. Toggle’ın sıradan bir işyeri değil de insanların çalıştıkları için kendilerini iyi hissettikleri bir yer olmasını sağlayacak bir topluluk oluşturmak için çok fazla zaman ve çaba harcamıştım. Hatta geçen sene bir sürü çalışan tişörtünün üstünde şu slogan yazıyordu: TOGGLE: EĞLENCELİ. ŞEYTANI DEĞİL. GERÇEKTEN. SAMİMİYİZ.

Baş teknoloji sorumlum ve Priya’nın şefi Arie Berger yavaşça masasından kalktı. Saman sarısı kısa kıvrıkcık saçları, kahverengi ekose gömleği, haki şortu, deri yürüyüş sandaletleri ve boynundaki Toggle logolu bir kayıştan sarkan şirket kimlik kartıyla televizyon babası havası bugün hipersürücüdeydi. Bu katta kimlik kartını takan tek çalışan oydu ve bazı yazılımcılar –kırk beş yaşında ve Toggle’ın en yaşlı çalışanı olduğu için– ismini hatırlayamayacak kadar yaşlandığını söyleyerek onunla dalga geçiyorlardı. Banliyöde bir karısı ve iki çocuğu vardı, gururla gümüş renkli bir mini van kullanır ve yalnızca 2000’lerin başından kalma eski hip hop şarkıları dinlerdi.

Bilge bir edayla Priya’ya başıyla onay verdi, o da masasındaki taşınabilir küp hoparlörün düğmesine bastı.

50 Cent’in *In Da Club* şarkısının ilk dizeleri gürledi. Mühendisler güneş gözlüklerini takıp beyzbol şapkalarını ters çevirdi, bazıları ataştan mücevherler ve yapışkanlı not kâğıdından kolyeler

takıyordu ve hemen kötü planlanmış bir grup dansına başladılar. En karmaşık kodu sıfırdan yaratabilirlerdi ama koordine olamıyorlardı. Bir kıkırdamayı bastırmak için elimi ağzıma kapadım.

Mühendisler, “Bugün doğum günün,” yazan bir pankart açtılar. Pankart *The Office*’e gönderme olarak iki pörsük kahverengi balonla süslenmişti. Arie bana Toggle broşürleriyle kaplanmış küçük bir kutu verdi.

“Hadi! Aç!” diye bağırdı Priya.

Yavaşça açıp seramik bir kupa çıkardım.

Bir tarafında “Dünyanın En İyi Patronu”, diğer tarafında “İronik Olmayan Bir Şekilde Söylüyoruz,” yazıyordu. Bu kupa anında dünyadaki en sevdiğim şey haline geldi. Herkes alkışlayıp sevinçle bağırdı. Gülümsemekten yüzüm acıyordu ve kalbim patlayacakmış gibi hissediyordum. Daha mükemmel bir hediye düşünemezdim.

“Yaa, teşekkür ederim millet!” Neredeyse –neredeyse– doğum günlerini sevireceklerdi bana. Ama *Dünyanın En İyi Patronu* kelimelerine bakarken gerçekten öyle olup olmadığını merak etmeye başladım. Toggle’ı ayakta tutamazsam dünyanın en iyi patronu olur muydum?

“Ve... kapkeklerimiz var!” Arie masasının altındaki büyük pembe kutuyu çıkararak beynimi ele geçirmekle tehdit eden paniği dağıttı. Kutuyu daha tam açmamıştı ki Priya balıklama atlayıp iki tane kapmış, hatta üçüncüsü için uzanmaya başlamıştı.

Kalite Güvence Şefi Jamal tekerlekli sandalyesini kapkeklerle doğru sürerken, “Hey, şeker alımına dikkat et,” diye uyardı. Artık üniforması haline gelmiş siyah bir polo yaka tişört giyiyordu. Durup siyah Ray Ban gözlüğünü burnunun üstünde düzeltti.

“Sen benim patronum değilsin,” dedi Priya piercingli dilini ona çıkararak.

“Hayır, ama aynı masayı paylaşıyoruz ve bütün öğleden sonra aşırı enerjik olursan masayı oynatıp durduğun ayakların ve şeker kaynaklı titremelerle sallayacaksın,” dedi Jamal.

Jamal ve Priya birbirinin tam zıttıydı. Jamal vakur, ciddi ve sessiz, Priya’ysa gösterişli, dramatik ve gürültücüydü.

Priya, “Masanın titremesine bayılıyorsun ve sen de bunun farkındasın,” diye mırıldanırken parlak mavi saçlarından bir tutamı alnından geriye atıp ona göz kırptı. Jamal yalnızca iç çekerek gözlerini devirdi.

“Arie? Lütfen yardım eder misin?” diye sordu.

“Bu kadar yeter, çocuklar,” dedi Arie en iyi televizyon babası sesiyle. “Kibar olun. Ve Priya, bir kapkek al! Nami daha kendisinininkini almadı bile.”

“Üzgünüm,” dedi Priya bir tanesini süklüm püklüm bana uzatırken.

“Dert etme.” Kapkeki elinden alıp sııttım. Her şey o kadar tatlıydı ki. “Sizleri hak edecek ne yaptım ben?”

“İkramiye imzaladın?” diye bağırdı kalabalığın arkasından bir yazılımcı.

“Kahvaltı Pazartesileri!” diye ekledi bir başkası.

Güldüm. “Çok teşekkürler, millet. Siz olmadan Toggle olmazdı. Samimiyim. Hepinize dehanız ve sıkı çalışmanız için minnettarım. Toggle’ı iyi kılmak adına yaptığınız her şey için teşekkür ederim.”

“Eğlenceli, şeytani değil!” diye bağırdı başka biri.

Bakışlarımı gözlerini bana dikmiş şapşal, tuhaf, mükemmel yüzlerinde dolaştırırken kupamı onların şerefine kaldırdım. Kalbim göğsümde kabardı. Uçuk kaçık teknoloji meraklılarından oluşan bir ordunun sevgisini kazanmışken kimin bir Mitch’e ihtiyacı olurdu ki? “Biz sadece bir şirket değiliz. Biz bir aileyiz.”

Herkes alkışlayarak onayladı.

“Ayrıca 50 Cent için de teşekkür ederim,” diye ekledim. “Bugün ona ciddi ihtiyacım vardı.”

“Bize resmi oyunu vererek borcunu ödeyebilirsin. En iyi *Uzay Yolu* kaptanı için... Kaptan,” dedi Arie kollarını kimlik kartının üstünde kavuşturup mola odasının cam duvarından görünen beyaz tahtaya doğru başıyla işaret etti.

“Oyum Janeway’e,” diye ilan ettim. “Düşmanlarla dolu bir gemiyle yeni, tehlikeli bir bölgeyi keşfe çıkıyor ve yine de işi hallediyor.”

Picard, Kirk ve Sisko hayranları düşmanlıktan uzak bir tavırla sızlanıp yuhalarken Priya da dahil olmak üzere Janeway hayranları sevinçle bağırdılar.

Priya, “Biliyordum. Duydun mu? Sana söylemişim!” diye böbürlendi Jamal’e bakarak.

Jamal ellerini bezginlikle havaya kaldırarak, “Kadının meşhur bir lafı bile yok!” diye şikâyet etti. “Her iyi kaptanın meşhur bir lafı olmalı.”

“Var,” diye karşı çıktım. “Diyor ki...” Priya’yla diğer Janeway hayranları bana katıldı ve “Yap şunu!” diye bağırdık bir ağızdan.

“O bir pazarlama sloganı, meşhur bir laf falan değil,” diye homurdandı Jamal. Elindeki kapkeki dizinde dengelerken başını onaylamaz bir edayla salladıktan sonra masasına döndü.

Arie yanımda güldü. “Tamam, kırmızı gömlekler, işinizin başına.”

“Gerçekten mi? Kırmızı gömlekler mi? Gözden çıkarılabilir mi olduk şimdi?” diye sordu Priya.

“Her zaman,” diye dalga geçti Arie bir elini kısa kıvırcık saçlarından geçirirken. “Hepiniz önce düşman gezegene ışınlanıyorsunuz.” Arie bana baktı. “Patronluktan istifa edip bizimle beraber kod yazmaya dönmek istemediğine emin misin? Kaçırdığın şeylere bir bak.”

Bunu alaycı bir tavırla söylemişti ama aslında epey cazip bir teklifti. En mutlu günlerimden bazıları, yazılımdaki ilk zamanlarımdı. Frizbi atabildiğim günler. Hem yazılımcı hem şirketler hukukunda uzmanlaşmış bir avukat olduğum, en sevdiğim iki şeyi harmanladığım zamanlar: karmaşık kodlar ve daha da karmaşık sözleşmeler.

Ben camdan ofisime giderken yazılımcılar frizbiye, futbola ve asırlık pop kültürü tartışmalarına geri döndüler. Arie geride kalıp ofisime kadar peşimden geldi.

“Bu arada bir saniyen var mı?” diye sordu laptopumu çantamdan çıkarıp masamdaki fişe takarken.

“Yine blok zincirleri ve kriptoyla ilgili konuşacaksan yok,” diye sataştım. Arie NFT'lere o kadar meraklıydı ki iki çocuğuna da doğdukları gün kendi NFT'lerini hediye etmişti.

Arie gözlerini devirdi. “Sen sormuştun.”

“Ben ‘Bu ne?’ diye sormuştum. Dört günlük bir PowerPoint sunumu beklemiyordum.”

“Konu NFT'ler değil,” diye güvence verdi kimlik kartıyla huzursuzca oynarken. “Ama kesinlikle bir fırsatı kaçıırıyorsun. Ek ödemeler hakkında konuşmak istiyorum.”

“Bu teknik olarak Paula'nın alanı değil mi?” Bakışlarımızı ofis yöneticimize ve İK ofisine çevirdim.

“Tatilde, unuttun mu?”

“Peki ya, Dell?”

Paula teknik olarak Dell'e rapor veriyordu, o yüzden o olmadığında Dell onun yerini doldurmalıydı.

“Dell zamanında.” Arie sesindeki hoşnutsuzluğu saklamakla uğraşmadı.

Doğru, Dell zamanı. Adam saatlerce ortadan kaybolurdu. Bazen bütün bir gün hiç açıklama yapmadan gelmezdi. Ama çalışanların iş etiği konusunda ilk şikâyetçi olan da o olurdu. Ne hikmetse asistanlarının hiçbiri uzun süre dayanamıyor, hepsi bir süre sonra istifayı basıyordu. Dell için çalışmak zorunda olsam ben de istifa ederdim. Yalnızca iki modu vardı: Tatil mülkleri ve çok sayıdaki Tesla'sıyla hava atmak ya da kıdemli bir yazılım mühendisinden kuru temizlemeden kıyafetlerini almasını isteyecek kadar alçalmak da dahil olmak üzere iş beklentileri konusunda tamamen mantıksız davranmak. Tüm

çalışanların zamanlarının en az yarısını ona nasıl eşek şakası yapacaklarını düşünerek geçirmeleri şaşırtıcı değildi. Geçen aralık ayında Dell'in herkesin ikramiyelerini kesmek için kulis yaptığı haberinin duyulmasının ardından zımbası ve tüm kalemleri dahil olmak üzere bütün masasını Grinch ambalaj kâğıdına sarmışlardı. Üstüne üstlük biri telefonunu hackleyip zil sesini "Sen Kötü Bir Adamsın, Bay Grinch" çalacak şekilde ayarlamıştı. Nasıl değiştireceğini bulana kadar bir ay boyunca telefonu o şarkıyla çalmıştı.

"Dün hiç yoktu," diye mırıldandım neredeyse kendi kendime.

"Merak etme," dedi ve bana baktı. "Kaleyi biz savunabiliriz."

Ona sıırıttım. "Yapabileceğinizi biliyorum."

"Maria'nın ücretli iznini uzatabilir miyiz diye konuşmayı umuyordum."

En iyi yazılımcılarımızdan biri olan Maria Lopez geçen ay bebeğini sezaryenle kucağına aldıktan sonra birkaç komplikasyon geçirmişti. Bir enfeksiyon yüzünden planladığından daha uzun süredir hastanedeydi ve iyileşme süreci yavaş ilerliyordu. Ona ofisten kocaman bir geçmiş olsun buketi gönderirdik ama çiçeklerin faturaları ödemediğini biliyordum.

Normalde fazladan izni onaylamakta tereddüt etmezdim ama bu kez orantısız bilançomuzu düşünüp duraksadım. Önümüzdeki altı ay boyunca çalışan masraflarını karşılayabileceğimden yüzde yüz emin değildim ve tutamayacağım sözler vermekten nefret ederdim. Kaynaklarımız vardı, şu an için. O kaynakların ne kadar dayanacağı alacağımız yeni işlerin miktarına bağlıydı. Arie tereddütümü yakaladı.

"Hepimiz tatilimizi bağışlamaya hazırız..." diye başladı kimlik kartıyla biraz gergince oynarken.

Kendimi berbat hissettim ve parayla ilgili endişelerimi hemen bir kenara bıraktım.

Başımı iki yana salladım. "Çok tatlısınız ama buna gerek yok. İstedigi kadar izin alabilir." Maria harika kod yazıyordu ve onu

kaybetmek istemiyordum. “Bizden olanla ilgilenmezsek nasıl bir aile oluruz?”

Arie rahatlamış görünüyordu. “Güzel. Çünkü Dell bu konuda ayak sürüyordu ve böyle bir finansmanımızın olmadığını söyledi,” dedi. “Yani en azından Paula tatile çıkmadan önce.”

Hafif tedirgin görünüyordu. Son zamanlarda herkes öyleydi. Gelirlerin düştüğü kimsenin gözünden kaçmamıştı ve tekrar artış göstermeye başladılarsa da henüz tamam olmak için çok yolumuz vardı. Hiç tamam olup olamayacağımızı da ancak Tanrı bilirdi. Tam pandeminin arkamızda kaldığını düşündüğümüz anda başka bir varyantı ya da vaka sayılarının yeniden yükselmesi bizi beynimizden vurulmuşa çeviriyordu. Ekonominin yavaşladığına ve eli kulağında bir durgunluk tehlikesine dair söylentiler de cabasıydı. Bir de Imani'nin az önceki endişe verici mesajları vardı. Yatırımcılar bu defa bizi kurtaramayabilirlerdi. Bu düşünceyi aklımdan kovdum. Kötü haberler daha araba yoluna bile girmemişken onları içeri davet etmeye gerek yoktu.

Dell'in karanlık ofisine doğru kaşlarımı çattım.

“Bırak da Dell'le ben ilgileneyim,” dedim. Kendi hastalık iznini bağışlamam gerekirse öyle yapacaktım. Maria'nın iznini kendi 401K'ndan ödemek zorunda kalacaksam da yapacak bir şey yoktu. Bunun geçici bir çözüm olduğunu biliyordum ama elimdeki çoğunu Toggle'a yatırdığım için sonsuz kaynağım yoktu sonuçta. Imani'nin hünerini göstermesini ummaya devam edecektim.

Beklenmedik faktörlerin insanın hayatını nasıl sonsuza kadar değiştirebileceğini herkesten daha iyi biliyordum. Babamın kalp krizinden öldüğü hafta gibi. Yaklaşık üç yıl önce aniden, tam risk sermayesi tedarik ettiğimiz dönemin ortasında olmuştu. Boktan şeyler kimsenin planlarında yer almazdı. Ama yine de oluverirlerdi.

* ABD Gelir Kanunu'nun bir ara maddesi. Çalışanın belirlediği miktarda maaşından 401K katkı payı kesilir ve işveren sponsorluğunda çeşitli fonlara yatırılarak değerlendirilir. (ç.n.)

Arie çalışma masasına dönmeden önce bana gururlu bir baba gibi bakarak, “Teşekkürler Kaptan,” dedi. Kendi ofisini talep edebilecekken yazılımcılarının ortasındaki bir masayı seçmişti. Bunu onlara göz kulak olmak için yaptığını söylemişti ama televizyon babası/CIO sakinimizin ara sıra frizbi fırlatmayı sevdiğini biliyordum. Yalnızca işe geliş yolumda biriken e-posta dağını kazarak işe giriştim. Saatim biyledi. Tanımadığım bir numaradan bir mesaj vardı.

Doğum günün kutlu olsun, Namby.

Namby mi?

Kanım dondu.

Yalnızca bir kişi bana bu gıcık lakapla seslenirdi.

Jae Lee.

Lisedeki eski ezeli düşmanım. Okul birinciliğini ellerimin arasından alan ve istediğim iki farklı bursta beni kıl payı yenen çocuk. Fena şekilde. Söylentilerc göre, onun yerine üniversite sınavına girmesi için birine para verecek kadar zengindi. Hem de iki kez. Jae her zaman *Jae*'yi düşünürdü. Daha da kötüsü, inek bile değildi. Okulda gülünç derecede, çılgınca popülerdi; fazladan kredi toplamaya ve sınıfta her zaman elimi kaldırmaya düşkünlüğümle asla kazanmayı umamayacağım bir popülerlikti. Popülerliğini bugün onu asla ve kat'a takip etmediğim tüm büyük sosyal medya platformlarında sürdürüyordu.

O olduğunu bilsem de *Jae*? yazdım. Başka kimse bana Namby demezdi.

Başka kim olacaktı, Namby?

Bilmem... deccal? Ne zaman etrafta olsan dünyanın sonu gelmiş gibi hissediyorum. Ayrıca numaramı nasıl buldun?

Seni görünce söylerim.

Hayır. Bu, hayatta yaşanmayacaktı.

San Jose'de olduğunu sanıyordum. Erkek kanka kültürünü desteklediğini. Yangın çıkardığını. Ne bileyim deccal işleriyle meşgul olduğunu işte.

Artık değil. Chi-town'a döndüm.

Ne zamandan beri?

Görüşüğümüzde sana taşınmanın tüm detaylarını anlatacağım. Çok yakında görüşürüz.

Yaklaştığını fark edersem görüşmeyiz.

Bana gülmekten gözünden yaş gelen bir emoji gönderdi. Ve bir şeytan emojisi.

Bu saçmalıklara ayıracak vaktim vaktim yoktu. Kurtarmam gereken bir şirket vardı.

Berbat zamanlama konusunda Jae'nin üstüne yoktu zaten. Lise mezuniyetinden beri onunla konuşmamıştım. Yıllardır ondan özenle kaçınıyordum. Telefonumdaki şeytan emojisine bir bakış atım. Yakında görüşürüz mü? Dosya dolabımdan fırlayacakmış gibi etrafımı süzdüm. Neden beni görmek istiyordu ki? Ve neden doğum günümü takip ediyordu? Kayda alıp bir sonraki lise buluşmasında izleteceği bir eşek şakası üzerinde çalıştığını düşündürdü bu bana. Doğum günümü hatırlamış olmasının hiçbir iyi sebebi olamazdı.

Belki internette ipuçları bulabilirdim. Sosyal medyasına bakabilirdim.

Laptopumu şöyle bir süzdüm. Mitch'le düğünümüzün iptal olduğunu duyduğumdan beri elimden geldiğince tüm sosyal medya platformlarından kaçınıyordum. On sekiz ay önce mahremiyet istemiştim ama tabii ki bu, yangına benzin dökmek gibi bir şey olmuştu. Kimse bana kendimle baş başa kalma imkânı tanımamıştı. Hatta biri Mitch'in neon renkli bekârlığa veda partisi otobüsünün arkalarında hevesle bir sarışınla yakınlaştığı bulanık bir videoyu gün yüzüne çıkarmıştı. Birkaç kişi videoyu yayınlamış, zayıf tesellileri ve güçbela gizlenmiş hasetleriyle beni etiketlemişti. En kötü kısmı da zevkle tekrar tekrar... ve tekrar paylaşılmış olmasıydı. Okulda popüler olmadığımı her zaman biliyordum (birinin koridor nöbetçisi olması gerekiyordu sonuçta) ama açıkçası geçtiğimiz son bir buçuk yıla kadar başarısızlığımı isteyen bu kadar insan olduğunu gerçekten fark etmemiştim.

Herkesin aylarca bön bön baktığı, yol kenarında tüten bir enkazdan ibarettim.

Ama bunca zamandır kaçındığım sosyal medyaya şimdi bakmak zorundaydım. Jae'nin ne yaptığını görmem gerekiyordu. Belki hesaplarından birinde beni "yakında" görmekle ilgili bir ipucu olabilirdi. Belki ortak bir arkadaşımızın düğünü gibi o kadar haince olmayan bir şeydi?

Jae'yi internette yıllardır aratmamıştım. Bir anlığına hayatının belki de hayal ettiğim kadar mükemmel olmayabileceğini düşündüm. Belki o da sosyal hayatında bocalıyordu. Gerçi Bay Mezuniyet Kralı'nın böyle bir sorun yaşadığını hayal dahi edemiyordum. Belki kumar problemi vardı. Belki nadir, ölümcül olmayan bir hastalık geçiriyordu. Hatta tedavisi olmayan, tekrar eden bir isilik. Yüzünde. Aklım Jae'nin başına gelmiş olabilecek kasvetli olaylarla ve bana kendimi hayatımla ilgili iyi hissettirecek şeylerle dolu korkunç bir tavşan deliğine düştü.

Bununla gurur duymuyordum, tamam mı?

İnsanlar için kötü şeyler dilememem gerektiğinin farkındaydım. O insanlar Jae gibi olsalar bile.

Hesabına girip herkese açık olan paylaşımlarına bakındım. Ve anında hatamı fark ettim. Jae'nin profilinde beni neşelendirecek kederli bir hikâye bulmayacaktım. Neden öyle olacağını düşünmüştüm ki? Altın çocuk hâlâ... altındı. Daha kötüsü, yaş aldıkça daha da iyi görünmeye başlamıştı. İnci dişli, gamzeli gülümsemesi hâlâ mükemmeldi. Bir dişi bile eksik değildi. Bir tane bile. Ve gür, siyah saçlarının hepsi hâlâ yerindeydi.

İşte, yeni bir araba almıştı. Tony Stark'ı kıskandıracak kadar parlak, pahalı görünen gümüş bir Audi. Şahane. Ve şuraya bakın, *Şikago'ya geri taşındığına* dair bir fotoğraf paylaşmıştı. Şapşal bir turist gibi #GüzelEvimŞikago mu yazmıştı altına gerçekten? Of. Başka bir fotoğrafta da Michigan Gölü'ne baktığı için kimsenin dilinden düşmeyen, yepyeni gökdelenindeki iğrenç Gold Coast dairesinin balkonunda dinleniyordu. Benim iki yatak odalı Old Town dairem onun evinin yanında bir çöplüğün karanlık, ıslak köşesi gibi kalıyordu.

Hem niye tüm paylaşımları herkese açtı? Fazla mı gösterişçiydik ne?

Ekranı kaydırıp daha fazla paylaşımına baktım. Nerede çalışıyordu ki bu? Görebildiğim paylaşımlarda buna dair bir şey yoktu. Ama ne iş yapıyorsa tüm Michelin yıldızlı restoranların müdavimi olacak kadar iyi kazanıyordu. Midem bulandı. Buraya taşınalı daha bir yıl olmamasına rağmen koluna her hafta muhteşem görünen yeni bir influencer model takıyor gibiydi. Hiç şaşırmamıştım. Jae Lee hayatında hiçbir zaman boş kalmamıştı. Ayrıca beğendiği mesajlara bakılacak olursa tüm eski kız arkadaşları ayrıldıktan sonra onunla arkadaş kalmak için yalvarıyorlardı bir de. Bir dakika. Telefonuma baktım. Safariye mi gitmişti? Afrika'da? Vahşi yaşamı koruma derneğindekiyle poz mu vermişti? Bu fotoğrafta gerçek bir aslan vardı. Aslan diyorum!

Ve... Paris.

Bir saniye. Lanet olası Paris'e gitmişti.

O, kolları iki yana açık halde yüzünde kocaman bir gülümsemeyle Eyfel Kulesi'nin tabanına yakın bir yere tünemişken o kadar üzüldüm ki bomboş hissettim.

İçim kıskançlıkla buruldu.

Paris, balayıma gideceğim yerd.

Yakıcı kıskançlık içimde bir delik açarken sinirli bir iç çekişle laptopumu kapadım. Jae'nin profilinde şu yeşil reçeteli olmayan ilaç reklamlarındaki gibi bir uyarı olmalıydı. *Jae'nin profiline bakmak ağır ve tedavisi olmayan bir Hayat Kıskançlığı hastalığına yol açabilir. Bazı hastalar ümitsizlik, en yakın candan atlama, avazı çıktığı kadar çığlık atma, saçlarını yolma velveya Jae Lee'yi öldürme arzusu gibi hisler deneyimleyebilirler. Sekiz saatten uzun süren Hayat Kıskançlığı ya da cinayete meyilli ani düşünceler gibi etkiler görürseniz derhal doktorunuza başvurmalısınız.*

O eyalet tenis şampiyonu olurken benim yerel yarışmada ilk turu bile geçemediğimin konusunu açsam da olurdu madem. Viral olan bir *flash mob* dansına liderlik ederek mezuniyet kralı olurken kimsenin bana baloya beraber gitmeyi bile teklif etmediğinin.

Lise döneminin çoğunda benmerkezci bir şerefsiz olmasına rağmen Jae asla insanların yanışını izlemek için tezahürat ettiği bir enkaz olmamıştı.

Telefonum yeniden öttü.

Hayatında olan bitenleri konuşmak için sabırsızlanıyorum – yüz yüze, Namby, Şimdilik hoşça kal.

* Birbirini tanımayan bir grup insanın internet üzerinden daha önce belirlenen yer ve zamanda çoğunlukla eğlence için bir araya gelmeleri. (ç.n.)

İKİ

Jae

Başarılı olması en muhtemel kişi seçildi.

En Popüler Kişi seçildi.

En İyi Dansçı seçildi.

Yetenek yarışmasında En İyi Erkek Grubu kategorisinin kazananı (kardeşleriyle beraber) seçildi.

Kendi erkek müzik grubunu kurması en muhtemel kişi seçildi.

İnternet Ünlüsü Olması En Muhtemel Kişi seçildi.

Dümdüz Ünlü Olması En Muhtemel Kişi seçildi.

Harika Ötesi Biri Olması En Muhtemel Kişi seçildi.

Muhteşem Bir Parti Vermesi En Muhtemel Kişi seçildi.

JAE LEE, 2010 MEZUNLARI

Cumartesi gününü kütüphanede geçirmesi en muhtemel kişi seçildi.

NAMI REID, 2010 MEZUNLARI

“**B**elki de Namby’ye mesaj atmak şerefsizce bir hareketti. **B**a şerefsizce hareketler benden sorulurdu, o yüzden bana uygundu. Ayrıca cehennem kaçkını eski Koridor Nöbetçisi’yle akıl oyunları oynamak eğlenceliydi. Son yılımda bana o kadar çok geç kâğıdı vermişti ki yatak odamın duvarını o kâğıtlarla kaplayabilirdim. Dürüst olmak gerekirse parti havasını öldürme kraliçesi seçildiğine dair dedikodu çok yerindeydi. Eğer partinizde fıçı biranın önünde belirirse polisin de eli kulağında demekti.

Bir tek o zaman hariç. Mezuniyet partim. Annemle babam amcamı görmek için Güney Kore'ye gitmişti ve erkek kardeşlerimle ben de tüm ergenlerin yapacağı gibi fırsattan istifade herkesin aylarca konuştuğu partilerin partisini yapmıştık. Aklımda yarım bardak rom kolayı kafaya diktikten sonra hıçkırarak kendine has bir koşan adam* performansı sergileyip annemin ortanca çalılığına düştüğü halinin bir görüntüsü vardı, saçı başı darmadığındı. Namby'nin o halini –kendini biraz salacak kadar bir süre herkesi azarlamayı bırakan o halini– bir kez daha görseydim arkadaş olabilirdik. Ama o Şikago Üniversitesi'ne gitmişti, ben de Pensilvanya Üniversitesi'ne ve ilişkimiz o kadarla kalmıştı.

Ama Namby'nin ortağı Dell'le bir toplantı ayarlarken düşündüğüm şey onun o sarhoş haliydi. Dell'in Toggle'da mutsuz olduğu kulağıma çalınmıştı. Ve tam da beklediğim gibi önümde uzun bir şikâyet listesi vardı. *Nami*, demişti, *sonucu umursamıyor*. Ütopik işyerleriyle ilgili olmayacak hayalleri vardı ama bunu sürdürmeye devam ederse kimsenin çalışacak bir yeri olmayacaktı. Pandemi vurduğunda hissedarlardan –*hissedarlardan*– kâr paylarından vazgeçip ödeme yapmalarını istemişti! Sadece ışıkları açık tutmak ve çalışanların maaşlarını aldığından emin olmak için. Dell bu konuda çok hiddetliydi. Namby şirket sahiplerinden çok personeli umursamaya nasıl cüret ederdi? Komünist miydi bu kadın? Dell gerçekten endişeliydi.

Namby'nin kurallar, doğru olanı yapmak ve daha da önemlisi herkese kendisinin haklı olduğunu *söylemekle* bu kadar meşgul olması beni şaşırtmamıştı. Lisede Namby'nin siyah beyaz dünya görüşü (geç kalmışsan geç kalmışsındır, istisna yok) sinir bozucuydu ama ben bile onun kadar azılı ve amansız bir rakiple hiç karşılaşmadığımı kabul edebilirdim. Bu kadar saygıdeğer bir düşmanla karşılaşmayı... ne kadar olduğunu hatırlamıyordum.

Herkesin nefret etmeyi çok sevdiği bir şirket olan Rainforest'ta yatırımlar departmanının en genç genel müdür yardımcısı olarak

* Sabit bir koşucuyu taklit eden ve kayan adımlardan oluşan bir sokak dansıdır. (ç.n.)

hayallerimin işini kapmanın gerçekten bundan daha zor olacağını düşünmüştüm. Ama iş... kolay sayılırdı, hatta biraz fazla sıkıcıydı. İyi olduğum şeyi yaparken yüklü bir maaş aldığım için heyecanlı olmam gerekirdi ama son zamanlarda işime duyduğum coşkuyu kaybettiğimi kabul etmem lazımdı. Rainforest'tan ve Wharton'da işletme yüksek lisansı yapmadan önceki günlerimi gitgide daha fazla düşünürken buluyordum kendimi. Lisede Namby'nin jilet gibi keskin rekabeti beni sürekli tetikte tutardı.

Son zamanlarda yapay zekâ asistanlarımızdan Treely'nin benim işimi yapabileceğini düşünmeye başlamıştım. Tıpkı yapay zekâ şirketi Hal'in bu sıkışık toplantı odasında oturduğum şu an gibi. Joust'un ilgilendiğini duyduğumuz için şirketi satın alıyorduk çünkü Joust ne isterse onu önce biz ele geçirmeliydik. Joust bizim büyük zincir mağazaları silip süpürmemizden daha büyük bir hızla son teknolojileri silip süpüren tek ve en büyük rakibimizdi. Joust teknoloji ve sosyal medyanın Rainforest'ıydı.

Ama Rainforest her şeyin Rainforest'ı olmak istiyordu. Bazı insanlar buna dünya hâkimiyeti derdi.

Ben kazanmak diyordum.

Rainforest'ın daha önce satın aldığı tüm şirketler gibi bu da kolay bir anlaşma olmalıydı. Yalnızca satın alma belgelerini imzalayıp hayatımıza devam etmeliydik. Ama şirket sahiplerinden biri son dakikada vicdan yapmıştı.

Anlıyordum. Kim şirketini Herkesin Nefret Etmeyi Çok Sevdiği Ama Yine de Alışveriş Yaptığı Büyük Kötü Şirket'e satmak isterdi ki? Şirketi bölüp tüm mallarını çalacak ve muhtemelen personelin yarısını –eğer şanslılarsa– işten çıkaracaktık. Nobel Ödülü falan kazanmayacaktık.

Ama küçük domuzcuk evini elinde tutmak istiyorsan kurdu akşam yemeğine çağırmayacaksın. Bütün anlatmaya çalıştığım buydu. Hal'in hissedarları –hepsi– kurda altın yaldızlı bir davetiye göndermişlerdi. Ben de bu yüzden buradaydım.

Ve siz kurt olmakla ilgili üstüme gelmeden önce söylemeliyim ki dünyada iki tür insan vardır: kurtlar ve domuzlar. Gıda zincirinde daha yüksekte olduğum için özür dileyecek değildim.

Hal'in hissedarlarından biri diğer dördüne neden teklifimi reddetmeyi değerlendirmeleri gerektiği hakkında ateşli bir savunmanın ortasındaydı. *Fazlasıyla* cömert teklifimi. Öngörülen üçüncü çeyrek kârlarına baktığınızda gereğinden fazla cömertti hem de. Teklifim, bu masadaki herkesin tek bir banka transferiyle yüzde birlik dilime yükseleceği anlamına geliyordu.

Banka transferlerinden nefret ediyordum. Açıkçası, çizgi filmdekiler gibi büyük bir çanta dolusu para getirebilseydim kimsenin son dakika fikir değiştireceğini sanmıyordum. Yeşil dolar işaretli çuval bezinden kocaman çantaya bakıp bir kelime bile etmezlerdi.

Çünkü tüm bunların yalnızca şov için olduğunu biliyordum.

“Rainforest’in bu şirketi kurarken koyduğumuz değerlere uyduğunu düşünmüyorum, hem gerçekten her şeyi satmak istiyor muyuz?..” dedi hissedar. Bir iş görüşmesinde keten bir panço ve gladyatör sandaletleri giyyordu, saçlarını da topuz yapmıştı. İnsanların geçinmeye yetecek maaş gibi şeyleri önemseydiğini düşünmesini istiyordu ama yenilikçi konuşmalarını yalnızca randevuya çıktığı insanları etkilemek için kullandığına hisse senedi opsiyonlarım üzerine bahse girerdim. Konu kendi hayat tarzına geldiğinde yüzde birin yüzde birinde olmaktan ve sermaye kazancı vergisinden şikâyet etmekten fazlasıyla hoşnuttu.

Boğazımı temizledim. “Jim...”

“Adım Jake.”

“Doğru. Jake.” Özür diler gibi bir gülümsemeyle ona baktım. Adını bilerek yanlış söylemiştim. Dengesini bu şekilde bozuyordum. Nihayetinde kurtların domuzcukların adlarını bilmesine gerek yoktu. Buraya iş bağlantısı kurmaya gelmemiştim.

“Her şeyi satmanın nesi yanlış?” diye sordum.

Panço Jake şaşkınlıkla bana baktı.

“Hayır, ciddiym. Her şeyi satmanın nesi yanlış? Çalışanlarına kalıcı iş teklif etmeyi mi planlıyorsun? Çocuklarına? Torunlarına? Yükümlülük nerede bitiyor, Jake?” Birkaç kişiyle beraber güldüm. Masadakilere tek tek baktım ve Rainforest’ın hukuk danışmanı Maureen’le göz göze geldim. Bu görüşmelerin milyonlarcasına girmişti ve sırada ne olduğunu biliyordu. Önündeki sözleşme kâğıtlarını karıştırdı. Koyu renk saçlarını Fransız topuzu yapmıştı, kalın, şeffaf çerçeveli gözlüğünün arkasındaki yüzü duygusuzdu. “Hadi ama, ortaçağdaki bir soylunun topraklarından bahsetmiyoruz burada.”

Diğer iki hissedar gülümsedi. Biri güldü.

“Konuştuğumuz gibi, Rainforest çalışanlarınızdan bazılarını tutacak.” Anahtar kelime: Bazıları. Teknik olarak bir avuç. Onlardan istediğimiz bilgileri alana kadar kalacaklar ve sonra onlar da gideceklerdi. “Ya da şirket sizde kalsın. Elbette, satmayın. Üçüncü çeyrek kâr raporuyla devam edin ve dördüncü çeyrekte halka açılmanızın tamamen önüne geçin. Kendinize sorun: Yatırımcılarınız bir tur daha size arka çıkacak mı? *Onlar* ne istiyor? Hem size arka çıkmazlarsa o zaman ne olacak? Dönüp bize gelmeniz gerekecek, Jake. Gerisin geri dönecek ve sizi satın almamızı isteyeceksiniz. Ama o zamana kadar belki de rakibiniz Aragon’u satın almış olacağız. Bunu yapmak istemiyoruz. Siz Aragon’dan daha iyisiniz ve Rainforest en iyisini istiyor ama bizimle sert oynarsanız başka seçeneğimiz kalmaz. O zaman Aragon’u alırız. Ve sizi almakla artık ilgilenmeyiz. O zaman çalışanlarınıza ne olur? İşsiz ve seçeneksiz kalırlar. Ve o zaman onlara siz bile yardımcı olamazsınız.”

Jake’in yüzü soldu. Masanın çevresinde diğer hissedarlar arasında endişeli mırıltılar dolaştı. Kulağa şerefsizin teki gibi geldiğimin farkındaydım. Ama aslında sadece bazı acı gerçekleri dile getiriyordum. Mesele şuydu ki milyonlarca Jake tanışmıştım. Pek ilkelerine

bağlı adamlar sayılmazlardı. Sadece sonunu getirme niyeti olmadan duyar kasarlardı. Nihayetinde parayı almayı arzuluyor, sadece bu konuda kendini iyi hissetmek istiyordu. Hepsi buydu. Herkese başka seçeneğinin olmadığını söyleyebilmek istiyordu.

Ben de bu noktada devreye giriyordum.

Ona bir seçenek vermiyordum. Ona bir çıkış yolu veriyordum. Bütün istediği de buydu.

“Yani böylece bazı çalışanların iş hayatına devam edecek. Bazılarıysa gidecek. Sen ve ortakların uygun miktarda bir karşılık alacaksınız ve mesela bizimle çalışmak istemeyen veya çalışamayacak kişiler için tazminat fonu oluşturma özgürlüğünüz olacak. Ya da gerçekten yenilikçi mi olmak istiyorsun? Kendi şirketlerini kurmak isteyen çalışanlarına destek olmak için kendi fonunu kur.”

Sandalyemde öne eğilip dirseklerimi masaya koydum ve tek tek her hissedarla kasıtlı göz teması kurdum. Bakışlarım en uzun Panço Jake’te oyalandı. “Hâlâ bu işteki iyi adamlar olabilirsiniz.”

Panço Jake’in kazancından tazminat fonları ya da mikro krediler için pay ayırmayacağını biliyordum. Son bir yılda yalnızca bir kişi bunu yapmıştı. Bir. Muhtemelen iki düzine şirketin içinden. Ama yapacaklarını *düşünmeyi* seviyorlardı.

Telefonum titredi. Babam arıyordu. Onu telesekretere yönlendirmeyi düşündüm ama Panço Jake’in kıvama gelmesini sağlamak için iyi bir zamandı.

“Hepiniz dediklerimi bir düşünün. Bunu açmam lazım.” Toplantı odasının kapısına yöneldim. “Alo?”

“Jae-Yeon.” Babamın sert, pes sesi kulağıma kesik geldi. Her zaman tam adımı kullanırdı. Resmiyeti asla bir kenara bırakmazdı, neredeyse hiç. Güney Kore’den tıp fakültesi için göç ettiğinden beri aksanını yok etmek için çok uğraşmıştı ama bütün gayretine rağmen hâlâ duyuluyordu.

“Selam baba.”

“Cumartesi akşam yemeğinde olacaksın.” Babam asla soru sormazdı. Yalnızca net ifadelerle konuşurdu, tıpkı fitıkları iyileştirdiği ya da apandisleri aldığı genel cerrahi ameliyatlarında olduğu gibi.

“Evet, baba. Orada olacağım. Aylık Lee ailesi toplantımızı kaçırmam, hele de senin leziz bulgogi’ni.”

Babam neredeyse alaycı bir edayla homurdandı. Hiçbir zaman iltifat kabul etmezdi. Taştan bir duvarı övmek gibiydi. Kuzey Kore’den kaçmış aşırı geleneksel ve muhafazakâr babasıyla Güney Kore’de geçirdiği çocukluğu, iltifat kabul etmenin ölümcül bir günah olan kibirle aynı şey olduğu düşüncesini kazıyordu zihnine. Güney Kore’de onun İngilizce sınıfına ders veren Havai doğumlu annemle tanıştıktan sonra Birleşik Devletlere taşınmıştı. Babam tıp fakültesine gidebilsin ve annem de yerel Kore okulunda öğretmenlik yapabilsin diye Şikago’ya taşınmışlardı.

“Bir kız arkadaş getireceksin.”

“Ah, hayır. Kusura bakma baba, kız arkadaşım yok.” Bir aile yemeğine kız arkadaşımı götürmeyeli yıllar olmuştu. Çünkü her götürdüğümde babam, annem ve erkek kardeşlerim yemeği “Kim Jae’nin Eşi Olmak İster?” isimli kâbus gibi bir oyun programına çeviriyorlardı. Aynı zamanda bu program, *Çocuklarınıza Korece isimler mi seçeceksiniz? Ama neden olmasın?* gibi “Rahatsız Edici Kişisel Sorular Soralım” olarak da bilinirdi.

Evet. Yok, ben almayayım.

“Kız arkadaş getirmelisin. Kardeşlerinin...”

“Kız arkadaşları var. Biliyorum.” Ama onlar evin büyüğü değillerdi. Üzerlerinde daha az baskı vardı. Evlenip evlenmemeleri kimsenin umurunda değildi. Bir şekilde her şey benimle alakalıydı. *Benim* aile adını devam ettirmemle alakalıydı ama en son baktığımda hepimizin soyadı Lee’ydi. Toplantı odasının büyük cam penceresinden baktım. Panço Jake zayıflıyordu. Diğer hissedarlar onu ikna ediyorlardı. Hatta biri sözleşmeyi imzalaması için

kâğıtları ona doğru ittirdi. “Baba, iş toplantıma geri dönmem gerekiyor.”

“İş.” Babam kelimeyi tiksintiyle burnundan soludu. “Kendi sesini dinlemeyi seven adamlar için o. Tıp fakültesine gitmelisin.” Babam tıp ya da hukuk diploması gerektirmedikçe hiçbir kariyerin zahmete değer olduğunu düşünmüyordu. “Cheol-Yeon gibi.”

Ameliyathanede yüksek sesle Metallica çalan, becerikli bir kalp damar cerrahı olan en küçüğümüz Charlie.

“Ya da illa istiyorsan hukuk fakültesine. Sang-Yeon gibi.”

Son yılında MCAT sınavına değil de LSAT sınavına gireceği haberini verdiğinde Sam yaklaşık bir saniyeliğine ailenin yüz karası olmuştu.

“İlgilenmiyorum, baba.” İsimde babamın cerrah maaşının *iki katını* kazanmamın önemi yoktu. Babamın kariyerler konusunda değişmez görüşleri vardı. Rainforest gibi şirketleri anlamak istemiyordu. “Ama bana güven, kariyerimde gayet iyi gidiyorum.”

“Hayatınla anlamlı bir şeyler yapmalısın, Jae-Yeon. Kutu teslimi yapmak *iyi gitmek* değil.”

“Kutu tesliminden daha fazlasını yapıyoruz,” dedim.

“İyi bir eşi cezbetmenin yolu Rainforest’ta çalışmaktan geçmiyor.”

Babam flörtleşmekten hepimiz tavus kuşuymuşuz da bir eş cezbetmek için tüylerimizi kabartmalıymışız gibi bahsediyordu. Beklendiği gibi kâğıtları imzalayan Panço Jake’e cam duvarlardan bir bakış attım. Bu kadar kolay pes ettiği için biraz üzgündüm. “Başımın çaresine bakıyorum, baba.”

“İş hayatı gelip geçer ama herkesin her zaman bir doktora ihtiyacı vardır. Ya da avukata. Bu meslekler uzun ömürlü. Topluma katkı sağlamana yardım ederler. Bu çalıştığın şirket. Esasında ne yapıyor ki?”

“Bir milyon insanı istihdam etmek dışında mı diyorsun?”

Babam gırtlğından onaylamayan bir ses çıkardı. “Daha büyük mutlaka daha iyi demek değildir.”

Bu konuşmanın en kötü kısmı bir yanımda onunla aynı fikirde olmasıydı. Rainforest’ta işe girdiğimde şirket işleyişinde daha fazla etkim olabileceğini, dinamiği değiştirebileceğimi ve çalışanlar için, hatta devraldığımız şirketler için bu oturmuş kültürü iyileştirebileceğimi düşünmüştüm. Ama sonra dünyanın Panço Jakelerle dolu olduğunu fark etmiştim. Kimse dünyayı daha iyi bir yer yapmakla ilgilenmiyordu. Yalnızca sonuçla ilgileniyorlardı. Başka türlüüne inanmak aptalca olurdu. İşim tahmin edilebilir geliyordu. Bazı açılardan biraz üzücüydü. Rainforest’tan önce hiç çizgi film çantası dolusu paraları düşünmemiştim.

“Daha yararlı bir şey yapmalısın,” diyordu babam şimdi. “Ayrıca sen abisin, Jae-Yeon. Sorumlulukların var. Aile adını devam ettirmelisin.”

“Evet, baba. Ama kusura bakma, gitmem lazım. Seni arayacağım.”

Babam *en büyük oğlum olarak beni yüzüüstü bırakıyorsun* konuşmasına başlayamadan telefonu kapadım. Telefonumu cebime sokup babamın hayal kırıklığını üstümden atmaya çalıştım. Bunun beni neden hâlâ rahatsız ettiğini bilmiyordum: Onun tıpatıp benzeri olmamaktan hüküm giymiştim ve kendimi bildim bileli babamı hayal kırıklığına uğratiyordum. Günün birinde bunu umursamayayı bırakacak mıydım merak ediyordum. Bir yanımda bırakmayacağımdan endişeleniyordu. Bir yanımda bırakacağımdan.

Derin bir soluk vererek içimde toplanan öfkeyi dışarı akıttım ve toplantı odasına yöneldim. İşimden sıkılısam da yaptığım şeyin yine de değerli olduğunu söyledim kendime. Sonuçta bu işi yapacak kadar iyi bir maaş ödüyorlardı bana.

Babam yaptığım işi asla anlamayacaktı ve bunda sorun yoktu. Ona Cadılar Bayramı’nda şeker toplamaya çıkmanın ne olduğunu açıklamak gibi bir şeydi bu da.

Soytarı gibi giyinirsen sana bedava şeker veriyorlar, demişti bir keresinde. Bir parça şeker için mi? Haysiyetinin değeri bu kadar küçük mü?

Bazı şeyleri asla tam olarak anlamayacaktı.

Toplantı odasının kapılarını iterek içeri girdim. “Anlaştık mı?” diye sordum çoktan anlaştığımızdan emin bir tavırla. Galibiyetin eşiğindeyken hep hissettiğim o beklenti uğultusunun yokluğu çok barizdi. Rainforest Etkisi demeye başlamıştım buna.

Panço Jake isteksizce uzanıp elimi sıktı ama yüzünde bir gülümseme vardı. “Evet,” dedi. “Anlaştık.”

“Bunu duyduğuma sevindim.” Omzuna hafifçe vurdum.

Devam et, yat paranı suçluluk hissetmeder. harca, Jake. Ve rica ederim.

Mutlu hissetmeliydim ama boş bir galibiyet gibi geliyordu. Diğerleriyle de tokalaştım, ortakların keyfi artık epey yerindeydi. Birisi köşedeki mini buzdolabından bir şampanya şişesi çıkardı ve kutlama havasına girerek mantarı patlattı. Plastik flüt kadehler çabucak doldurulup dağıtıldı.

Zafer kazanmış bir kurttan ziyade kafese kapatılmış bir Pomeranian gibi hissediyordum.

Cebimde telefonum öttü.

Mesaj Namby'dendi.

Gelip beni görmene gerek yok. Durumum mu? Hâlâ Şeytani Hortlak olduğumu düşünüyorum. Ziyaret etmekle hiç uğraşma. Her şeyi konuşmuş olduk.

Gülmeden edemedim. Her zamanki Namby işte. Biraz olsun değişmemişti. İçimde sıcak ve parlak bir şey yandı. Namby'yle ilgili hiçbir şey kolay ya da tahmin edilebilir değildi.

Hızlı bir cevap yazdım. *Bunu yüzüme söylemen için sabırsızlanıyorum.*

Toplantı odanda. Hissedarlarından birinin ve kurulunun yarısının şirketi satmak istediği ve diğerlerinin de bu seçeneği ciddi ciddi düşündüğü bir ortamda.

Ve onların oyları Namby'ninkini geçersiz kılacaktı. Ya da kılacak mıydı? Bir teklifin sonucundan emin olmayalı çok, çok uzun zaman olmuştu. Bunun zorluğu içimde bir rekabet alevini ateşledi. Belki birisi kurdu kafesinden çıkarabilirdi.

Yerini ve zamanını söylemeye ne dersin? Böylece yanımda bir haçla kutsal su getirebilirim.

Parmaklarım ekranımda hızlıca kaydı.

*Ne? Söyleyip eğlenceyi mi mahvedeyim?
Bilgin olsun, vampirler artık seksi.*

Hah. Tabii. Yalnızca kuduz bir kurtadam seni flört uygulamasında sağa atardı.

Kıskandın mı?

Namby'nin cevabı neredeyse anında ekranda belirdi.

Zavallı bir zombi olmanı mı? Lütfen ama. Beyninin olmasının tek yolunun onları yemek olduğunu ikimiz de biliyoruz.

Samimi, şaşkın bir kahkaha patlattım.

Karşılıklı hakaretlerimizi ne kadar çok sevdiğimi unutmuştum. Koridorlarda sürekli bu şekilde çatıştırdık, birbirimize kimsenin takip edemeyeceği bir hızla hakaretler yağdırırdık. Kimse bana Namby gibi ayak uyduramazdı. Ve hakaret etmek hiç bu kadar iyi

gelmemişti. Her zaman herkesten daha iyi olduğunu kanıtlamaya çok kararlıydı. Onu alaşağı etmek çok keyifli olacaktı.

Bana beynin yok diyorsun ama hiçbir şeyden haberi olmayan sensin. Seni ne zaman göreceğimi bulabildin mi?

Onu kıskırtmadan duramıyordum.

Umursadığımı kim söyledi?

Lütfen. Namby. Umursamasan şu an mesaj atıyor olmazdın.

Cevabını yazıp muhtemelen sildikçe noktalar bir belirdi bir kayboldu. Sonra...

Bunca yıldan sonra biraz tevazu edinebildiğini gördüğüme sevindim. Ve haklısın. On yıldır sana mesaj atmak için bir neden çıkmasını hayal ediyordum. Her şey tam da planladığım gibi gidiyor. Belki felaket tellallığı yapacağım ama evren senin etrafında dönmüyor.

Ah, bu güzel olacaktı. Çok, çok, çok güzel.

Beni gördüğünde kibrimi kırmaya çalışabilirsin.

Mesajıma çabucak döndü:

Ben varım.

Ah, evet, lütfen.

Düzenleme
Ny.Ozlem

ÜÇ

Nami

Her günü Tako Salısı'yımış gibi yaşa.

Çünkü takosuz bir gün seni öldürmez ama neden riske atasın ki?

#GÜNLÜK İLHAM KANALI
TOGGLE DAHİLİ SOHBETİ

Tam o akşam annemin evine giderken midem düğüm düğüm oldu. Jae'nin annem ve Sora'nın benim için verdiği (çok da sürpriz olmayan) sürpriz partiye gelebileceğine kendimi inandırmıştım.

Ve evet, partiden haberim vardı. İkisi de sır tutamazdı. Sora beceriksizce arkadaşlarımla iletişim bilgilerini sorarken neredeyse gerçeği yumurtlayacaktı ve annem de –üç farklı seferde– gelirken mesaj atacağıma dair söz verdimişti. İlluminati bir gün ifşa olmak isterse annemle ablama mesaj atıp “bazı örgüt meselelerini gizli tutmalarını” istemeliydi. İki saat içinde kamu malı haline gelirlerdi.

Doğum günü partileri konusundaki hislerimi biliyorlardı (Bkz: Lotza Cheese Pizzeria). Teknik olarak bana önden söylemiş olsalar bir saat öncesinde nereden çıktığı belli olmayan ateşli bir hastalık geçirebilirdim. Bu şekilde, partiyi bildiğimi itiraf etmeden partiden kaçamıyordum. Madde 22.*

* Amerikalı yazar, Joseph Heller'in romanı. Bu deyiş, bir sorunun çözümünün sorunun kendi içinde barındırdığı bir koşuldan ötürü engellenmesi anlamında kullanılmaktadır. (ç.n.)

Jae orada olacak mıydı? Orada olacağı konusunda gerçekten endişelenmeye başlıyordum. Bunu neden umursadığımı bilmiyordum. Ama umursuyordum. Beni görmekle ilgili tüm o esrarengiz mesajlar? Annemle Sora'ya sürpriz partiyi bildiğimi itiraf etmeden onun gelip gelmediğini de soramazdım. Kendimi korunmasız hissediyordum. Cesareti kırılmış. Neredeyse telefonumu çıkarıp lafı hiç dolandırmadan Jae'ye bu gece gelip gelmeyeceğini soracaktım. Ama net bir cevap almayacağımı biliyordum. Asla merakımı giderecek bir şey yapmazdı. Hâlâ lisedeki kibirli pislikti o.

Çağırduğım paylaşımlı araç annemin şimdiden arabalarla dolu (ne kadar da gizli kapaklıydı ama) garaj yoluna yakın bir yerde durdu. Keten tulumumun kırıışıklarını düzeltmeye çalışırken midem daha da düğüm düğüm oldu. Hemen inmek yerine öylece oturdum. Toggle ailemden kimsenin orada olmayacağını biliyordum, çünkü işten sonra doğum günümde iki tek atalım diye beni ikna etmeye uğraşmışlardı. Onlara sürpriz partiyi söylediğimde benim olmam gerekenden daha çok şaşırımlarına bakılırsa davet edilmişlerdi. Bu da beni kimin davetli olduğu konusunda endişelendiriyordu.

“Şey... hanımefendi?” Paylaşımlı arabanın şoförü Julio biz annemin garaj yolunda beklerken dikiz aynasından bakışlarımı buldu, kır saçlı bir büyükbabaydı. “Şey, acaba burası doğru adres mi?”

“Evet.” Annemin sevimli küçük bungalovunun önünde duruyorduk, yeşil çimleri ve düzgünce kırpılmış çalıları burayı ne kadar önemsedığını gösteriyordu. Garaj yolundaki arabalara bakıp Sora'nın, teyzemin ve eniştemin arabalarını tanıdım. Bütün aile tam takım buradaydı. Bu sabah başlayan sıcak, gün boyunca daha da kötüleşmişti ve yakınlardaki Michigan Gölü'nden esen hafif rüzgâr bile kalın nem duvarına karşı pek bir rahatlama sunmuyordu. Julio'nun gri sedanındaki zayıf klimadan mümkün olduğunca faydalanacaktım, özellikle de gerginlikten deli gibi ter döktüğüm için.

Belki Jae burada değildi. Ama o zaman... o burada değilse... kim olacaktı? Üniversite arkadaşlarım mı? Hukuk fakültesinden insanlar mı? Lisedekiler mi? İptal olan düğünümle ilgili paylaşımları açgözlülükle yalayıp yutan, neşeyle arkamdan fısıldayan kişiler mi?

“Otuzuncu doğum günüm için ailem sürpriz bir parti veriyor da ben... herkese saklanacak zaman vermek istiyorum.”

“Ah! *Feliz cumpleaños!*” Sırıttı. “Otuz göstermiyorsun! Tanrım!”

“Yaa. Teşekkür ederim.” Nem yüzünden yavaşça elektriklenmeli bir ölüme maruz kalsa da föne verdiğim paraya değmişti.

“Yani sana... sürpriz olmayacak mı?” Julio benim için üzölmüş gibi görünüyordu.

“Benim için sorun değil. Bu sene yeterince sürpriz yaşadım.”

Düğün salonuna ve yemek şirketine verdiğim depozitoları yakmak zorunda kalmak gibi. Paris'teki balayımı kaçırmak gibi. Üstünde tadilat yapıldığı için gelinliğini iade edememek ve bu yüzden hâlâ hayat tercihlerimin sekiz bin dolarlık suçlaması olarak evdeki dolapta plastik siyah bir kefeninin içinde asılı olması gibi.

Bana –mükemmeliyetçiye– daimi bir hatırlatıcı görevi görüyordu: Hayatım mükemmelin yakınından bile geçmiyordu.

Ve Jae muhtemelen sadece bunu başıma kakmak için orada olacaktı.

“Şey... Bayan Doğum Günü Kızı?” Julio dikiz aynasından bana endişe dolu gözlerle baktı. Kibar olmaya çalışıyordu ama adamın alması gereken başka insanlar vardı.

“Kusura bakma, Julio. Evet, gidiyorum.” Garaj yolunda çok fazla zaman harcadığı için bahşişini iki katına çıkarıp değerlendirmesine beş yıldız verdim.

Telefonu öttü. Ekranını havaya kaldırarak, “Ah, *muchas gracias!*” dedi coşkuyla.

* (İsp.) Doğum günün kutlu olsun. (ç.n.)

** (İsp.) Çok teşekkür ederim. (ç.n.)

Julio'nun arabasının arka kapısını açıp dışarı çıktım, yoğun temmuz sıcağı bedenimi yüksek dereceye ayarlanmış bir elektrikli battaniye gibi sarararak bana Şikago'da gerçekten iki mevsim olduğunu hatırlattı: Kış ve temmuz. Julio'nun, garaj yolundan geri geri çıkarken bana el sallayışını dehşetle izledim. Arkasından koşma isteğimle mücadele ettim. Belki Toggle geliştiricilerini hâlâ indirimli içki saatinde yakalayabilirdim.

Hayır. Annemi üzmeye değmezdi. Ya da Sora'yı.

Derin bir nefes alıp annemin arka çitlerine yöneldim. Kısa asfalt yolda platform espadrillerimin içinde sarsak adımlarla ilerlerken şimdiden terlemeye başlamıştım. Kendi sürpriz partime geç kalmıştım ama sanırım böylesi erken gitmekten daha iyiydi.

Boğazıma bir yumru oturmuştu. Gözlerimi çitteki sürgüye diktim. Tek yapmam gereken arka bahçe kapısını açmaktı. Aklıma eski sevgilim Mitch geldi ve beni bu partiye kararlı, güven veren bir elle itmek için burada olmayışına kızdım. *Hadi, bebeğim*, derdi. *Biralar kendi kendilerini içmeyecekler*. Tembel, bencil ve sadakatsiz olabilirdi ama güvenilir bir artı birdi.

Sürgüyü onun gırtlığıymış gibi tuttum. Gürültüyle çekip açtım.

Mitch burada değildi. Sadece ben vardım. Tek başıma. Her zamanki gibi. Hayat bana bir şey öğrettiyse o da gerçekten güvenebileceğim tek kişinin kendim olduğumdu.

Tamam. Derin bir nefes al. Yerine, hazır... Kapıyı hızla açtım.

Beklediğim üzere küçük bir insan kalabalığının, "Sürpriz!" diye bağırmasıyla karşılandım.

Ablam vardı. Nişanlısı Jack. Annem. Büyükanne Mitsuye. Teyzem Aiko. Eniştem Rod. Anakaradan bir sürü kuzenimiz de (yarısı İskoç tarafından kızıl saçlı, diğer yarısı Japon tarafından simsiyah saçlıydı ve kırkyama bir Birleşmiş Milletler alt komite toplantısının ortasına düşmüş gibiydim) buradaydı. Ve... Jae yoktu.

Tamam, güzel.

Ama nedense biraz hayal kırıklığına uğramıştım.

Kendime böyle hissetmemin nedeninin yalnızca Jae'nin hazırladığı iğrenç planı mümkün olduğu kadar çabuk atlatmak istemem olduğunu söyledim.

“Sürpriz! Doğum günün kutlu olsun!” diye seslendi annem verandasındaki ızgaranın arkasından üstüme atlayarak. Muntazam kesilmiş siyah, kısa küt saçları zıplarken tipik bir yaşlanmayan Japon Amerikalı gibi görünüyordu. Beni videoya aldığını geç fark ettim. Hem de olabilecek en kötü açımdan.

“Ah! Vay canına!” Şaşırmış gibi yapmaya çalıştım.

Lensi bana çevirerek, “*Canlı yayındayız!*” dedi tekdüze bir sesle. “Harika değil mi? Çok mutlu değil misin? Bunun için çok uğraştık ve bayılacağını biliyorduk. Bayıldın, değil mi?” Annem çok umutluydu. İhtiyaç duyduğu şey yüzünden okunuyordu: *Bunun için mutlu olmana ihtiyacım var, Nami. Mutlu ol yoksa ben mutsuz olacağım.* Hayatımda işlerin iyi gittiği sırada bunu karşılamak zor değildi. Ama Mitch’le ayrıldığımızdan beri her şey zorlaşmıştı. Mitch şerefsizin tekiydi, o yüzden tam olarak onu özlediğim söylenemezdi ama onunla yapmayı planladığım tüm o şeyleri özlüyordum: Paris’i turlamak, bir ev almak, aile kurmak. Ama annemin etrafında mutsuz olmak seçenekler dahilinde değildi. Küçüklüğümden beri alttan alta hep aynı manipülasyon vardı. *Benim işim seni mutlu etmek ve seninki de mutlu değilsen bile öyleymiş gibi yapmak.*

Bu düşünceler korkunç ve bencilceydi, o yüzden hepsini içimde derinlere bastırıp bir daha asla dışarı çıkarmamaya yemin ettim. Annem harikaydı. Babamı ve beraber planladıkları emekliliği kaybettikten sonra üç yılı aşkın süredir çok fazla şeyle uğraşıyordu. En azından hayatımdaki her şey mükemmelmiş ve bu parti tam da istediğim şeymiş gibi davranabilirdim.

Yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirdim. “Yaa, teşekkür ederim, anne. Bu çok... şahane. Gerçekten. Şahane. Şahane!” Daha kaç kere “şahane” diyecektim acaba? Biraz daha söylersem hiç de şahane olmadığını düşündüğümü fark etmeye başlayacaktı. Normalde bu kelimeyi hiç kullanmazdım bile. Sahte gülümsemem yanaklarımı acıtmaya başlıyordu ama canlı yayındaydık o yüzden gardımı düşüremezdim.

Sora öne çıktı, oduncu gömleği içindeki fırıncı sevgilisi –ay, yani nişanlısı– Jack de peşinden geldi. Sora her zamanki gibi muhteşem görünüyordu. Kıvrımlı hatları vardı ve mükemmeldi, hatta şu an yüzünde makyaj olduğunu bile sanmıyordum. Onu bir Rönesans tablosundan çıkmış gibi gösteren çiçek pembesi, kırışmayan kumaştan bir yazlık elbise giyiyordu. Dolabından rasgele aldığı ilk şeyi giyer ve her zaman harika görünürdü. Açıkçası onun *c’est la vie* tavrına hem hayrandım hem de kıskanıyordum. Hiçbir zaman benim gibi kafasına bir şeyler takıp duran biri olmamıştı. Yanakları aşktan al aldı – hâlâ. Doğrudan vuran güneş ışığında beni neredeyse kör eden parmağındaki yirmi dört karatlık prenses kesim pırlanta nişan yüzüğünden bahsetmiyordum bile. Gözlerimle ona sessiz bir imdat çağrısı gönderdim.

“Bu kadar canlı yayın yeter, anne,” dedi Sora annemin omzuna dokunarak. “Doğum günün kutlu olsun, kardeşim.” Beni çekip biraz fazla uzun sarıldı. Mitch’ten beri bana fazlasıyla yumuşak davranan tek kişi Sora olmuştu. Ayrılıktan sonra yeni açılmış kahvaltılık gevrek kutusu gibi çok alakasız şeylere hüngür hüngür ağlamaya başlayan bir duygusal enkaz halindeyken bir süre onunla yaşamıştım. O zamanlar her şey bana Mitch’i hatırlatıyordu. Düğünü planladığım dönemdeki davranışlarım yüzünden aylarca özür dilemiştim. Herkese düğüne dair detaylar hakkında patladığım o dönemi yüzüme vurmadığı için Sora’ya her zaman minnettar

* (Fr.) Aman, hayat işte. (ç.n.)

olacaktım. Şimdi neden mutsuz olduğumu görebiliyordum, Mitch benim için doğru kişi değildi. Tüm şüphelerimi ve korkularımı nedime elbiseleriyle pasta seçimlerine akıtmıştım.

Annem acele edip duygusal rahatsızlıkları ardında bırakmak istese de Sora onun tam tersiydi. İyi değilken iyiyim diyorum diye hiç durmadan endişeleniyordu. Büyürken birbirimizden ancak bu kadar farklı olabilirdik. Sora daha sakin ve Zen'di. Sora'nın düşük seviye tropik kasırgalarına kıyasla beşinci seviye alarm veren duygularıyla ortalığı kasıp kavurarak öfkeye kapılan ya da ağlayan her zaman bendim. Mitch'ten sonra içine düştüğüm öfke ve hayal kırıklığı sarmalı, depresyonun sınırında gezmem onu korkutmuştu. Babam gibi çabuk parlayan biri olduğumu hatırlatmıştı ona.

Sarılrken sessiz bir güvence verir gibi onu hafifçe sıktım: İyiyim. Gerçekten.

O gözlerinde şüpheyle geri çekilirken hen gruba bakınıp Jae'yi düşünüyordum. Belki de ortancaların içinde gizleniyordu.

“Fatima'yı mı arıyorsun?” diye sordu Sora, üzgün görünüyordu. Beni annemin kamerasından uzağa çekti.

Aslında Sora lafını edene kadar altıncı sınıftan beri en yakın arkadaşım olan Fatima Bibi'yi aramak aklıma gelmemişti. İkimizin de büyük kalabalıklardan nefret ettiğimizi ve ekşi uzun jelibonlara bayıldığımızı fark ettiğimizde matletler* takımında yakınlaşmıştık. Evet, evlenip banliyöye yerleştiğinden beri yakın değildik ama böyle şeylerde hep birbirimizin yanında olacağımıza dair sözsüz bir anlaşmamız olduğunu sanıyordum. Ne var ki gerçekten de burada değildi.

“Bebeği ateşlenmiş. Yarım saat önce aradı.”

“Ah.”

“Ayrıca Desmond ve Ramone da geleceklerdi ama evlat edinme işlemleri onaylanmış,” diye açıkladı Sora hızlıca. “Bebeği al-

* Matematik ve atlet kelimelerini birleştirerek oluşturulmuş bir isim. (ç.n.)

mak için bu sabah New York'a uçmaları gerekiyordu." Sora konuşurken, partide Jae'yi bulmayı kafama taktığım için burada olan herkesin benimle kan bağı olduğu gerçeğini gözden kaçırdığımı fark ettim. "Ava'nın da bugün ev satışı uzamış. Sonrasında gelmeye çalışacak."

"Sürpriz partiye geç mi gelecek?" Etrafa bakındım ve annemin arka bahçesindeki grubun pek de bir kalabalık oluşturmadığını fark ettim aniden.

"Evet." Sora üzgün görünüyordu. Bana biraz fazla sıkı sarıldı. Beni bırakırken gözleri yalvarır gibiydi. "Gerçekten denedik. Denedik. Gerçekten."

İşte o zaman kafama dank etti.

Sosyal medyada azalan takipçiler ve düşüşümün kıkırdamalar eşliğinde paylaşıldığı gönderiler yalnızca bir tesadüf değildi.

Gerçekten de Toggle dışında hiç gerçek arkadaşım kalmamış olabilirdi.

"Sanırım otuz olmak bu," dedim ama şaka güldürmedi ve Sora'yla Jack beni endişeli bakışlarla incelediler.

"Hayır, otuzlar harikadır," diye ilan etti Sora hızlıca. "Gerçekten."

"Ah, evet. Yirmilerden daha iyi olduğu kesin," diye ekledi Jack. Sonra bana acaba otuzlarında tanıştıkları için mi böyle düşünüyorlar diye merak ettiren bir aşkla birbirlerine baktılar. Otuzlarımdan yirmilerimden daha iyi olacağına inanmak istiyordum, gerçekten. Ama sonra hayatın inişli çıkışlı olacak şekilde ayarlanmış bir *tilt* makinesi olduğunu hatırlıyordum.

"So-dah?" Seksen yedi yaşındaki büyükannemin arkamdan ablama seslendiğini duydum. Adını Japon *r* harfiyle söylediği için kulağa neredeyse soda gibi geliyordu. "So-dah? Nami nerede?"

"İşte burada, büyükanne," dedi Sora onu yanıma getirirken. Annem de neyse ki kamerasını kaldırmış yanımızda dolanıyordu.

“Büyükanne Mitsuye!” dedim canlanarak.

“Ah! Nami!” Sesi o kadar heyecanlıydı ki duygulanmadan edemedim. Hızla verandaya çıktı. Mavi taşlı düğmelerle göz kamaştırıcı kısa kollu bir bluz giyiyordu ve beyaz saçları şık bir küt kesimle çenesine düşüyordu. Kollarını kocaman açmış bana doğru yürürken yüzü saf bir sevgiyle ışıldıyordu. Yumuşak ve minikti, yasemin kokuyordu.

Yeniden on yaşındaymışım gibi, “Çok uzamışsın!” dedi geri çekilerek. Onun küçülüyor olabileceğini dile getirmekten kaçındım.

Bana fazladan beş santim daha kazandıran mantar dolgu topuk ayakkabılarımı işaret ederek, “Topuklu ayakkabılar, büyükanne,” diye açıkladım.

“Aa!” Yumuşak bir kahkaha attı. “Ne şapşalım!” Sonra kaşlarını çattı. “Senin şu oğlan nerede?”

Midem kaygıyla büzüldü. “Oğlan mı?”

“Mitch?”

Ah, olamaz... Büyükanne Mitsuye bile Mitch’in artı bir olarak yavan nezaketini özlüyordu.

Sora ve Jack panikle birbirlerine baktılar. Annem yakınlardan savaş meydanındaki bir sıhhiyeci gibi atladı. “Anne!” diye azarladı. “Sana söylemişim, hatırlasana. Nami ve Mitch ayrıldılar.” Büyükanne Mitsuye’nin yüzünden kafa karışıklığı geçti ama annem büyükannemi atıştırmalık masasına götürürken iş işten geçmişti.

“Nami. Şarap. Derhal,” dedi Sora beni kolumdan yakalayarak. O ve Jack beni Büyükanne Mitsuye’den uzaklaştırdılar. Jack içecek masasından en yakındaki beyaz şarap şişesini alıp Sora tirbuşon ararken ikisi de acil triyaj moduna geçmişti.

Mitch’i ve ona harcadığım yılları, onu birinci ve arkadaşlarımı ikinci sıraya koyduğum o dönemleri düşünürken bir pişmanlık

dalgasına kapılsam bile, “Sorun yok. Gerçekten,” dedim. Dürüst olmam gerekirse hiçbirinin gelmemesi şaşırtıcı değildi.

“Şarap ister misin? Ya da tekila?” diye sordu Sora endişeli bir sesle. Duygusal kasırgam için bir afet alarmı vermek üzereydi. Ama iyiydim. Benim için endişelenmesine ya da ortalığı velveleye vermesine gerek olmadığını söylemek istiyordum. İyiydim. Yani tamamen iyi değildim ama... yeterince iyiydim.

“Şarap olur. Gerçekten.”

Jack ustalıkla mantarı çıkardı. Sora bir kadeh aldı ve daha ne olduğunu anlamadan elimde markasını bilmediğim beyaz şarapla cömertçe doldurulmuş bir kadeh tutuyordum.

“Nami’ye!” dedi Jack kadehini bizimkilere tokuştururken. İki geçtiğimiz yıl benim cankurtaranım olmuşlardı ve onlara minnettardım. Çok sabırlıydılar, sayısız akşam yemeğine ve randevuya dış kapının dış mandalı olarak katılmama izin verdiler. Jack hiç olmayan abim gibiydi ve Sora’ya uygundu.

“Teşekkürler, ekip. Şerefe.” Hepimiz içtik. Şarap tam da ihtiyacım olduğu gibi ferahlatıcı ve sertti. Üzülecek ya da kızacak neyim vardı ki? Ailem buradaydı. Jae burada değildi. Sosyal medyamı dikizleyenlerin hiçbiri de. Buraya gelirken arabada kafamda kurduğumdan daha iyi bir senaryo değil miydi bu?

Enkaz gibi hayatımdan başka bir şey düşünmeyi umarak, “Düğün planlaması nasıl gidiyor?” diye sordum Sora’ya.

“Kötü,” diye itiraf etti alçak sesle. “Annem...”

“Ele mi geçiriyor?” Bunu zaten çok iyi biliyordum. Annemin niyeti iyiydi. Yardım ettiğini düşünüyordu ama Sora buna müsaade ederse, en basit tabiriyle *kendi* istediği düğünü planlayacaktı. Başarısız düğünümle ilgili bir sürü kavga etmiştik. Gelinlik için markaların indirim mağazalarına gidip birkaç dolar tasarruf etmek istediysem de onun istediği pahalı butiğe razı olmuşum. Şimdi, dolabımın üçte birini kaplayan fermuarlı büyük abiye çantası bana

ödün vermeseydim en az sekiz bin dolar daha zengin olacağımı hatırlatıyordu.

Sora üzgün bir yüz ifadesiyle, “Evet,” diye iç çekti. “Ona nasıl hayır diyeceğimi bilmiyorum.”

“Sert ve net olmalısın. Eğer anneme hareket alanı verirsen bundan faydalanır.”

Sora'nın yüz ifadesi anneme hareket alanından daha fazlasını verdiğini, annemin artık oraya taşındığını, tüm eşyalarını boşalttığını ve gecekondü haklarını talep ettiğini söylüyordu.

Jack kolunu korumacı bir edayla Sora'nın etrafına sararken, “Her şey iyi olacak,” dedi. “Halledeceğiz.”

Sora ona minnettar, aşk dolu gözlerle baktı ve Jack de bakışlarına kocaman bir gülümsemeyle karşılık verdi. İçimde bir kıskançlık sancısı hissettim. Yanında sağlam bir partnerinin olması nasıl bir histi acaba? Hayatın Büyük Problemlerinin üstesinden gelmene yardım eden birinin? Toggle'a fon bulma karmaşasını yönetmeme yardım edecek biri olsaydı keşke. İnşa ettiğim her şeyin bıçak sırtında olduğuna dair korku aklımdan hiç çıkmıyordu. Toggle'ı ve başarısızlığa ne kadar yakın olabileceğini düşündüğümde... beni boğmakla tehdit eden karanlık, derin bir kaygı duyuyordum.

Keşke bununla ilgili konuşabileceğim bir Jack'im olsaydı. Çünkü biri size Jack'in Sora'ya baktığı gibi baktığında hiçbir problemin beraber çözülemeyecek kadar büyük olmadığını bilirdiniz.

Mitch'in bana böyle baktığını hiç hatırlamıyordum. Sürekli her gece oynadığı video oyunlarındaki nişancılara baktığını düşünürsek bakmadığını biliyordum.

Çimenliğin karşısından annem bize el salladı. “Bu, pasta zamanı demek,” dedi Sora. “Jack?”

“Bende,” diye bildirdi Jack, sonra da annemin ikinci buzdolabını tuttuğu müstemilat garaja doğru gitti.

“Ben kâğıt tabakları alayım,” diye araya girdi Sora. “İçerideler.”

“Ben alırım,” diye teklif ettim. “Sen Jack’e yardım et.”

“Gerek yok...”

“Gerçekten. Bana fark etmez.” Bu ikisini ayrı tutmak suçmuş gibi geliyordu. İçeri girdim ve telefonum cebimde titredi.

Jae bana bir dans eden zombi gifı göndermişti. Aniden boğazımda bir kahkahanın kabardığını hissettim. Can düşmanımdan mesaj almanın beni canlandırması hayatım hakkında ne gösteriyordu? Samuray kılıcı kullanan bir zombi katil gifı gönderdim.

Başımı kaldırdığımda annemin veranda kapısından el sallayarak beni çağırıldığını fark ettim. Ödüllü fırıncı Jack, pastaya mum dikiyordu. Kâğıt tabak yığınına ada tezgâhtan alırken duraksadım ve Jae’ye mesaj attım.

Bana bir ipucu ver.

Ve hemen pişman oldum. Neden soruyordum ki?

Tabii. Güneş kremi sür. Cilt kanserine yakalanma riskin azalır.

Bu bir ipucu değil. Bir tavsiye.

Aynı şey?

Sonra gülen surat emojiı geldi. Şeytan suratı. Lanet olası.

Şu gizemli “seni yakında görecekim” ne anlama geliyor?

Sana söyleyebilirim ama o zaman bütün eğlencesi kaçır.

Sürprizlerden nefret ederim.

Biliyorum.

Yine şeytan suratı. Kahretsin.

Eğer doğum günüm değilse o zaman... neydi? Bilmemekten nefret ediyordum. Partiye şöyle bir göz atıp hâlâ pastayı hazırladıklarını fark ettim.

Telefonum Imani'nin mesajıyla öttü.

Resmileşti. Seri D yok.

Yüreğim ezildi. O derin, karanlık kaygı boğazımı sıktı. Karnım ışıksız bir panik çukuru gibiydi.

Kesin mi?

Yapabileceğimi yaptım. Bu sefer hünerimi konuşturamadım işte.

Bütün umudumun tükendiğini hissederek telefona baktım. Şimdi iki seçeneğimiz vardı: Satış ya da halka arz. Ve geçen seneki kazançlarımız göz önünde bulundurulursa halka arz bir facia olurdu. Kâğıt tabaklar elimde, iki kişilik koltuğa çöktüm. Bu fona ne kadar bel bağladığımı şu ana kadar fark etmemiştim. Imani her zaman mucize yaratmıştı.

Cam kayar kapı tekrar açıldı ve başımı kaldırdığımda Büyükanne Mitsuye'yi gördüm.

"Ah, işte buradasın, Nami!" İçeri dalıp yanıma oturdu. "Klimayla burada olman akıllıca." Elini yüzünün önünde sallayarak bana gülümsedi, sevimli bir şekilde kırışmış yüzünü sevmemek imkânsızdı. Dizimi okşadı. "Biraz önceki olay için... üzgünüm." Beyaz gri başını iki yana salladı. "Bazen bir şeyleri unutuyorum!" Alnına vuruyormuş gibi rol yaptı. "Eskisi gibi genç değilim." Başını tekrar iki yana salladı. "Kendime yavaşlamayı hatırlatmam gerekiyor. Söylediklerime dikkat etmeyi. Artık yetmişlerimde değilim."

Buna gülesim geldi. Artık yetmişlerinde değil miydi?

“Otuza girerken nasıl hissettin, büyükanne?”

“Korkunç,” dedi bir sineği kovalamaya çalışır gibi yüzünü sıvazlarken. “Ama otuzlar o kadar kötü değil. Yüzün ve vücudun hâlâ yerinde. Kırklar? Eh...” İç çekti. “En azından makyaj yapınca iyi görünüyorsun.”

“Elliler peki?”

“Oradan itibaren yavaş yavaş yokuş aşağı.” Yine de güldü ve dizlerine vurdu, sanki bir gün benimle paylaşacağı gizli bir şakaymış gibi. Gülüşü söndü ve bana bakarken, gerçekten bakarken gözleri endişeyle parladı. Ben küçük bir çocukken okuldan sonra Sora ile bana bakıcılık yaptığı tüm o zamanları, yazın verandasında yediğimiz kırmızı fasulye dondurması toplarını, soyulmuş dizlerime antiseptik sıktığı ve uflarıma üflediği o günleri hatırladım. Büyükanmem hep düşülecek o yumuşak yerd. “Her şey yolunda mı?”

Yolunda mıydı? Her şey yolunda mıydı? “Bilmiyorum,” diye itiraf ettim. “Şirketimi satmam gerekecek. Yoksa bataabilir. Kurmak için çok çalıştım ve çok fazla insan –iyi insanlar– bana bel bağlıyor, şimdi de ben... Bilmiyorum. Başarısız olursa şey olacak...” Mitch’i düşündüm. “...Denediğim her şeyde başarısız olmuş olacağım.”

Büyükanmem boğazından onaylamayan bir ses çıkardı. “Birkaç küçük aksiliğin cesaretini kırmasına ne zamandır izin veriyorsun? Sen hep çetin ceviz olmuştundur. Kimse hazır olduğunu düşünmeden çok önce bisikletinden destek tekerleklerini çıkarmakta ısrarcı olan gözü pek halini hatırlıyorum!”

Büyükanne Mitsuye’nin hız kazanmaya müsait inanılmaz uzun, eğimli bir garaj yolu vardı ve gidonunda beyaz püsküller asılı küçük pembe bisikletimi sürmeyi orada öğrenmiştim. Tabii ki garaj

yolunun son ağzına yanlış gidersen çakılığa giriyordun. Ben de girmiştim, birden fazla kez.

“*Nana korobi ya oki* deyimi gibiydin. Yedi kere düş, sekiz kere kalk, gerçi sen yirmi kere düşüp yirmi bir kez kalkardın! Hatırlıyor musun? Güneş batana kadar o garaj yolunda kalırdın. Çok kararlıydın. Ve sürmeyi öğrendin.”

Destek tekerlekleri ve düşersem beni yakalayacak hiçbir şey olmadan bisikletin üstünde dengede durmanın o muhteşem uçma hissini canlandırmaya çalıştım. Şimdi her şey çok daha riskli geliyordu. Düşersem bisikletten uçan bir tek ben olmayacaktım. Bütün ekibim olacaktı.

Büyükannem bana gülümsedi. “O cesur küçük kız? Hâlâ içeride.” Kalbimi işaret etti.

Büyükannem böyleydi işte. Her zaman yanımdaydı, ne olursa olsun. “Yani şirketin hakkında doğru kararı vereceksin. Ve çalışanların hakkında.” Bana gülümsedi. “Bu sırada neye ihtiyacın olduğunu biliyorum.”

“Ne?” Şarap? Xanax?

Büyükannem bana doğru eğildi, sesi alçaktı. Beyaz kaşlarından birini kaldırdı. “Pasta ve dondurma.”

Güldüm. “Çok doğru, büyükanne.”

“Ee, ne dersin? Tatlı alması için yaşlı bir kadını dışarı çıkarmaya yardım eder misin?” Başıyla kapıyı işaret etti.

Kalkıp ona elimi uzattım. Büyükannem elimi tutarak kendini biraz çabayla ayağa kaldırdı, gerçi dizlerinden ses gelmedi. Güneşin batıp mor alacakaranlığın her şeyin üzerine çöktüğü yapışkan temmuz akşamına çıkarken onu takip ettim. Ağaç sınırının üstünde büyük beyaz bir ay asılı duruyordu. Partiyeye gelenler bir koro halinde “İyi ki Doğdun” şarkısını söylemeye başladılar. Jack altın yapraklarla bezenmiş ve yanan altın rengi mumlarla kaplanmış çok güzel bir beyaz pasta tutuyordu.

Koro sustu.

“Ve daha nicelerine!” diye ekledi annem en sonda, telefon kamerasını bir kez daha yüzüme nişan almıştı. “Tamam, dilek tut!”

“Mecbur muyum?” diye şaka yaptım.

Jack’in gözleri kocaman açıldı. “*Mecbursun*. Antik Yunanlılar ay tanrıçası Artemis’i onurlandırmak için pastalara mum koymuşlar. Dilek tutmazsan onu kızdırabilirsin.”

“Gerçekten mi?”

“Muhtemelen hayır. Aşçılık okulundaki bir hocam söylemişti bir keresinde.” Jack bana sırıttı. “Ama yine de. Dilek tut. Büyük dile. Hak ediyorsun, evlat.”

Toggle hakkında endişelenmemeyi dilemeliydim. Şirketimi ve insanlarımı kurtaracak mucizevi bir fonlama turu dilemeliydim. Ama sonra gözlerim Jack’e gülümseyen Sora’ya kaydı, aşkları pastamdaki mumlardan daha parlaktı. Birbirlerine aşk dolu muhteşem gözlerle bakıyorlardı. Bunu istiyordum. Birinin bana Jack’in Sora’ya baktığı gibi bakmasını. Dünyadaki en sevdiği insana bakıyormuş gibi. Çünkü en sevdiği insan gerçekten de oydu.

Ve bunu biliyorlardı çünkü birbirlerini anaokulundan beri tanıyorlardı. Bu harika değil miydi? Ruh eşinizle anaokulunda tanışmak, sonra dizginleri eline almış birer yetişkinen birbirinize rastlamak, âşık olmak ve birbirinizi neredeyse bütün hayatınız boyunca tanıyormuş gibi hissetmek, çünkü *gerçekten* öyle *olması*?

Belki de Mitch’le problemim buydu. Onu hiç gerçekten tanımamıştım. Ve bu yüzden beni bu kadar hayal kırıklığına uğratmıştı.

Biri göğsümün tam ortasına yumruk atmış gibi bir ağrı hissettim. Son bir buçuk yılı kendimi işe verip yalnız olmayı umursamadığıma kendimi inandırarak harcamıştım ama açık gerçek şuydu ki umursuyordum. Zihnimde dırdır edip duran korkunç bir

soruyla yaşıyordum: Bende yanlış olan neydi? Bir şey yanlış olmalıydı çünkü insanlar beni terk edip duruyordu. Mitch, sosyal medya arkadaşlarım, iyi arkadaşlar olduğunu düşündüğüm ama bu akşam doğum gününe gelmeyen insanlar. Liseden oyun parkına kadar uzanan uzun yoldaki başka bir reddedilme. Yeterince iyi olmamanın geçmeyen sızısı.

Gözlerimi sımsıkı yumdum.

Ruh eşimi istiyorum.

Kendime fikrimi değiştirme ve bu dileğin ne kadar aptalca olduğunu kabullenme fırsatı vermeden küçük alevlere doğru üfle dim. Ruh eşi mi? Ruh eşlerine inandığımdan emin bile değildim. Tek boynuzlu at isteseydim de olurdu.

Gözlerimi açtığımda tüm mumlar sönmüştü ve bir duman bulutu gökyüzüne yükselip dileğimi kendisiyle birlikte götürüyordu.

“Oley!” dedi Büyükanne Mitsuye neşeyle ve alkışladı. “Şimdi, hadi pasta yiyelim!”

DÖRT

Nami

Ne olursa olsun, seni tutmak için hep burada olacağım.

ZEMİN
#GÜNLÜK İLHAM KANALI
TOGGLE DAHİLİ SOHBETİ

Ofisimin bulunduğu binanın serin klimalı lobisine daldığım sonraki pazartesi sabahı sürpriz doğum günü partim çok geride kalmıştı. Gerçekten bir *ruh eşi* mi dilemiştim? Piyango-nun bana çıkmasını dilemeliydim, böylece Toggle'ı tek başıma *ben* fonlayabilirdim. Imani, New York'tan bugün dönmüştü ve topun ağzında olmamızın nedenlerini açıklamaya hazırdı. Neden dilek hakkımı aptal aşk hayatıma harcamıştım ki? Sadece yalnız hissettiğim için mi? Herkes yalnızdı. Modernitenin koşuluydu buydu.

Gerçi ne fark ederdi ki? Doğum günü dilekleri gerçekleşmezdi, Artemis olsun ya da olmasın. Gerçekleşselerdi sekizinci doğum günümde gerçek boyutlu Barbie pembesi bir Corvette'im olurdu.

Beni direkt Toggle ofislerine götürecek asansör kapısına doğru hızla ilerledim. Fırlatılan frizbiler, mutlu yazılımcıların yüksek sesli muhabbetleriyle bir curcuna görmeyi bekliyordum. Oysa ürkütücü bir sessizlik vardı. Tüm yazılımcılar ciddiyetle masalarında oturmuş, gözleri hüznle ekranlarına sabitlenmişti. Frizbi yoktu. Fırlatılan Amerikan futbolu topları yoktu. Bir sonraki Comic

Con'un en önemli konuğunun kim olması gerektiğiyle ilgili ateşli tartışmalar yoktu.

Bir sorun vardı.

Ofisin karşısına bakıp Dell'in ışığının yandığını gördüm.

Hah. Demek buradaydı. Ama bu kesinlikle yüzlerdeki kederi açıklamıyordu. Dell Etkisi normalde bu kadar şiddetli olmazdı.

Arie beni görüp kimlik kartıyla oynayarak yavaşça masasından kalktı. Priya onunla göz göze geldi ve ikisi de bana doğru yöneldi.

“Ne oluyor?” diye sordum etrafa bakınarak.

“Bir söylenti duyduk,” diye fısıldadı Arie.

“Ne tür bir söylenti?” Ensemdeki tüyler diken diken olmuştu.

Arie, Priya'ya bakarken gergin bir tavırla kimlik kordonunu parmağından çözdü. “Satın alınıyoruz.”

“Satın mı? Kim alıyor?” Panik bedenimi ele geçirdi. Ayrıca ben neden bilmiyordum?

“Kim olduğunu bilmiyoruz,” diye ekledi Priya alçak sesle. “Ama korkutucu görünüyorlar. Toplantı odamızdalar.” Hepimiz aynı anda dönüp katın doğu tarafında kalan ve Michigan Gölü'ne tepeden bakan cam duvarlı toplantı odasına gözlerimizi çevirdik. Çoktan masaya yerleşmiş birkaç korkutucu tipli adamın sırtını gördüm. Aralarında yalnızca bir kadın vardı. Hepsi takım giyiyordu. Ceket ve kot pantolon bile değildi. Tam takım, birbirinin aynısı takım elbiseler. Cenazeye gider gibilerdi. Bizimkisi olmadığını umdum.

Burada ne haltlar dönüyordu?

Jamal tekerlekli sandalyesiyle geldi. “Kahvaltı hırsızlarından mı bahsediyoruz?” diye fısıldadı.

Arie ve Priya başlarını sallayarak onayladı.

“Kahvaltı hırsız mı?” diye sordum şaşkınlıkla.

“Mola odasındaki Kahvaltı Pazartesi büfesini çoktan yağmaladılar,” diye açıkladı Arie.

“Büyük kabalık bu,” diye bağırdığımda hepsi başlarıyla onayladı. Kahvaltı Pazartesileri kutsaldı.

“Canavarlar önce pastırmalı sandviçlere saldırdılar.” Jamal kederle başını iki yana salladı.

“Bu kabul edilemez,” dedi Priya ve sonra sesini alçalttı. “Ayrıca bunu onlar mı yoksa Dell mi yaptı bilmiyorum” –onun adını ekstradan bir tiksintiyle söyledi– “*Uzay Yolu* kaptan oylamasını beyaz tahtadan silmişler.”

“Ne?” Dehşetle onlara baktım. “Bu hiç hoş değil.”

“Kesinlikle değil!” diye bağırdı Priya herkes etrafımıza toplanıp sessiz bir onayla başlarını sallarken.

Öfkeden ateş bastığını hissettim. Hiç kimse benim insanlarıma böyle davranamazdı.

Dell’in ofisine baktığımda masasına yaslandığını gördüm. Dell çıkık göğüslüydü, belinde simitleri vardı ve seyrelmiş sarı saçlarını SAE beyzbol şapkasının altına tıkmıştı. Ofisinde yalnız değildi. Imani her zamanki kusursuz Patron Kız haliyle ofis sandalyelerinden birinde oturuyordu. Kendine has bir tarzı vardı: Parlak desenler; kalın, renkli çerçeveli gözlükler; kalın bant örgüleriyle şekillendirilmiş saçlar. Bugün parlak sarı gözlüğüyle sarı çizgili bir gömleği kombinlemişti. Imani’nin non-binary partneri Court, parlak renklere olan sevgisi sayesinde arkadaşımı uzaydan bile bulabileceğimiz konusunda takılırdı hep.

Ama neden bensiz toplantı yapıyorlardı?

“Hemen döneceğim,” dedim ekibe.

Doğrudan Dell’in açık kapısına doğru yürüdüm.

“Ne oluyor?” diye sordum bir Imani’ye bir Dell’e bakarak. “Kahvaltı sandviçlerini kim çaldı ve toplantı odasındakiler kim?”

Imani bacak bacak üstüne attı. “Rainforest temsilcileri.”

Rainforest. Korkunun soğuk elinin enseme yakaladığımı hissettim.

Rainforest çalışanların harcanabilir ve her kullanıcının başlı başına bir veri madeni olduğu şirketti. Sloganları şu olsa yeriydi: *Eğlenceli değil. Ve Kesinlikle Şeytani.*

Büyükanne Mitsuye'nin garaj yolunda bisikletimden fırlamışım da asfalta çarpmamla ciğerlerimdeki hava boşalmış gibi hissediyordum.

“Hâlâ halka arz edebilir miyiz?” Riskli olduğunu biliyordum. Bir yanım şirketi satmanın tek seçenek olabileceğini hep biliyordu. Ama Rainforest'a satmak?

Imani iç çekti. “Üçüncü çeyrek satışlarımız harika olmayacak, o yüzden halka arz ideal değil. Ayakta kalmak için Seri D'ye ihtiyacımız vardı ama o iş yattığı için satmak en iyi seçeneğimiz olabilir.”

“A-ama...” diye kekeledim. Gözlerimin içine bakmayan Imani ve Dell'e baktım. “Rainforest şeytani.”

“Lütfen. Hemen tribe girme.” Dell iç çekip gözlerini devirdi.

İşte buradaydı: O bayıldığım kayıtsız kadın düşmanlığı.

“Buradaki küçük prenses olmak istediğini hepimiz biliyoruz ama Karen'lık' yapmayı bırakıp gerçekçi olman gerek. Hepimizin ayakları yere basmalı,” diye nutuk çekti. Kadınlardan Nefret Ediyorum hayali bingomda “prenseler”, “tribe girmek” ve “Karen” kutucuklarına kafamda tik attım.

“Bu ‘ayaklarımızı basacağımız yer’ diğer seçenekleri değerlendirmeyecek kadar tembel olduğundan hızlı bir ödeme için tüm ilkelerini, çalışanlarını ve uygulama kullanıcılarını terk ettiğin yer mi?” diye sordum en ölümcül ses tonumla. “Aynı şeyden bahsedip bahsetmediğimizi anlamaya çalışıyorum da, Dell.”

Dell bana ters bir bakış attı, suspustu. Bir karşılık bulacak kadar hızlı değildi çünkü öğrendiği en iğneleyici şaka bir üniversite kardeşlik evinin bodrum katındaydı. Yüzü alacalı bir kırmızıya

* Amerika'da her şeye muhalefet olup sorun çıkararak, talepkâr kadınları ifade etmek için kullanılan bir ifade. (ç.n.)

büründü ve şu anda öfkeyle bakan boncuk boncuk gözleri bana anında Kadın Düşmanlığı Bingo'sunu kazandıracak bir küfür etmek istediğini söylüyordu.

Dell bana gözleriyle o küfrü ederken nefes verdi. Tekrar. Ve tekrar. "Rainforest," dedi sıkığı dişlerinin arasından, "bizim *tek* şansımız olabilir. Ve... alım-satım anlaşmamız..."

Babamın öfkesi içimde ateşlenirken, "Anlaşmamızda ne yazdığını biliyorum. Ben yazdım ya hani," diye tersledim. Üç ortaktan ikisi şirketi satmakta hemfikir olursa diğeri de satmak zorundaydı. Kuruldan onay lazımdı tabii ama yarısından fazlası yatırımcı olduğu için ceplerine para girmesini sağlayacak bir satışı onaylamamaları için bir sebep göremiyordum.

Yine de hep o azınlığın Dell olacağını hayal etmiştim, ben değil. Imani'yle ikimiz aynı fikirde oluruz diye düşünmüştüm..

"Imani," diye yalvardım. "Şirketi Rainforest'a satamayız. Argümanlarından hiçbirini dinlemek zorunda değiliz. Şirketi parçalayacaklar. İnsanları işten çıkaracaklar. Bizi bir veri madeni makinesine çevirip kullanıcılarımızın hepsini uzaklaştıracaklar. Biz Eğlenceliyiz. Şeytani Değil. Ama bunu yaparsak şeytani olacağız."

Imani üzgün ama kararlı görünüyordu. "Tekliflerini dinlemekte bir sakınca yok," dedi bana ama konuşurken Dell'e bakıyordu. "Seyahat gerilemesi bizi öldürdü. Ayrıca Joust, Vacay'i satın aldığından beri pazar payımız gerçekten eridi. Bir şey yapmamız lazım."

"Bizi almakla ilgilenip ilgilenmediklerini Joust'a sorsak?" Joust tüm zamanların en sevdiğim şirketi değildi (bkz: ergen depresyonunu artırıp büyükbabalarla büyükanneleri yanlış bilgilendiriyor olması muhtemel şüpheli sosyal medya platformları) ama çalışanlarına insanca davranma konusunda oldukça iyi bir geçmişleri vardı. Ayrıca Rainforest'ın tek rakibi onlardı.

"Zaten Vacay'i aldılar. Neden bizi istesinler ki?" Dell kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Pazarı tamamen ele geçirmek için?” diye fikir verdim. “Ayrıca Vacay beş para etmez. Hiç güvenlik denetimleri yok. Kullanıcılarının geçmişini bile araştırmıyorlar! Hüküm giymiş bir suçlu geçen hafta göldeki evini kiraya verdi ve orada birine saldırdı!”

“Joust’un Rainforest’tan daha iyi olduğunu bu şekilde mi savunuyorsun? Lütfen ama.” Dell gözlerini devirdi.

“En azından Joust aldığı her şirketi soymuyor,” diye itiraz ettim. “Çalışanlarımızı korumaya çalışıyorsak...”

“Asla anlamadığın şey de bu işte,” dedi Dell başını iki yana sallayarak. “Onlar sadece çalışan. İnsanlar sürekli işten çıkarılır.”

“Onlar *sadece* çalışan değil, Dell,” diye karşı çıktım. “Onlar aileden.”

Dell’in dudaklarından dökülen ve onaylamadığını belirten tıslama, hava kaçıran bir tekerleğin sesini andırıyordu.

Bir anaokulu çocuğunun söyleyeceği bir şeye benzediğini bilsem de, “Biz Rainforest’tan *daha iyiyiz. Biz iyiyiz,*” diye yalvardım. “Bir ilkemiz var. Değil mi?”

“Anlıyorum,” dedi Imani nazikçe. “Bu benim de ilk seçeneğim değil. Ama onları dinlememiz lazım. Eğer kepenkleri kaparsak herkes işsiz kalır, sadece bazı çalışanlarımız değil. Dinlemeyi onlara borçluyuz.”

Durumun vahim olduğunu biliyordum ama çözüm bulmak için tüm değerlerimizi hiçe saymak zorunda kalacağımızı hiç düşünmemiştim.

Dell ayağa kalktı. “Onları yeterince beklettik. Ben gidiyorum.”
Ben hazır değildim.

“Orada görüşürüz,” dedim hızlı düşünerek. “Önce bir kahve alacağım.” Dell’in ofisinden çıkıp çantamı ofisime bıraktım ve tabletimle boş kahve bardağımı aldım.

Arie boynundaki kimlik kartını düzelterek yanıma koşturdu.

“Ne kadar kötü?”

“Rainforest kadar kötü,” diye fısıldadım.

Arie yüksek sesle keskin bir nefes aldı. “Borg’ mu? HAYIR. Borg bizi satın alamaz.”

Onunla hemfikir olarak başımı salladım. Rainforest gerçekten de her şeyi ele geçirip bütün bireyselliği, muhalefeti ya da... iyiliği yok edip onları kendilerinin bir mini versiyonuna çeviriyordu. “Elimden gelen her şeyi yapacağım, söz veriyorum.”

Arie başıyla onayladı, haberi diğerlerine vermek için masasına dönerken hâlâ şoktaydı.

Mola odasından geçerek kafamı boşaltmak için toplantı odasına giden uzun yolu tercih ettim. Öfke içimde kaynıyordu ve bunun bana faydası olmayacaktı. Duygularımı bastırmalı, zekice davranmalı ve üzerimize atacakları her şeye hazırlıklı olmalıydım.

Gerçi üzerimize ne atacaklarını biliyordum. Para. Ellerindeki tek şey buydu. Ve ne yazık ki ceplerinde ondan fazlasıyla vardı.

Pingpong masasının köşesini ve kalın kırmızı-sarı şeritlerle boyanmış duvarların önündeki büyük, geniş boyutlu düz ekranı gördüm. Örgü şapkalı, temiz traşlı iki yazılımcı neredeyse boş olan büfe masasına üzgün bir ifadeyle bakıyorlardı. Jamal ve Priya haklıydı. Pastırmalı kahvaltı sandviçlerinin bulunduğu tepsi birkaç cılız kırıntı dışında boş duruyordu. Yumurta akı ve beyaz lahanalı olanlara ellerini bile sürmediklerini fark ettim. Ayrıca kaptan oyları ve kimsenin gitmediği yere gitmekte neden en iyisi olduklarıyla ilgili upuzun listelerle dolu beyaz tahtamız tamamen silinmişti. Bir yazılımcı tepside minik bir pastırma parçasına uzanıp kederle yedi. Bir kırıntı gömleğine dökülürken bana baktı.

Bunlar benim insanlarımdı ve onlara bu kadar kötü davranılmasına müsaade edemezdim.

* *Uzay Yolu* evreninde, “Kolektif” adı verilen bir kovan zihnine bağlı siberetik düşmanlar. (ç.n.)

“Tüm bunlar için üzgünüm,” dedim onlara. “Yarın fazladan pastırmalı sandviçlerle başka bir Kahvaltı Pazartesi yapacağız.” Parasını kendi cebimden vermek zorunda kalsam bile.

Yazılımcılar zayıfça gülümsediler. Espresso barının sonuna doğru ilerleyip Dünyanın En İyi Patronu kupama hızla bir fincan kahve akıtan makinenin düğmesine bastım. Mavi halıdaki parlak turuncu çizgiyi takip ederek toplantı odasına ya da yalnızca cam duvarlarla çevrili olduğu için herkesin sevgiyle Balıkfanusu dediği yere doğru hızla ilerledim.

Dell masanın başında dikiliyordu ve odaya daldığımda bana ters ters baktı. Kapıya yakın birkaç boş sandalyeden birine geçerken dile getiremediği o hakaret gözlerinde ışıldıyordu. Çoktan oturmuş olan Imani gergindi ve bu beni de geriyordu. Onu daha az tanıyan biri fark edemezdi ama ben parmaklarını cam masaya seri bir ritimle vurmasının anlamını biliyordum. Ve Patron Kız gerginse geri kalanımız dehşete düşmeliydik. Arkasında toplantı odasının pencereleri parıldayan Michigan Gölü'nü ve Magnificent Mile boyunca uzanan daha kısa gökdelenlerin çatılarını gösteriyordu.

Fakat kimse muhteşem manzaraya bakmıyordu. Biz Toggle ortaklarının yeterince resmi giyinmediğimizi fark etmekten kendimi alamadım. Imani ve ben işe uygun rahat giysiler giyerken Dell kargo şortu, şıpidik terlikleri ve beyzbol şapkasıyla bizi geçiyordu. Rainforest temsilcileri cenaze takımlarıyla diğer tarafta kasvetli bir havayla oturuyorlardı. Biz Karayiplere bedava uçak bileti aldığımız için devre mülk tartışmasına gelmişiz gibi görünüyorduk. Rainforest ise milyon dolarlık bir davayı çözmek için buraya gelmiş gibi görünüyordu.

Altı temsilci, bir kadın, beş erkek, hepsi yabancı...

Jae Lee haricinde.

Benimle yüz yüze gelmek için sandalyesini döndürürken bakışları benimkilerle buluştu, ukala gülümsemesi ağzının kenarlarını çekiştiriyordu.

Sosyal medyadaki Hayat Kıskançlığı yaratan mükemmel açılı fotoğrafları ona haksızlık ediyordu. İnce eyalet tenis şampiyonu fiziğini korumakla kalmamış, liseden beri daha da kas yapmıştı. Zevkli ve modaaya uygun pencere desenli, pahalı, lacivert bir takım elbise giyyordu. Oxford gömlek, kravatsız, yakası açık. Göğüs cebinde katlanmış ince bir mendil ve bileğinde akıllı saat vardı; onunla ilgili her şey para ve başarı diye haykırıyordu. Sinir bozucu derecede muhteşem görünüyordu.

Sonra her şey bir anda dank etti.

O, Rainforest için çalışıyordu.

“Yakında seni göreğim” derken kastettiğı şey buydu.

Tanrım. Bu kesinlikle sosyal bir ziyaret değildi. Düşmanca bir ele geçirmeydi.

Dudakları yavaş, kurnaz bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Selam Namby,” dedi.

BEŞ

Jae

Fazerleri sersemletme moduna ayarlayın.

#KONULAR – DÜŞMANCA BİR ELE GEÇİRMEYEN NASIL KAÇINILIR
TOGGLE DAHİLİ SOHBETİ

Hayatımda Nami Reid'i beni gördüğü için hiç bu kadar şok olmuş –ve öfkeli– görmemiştim. Buna, Müdür Khan'ın ofisinde onu okul birinciliğinde 0,25 puanla kıl payı geçtiğimi açıkladığı o sabah da dahildi. Fotoğrafını çekmek, büyütüp duvarıma asmak istiyordum resmen. Geçen bunca yılın ardından onun o öfkeli yüzünü özlemiştim.

Bazı şeylerin hiç değişmediğini görmek güzeldi. Nami'nin her zamanki gibi gerim gerim gerilmesi gibi. Ayrıca şunu söylemeliydim ki hâlâ nefes kesecek kadar güzeldi. Bu onu şimdi görene kadar Nami'yle ilgili unuttuğum bir şeydi. Mesafeli bir Asya tanrıçası ya da *Vogue* kapak modeli gibi kıvrak, ince ve zarifti. Mükemmel derecede simetrik kalp şeklinde bir yüz, gerçek olamayacak kadar gür, düz ve parlak saçlar, inanılmaz derecede uzun kirpikler, fazla müthiş bir cilt. Tıpkı lisedeki gibi. Bu yüzden kara sevdalı yavru köpeklerden oluşan bir kuyruk sürekli her hareketini takip ederdi. Nami'nin kontrolü altındaki gönüllü koridor nöbetçisi ordusunun onun bastığı toprağa tapan, sivilceli inekler olması tesadüf değildi.

“Burada ne halt ediyorsun?” diye tısladı Nami bana kısık bir sesle. Koyu renk gözleri safi nefretle parlıyordu.

“İşimi,” diye cevapladım rahat bir tavırla ve gülümsemem daha da genişledi. Ah, bu hayal ettiğimden bile daha iyiydi. Göğüs cebime uzanıp parlak, kalın bir kartvizit çıkardım.

*JAE LEE, YURTIÇİ ALIMLAR BAŞKAN YARDIMCISI,
RAINFOREST*

Üzerinde minik Rainforest ağacımızdan sarkan gülümseyen bir maymun vardı. Nami'nin dudakları tiksintiyle kıvrıldı.

“Rainforest. Elbette onlar için çalışıyorsun. Başkan yardımcısı unvanı mı? Neden ki? Yetim İstismarcısı alınmış mıydı? Köpek Yavrusu Tekmeleyicisi?” diye homurdandı Nami. Tabletini önündeki masaya koyarken sesi belli belirsiz bir mırıltıdan ibaretti.

“Onlar hobim,” diye fısıldadım ona değil de tırnaklarıma bakarken. “Gerçekten yapmaktan hoşlandığım şey, yeni kurulan küçük teknoloji şirketlerinin içini boşaltmak ve onları parça başı satmak.”

Gözümün ucuyla ona baktım. Nami'nin burun delikleri genişledi.

“Gerçekten...” Sesi istediğinden daha yüksek çıktı. Dell fark ederek bize bir bakış attı. Kafa karışıklığıyla tek kaşını kaldıran İmani de. Nami telefonunu alıp bir mesaj yazdı.

Gerçekten mi şeytanın evladı? Sana biraz ufak kalıyor gibi.

İyi, bu oyunu oynayabilirdik.

*Zamanın sonunun bir yerde başlaması lazım.
Toggle'la başlasın bari.*

Dudaklarını hiddetle ince bir çizgi haline gelip bembeyaz kesilene kadar birbirine bastırdı. Parmakları seramiği öyle sıkı sardı ki

bir an kupayı çıplak elle parçalayacak sandım. O bir cevap atamadan Dell ayağa kalkıp boğazını temizledi.

“Rainforest’a bugün bize katıldıkları için bizzat teşekkür etmek isterim,” diye başladı. Ona başımla selam verdim. Sıkıntıyla Nami’ye baktı. “Bugün burada olduğunuz için çok müteşekkirim.”

Nami’nin kahvesi boğazında kaldı. Kupasına baktım. *Dünyanın En İyi Patronu* mu? Cidden mi? Şaka mıydı acaba? Hayal bile edemiyordum. Bizim ispiyoncu Namby mi?

Kahvesinden bir yudum aldığında kupanın diğer tarafını gördüm. İronik Olmayan Bir Şekilde Söylüyoruz.

Hah.

Nami kupasına gözlerimi diktiğimi fark edince iki eliyle yazıları kapayıp bana dik dik baktı. Sonra önümde küçük bir kâğıt tabakta duran pastırmalı sandviçimi fark etti. Toplantı odasında yemek yasağını deldiğim için beni ceza odasına göndermek ister gibi sandviçe dik dik bakıyordu. Sandviçten büyük bir ısırık aldığımda irkildi.

Telefonumu çıkarıp ona mesaj attım.

Ceza kâğıdın olsun isterdin eminim.

Başını eğip tabletine baktı, soluk pembe tırnaklarıyla ekrana dokundu.

Samuray kılıcım olmasını isterdim, zombi.

Sırttım. Ve sıradaki mesajımı yazdım.

*Zombi miyim yoksa Şeytan mı?
Hakaretini seç ve onunla devam et.*

TÜM hakaretleri hak ediyorsun.

Hodri meydan. Yine de ben kazanacağım.

Cesedimi çiğnemen lazım.

O zaman kim zombi olacak?

Keskin iç çekişini duydum. Kıkırdadım. Bana bir puan.

Dell laptopunu açtı ve odanın ön tarafındaki ekranda sunumu belirdi. İlginç. Şirketi bize satmaya çalışmasına gerek yoktu, gelmiştik işte. Bu gösterisi Imani içindi.

Imani'nin nerede durduğunu bilmiyordum ama Nami'nin şirketini bize satmayacağını *biliyordum*. İşin eğlenceli kısmı da buydu. Sonunda, bir zorluk.

Yakamdan bir kırıntıyı silkeleyip Dell'in muhteşem Toggle evreni ve ikimiz de bunun doğru olmadığını bildiğimiz halde Rainforest'ın Toggle'ı almakla ne kadar şanslı olacağı hakkındaki konuşmasını dinliyormuş gibi yaptım. Nami'nin bana ters ters baktığını hissediyordum. Hiddetten kapkara olmuş gözleriyle yanağımda bir delik açıyordu. Namby'nin bana ters ters bakmasının nasıl bir şey olduğunu unutmuştum. Her gün matematikte, İngiliz edebiyatında, Onur Derneği toplantılarında ve tenis antrenmanlarında aynı böyle bakardı. Hatta oyunu izlemek yerine bana nefret dolu bakışlar attığı için topu kaçırdı.

Sandviçimden bir ısırık daha alıp telefonumu kaldırdım, aklımda bir yaramazlık vardı. Düzenli olarak ona sosyal bağlantı istekleri göndermeme rağmen hepsini reddetmişti.

Ona başka bir takip isteği attım. Tableti örtünce başını eğdi. Kalın, gür kirpikleri aşağı çevrildi. Güzel parlak dudakları düşünürken mükemmel bir pembe fiyonk şeklinde büzüldü.

Gözlerinin arasındaki kaş çizgisi derinleşti. Mükemmel yavruağzı tırnağıyla ekrana o kadar sert vuruyordu ki yemin ederim kıracaktı.

Telefonuma baktım.

İstek *reddedildi*.

Küçük, keyifli bir gülüş kaçtı boğazımdan. Bu da bana daha sert bakmasına sebep oldu.

ConnectIn isteğimi aylar önce kabul etmeliydin. O zaman Rainforest'ta çalışmak için buraya taşındığımı bilirdin. Belki gelmekte olduğumu görürdün.

Köpekdişlerini toz olana kadar birbirine sürttüğünü duyar gibiydim.

Sanırım ikimiz de şeytanın davetini kabul etmenin ruhunu satmak demek olduğunu biliyoruz. Benim ruhum satılık değil. Ayrıca İmani asla bu satın alma işini seçmeyecek. Vaktini boşa harcıyorsun.

İmani'ye baktım, Dell'in sunumunu dikkatle izliyordu. Buradaki gizli kart *oydu*, şüphesiz. Ama Dell küçük satış konuşmasını bitirmiş, sahneyi bana bırakmıştı.

Şov zamanı.

Ufak bir gerginlik hissediyordum, anaokulun ilk günü gibi. Tabii benim ilk günüm çoğu insanınkinden daha kötüydü. Diğer herkesin İngilizce ya da İspanyolca konuştuğu okula neredeyse tamamen Korece konuşarak gitmiştim. Grupta bir tane bile Korece konuşan yoktu.

Çok az İngilizce bilen büyükannem o zamanlar bizde yaşadığı ve annemle babam gün içinde işteyken bana baktığı için babam Korece eğitim veren kreşin doğru seçim olduğunu düşünmüştü. Kimse tek ikinci dil programının İspanyolca olduğu devlet okuluna başladığımda ne olacağını düşünme zahmetine girmemişti. Babamın tepeden inme emirlerinden şüphe etmeye o zaman başlamıştım belki de. Babamın hata yaptığını çoğu insandan daha iyi biliyordum. İlkokulda İngilizce öğrenene kadar beni ders tekrarlarına mahkûm eden hatası gibi.

Hâlâ, bunca yıl sonra bile insanların önünde konuştuğum zaman bir tereddüt sancısı hissediyordum. Sanki ağzımı açacakmışım ve kimse beni anlamayacakmış gibi.

Eski korkumu kenara ittim. Halledecektim. Artık beş yaşında değildim.

Sandviçimi bırakıp ayağa kalkarken ceketimi ilikledim. Toplantı odasındaki masada oturan herkese Yatıştırıcı Gülümseme'mle baktım. Toggle deneyimim hakkındaki Eğlenceli Hikâye zamanıydı... Şikago'daki dairemde geçireceğim bir haftayı Kosta Rika'daki bir sahil evinde geçireceğim bir haftayla nasıl değiştirdiğimin, oraya gidince özel bir plajda tek yatak odalı sevimli bir kulübe yerine... akan suyu olmayan ve *içinde* lama yaşayan samandan bir kulübe buluşumun hikâyesi. Üstelik hepsi benim suçumdu, çünkü ödevimi yapmamış, tüm fotoğraflara bakmamıştım ve dipnotları okumamıştım. Herkesi güldürecek bir hikâyeydi bu. En tuhaf atmosferli kokteyl partilerini ısıtırdı. En soğuk ilk buluşmalardaki buzları eritirdi. Ve mesele şuydu ki bu hikâyelerden bende düzinelerce vardı. İlgi odağı olmaya bayılıyordum. Bu konuda becerikliydim. Yakında bu masadaki herkesi avucumun içine alacaktım.

Nami hariç herkesi.

O tebessüm bile etmedi. Bir kez bile. Lamanın beni kiralık arabama kadar kovaladığını anlatırken masanın öbür tarafından gözlerini devirdiğini âdeta duyabiliyordum, gıcırtilı ve yüksek sesliydi. Bunu nasıl komik bulmayabilirdi? Gerçekten merak ediyordum.

Kahve kupasını masaya koyup kollarını göğsünde kavuşturdu, söylediğim hiçbir şeye aldanmamaya kararlıydı. Artık odada gezinip mekânı bana ait kılıyordum. Toggle'ın dehası hakkında ilgi çekici bir şeyler eklediğimde Imani başıyla onayladı. Nami'nin arkasından geçtim, sırtının kasıldığını görebiliyordum. Sanki bir

silah olarak kullanıp gözümü çıkarmaya çalışacakmış gibi eliyle tablet kalemini kavradı. Ona saldıracağımı mı düşünüyordu? Onu kafakola almaya çalışacağımı mı? Hikâyemde nerede olduğumu hatırlamadan önce duraksadım. Şimdi Rainforest'ın Toggle'ı satın almasının Toggle'ı değiştirmeyeceği başlığına geçmiştim. Yenilikçilerin yenilik yapmasına müsaade etmek gerektiğine inanıyorduk falan filan. Para dolu büyük çizgi film çantasıyla kaçmadan önce duymak istediğiniz şeyler işte.

“Rainforest ve Toggle uzun bir süredir flörtleşiyordu ama sonunda mezuniyet balosuna gideceğimizi duyduğuma çok memnunum,” dedim.

Dell gürültülü bir alkış tutturdu. Nerede durduğunu hepimiz biliyorduk. İmani sağ olsun sırtıyordu. Sanırım onu da kazanıyordum. Bu haftanın sonuna kadar bu anlaşma tamamlanabilirdi.

“Bir sorum var.” Nami. Gözlerimi bir saniyeliğine ondan almıştım ve bana saldırıyordu. Gözümü ondan hiç ayırmamalıydım. Tablet kalemini bir hançer gibi tutuyordu.

“Evet?” Ona bir gülücük attım. Büyük bir hamamböceği yemişim gibi yüzü tiksintiyle buruştu.

“Toggle'ın ‘Toggle olma’ şansının olacağını mı söylüyorsun? Bunu nasıl garanti edeceksin?” Nami, Toggle'ın başının dertte olduğu mesajını belli ki almamıştı.

“Yani mezuniyet balosunda en kiskanılan çift olmak dışında mı diyorsun?” diye şaka yaptım ve odadaki bazı insanlar güldü.

Nami tebessüm bile etmedi. Mezuniyet balosunun hassas noktası olduğu belliydi. Kiminle gitmişti ki? Hatırlamaya çalıştım.

“Eh, on yedi yaşında olsaydım heyecanlanırdım. Ama bilirsin, hashtag yetişkin olmak.” Masaya gülümsedi, odadakilerin gözleri kamaştıran ve herkesin net düşünme yeteneğini geçici olarak çalan sıcak, ateşli bir gülümsemeydi. Bunu yapma biçimi hayret vericiydi. Parlak siyah saçlarından bir tutamı çıplak omzunun üzerinden

savurdu. Bu küçük hareketin beynimde sonsuza kadar bir bumerang döngüsüne gireceğinden endişelendim.

Masada benim tarafımdaki insanlardan birkaç kıkırtı duyuldu. İsyandır! Onlara baktığımda hepsi sessizleşti.

Şimdi Nami teknolojiden bahsediyordu. Bilgisayar bilimi üzerine diploması olduğunu ve ikinci üniversite olarak hukuk fakültesine gitmeden önce fena programlar yazdığını duymuştum. Toggle'ın kodlarının ne kadar harika ve yenilikçi olduğundan bahsediyordu. Etrafa Büyük Teknoloji Kelimeleri savuruyordu. Ve anlattığı şeylerden gerçekten anladığını fark ettim. Hah. İlginç. Ne üzerine konuştuğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama her zaman gibi gülümsüyordum. Ben işletmeden anlıyordum. Yüksek konsept fikirlerden. Neyin satacağından. İşin mekaniğini başkalarına bırakıyordum.

Benimle masada olan Maureen endişeyle kaşlarını çatıp bana şeffaf gözlük çerçevesinin üzerinden bir uyarı bakışı attı. Bu onun, *Bu kadına dikkat et*, deme yoluydu. Ah, bilmez miydim.

“Rainforest yazılımcılarımıza müdahale ederse, en iyi ve en zekilerimizin gitme olasılığının büyük olduğunu düşünüyorum.”

“Daha fazla yazılımcı bulabiliriz,” dedi Dell ne hakkında konuştuğunu bilmeden. “Kod yazmanın konuyla alakası yok. Hiç olmadı.”

“Bu doğru değil,” diye karşı çıktı Nami alınarak. “Ayrıca kod bir yana, Rainforest'ın bizi satın almadaki gerçek niyeti konusunda endişeliyim. Adil oynamama konusunda bir şöhretiniz var.” Adil kelimesini biraz fazla vurgulamıştı, o yüzden bizzat beni kastediyor olabileceğini düşündüm. “Satıştan sonra personeli tutmaya çalışacağınıza dair ne güvencemiz olacak?”

“Satın alma sözleşmesine maddeler ekleyebiliriz.”

“O maddeleri yürürlüğe sokmanın zor olduğunu sen de ben de çok iyi biliyoruz.”

Bu, trigonometri dersinde bana gaddarca davranan Namby'ydi. Kesinlikle bir zamanlar arka bahçemde Kesha'nın *Tik Tok* şarkısıyla çılginca dans eden Namby değil.

Tabletine dokundu ve ortaya şantaj seviyesinde bir bilgi çıkaracağından korktum. "Ve işçilik üzerine... u, anlaşmazlıklar... haberlerde çıkanlar depo çalışanlarınız için pek tozpembe bir resim çizmiyor. Çalışanlarınıza nasıl davrandığınız konusunda bir sürü kötü haber çıktı."

Yutkundum. Doğruydum. Tuvalet molasının olmadığına ve ne klimanın ne ısıtmanın bulunduğu depolara dair haberler adımıza fazlasıyla zarar vermişti. En gurur duyduğumuz anımız olmadığını ben bile kabul ediyordum.

"Çalışanlarımızın yan haklarını ya da izinlerini ellerinden almanıza izin vermek istemeyiz."

Nami'ye dik dik baktım ve o da bakışlarıma aynı şekilde karşılık verdi. Bir seferliğine, boş konuşmadığını biliyordum. Namby'nin suçluları azarlamaktan daha çok sevdiği bir şey yoktu. Lise koridorlarımızda bunu yapmak için gönüllü olmuştu. O zaman olduğu gibi hâlâ sinir bozucuydu.

Kulağa uzun zamandır acı çeken karısına ona tekrar geri dönmesi için yalvaran sadakatsiz bir eş gibi gelmekten endişe duyarak, "Kusursuz bir şirket değiliz ama daha iyi olmayı umuyoruz," dedim. "Bazı zorlu dersler aldık, güven bana."

"Güveneyim mi?" Nami neredeyse küçümsemeyle burnundan güldü. İmani bir kaşını kaldırdı. "Rainforest'ın Natural Foods'u ele geçirişinden sonra mı?"

Asla. Peşini. Bırakmıyordu.

Ve bu tam da benim aradığım şeydi. Hayatımda yıllardır eksik olan tam da bu kıvılcımdı, bu zorluk.

"Toggle, Natural Foods değil." Henüz değildi en azından.

Masanın etrafında onaylama dolu mırıltılar duyuldu. Nami'nin gözleri iki sert kömür parçasına dönüştü. Yüzü o kadar kasıldı ki burnuna kan gitmeyeceğinden korktum.

“Ve bir de... kullanıcılarınızın verilerini satduğunuzla ilgili söylentiler var.”

Eh, şimdi işler sıkıntılı bir hal alıyordu. Anlaşmalı bir dava süreci geçirmiş olabilirdik. Ya da iki.

“Toggle veriler konusunda kullanıcılarımıza açık olacağını vurguladı. Depolamıyoruz. Toplamıyoruz. Rainforest'ın bunu değiştirip bizi veri madenciliği için başka bir araç olarak kullanmayacağından nasıl emin olabiliriz?”

Imani devreye girdiğinde sıradan, çekimser bir yanıt vermek üzereydim.

“Bu endişelerini anlıyorum. Hepsi de geçerli noktalar, Nami,” diye başladı Imani.

Kahretsin. Namby'le tartışmaktan keyif almakla o kadar meşguldüm ki odadaki gerçek ödülü unutmuştum: Imani. Zekice bir hamle, Namby. Konuyu saptır ve dikkat dağıt.

“Dinle,” diyerek araya girdi Dell. “Belki de Rainforest'ın bize ne teklif edebileceğini gerçekten anlamamız gerekiyordu.”

Dell bana başıyla işaret verdi. Çizgi film çantasındaki paraların vakti resmen gelmişti artık. “Benim bildiğim şu,” dedim deri ciltli not defterimi önümde açarak. “Bu aralıktaki bir sayıya bakıyoruz.” Bir kâğıt parçasına iki rakam yazdım, yırtıp katladım ve Dell'e verdim.

Açıp ıslık çaldı. Sonra Imani'ye verdi. Kadın yüzündeki şaşkın ifadeyi gizleyemedi. Daha sonra kâğıt Nami'ye geldi. Açtı. Parmakları mı titriyordu? Ben öyle düşünmek istiyordum.

Rakama bir bakış attı. Şaşkınlık bekliyordum, hatta bir ağgözlülük ışığı. Epey bir iyilikseverin yolu çok sayıda sıfır tarafından kesilmiştir. Ama Nami rakama sanki rakam bizzat ailesine hakaret etmiş gibi dik dik bakarak beni şaşırttı.

“Dürüslüğe fiyat biçemezsin,” dedi sanki hiç umurunda değilmiş gibi kâğıdı katlayarak.

Kendini beğenmiş davranışları gerçek olabilir miydi? Söylediklerini lafta bırakmayacağı bu ana kadar aklımın ucundan geçmemişti. Etkilenmeden edemedim.

Etkilenmekten de fazlasıydı.

Biraz tahrik olmuş olabilirdim.

“Gerçekten mi?” diye sordu Dell kuşkuyla. “Adil bir teklif. Hatta adilin çok üstü.” Beklediğinden daha fazlasıydı. Bunu biliyordum.

“Bu şirketi diğerlerinden farklı olması için inşa ettik, onu diğerleri gibi yapacak kişinin –ı, yani şirketin– ta kendisine satmak için değil.” Nami bunu söylerken gözlerini Imani’ye dikti.

Araya girmeliydim yoksa onu kaybedecektim.

“Bak, zor sorular *sormuyor* olsaydın endişelenirdim,” diye başladım.

Imani bana rahatlamış bir bakış attı. Henüz bayrağını bir kenara atmaya hazır değildi ve ben de bunu yapmasına gerek kalmamasını sağlamıştım. Bu benim ona bir çıkış yolu verme şeklimdi.

Kolaydı. Nami’ye baktığımda koyu renk gözlerinin alev alev yanması dışında.

“Üçünüz birden Rainforest’a gelmeye ne dersiniz? Kötü haberlerden çok daha fazlası olduğumuzu görürsünüz. Sizi bizzat gezdireceğim ve istediğiniz her soruyu sorabilirsiniz.”

Nami’nin rengi attı. Görünüşe göre benimle zaman geçirmek onun en kötü kâbusuydu. Kişisel almamaya çalıştım.

“Nami? Ne dersin?” diye sordu Imani.

“Yani...” diye başladı Nami.

“Gelecek,” diye bağırdı Dell masanın ucundan. “Yani eğer bu konuda...” Dell kendini tam vaktinde durdurdu. “...huysuzluk

yapmaya devam edeceksen,” diye kendisini düzeltmeyi başardı. Aferin, Dell. Hiçbirimiz gerçekten ne düşündüğünü anlamadık. “O zaman hadi bir oylama yapalım.”

Nami ona daha ufak bir adamı yakıp kül edecek bir bakış attı. Ben de Dell’den hoşlanmıyordum. Sırada kadınlar duygusal olduğu için onların başkan olamayacağından bahsetmek vardı. Surtu öfkeden alacalı bir kırmızıya bürünmüş Dell tüm duygularını kontrol altında tutuyordu ya. Bu anlaşmayı kaybederse öfkeli küçük bir çocuk gibi sinir krizi geçireceğini ve zenginliğiyle gücünün devredilemez bir hak olduğu konusunda zırlayabileceğini düşünüyordum. Daha önce yaşadığını görmüştüm. Ancak bir saat sonra size nükleer fırlatma kodlarının yalnızca erkeklerin elinde olması gerektiğini söylerdi ciddi bir yüzle.

Imani rahatsızca yerinde kıpırdandı. Oy vermek istemiyordu çünkü köşeye sıkışmış durumdaydı. Nami de bunu fark etti. Şu an bir oylama olursa Nami belki... *belki* kelimesine vurgu yapıyorum... kaybedebilirdi.

“Bugün... oylama yapmamayı tercih ederim.” Imani üzgün görünüyordu. “Gidip ofislerini görelim. Tamam mı?” Imani bunu doğrudan Nami’ye sordu ve şimdi Nami’nin başka bir seçeneği yoktu.

“Evet, tabii,” dedi Nami kelimeler siyanür hapıymış gibi.

“Harika,” dedim bir kez daha gülümseyerek. “ConnectIn’de bağlantı kuralım mı? Böylece takvimlerimizi ona göre ayarlayabiliriz.”

On beş dakika önce beni reddettiği uygulamanın ta kendisiydi. Gıcıklık yapıyor olabilirdim. Belki. Bu kez beni reddedemezdi ve bunu o da biliyordu.

Onu yakalamıştım.

Ona baktım, gözleri benimkilerle buluştu ve içlerinde hiç keyif göremedim. Kahverengi gözleri cilalanmış granit gibi parlıyordu

ve beni öldürmenin her biri acı verici ve korkunç derecede yavaş olan milyonlarca yolunu hayal ettiğinden kesinlikle emindim. Daha da kocaman gülümsedim. Çünkü uzun bir sürenin ardından ilk kez sıkılmıyordum.

Sonunda gerçek bir rakibim vardı.

“Evet. Tabii,” diye cevapladı hafifçe sıkılmış dişlerinin arasından. Tabletine baktı ve tabletin anında yanıp kül olmamasına şaşırdım. Telefonum gelen bildirimle öttü. Şuna da bakın. Nami Reid’den bir bağlantı isteği.

Ve... bir de mesaj vardı. Muhteşem tanrıça bana ne göndermişti? Bir özür belki?

Sana bütün toplantı boyunca nefret dolu gözlerle baktığım için üzgünüm? Ya da şirketine çamur attığım için üzgünüm? Özürlere bayılırdım.

Ekрана tıklayarak mesajı açtım.

Tek bir kaka emoji.

Kabul Et’e tıklarken kahkahamı yuttum. Nami’nin kimya laboratuvarı masasının karşısından bana dilini çıkardığı liseye geri dönmüş gibiydik.

Toplantı sona erdi ve o topuğunun üzerinde dönüp dışarı çıktı, kulaklarından kelimenin tam anlamıyla buhar çıkıyordu. Benden korkunç bir intikam alacağını biliyordum ve bunun için biraz sabırsızlanıyordum. Ofisine doğru öfkeli yürüyüşünü izledim; parlak abanoz saçlarından oluşan duvar her uzun, ince adımıyla kusursuz sırtına sertçe çarpıyordu.

ALTI

Nami

Biri ofis sandalyemi mola odasına götürmüş ve BU KABUL EDİLEMEZ. Ofis sandalyem BENİM MÜLKÜMDÜR ve BENDEN BAŞKA kimse kullanamaz. Sandalyem HANS WEGNER ORJİNAL ürünüdür.

DELL OURANOS
ORTAK, MÜŞTEREK MALİK, İŞLETME INFLUENCERİ
VE TREND BELİRLEYİCİ
#TEKMİL-ALARM KANALI
TOGGLE DAHİLİ SOHBETİ

Hans Wegner kim?

ARIE BERGER
CIO

Danimarka Mobilya Tasarımının Ustası! Danimarka Modernist Hareketinin Babası. Bir dâhi. Mobilyaları İNANILMAZ pahalı. Bu sandalyeyi ÖZEL BİR AÇIK ARTIRMADA satın aldım. Ona DOKUNULMAMALI. ASLA.

DELL OURANOS
ORTAK, MÜŞTEREK MALİK, İŞLETME INFLUENCERİ
VE TREND BELİRLEYİCİ

Jae'nin, Dell'in benimkinin çaprazında bulunan cam köşe ofisinde Imani ve Dell'le takılmasını izleyip umurumda değilmiş gibi davranmak için çok ama çok fazla uğraşıyordum. Rainforest'tan gelen diğer takım elbiseliler gitmişti ama Jae taktiksel bir hamleyle Imani'ye yaltaklanarak burada kaldı. Dell de

Imani'yle beraber oradaydı. Oraya gitsem mi gitmesem mi diye düşünüp duruyordum. Imani'nin benim argümanımı duyduğundan emin olmam gerekiyordu. Ama aynı zamanda onu yalnız yakalayabilirsem argümanımın daha güçlü olacağını biliyordum. Onu kahve içmeye ya da hızlı bir yemeğe çıkarabilirsem ikna edebileceğimi biliyordum. Sadece ikimiz. Ama Jae ve Dell oradayken? Asla olmazdı.

Jae çok büyük miktar bir parayla aklımızı çelmeye hazırdı ve bu, yönetim kuruluyla yatırımcıları fazlasıyla memnun ederdi. Ancak Rainforest'ın itibarı göz önüne alındığında, çalışanlarımız açısından kötü bir hamle olacağı açıktı. Rainforest'ın güçleri onlara merhamet etse ve işten kovmasa bile bazıları prensip gereği çekip gidebilirdi. Ne açıdan bakarsanız bakın, Rainforest'ın bizi satın alması Toggle'ı Toggle yapan her şeyin sonunu getirecekti. Imani güldüğü için Jae'nin şaka yaptığını anladım. Keşke bunun planlar dahilinde olduğunu Imani bana söyleseydi. Bana neden güvenmemişti? Dell onu en başından mı bunun içine çekmişti? Yoksa o herif ikimizin arkasından mı hareket etmişti? Çok fazla sorum vardı.

Ayrıca doğum günü dileğimin ironisini düşünmeden edemiyordum. Artemis (ya da her kimse) bunu daha yanlış yapamazdı. *Jae Lee* benim ruh eşim değildi. O benim nefretimdi.

Masamda oturup gözetlemiyormuş gibi gözetlemeye çalışırken Arie ve Priya cam ofis kapımın önünde belirdiler. Dell fiyakalı ofis sandalyesini göstermekle meşguldü ve Jae de onu dinliyormuş gibi yapıyordu. Danimarkalı mobilya tasarımcısı. Öğk.

“Haberler kötü, değil mi?” diye fısıldadı Priya. İki atkuyruğu yaptığı mavi saçları bile gergin bir enerjiyle titriyor gibi görünüyordu.

“Korkarım öyle,” diye iç çektim. “Bizi alma konusunda ciddiler. Dell satmak istiyor. Imani kararsız.”

“Sen?” diye sordu Arie endişeyle.

“Kesinlikle hayır.”

İkisi de gözle görülür şekilde rahatladı. Priya elini kalbine koyup nefesini bıraktı. “Ah, şükürler olsun.”

“İmani’ye onların veri korsanı olduğunu söyledin mi?” diye sordu Arie.

Başımla onayladım.

“Onlar bizi alırsa kullanıcılarımız aklını kaçıırır,” dedi Priya. “Veri madenciliği yapmayacağımıza güvendikleri için bizimle beraberler.”

“Biliyorum,” diye iç çektim.

“Muhtemelen yapay zekâmızı çalacak, rakiplerimizi ekarte edecek, sonra hepimizi kovacaklar, o da en iyi ihtimalle,” dedi Jamal sandalyesini bize doğru sürerken. Durdu ve cam ofis duvarlarından İmani ve Jae’ye bakarak tekerlekli sandalyesinin koluna gergince vurdu.

“Ya da en kötü ihtimalle bizi özgür iradesi olmayan küçük Rainforest dronelerına çevirecekler,” diye tahmin yürüttü Priya. O ve Jamal kaygıyla bakiştılar.

“Dediklerinizin hepsi benim de aklımdan geçti.” Jae’ye dik dik baktım ama İmani’yle göz göze gelince ona parlak bir gülümsemeyle karşılık verdim. “İmani onları ziyaret etmemiz gerektiğini söylüyor. Düşündüğümüz kadar kötü olup olmadıklarını görelim diye. Öyle olmayabileceklerini düşünüyor.”

“Öyleler.” Arie kahverengi ekoseli gömleğindeki olmayan bir rüy parçasına fiske atarak iç çekti. “Borg’la pazarlık yapılmaz.”

“Evet. Biliyorum.”

“Bu bizi alırlarsa yetişkin bezi giymek zorunda kalacağımız anlamına mı geliyor?” diye dalga geçti Priya. “Herkesi çok çalıştırdıklarını duydum, kimse tuvalet molasına çıkamıyormuş.”

Güldüm ama bir yanımda bunun doğru olduğunu biliyordu. Rainforest herkesin nefret etmeyi çok sevdiği o şirketti ama benim

bile evde açılmayı bekleyen Rainforest kutularım vardı. Onların peşimize düşeceğini tahmin etmeliydik. Herkesin peşine düşüyorlardı nihayetinde.

“Rainforest neden bizi istiyor ki?” diye sordu Arie. “Uygulamalarla uğraşmıyorlar bile.”

“En azından henüz değil ama dünyayı ele geçirme listelerinde bunun da olduğunu düşünüyorum,” dedim.

“Ama kodları bok gibi.”

“Biliyorum. Toplantıda bunu açıklamaya çalıştım.” Dalgın bir edayla masamdan bir kalem alıp iki parmağımın arasında çevirdim. “Ama Dell bunun kodla ilgisi olmadığını söyledi.”

“Kodla ilgisi yok mu?” Priya ıstırap çekiyormuş gibi görünüyordu. Üstünde Taht Oyunları fontuyla *Kod yazıyorum ve bir şeyler biliyorum* yazan eskitilmiş tişörtüne baktı. “Her şey kodla ilgili! Kendileri yazamadıkları için bizimkini çalmak istiyorlar sadece, hepsi bu. Hem Dell ne biliyor ki? Java’yı kahve çekirdeğinden ayıramaz o.”

“Bu adamları Dell mi getirdi?” diye sordu Jamal şüpheyle.

“Satış konusunda hevesli,” dedim. “Bütün bildiğim bu.”

Jamal kaşlarını çattı. “Eh, Grinch tabii ki şirketi Rainforest’a satmak istiyor.”

“Bu böyle devam edemez,” dedi Priya, Jamal’la göz göze gelerek.

“Yüzde yüz haklısın,” dedi Jamal.

İkisi bir konuda ilk kez hem fikir oluyorlardı galiba.

“Endişelenmeyin. Hallediyorum,” diye güvence verdim. Rainforest’ın bizi piyasadan silip süpürmesine izin vermeyecektim. Jae’nin Toggle’ı harika kılan herkesi kovmasına izin vermeyecektim. Ya da kullanıcılarımıza, bizi ilk günden beri destekleyen insanlara ihanet etmesine. Doğru olan diye bir şey vardı. Jae bunu asla anlamamıştı. Her zaman yalnızca Jae İçin En İyi Olanı

seçmişti. Tıpkı kardeşlerinden oluşan erkek müzik grubuyla yetenek yarışmasını kazandığı üçüncü ve dördüncü sınıftaki gibi. Kuralları çiğneyerek sahneye havai fişek getirmiş ve organizatörlere son sırada çıkmalarına müsaade etmeleri için rüşvet vermişti. İnsanlar hâlâ performanslarını konuşuyordu. Kimse kemanımla Beethoven'ın 9. sonatını çaldığımı hatırlamıyordu. Gerçi iç karartıcı ve on beş dakika fazla uzundu, ayrıca orkestra öğretmenimden başka kimse parmak hâkimiyetimi takdir etmemişti.

Tam o anda Jae odanın karşısından benimle göz göze geldi. Keşke ısı ışını görüşüm olsaydı, o zaman onu bu noktadan eritebilirdim. Rahatsız görünmüyordu. Her zamanki gibi. Jae ayağa kalkıp Imani onu ofisten çıkarırken midem kasıldı. Asansöre gittiklerini umdum. Aksine Imani onu direkt bana getiriyor gibi görünüyordu.

“Tamam, iş başına.” Arie, Jamal ile Priya'yı masalarına kışkırladı. “Canlı görün,” diye uyardı beni.

Nefret bedenimdeki tüm damarlarda akarken canlı hissetmemek zordu. Masamdan kalkıp Arie'yle kapıda dikildim ve sonra zihnimde kendimi tekmeledim çünkü kraliyet ailesinden birini karşılamak için ayağa fırlamışım gibi görünüyordu. Yerimde oturmaya devam etmeliydim. Burası benim ofisimdi. Onun değildi. En azından henüz.

Jae mükemmel bir takım giymişti ve rahat, uzun adımlarıyla bana doğru yaklaşıyordu. Hatırladığımdan daha uzundu. Belki üniversitede boy atmıştı? Ya öyle olmuştu ya da topuklu giyiyordu. Uzun bacaklarını, daha iri olan gövdesini ve daha geniş olan omuzlarını süzdüm. Topuklu yoktu sanırım. Sadece ondan... daha fazla vardı. Hatırladığımdan daha fazlası. Imani omzuna anca yetişiyordu ve Arie de onunla göz göze gelmek için başını kaldırmak zorunda kalacaktı. Ne zaman bu kadar uzamıştı? Bütün cazibesıyla rahat bir gülümseme sergileyince midem altüst oldu.

Kahretsin. Adam yakışıklıydı. Kalbim daha sert çarpmaya başladı. Jae her zaman... tatlı olmuştu. Erkek müzik grubu tatlılığından. Sınıf arkadaşlarımız sürekli ondan hoşlanırdı. Ama o artık bir erkekti. Bir aksiyon filminde ajanlarla pazarlık yapması ya da bir reklamda özel tasarım takım elbiselere modellik yapması gerekiyormuş gibi görünen ciddi derecede yakışıklı bir erkek. Jae Lee'den gerçekten *etkilenmem* imkânsızdı. Onun şeytan olduğunu kendime hatırlattım. Çok çok iyi giyinen, uzun boylu, geniş, fit bir yapısı ve keskin hatları olan temiz tıraşlı bir şeytan. Bembeyaz dişlerini gösteren gamzeli gülümsemesi midemi tuhaf yapan bir şeytan.

Arie bana destek olmak için yanıma yaklaştı.

Imani bana gülümseyerek, "Nami," dedi yumuşakça. "Takvimlerinizi ayarlayabilmeniz için Jae'yi yanına getirmek istedim."

"Tabii. Sorun değil." Bunu çok gergin söylemiştim. Oyunculuk becerilerim üzerine çalışmam gerekecekti. Ayrıca ne zamandan beri elektronik takvimlerimizi yüz yüze "ayarlamamız" gerekiyordu ki? Takvim davetleri bunun için vardı.

Arie kızının flörtüyle tanışan bir baba gibi aramıza atlayıp elini uzatarak, "Ben Arie," dedi.

"Jae. Tanıştığımıza memnun oldum." Jae elini tuttu ve iki adam birbirine başıyla selam verirken tokalaşmaları biraz fazla uzun sürdü.

"Jae ofislerimizi gezmek istedi bir de. Onu gezdirir misin?" Imani masumca gözlerini kırıştırdı. Bunun ne kadar tehlikeli olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Jae'ye içeriden herhangi bir bilgi vermek –veri tabanı çalışanlarımızın içmeyi sevdiği soda gibi küçük bir şey bile olsa– ölümcül olabilirdi. Lanet olsun, belki de bilgisayarlarımızdan birine *Görevimiz Tehlike* tarzında bir flash sürücü yerleştirmeye ve tüm şirket sırlarımızı çalmaya çalışıyordu. Böylece bu aptal ortaklık numarasını bırakabilir ve hatta anlaşmadan çekilebilirdi.

Ya da belki üçü Imani'nin ofisinde şu fikri tezgâhlamışlardı: Jae beni satışın iyi bir fikir olduğuna ikna etmeye çalışmak için benimle birebir zaman geçirmek istemişti? Lütfen ama. Bunun için Gucci ceketinden ve pahalı saç ürünlerinden daha fazlasına ihtiyacı olacaktı.

Jae'nin normalden çok daha geniş olan sırtışı midemi bulandırıyordu.

Belki gıda zehirlenmesi geçiriyordum.

Gıda zehirlenmesi geçirdiğimi umuyordum.

“Bir tur atmayı çok isterim,” dedi eğlenmiş bir edayla.

Kesin çok isterdi.

“Sana bir tur attırmaktan mutluluk duyarım.” Doğruca yangın merdiveninden dışarı, ayağının takılıp her zaman çukurlarda gizlenen o gizemli yağlı su birikintilerinden birine düşeceğini umduğum karanlık, dar sokağa.

Arie kaçabilmem için aslanın dikkatini dağıtmaya hazır şekilde önüme doğru bir adım attı. “Sana ben eşlik edebilirim ve...” diye başladı ama Imani onu böldü.

“Aslında, Arie, seninle konuşmak istiyordum. Gelecek hafta teslim edilecek projelere bakarız diye umuyordum. Sana birkaç sorum var da.”

Arie bana özür dileyen bir bakış attı. Kendisiyle savaştığını görebiliyordum. O da ben de benim Jae Lee'yle yalnız kalmamı istemiyorduk.

“Arie?” dedi Imani, ofisine dönerken bunun bir emir olduğu açıkça anlaşılıyordu.

“Sorun değil,” dedim ona. “Gidip Imani'yle konuş.”

Arie gönülsüzce geri çekilerek Imani'nin arkasından gitti. Bana endişeli, kaçamak bakışlar atıyordu.

Jae, Arie'nin gözlerini bizden hiç ayırmadan Imani'nin ofisine girmesini izlerken, “Görüyorum ki hâlâ sana tapan hayranların var,” dedi sesinde hiç ironi olmadan.

“Neden bahsediyorsun sen?” diye çıktım, niyet ettiğimden daha kızgın bir sesle. Arie’ye hakaret etmeye çalışmıyor olsa iyi olurdu. “Adam karısına bayılıyor. Ona tapıyor.”

Jae yalnızca başını iki yana salladı. “Boş ver.” Bana bir kez daha sırıttı. Mideme bir sancı saplandı. “Liseden beri nasıl olduğunu sorardım ama görüyorum ki hâlâ okulu ikincilikle bitirme konusunda köpürüyorsun.”

“Bunu umursamıyorum.” Umursuyordum. Çok.

Jae’nin gülümsemesi daha da genişledi. Ukala suratına bakmak için başımı kaldırmaktan boynum acıyordu. Ne zaman bu kadar... göz korkutucu hale gelmişti? Bu kadar uzamış ve irileşmişti? Eskiden sıska küçük bir şeydi. Ancak artık öyle olmadığı gün gibi ortadaydı. “Yani hâlâ sıfır nokta yirmi beş puanla bana karşı kaybettiğin için kızgın değil misin?”

“Sıfır nokta iki yüz kırk beş puandı.”

Jae güldü. Göğsümde hissettiğim büyük, gırtlaktan gelen bir kahkahaydı.

“Yani hâlâ kırgınsın.” Tek kaşını kaldırdı ve aniden kendimi tamamen çıplak, korunmasız hissettim. Midem bir tuhaftı. Belki gıda zehirlenmesindendi, Jae’nin koyu renkli gözlerindeki zeki parlıktan değil.

“Hile yaptığın için kırgınım.” Imani ve Arie’nin cam ofislerinden bizi izlediğini hissedebildiğim için yüzüme sahte bir gülümseme yapıştırdım. Arie’ye şöyle bir bakınca resmen acı çektiğini, gelip beni kurtarmak istediğini gördüm. Neredeyse bunu yapabilmesini dileyecektim.

Jae bir parmağını bana doğrulturken başını iki yana salladı. “Yaz okuluna gitmek hile yapmak değildir.”

“Bazılarımız yazın çalışmak zorundaydı,” dedim dişlerimi sıkarak. Jae’nin ebeveynleri üst orta sınıf zenginlerindendi: Babası başarılı bir cerrah, annesiye öğretmendi. Kıyafet harçlığını çıkarmak için benim gibi çalışmak zorunda kalmamıştı. Ya da üniversite

harcı birikimine katkıda bulunmak için. Akli havada amigo kızları etkilemek için *flash mob* danslarını ve erkek grubu şarkılarını öğrenmek için dünya kadar vakti vardı. Bense mahallemizin hamburgercisinde yerleri silmekle genel not ortalamamı ekstra derslerle dolduramayacak kadar meşguldüm. Bölge üniversitesinde ekstra kredi alacak fazladan zamanı ve parası olmasaydı onu açık ara yenerdim ve ikimiz de bunu biliyorduk.

“Son on iki yıldır yaptığın tek şeyin beni düşünmek olduğunu görmek çok güzel.”

Burnumdan alaycı bir ses çıkararak güldüm. “Seni hiç düşünmedim. Seni hiç düşünmemeyi tercih ederim ve açgözlü Rainforest kankalarını da alıp başka birinin şirketinin altını üstüne getirmeye gidersen bir daha düşünmem de.”

“Dikkatli ol. Ortakların izliyor.” Jae açık ofise, pazarlama ekibine doğru başını salladı. Dell, Jamal’la konuşuyormuş gibi yapıyor ama bizi izliyordu. Yakından. Imani ofisinde bilgisayarına gömülmüş gibi yapıyor ama bize kaçamak bakışlar atıp duruyordu.

Hafif bir kahkaha attım ve parlak bir gülümseme takındım. Büyüleyici görün. Kibar ve misafirperver olmaya çalışıyormuşsun gibi görün. “Umurumda değil,” dedim yalandan gülerken. “Sen ve haydutların bu ele geçirme işini sona erdirmelisiniz, o zaman ortaklarım seninle nasıl konuştuğumu umursamazlar.”

Jae yalnızca başını bana doğru yatırdı. “Hayatta olmaz.” Bir kolunu uzatarak beni ofisimden dışarı davet etti. “Şu turu atalım mı artık?”

Sahte gülümsemem birden kırılğan geldi. “Tabii. Sana çıkışı göstermekten büyük memnuniyet duyarım. Önce asansörler mi? Yoksa yangın çıkışı mı? Ya da yalnızca bir cam açabilirim? Doksan kat yukarıda olmamız benim için hiçbir şeyi değiştirmez.”

Jae tekrar güldü. “Ah, seni özlemişim, Namby,” dedi ve bu beni bir anlığına şaşırttı. Beni özlemiş miydi? İsyankâr midem yeniden kasıldı.

“Neden? Bitiş çizgisine giderken çelme takacak birini mi istiyorsun?”

“Sen zaten kendi kendine tökezleyecekken neden sana çelme takayım ki? Bölge tenis finallerini hatırlayacak olursam oldukça zarif bir düşüşün var.”

“Saha düz değildi,” diye karşılık verdim. Maç sayısında topu rakip kortun gerisine düşecek şekilde aşırıtmaya çalışmış ancak saha çizgisine yakın bir yerde yüzüstü yere kapaklanmışım. “Hem *bazılarımızın* aksine ne zaman istesem yepyeni spor ayakkabılar alamıyordum.” Hatta aslında hiç alamıyordum. Sanırım lise hayatım boyunca aynı eski püskü tenis ayakkabılarını giymiştim.

“Sence ayakkabılarım sayesinde mi iyi oynuyordum?” Jae şaşır-mış görünüyordu.

“Ya da özel derslerin sayesinde,” diye çıktım. “Müthiş yeteneğin sayesinde olmadığı kesin.”

Jae gülüp başını iki yana salladı. “Birileri kıskanıyor mu ne?”

“Söyleyebileceğim tek şey, o gösterişli ayakkabılarının hiçbiri antrenmanda servisime karşılık vermene yardımcı olmadı. Hep kaçırdın.”

“Sadece özgüvenini artırmaya çalışıyordum.”

Alaycı bir kahkaha attım. “O yüzden mi yüzün kızarıyordu ve sinirleniyordun? Bana iyilik yaptığın için mi?”

“İyi servis atıyordun,” diye kabul etti. “Ama teknik olarak beni hiçbir zaman alt etmedin. Ayrıca bir sürü servis de kaçırdın.”

“Çizginin üzerindelerdi.”

“Diyorsun.”

Renkli halının üzerinde onu mola odasına doğru yönlendirdim. Yazılımcıların masalarından uzaklaşan turuncu mavi yolu takip ettik.

“Bana Evanston Township Lisesi’ni gezdirdiğin gibi şu an burayı da gösteriyor olman komik.”

Hatırası o an aklıma geldi: Sıska, kısa boylu Jae Lee, nakil öğrencisi, ikinci sınıfın ikinci döneminde. Müdür Khan ona etrafı göstermemi istemişti, ben de yapmıştım. O zaman ona üzülmüştüm. Okula yeni gelmişti, hem de tam bahar tatilinden önce. Görünürde bir tane bile arkadaşı yoktu, biraz içine kapanık ve utangaç görünüyordu. Bütün tur boyunca ağzından kerpetenle laf almıştım. O zamanlar çok arkadaş canlısıydım. Gerçekten öyleydim. Hatta ona tenis seçmelerinden bahsedip gelmesi için cesaretlendirmiştim. Bütün hayatımı alt üst edeceğini hiç bilmiyordum. Hayatında hiç okul takımında oynamamışken o korta çıkıp ana takımda yer alacağını. Ortaokuldan beri çok sıkı pratik yapıyordum ve ancak son senemde ana takıma girmiştım. Ama ebeveynlerim Jae'nin yıllarca aldığı özel dersleri karşılayamıyordu. Onun deyişiyile "tenis eğitmenine" binlerce dolar harcamış olsaydım lisenin ikinci yılında da ana takıma girebilirdim belki.

"Şimdi bildiklerimi o zaman bilseydim kesinlikle en yakın pencereyi açıp seni dışarı iterdim."

Jae tekrar güldü. Rahatsız ediciydi. Şaka yapmıyordum. Hem de hiç.

"Hiç değişmemişsin," dedi bana.

"Sen değişmişsin," dedim.

Tek kaşını kaldırıp bana baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Ayakkabılarının içinde gizli topuklular falan mı var?" Sormam gerektiğini biliyordum ama boyu çok uzundu. Ona bakmaya çalışırken boynum acıyordu. Yanımda yürüyen dev gibi bir *adamdı*, onu lise mezuniyetinde en son gördüğümde topukluyla ondan daha uzundum. Yaz aylarında ne kadar rahatsız olursa olsun bir dahaki buluşmamızda on üç santimlik stiletolar giyeceğime yemin ettim.

Ofisteki diğer insanlar da onu fark ediyordu. Masalarının yanından geçerken Jae'yi tepeden tırnağa süzüyorlardı. Muhtemelen bunu çok yaşıyordu.

Demek sadece benim hayal gücüm değildi. Adam çekiciydi. İç çamaşırı modeli havası vardı onda.

“Üniversitenin ilk senesinde on üç santim uzadım,” diye itiraf etti. “Sonra ikinci sınıf bitmeden bir yedi santim daha.” Omuz silkti.

Bu kaslı omuzlarını açıklamıyordu. Atletik kesim takımının omuzlarına oturuşunu, incemiş beline doğru daralarak inmesini.

“Erkek kardeşlerime de aynısı oldu. Sanırım Leeler geç serpiliyor.”

“Artık kardeşlerin de mi dev?” Lee kardeşleri hatırlamaya çalıştım: Hepsi zayıf ve kısa boyluydu, şirin dağınık saçları ve okulumdaki çocukların yüzde 80’inin bütçesini aşan, son derece moda uygun ve pahalı kıyafetleri vardı. Yetenek yarışması performansları sırasında hepsi müthiş uyumluydu. Şimdi gülünç derecede yakışıklı, uzun ve iri Lee kardeşleri büyüleyici, gamzeli gülümsemeleri ve özel tasarım ceketleriyle Şikago’da dolaşırken ve arkalarında kırık kalpler bırakırken hayal ediyordum. Rahatsız edici bir görüntüydü.

Kruvasanların sonuncusunu alan iki farklı veri tabanı elemanının olduğu mola odasına yürüdük.

“Hepiniz stereoid mi kullandınız yoksa...”

“Hayır. Ama hayal kırıklığına uğramış görünüyorsun. Eski zamanlardaki gibi bizimle dalga geçebilmeyi mi diliyorsun?” Jae tek kaşını kaldırdı.

“Siz üçünüz hep koridorda koşardınız. Koridorda koşmak yasak.”

“Geç kaldığımızda sınıfa başka nasıl gideceğiz ki?” Büyüleyici bir gülümsemeye bana baktı. Yani başka herhangi biri için büyüleyici olabilecek bir gülümseme.

“Ah, bilmem ki? Zamanında evden çıkararak?”

“Ceza kâğıtların hâlâ sendedir eminim. Yastığının altında mı?”

“Tabii. Sen de hâlâ senin yerine üniversite sınavına girmesi için insanlara para ödüyorsundur?”

Jae kaşlarını çatarak bana baktı. “*Eğitmenlere* ders çalışmama yardım etmeleri için para ödedim. Sınava *ben* girdim. Her zaman her duyduğun dedikoduya inanıyor musun?”

“Sadece makul olanlara.”

Suratını astı. “Peki, liseden beri neler yapıyorsun?” diye sordu. “Şimdiye kadar evlenip çocuk yapmış olacağına bahse girerdim.”

Öfke boğazıma yükseldi ve yoğun sıcaklığının beni boğduğunu hissettim.

“Ben de hapse girmiş olacağına bahse girerdim. Yolsuzluktan. Ya da şimdiye kadar dünyanın sonunu getirmiş olacağına, deccal,” diye tersledim. Kayıtsız bir edayla kolumu havaya kaldırarak, “Burası mola odası,” diye ekledim gergin bir ses tonuyla.

“Yani... gerçekten kimseyle birlikte değil misin?”

Panik dolu bir an boyunca onun hayatıma gözlerini dikip izleyenlerden biri olduğundan endişelendim. Mitch’i biliyor muydu?

“Seni ilgilendirmez.” Eğlenen bakışlarını yakaladım. Tabii, *onun* eğlenme lüksü vardı. Otuz beş yaşından itibaren yüksek riskli gebelikler konusunda endişelenmesine gerek yoktu. Onun –düz karın kaslarıyla– kolunda her hafta sonu güzeller güzeli bir influencer oluyordu. Muhtemelen yüzüğü parmağına takmak için can atanlardan gelen teklifleri savuşturuyordu. Jae’yi ofisin karşı-sındaki yeni açılmış asansör kapılarından birinin içine ittirmemek için bütün irademi kullanmam gerekti.

“Hem de hiç ilgilendirmez,” dedim zoraki bir gülümsemeyle. Köşeyi dönüp Imani’nin ofisinin görüş açısından çıktığımız anda gülümseme numarasını bıraktım.

“Muhabbet ediyorum sadece,” dedi Jae.

“Etmemeni tercih ederim, Şeytan. Ruhum satılık değil.” En yakın kapıyı açtım. “Temizlik dolabı,” dedim onu paspaslara doğru iterek.

“Belki beni uygulama geliştiricilerinin ve yazılımcıların yanına götürebilirsin. İstiyorum ki...”

“Bizi satın almanıza gerek kalmamasın diye tüm sırlarımızı şimdi çalmayı mı? Kesin istiyorsundur. Mümkün değil.” Mantıklı düşünmem lazımdı. Toggle’ı korumam lazımdı. Jae’den. Açık bir kapıyı işaret ettim. “Ama sana malzeme odasını göstermekten memnuniyet duyarım,” dedim ve fotokopi kâğıdı tomarlarına ve zimba teli kutularına bir göz atmasını teklif ettim. Neşeli bir edayla kapıya eğildi, bana istediğimden daha yakın duruyordu. Dumansı ama tatlı bir koku aldım. Saç ürünü olabilir miydi? Hoşuma gitmişti. Ama hoşuma gitmesinden nefret etmiştim. Jae’nin saçları eski spor ayakkabıları gibi kokmalıydı. Ya da kükürt gibi.

Dolabı incelemesinin ardından dönüp bir anlığına bana baktı. İrisleri bitter çikolata rengindeydi. Sıcak. Yoğun.

“Sana çek yazmayı düşünen birine karşı daha kibar olmalısın.”

“Paranı istemiyorum.” Kelimeleri tükürür gibi saçmıştım.

“Fikrini değiştireceğini göreceksin.” Jae çok özgüvenliydi, çok ukala. Bundan nefret ediyordum. Vücudumun gerilmesinden de nefret ediyordum. Yanımda durduğunun, elinin benimkinden sadece birkaç santim uzakta olduğunun aşırı farkındaydım. Malzeme odasından çıkıp havadar koridora adım atarak ondan uzaklaştım.

“Telefon numaramı kimden aldığını söylemek ister misin? Aramıza karışmış haini bilmek istiyorum.”

“Hain mi? Güçlü bir kelime. Sana söylersem onları mahkemeye mi çıkaracaksın?”

“Mahremiyet hakkında sert bir konuşmayla başlamayı düşünüyordum. Rainforest’ın hiç umursamadığını bildiğim bir konu.”

Jae omuz silkti. “Aslında numaranı bana veren annendi. Annelerimiz hâlâ görüşüyor. Annem annene sordu. Annen numaranı vermekten *fazlasıyla* mutluydu.”

Homurdandım. Neyin daha can sıkıcı olduğundan emin değilim: Annemin bana sormadan numaramı vermiş olması mı yoksa muhtemelen iki annenin de Jae’nin bana çıkma teklif edeceğini zannetmesi mi?

“Bu işe *annelerimizi* mi karıştırdın? Bu aptalca bir hamleydi. Şimdiden düğünümüzü planlamaya başlamışlardır.” Düşüncesi bile midemin düğümlenmesine neden oldu.

Hem annem neden beni uyarmamıştı? Kimin tarafındaydı bu kadın?

“Sarang uygulamasında insanlara mesaj atmaktan daha iyi,” diye itiraf etti Jae.

“Sarang ne?”

“Koreli Amerikan ebeveynlerin yetişkin bekâr çocuklarına eş bulmaya çalışmak için kullandıkları bir uygulama. Korecede aşk, sevgi anlamına geliyor.”

Şaşkın bir kahkaha attım. “Randevu bulmak için anneciğinin yardımına mı ihtiyacın var?” diye dalga geçtim.

“Bunu söyleyen de annesinin, isteyen ilk bekâra numarasını verdiği kadın.” Jae’nin aşk hayatı hakkında milyonlarca soru daha sormak istiyordum. Ama sormadım. Odaklanmam lazımdı. Önemsemediğim şey Toggle’dı, Jae’nin cumartesi geceleri ne yaptığı değil. Renkli halıdaki yürüyüşümüze devam ederken, “Gerçekten neden buradasın? Rainforest bizimle ne yapmak istiyor?” diye sordum

Başını yana eğdi. “Sen bana satmak istememenin sebebini niye söylemiyorsun?”

“Zaten söyledim. Burada inşa ettiğimiz her şeyi mahvedersin. Toggle’ın içini boşaltırsın.”

“Rainforest’ın şeytani olduğu hakkında söylediğin o şeylere inanmamı mı bekliyorsun? *Benim* burada olmamla hiçbir ilgisi olmadığını mı düşünüyorsun gerçekten?” Yüzünden yavaş, muzaffer bir gülümseme geçti.

“Bunun seninle hiçbir ilgisi yok.”

“Yok mu? Ama kesinlikle varmış gibi davranıyorsun.” Bana bir saniye daha uzun baktı ve kalbim bir tık hızlandı. Beni kasten kışkırtıyordu. Yemi yutmamı istiyordu. Yutmayacaktım.

“Şirketleri saldırganca ele geçirirken tüm kurbanlarını böyle mi cezbediyorsun?” diye sordum soğukkanlılıkla. “Onlara hareket ediyorsun, duyguları incindiğinde de onları dımdızlak ortada bırakıp üç kuruşa emeklerinin üstüne çöküyorsun?” Onu yazılımcılarımızdan ve doksanınıcı katın gözalıcı göl manzarasından uzağa, ofisin daha önemsiz kısımlarına götürürken cık cıkladım. Burada tuvaletler vardı ve küçük, dar, beyaz koridorun sonunda da yangın çıkış kapısı. Belki, diye düşündüm, onu buradan uğurlayabilirim. Tabii, alarm çalışacaktı... ama onu diğer tarafa, doksan kat aşağı inmek zorunda kalacağı bir merdiven boşluğuna kilitlemeye değerd.

“Buna pek de saldırganca ele geçirme denemez. Dell bunu istiyor Ve Imani de isteyecek.”

“Rainforest yalnızca Rainforest için iyi olanı ister. İkisinin de bunu unutmadığından emin olacağım. Dell’in umurunda olmayabilir ama Imani’nin olacak.”

Koridorun en dar kısmında beyaz kolon ve çıkış yapısı arasında sıkışmış halde durmuştuk. Hatamı çok geç fark ettim: Onu ofisin en tenha kısmına getirmiştik, şimdi dip dibeydik, onun sırtı çıkış kapısına dönüktü, ben de ofisin kalabalık kısmına giden yolu kapatıyordum. Belki de bir hata değildi. Burada yalandan gülümsememe gerek yoktu. Burada ona saldırayabilirdim.

Pürüzsüz, lekesiz yüzüne baktım. Elmacıkkemikleri hatırladığımdan bile daha çıkıktı. Temiz tıraşlı çenesi keskin hatlı ve güçlüydü.

“Bu şirketi parçalara ayırmana izin vermeyeceğim,” diye bastırarak onu daha da köşeye sıkıştırdım. Jae’nin sırtı her çeşit uyarı işareti bulunan çıkış kapısının parlak kırmızı basma paneline yaslanmıştı neredeyse. Bir sert ittirile merdiven boşluğunda olurdu.

“Öyle bir niyetimiz yok,” diye cevap verdi.

“Yalan söylüyorsun.”

Jae sırttı. “Bana yardım etmelisin aslında.”

Küçümser bir edayla burnumdan homurdandım.

“Yapılacak doğru şeyin bu olduğuna seni ikna edebilirim.” Jae çok ukala, çok kendinden emin konuşuyordu. Onun hakkında nefret ettiğim şey kesinlikle buydu. Her şeyin istediği gibi gideceğine –ve gitmesi gerektiğine– dair özgüveni. Çünkü genellikle giderdi. “Ya da Toggle merhamet için yalvarana kadar onunla güreş tutup onu devirebiliriz.” Gözleri parlıyordu ve şakacı ifadesinde neredeyse bir şeytanilik vardı.

Bana doğru çok minik bir adım atarak yaklaştı. Bütün bedenim kaskatı kesildi.

Ya benimle güreş tutup beni devirirse? Bir seksenlik boyu ve gözündeki sinsi parıltıyla? Bu düşünceyi geldiği gibi aklımdan çıkardım. Ne yapıyordum ben? Jae’nin bana dokunduğunu mu hayal ediyordum?

“Bunu kibarca yapabiliriz... ya da pek kibarca olmayan bir yolla. Tercih senin.” Jae bana çok yakındı. Fazla yakın.

Kalp atışlarım kulaklarımda gümbürdüyordu. Nefret, diye tahmin ettim, kanı vücuduma daha hızlı pompalıyor. Jae’nin... seksi olduğu farkındalığı değil. Ciddi anlamda, çekici, geniş omuzlu, kaslı göğüslü, elektrikli bir seksilik. Boğazım kuruydu. O şeytanın ta kendisi, diye hatırlattım kendime. Unutma. O, Toggle’ı mahvedecek.

“Kibar oynayacağına inanacağımı mı düşünüyorsun gerçekten?” dedim sesimdeki soğukkanlılığı koruyabildiğim için kendimle gurur duyarak. Sakin. Hatta sıkılmış. Kalbimin çok hızlı çarptığını bilmeyecekti. Karnımda kaynayan akkor sıcaklığı bilmeyecekti. “Sen asla kibar oynamazsın.”

Dudakları neredeyse muzaffer bir edayla yukarı kıvrıldı. “Gerçekten mi?” diye meydan okudu. “Liseden beri çok değiştim.”

Söylediğinin doğru olduğunu anlamak için tek yapmam gereken ona bakmaktı. Büyümüştü, benden yaklaşık otuz kilo fazlası vardı ve düz karnından her gramının kas olduğunu anlıyordum. Lisede hiç bu kadar yakışıklı değildi. Sevimliydi, evet ama... böyle değildi. Ceketinin altındaki tertemiz gömleğinin düğmelerine baktım. Onu çıkış kapısına ittirsem... parmaklarımın altındaki göğsü yumuşak mı... yoksa sert mi hissettirirdi? O pahalı takım ceketinin altında ne kadar kas yatıyordu?

“Gerçekten mi?” demeyi başardım ama bu defa sesim o kadar da soğukkanlı çıkmadı. O kadar sakin. Sesimde bir pürüz vardı. Ses tellerimden keserek çıkarıp tam da bu parlak renkli halının üstünde öldürmek istediğim bir pürüz. Onu boğup tekrar denedim. “O zaman bu hile yapmayacağın anlamına mı geliyor?”

“Hile yapmayacağım,” diye söz verdi. “Kibar oynayacağım.”

Ama o anda onun kibar oynamasını istemediğimi fark ettim. İstediğim son şey buydu. Kural tanımaz bir dövüş istiyordum. Kan akıtmak istiyordum. Yeni bir alay bekliyormuşum gibi dudaklarına baktığımı fark ettim.

Güzel dudakları olduğu için değildi. Dolgun, yumuşak. Güzel. Kendimi gözlerine bakmaya zorladım.

“Benim yüzünden kendini tutma,” diye hırladım.

Biraz güldü, hatta beyaz dişlerini gösterdi. “Bana bir kez daha saldırmaya hazır olduğuna emin misin, Bayan Okul İkincisi?”

Bayan Okul İkincisi mi? Başarıyı yalnızca o alay haline getirebilirdi. Hararetli bir öfke içimi doldurdu. Onu ofisten dışarı *itmeliydim*. İtmeliydim...

“Nami?” Arie’nin endişeli sesi koridorda süzüldü. Priya da kaygılı bir ifadeyle yanında duruyordu.

Nefret büyüğü ya da her neyse bozuldu. Rahatlayarak Arie ve Priya’ya baktım. Yüksek rütbeli bir Rainforest yöneticisine saldıracak değildim sonuçta. Ama midem hayal kırıklığıyla biraz kasılmıştı.

Jae dar koridorda kenara çekilirken yüzünden keyfi kaçmış bir ifade geçti. “Ah, selam,” dedim. İyi, diye düşündüm bir yandan da. Keyfin kaçsın. Benim destek ekibim vardı. Takım: Nami. “Turu şimdi bitirdik, Jae de tam gidiyordu.”

Arie kimlik kartının kordonuyla oynarken, “Acil çıkış kapısından mı?” diye sordu endişeyle.

“Ona kalmış.” Omuz silkerek nihayet Jae’dan uzaklaştım, adrenalini şakaklarımda hâlâ gümbür gümbür atıyordu. “Ofise dönelim mi?” Arie bir kez daha ona, ardından bana baktı. Jae başıyla onayladı ve Priya korumacı bir edayla yanıma geldi. Üzerime zırh geçirmişim gibi hissediyordum. Geldiklerine memnundum. Jae’nin geniş omuzlarından uzaklaşmam gerekiyordu, bana şey için meydan okuyan parıltılı gözlerinden... Ne için? Aklımı kaybetmem için mi?

Ellerini pantolon ceplerine sokarken, “Takvime bir şey girmemiz lazım,” dedi Jae arkamımdan.

Midem çalkalansa da omzumun üstünden, “Neden bana ConnectIn’den takvim daveti göndermiyorsun? Bağlantılar bunun için değil mi?” dedim kayıtsızlıkla. Sesim sakın çıktığı için gurur duyuyordum. Ama içten içe titriyordum.

Alçak sesli bir kıkırdama duydum ama arkamı dönmedim. Kalbimin ne kadar hızlı attığını anlamadığını ümit etmekten başka

şansım yoktu. Kafamın karıştığını ve midemin hafiften bulanır gibi olduğunu.

Jae Lee'den etkileniyor muydum?

Mümkün değildi.

Böyle bir şeye izin vermeyecektim. Hayatta olmazdı.

YEDİ

Jae

WEGNER DÖNER SANDALYEMİ kim aldı?
Ciddiyim – KAYIP!!!!

DELL OURANOS
ORTAK, MÜŞTEREK MALİK, İŞLETME INFLUENCERİ
VE TREND BELİRLEYİCİ
#TÜM-BÜLTENLER KANALI
TOGGLE DAHİLİ SOHBETİ

Sandalyen mi kayıp?! Ne yazık. ☹️

PRIYA PATEL
KIDEMLİ YAZILIM MÜHENDİSİ

Hırsız DERHAL sandalyemi geri GETİRECEK.
BU BİR ŞAKA DEĞİL.

DELL OURANOS
ORTAK, MÜŞTEREK MALİK, İŞLETME INFLUENCERİ
VE TREND BELİRLEYİCİ

Kesinlikle bir şaka değil.

JAMAL ROBERTS
KALİTE GÜVENCE MÜDÜRÜ

Namby sürprizlerle doluydu.
Tam onu çözdüğümü düşündüğüm sırada beni ofisin bir köşesine sıkıştırmıştı ve... bana vuracak mıydı vurmayacak mıydı bilmiyordum...

Ya da beni öpecek miydi?

Düşüncesi bile kulağa gülünç geliyordu ve hepsini kafamda kurduğuma kendimi kısmen ikna etmiştim. Ama... bana bakışı. Bilmiyordum. Orada başka bir tür gerilim vardı.

“Dünyadan Jae’ye, içeri gel, Jae.” Küçük kardeşim Sam beni dirseğiyle dürtükledi ve ailemin sessiz, yeşil Evanston sokağında-ki arka bahçe verandasında pazar akşam yemeğini beklerken dalıp gittiğimi fark ettim. Sam’in deminden beri bana vermeye çalıştığı birayı aldım.

“Üzgünüm, adamım.” Babam spesiyali olan bulgogi’yi hazırladığı veranda masasındaki büyük elektrikli ocağa ince dilimlenmiş sığır etlerini koyarken biz de şişelerimizi tokuşturduk. Sam’in on dakika küçük ikizi Charlie erkek arkadaşı Nick’le birlikte sıcak ocağın yanında duruyor, görev bilinciyle babamın yöntemini not alıyordu.

“Nick’i kurtarmalı mıyız?” Ailemizin evi çevreleyen verandasının korkuluklarına yaslandım. Babam biz lisedeyken muayenehanesini Evanston’a taşıdığına burada yaşamaya başlamıştık. Restore edilmiş Viktoryen yapı ön tarafındaki küçük beyaz çitlerle tam bir çiftlik eviydi. İki katlıydı ve dış cephesi sarıya boyanmıştı. Babam Evanston Hastanesi’nde cerrahi bölüm başkanı olmuştu, annem hâlâ Glenview yakınlarındaki Kore kilisesinde İngilizce dersleri veriyordu ve her şey yolunda gitmişti.

“Babam neden onun özel salamura yöntemini uygulaması gerektiğinden bahsetmeye başlıyor.”

Babam çok nadiren bir şeyler hakkında konuşurdu. Sohbet etmekten hoşlandığı konuların başında yemek geliyordu. Bir de ara sıra trafik. Tipik “güçlü ve sessiz” tiplerinizin onun yanında geveze kalırdı.

“Nick, Charlie’nin çalkantılı ruh halini kaldırabiliyorsa Kore barbeküsü hakkında bir dersi de kaldırabilir.” Sam omuz silkti.

“Hem dinle, babamın yelkenleri suya indirdiğine sevinmeliyiz. Yani baştaki davranışlarına bakarak şimdi bu kadar sıcak davranacağına inanır mıydın?”

Charlie tıp fakültesinin ikinci yılında eşcinsel olduğunu açıkladığında bu haber, tamamen gafil avlanmış gibi görünen babam dışında hiç kimseye sürpriz olmamıştı. Annem, Sam ve ben Charlie'nin duyurusunu anında kutlamıştık ama babamın fikre alışması biraz zaman almıştı. Babamın başta bir sürü yanlış düşüncesi vardı. Mesela yalnızca beyazlar eşcinsel olduklarını açıklar sandığını pat diye söylemesi gibi. Şimdi bu yanlış düşüncelerine gülüp geçerdi ama onu yanımıza çekmek için bir sürü müdahale, hepimizin azimle başının etini yemesi ve bir PFLAG* destek grubu gerekmişti. Artık Charlie'nin erkek arkadaşlarına yemek yapma yöntemlerini öğretiyordu, çoğunlukla da Charlie'nin elini sürdüğü her şeyi yaktığını bildiği için. GetGrub siparişleri olmasa kardeşim açlıktan ölürdü.

Charlie'yle iki yıla yakındır beraber olan Nick, yemek pişirmeye diğerlerinden daha fazla ilgi duyuyor gibi görünüyordu. Bu iyiye işaretti.

“Nick gerçekten dikkatini veriyor. Sanırım not alıyor,” diye belirttim. “Sonunda iş ciddiye biniyor olabilir.”

Bir an için karşımızdaki üç adamı izledik.

Sam'in artı birinin, üniversiteden beri beraber olduğu kız arkadaşının mutfakta annemin patates salatası yapmasına yardım edişini verandanın tel kapısından izlerken, “Bu arada Isabella nasıl?” diye sordum.

“İyi.”

“Sadece iyi mi? Evlenecek misiniz ya da...”

“Annem gibi konuşuyorsun,” diye dalga geçti Sam. “Aceleye getirmeye gerek yok. Biz böyle iyiyiz.”

* Lezbiyen ve Geylerin Ebeveynleri, Aileleri ve Arkadaşları isimli organizasyon. (ç.n.)

“Isabella bir gün gözünü açacak, biliyorsun değil mi? Senden daha iyisini bulabileceğini fark edecek.”

Annem elinde bir tepsi *adobo** ve pilavla dışarı fırlarken, “Ben de onu anlatmaya çalışıyorum,” diye lafa karıştı. Yarı Koreli, çeyrek Filipinli ve çeyrek Japon olan, Honolulu’da büyümüş ve üniversiteden sonra bir yılını Güney Kore’de İngilizce öğretmek geçirmiş olan annem. Ayrıca insanüstü bir işitme duyusu vardı ve muhtemelen evin içinden gizlice bizi dinliyordu.

“Anladım, anne,” dedi Sam. “Mesaj alınmıştır.”

Dolu ellerinden bir tabak almaya çalışırken, “Anne, ciddi, bırak da sana yardım edeyim,” dedim tekrar.

Her zaman yaptığı gibi, “İyiyim ben,” diye ısrar etti ve tepsiyi veranda masasına bırakırken başını iki yana sallayarak beni uzaklaştırdı.

Bir saniye sonra Isabella koçanda mısırla tepeleme dolu bir tabak ve annemin acı kimçisinden bir kâseyle peşinden çıktı. Çift dil bilen anaokulu öğretmeni her zaman bir şirinlik timsaliydi ve karıncayı bile incitmezdi. Uzun koyu renk buklelerini yüksek bir atkuyruğu yapmıştı ve kolsuz pötikareli yazlık elbisesi bronzlaşmış omuzlarını sergiliyordu. “Neden bahsediyoruz?” diye sordu tatlı, canlı sesiyle.

Isabella’ya prenses kesim nişan yüzüklerini mi yoksa zümrüt kesim nişan yüzüklerini mi tercih ettiğini sormaya hazırlanarak, “Sorman komik oldu...” diye başlamıştım ki Sam alelacele sözümü kesti.

“Jae’ye ne zaman eve güzel bir kız getirip annem ve babamla tanıştıracacağını soruyordum.” Sam şeytani bir gülümsemeye bana döndü.

Ona dik dik baktım. Pislik.

* Etin lezzetini artırmak için kırmızı biber, kekik, tuz, sarımsak ve sirkeden oluşan bir sosla pişirilmesi. (ç.n.)

Hem annem hem babam aynı anda dönüp bana baktılar. “Bu hepimizin cevabını merak ettiği bir soru,” dedi annem kasıtlı bir tavırla beni süzerek. “Eve geri döndüğünden beri *bir tane bile tatlı* kız getirmedi.”

“Evet, Jae. Gecikmenin sebebi nedir?” Charlie rahatsızlığımdan zevk alarak bana sırıttı. Babam bulgogi’ye odaklanmıştı ve gıkını çıkarmıyordu. “Görüştüğün insanlar olduğunu biliyorum.”

“Hepiniz nedenini biliyorsunuz.” Bira şişemi onlara doğru salladım. “Zavallı bir kadını sizin sonsuz sorularınıza maruz bırakmak istemiyorum. Hepiniz açık ara berbatsınız.”

“Ah, o kadar da kötü değiliz.” Charlie öyle olduklarını çok iyi bilerek sırıttı. Üniversitedeyken eve kız arkadaşımı getirdiğim ilk ve tek seferde babam bir saat boyunca onu kariyer hedefleri ve doğurmayı planladığı çocuk sayısı konusunda sorguya çekmişti.

“Ah, bizi suçlama,” dedi annem parmağını sallayarak. “Fazla seçici olan sensin.”

Babam kaşlarını çatarak elektrikli ocaktaki eti çevirirken her zamanki gibi sessizliğini korudu. Bu ifadede bir Gettysburg Konuşması* vardı.

“Ben mi?” diye tekrarladım. “Ben seçici değilim!”

Charlie bir kahkaha patlattı. Sam ve Isabella bilmiş bilmiş bakıştılar.

“Hiçbir kız size layık değil, Prens Hazretleri,” diye söylendi annem.

“O kadar kötü değilim,” diye itiraz ettim.

Babam kulağa yüksek seviye bir emir gibi gelen bir sesle ilk kez araya girerek, “Yuva kurmalısın,” dedi. “Ben senin yaşındayken evliydim, bir evim vardı, sen anaokuluna başlıyordun ve kardeşlerin çoktan yoldaydı.” Bambu maşasını bana doğru şaklattı.

* Amerikan İç Savaşı sırasında Abraham Lincoln tarafından yapılmış, kısa ancak oldukça etkili olmasıyla ünlü bir konuşma. (ç.n.)

İç çektim. “Evet, ayrıca sen emekli olduğunda sosyal güvencen olacak. Farklı zamanlardı onlar.”

“Fazla bencilsin, Jae-Yeon,” dedi babam sertçe. “Aileyi önceliğin haline getirmelisin.”

Arka bahçenin geri kalanı bir anlığına sustu ve Isabella huysuzca kıpırdandı. Yine başlamıştık. Babamın, *Büyük oğul olarak bizi yüzüstü bırakıyorsun*, rutinine geçmesine ne kadar kaldığını merak ediyordum ben de.

“Charlie’ye benze biraz. İyi bir cerrah o.”

Charlie bile biraz rahatsız görünüyordu.

“Ben berbat bir doktor olurdum,” diye itiraz ettim. “Yaptığım işte iyiyim. Seviyorum.”

“Seviyorsun!” Babam hiç etkilenmemiş bir tavırla burnunu çekti. “Ailenin ihtiyaçları ne olacak peki, Jae-Yeon?”

Babamın boğasının rodeo palyaçosu olarak annem, “Bak şimdi, neden her şeyi bu kadar ciddileştiriyorsunuz? Ciddi konuşmak istiyorsanız yemekten konuşalım,” diyerek araya girdi. “Yemek servis edildi. Oturun. Yiyin.” Annem hepimizi büyük veranda masasına kışkırladı ve yerlerimize geçtik. Mısır tabağına uzanıp bir koçan alarak tabağıma koydum.

Sam tabağına kimçi doldururken, “Bekâr kızlardan bahsetmişken,” diye lafa girdi annem. Sam ve ben acı yemeklerden hiç korkmazdık. Öte yandan Charlie kimçiyi endişeyle süzüyordu. Annemin acı lahanasını ne zaman yese çok fazla terlemeye başlıyordu ve süte âdeta saldırıyordu.

“Nami Reid’i aradın mı?”

Mısır tabağını az daha Isabella’nın kucağına düşürüyordum.

“Namby!” diye haykırdı Sam birasını masaya vurarak. “Jae neden Namby’yi arasın ki?”

“Anne, sana aramızda kalsın demiştim.”

“Numarasını sen istedin.” Annem bana gözlerini dikti. “Anne-siyle bu konuda bir konuşma yaptım!”

“Sen Namby’nin numarasını mı *istedin?*” diye haykırdı Sam. Hem Charlie hem Sam şaşkınlıkla gözlerini bana diktiler.

Isabella mısır tabağını benden alıp gümüş maşayla nazikçe bir parçayı kavrarken, “Namby kim?” diye sordu masum masum.

“Jae’nin lisedeki zorbası,” diye dalga geçti Sam.

Onurumu korumaya çalışarak, “Hiç de bile,” demeyi başardım. “Ben de ona aynı şekilde karşılık verdim.”

Isabella kafası karışmış gibi görünüyordu. Nick de öyle.

“Nami ve Jae her zaman her şey için yarışarlardı,” diye açıkladı annem. “Küçük arkadaşa bir rekabet, o kadar.”

“Arkadaşa rekabet!” diye pufladı Sam tabağındaki ete çatalını batırırken. “Okul birinciliğini düşürmeleri için okul yönetim kuruluna dilekçe yazdı. Toplantılarında konuştu!”

Yemek çubuklarımı biraz fazla sıkı tutarak, “Eh, sistem yüzde yüz adil değildi,” demeyi başardım. “Yaz okulunda kredi topladığım doğru. Hem aramızda yalnızca çeyrek puan vardı.” *Teknik olarak sıfır nokta iki kırk beş*, diyen Nami’nin sesi kafamda yankılandı.

Sam bulgogi’den bir ısırık alırken, “Mızıkçının teki işte,” dedi bana.

“Fark etmez,” dedi annem bir peçeteyi nazikçe ağzına dokundururken. “Sana iyi geliyordu. Onun sayesinde sıkı çalışıyordun!”

“Hey, ben her zaman sıkı çalışırım. Sorumluluk sahibi en büyük Asyalı erkek evlat, o benim işte,” diye belirttim.

Babamın bana ters ters baktığını görmekten ziyade hissettim.

“Hah! Üniversitenin ilk senesinde kalkülüs finalini astığın zamanki gibi mi?” dedi Charlie ağzı doluyken.

“Tamam, okul için evden taşındığımda bazı uyum sorunları yaşamış olabilirim,” diye itiraf ettim. Bütün aile güldü. İkizlerin

iştahla anlattıkları bir hikâyeydi bu – gerçekten batırdığım o tek zaman.

“Ne oldu?” diye sordu Isabella masadakilere bakarak.

“İlk senesinin tamamı için akademik denetim verdiler.” Sam bana sıırttı. Pislik. “Neredeyse atılıyordu.”

“Orada onu zorlayan bir Nami yoktu,” dedi annem. “Gördün mü? Sana iyi geliyordu.”

Annemin bu konuda haklı olduğunu zaten biliyordum. Bunca yıldan sonra Nami’yi aramamın sebeplerinden biri buydu. Zorlu bir rekabet istiyordum.

“Aferin ona!” dedi ona Sam tükürükler saçarak. “Tabii dolabına nefret notları atılmasını istiyorsa.”

Nami’yi neden savunduğumu merak ederek, “O bir sefer oldu ve nefret notu değildi,” diye belirttim. Bana hiçbir zaman *kibar* davranmamıştı. Ama sanırım bir gururum vardı. Bana zorbalık falan yaptığı da yoktu. Bunu açıklığa kavuşturmak istiyordum. Okul sonrası programlarındaki ezik tiplerden değildim. “Neden Onur Derneği’nin başkanının kendisi olması gerektiğine dair sebepleri özetleyip nazikçe çekilmemi rica etti.”

“Nefret notu,” diye sıkıştırdı Sam.

“Şahsen,” diye burnunu çekti Charlie, “her zaman bunun biraz fazla abartı olduğunu düşünmüşümdür. Nefret notunun. Belki de gizliden gizliye senden hoşlanıyordu.” O ve Nick bakiştılar.

Sam kahkahaya boğuldu. “Eğer senden hoşlanıyorduyorsa düşmanlarına ne yaptığını görmeyi hiç istemezdim.” Başını iki yana salladı. “Pek önemli değil ama ailesi dışında kimsenin gelmediği bir sürpriz partisi olduğunu duydum.”

“Nasıl yani?” diye sordum meraklanarak.

Sam telefonunu çıkarıp sosyal medyasını karıştırdı. “Gördün mü? Burada. Annesi canlı yayın açtı.” Bana kamera karşısında

utanmış görünen Nami'yi gösteriyordu, sonra açtık annesinin verandasında toplanmış çok küçük bir gruba döndü. Sam haklıydı. Kuzenleri dışında partinin misafirleri... ortalama altmışlarının ortasındaydı. Vay canına, biraz üzücüydü. Bu durum Nami'yi de rahatsız ediyor gibiydi. Görebiliyordum. Fazla parlak gülümsemesi hayal kırıklığını gizlemekte başarısız oluyordu. Minicik bir... acıma duygusu hissettim.

“Ah, çok güzelmiş!” dedi Isabella coşkuyla çünkü sadece tatlı olmayı biliyordu.

Videoyu izleyince Nami'nin ne kadar mükemmel olduğu bir kez daha kafama dank etti: Dumanlı göz makyajı. Mükemmel pembe dudaklar. Saçlarını nasıl bu kadar parlatabiliyordu? Bir tutamı bile dağınık değildi. Ayrıca her zamanki gibi hiçbir açıdan kötü görünmüyordu.

“Daha fazla insanın geleceğini düşünürdüm,” diyebilirdim. “Her zaman hayranları vardı.” Aşırı yapışkan, budala hayranlardan oluşan takipçi güruhu onlara küçücük bir ilgi gösterebilir diye dua ederlerdi. Ama o hiçbirinin yüzüne bakmazdı. Nami arkasında her zaman bir sürü kırık kalp bırakırdı.

“Aptallar,” diye ilan etti Sam. “O buz kraliçesinin herhangi biri için erimesinin imkânı yoktu.”

Nami'nin için için yanan bakışlarını düşündüm. Buz doğru kelime değildi. Ateşli, kızgın bir sıcaklık. Bir alev kraliçesi varsa o da Nami'ydi.

“Peki sen neden onun numarasını *istedin?*” Charlie işin peşini bırakmayacaktı.

“Sandığınız gibi bir şey değil. İş meselesi,” dedim. “Rainforest onun şirketini satın alabilir.” Bunu itiraf ettiğim an pişman oldum. Masadaki herkes bana gözlerini dikip boş boş baktı.

“Cidden mi?” diye sordu annem. “İş için mi annesini umutlandırmama izin verdin?”

“Sana iş olduğunu *söylemiştim*,” diye hatırlattım. “Kişisel olmadığını söylemiştim.”

Babam yüksek sesle homurdanıp gözlerini devirdi, onaylamadığı aşikârdı.

“Onu kızdırmaya mı çalışıyorsun?” diye sordu Charlie.

“Olabilir.” Omuz silktim.

“Nami’ye kibar davran. Annesi arkadaşım,” diye payladı annem.

“Ben her zaman kibarım.” Yaramazca sııttım.

“Neden şirketini satın alıyorsunuz?” diye sordu Charlie.

“Kârlı olacağı için.” Hepsine tek tek gülümedim. “Ve yapabileceğimiz için.”

“Sen benmerkezcinin tekisin.” Charlie buruşturduğu bir peçeteyi bana fırlattı. “Gerçekten, egon kontrolden çıkmış. Nami’nin bunu kazanmasını umuyor gibiyim.”

“Muhtemelen kazanacak. Şirketini bu pisliğe satmasının imkânı yok,” diye ekledi Sam.

“O kabul etmek zorunda değil. İki ortağı ve kurul yeter.”

Sam ıslık çaldı. “Off. İşte Monopoly Kodamanı çirkin kafasını kaldırıyor.” Bir zamanlar evimizin oyun gecesi olan, benim tüm turuncu ve kırmızı mülklere diktiğim otellerle ailedeki herkesi perişan ettiğim o fiyaskodan bahsediyordu. Eskiden tahtanın o köşesine Jae’nin Kıyım Köşesi derlerdi.

“Illinois Caddesi’ni alabilirdin,” diye belirttim. “Bütün parayı kamu mekânlarını alarak harcaman benim suçum değil.”

“Onu yumruklayabilir miyim, anne?” diye yalvardı Sam.

“Önce ben yumruklarsam olur,” diye takıldı Charlie. “Bir şarkı karşılığında benden Marvin Gardens’ı aldığını hatırlıyorum, seni gecekondulu mahallesi lordu.”

“Bu da bana kira borcun olduğunu hatırlattı,” diye takıldım.

“Kıçımı ye,” diye hırladı Charlie ama sırtıyordu, o yüzden gerçekten kızgın olmadığını anladım. Başını yavaşça iki yana salladı. “Artık resmileşti. Bu konuda Nami’nin tarafını tutuyorum.”

“Ben de,” diye lafa karıştı Sam ve bira şişesini Charlie’ninkiyle tokuşturdu.

“İkiniz de Monopoly’de işte bu yüzden kaybediyordunuz. Duygularınızı işten ayıramıyorsunuz,” dedim onlara.

Charlie ve Sam sızlandılar. “Kendine gel!” Sam şakadan dirseğiyle beni dürttü. “İşte bu yüzden asla evlenemeyeceksin. Hiçbir kadın bu egoya katlanmaz.”

Charlie bunu duyunca boğazını temizledi. “İıı. Evlenmekten bahsetmişken.” Elinde bira şişesiyle ayağa kalktı. “Ben... şey, ufak bir duyuru yapacağım.” Ona cesaret verici bir tavırla başını sallayan Nick’e baktı. Charlie’nin eli gerginlikten titriyordu. Sam’e baktım. Bundan haberi var mıydı? Ama Sam de benim kadar şaşır-
mış görünüyordu.

Charlie derin bir nefes aldı. “Nick dün gece bana evlenme teklif etti,” dedi aceleyle. “Ben de evet dedim. Evleniyoruz.”

“Tebrikler!” diye bağırdım ayağa fırlayarak. “Dostum, neden bana söylemedin?”

“Ya da bana!” diye bağırdı Sam.

“Siz aptallara şimdi söylüyorum ya işte!” dedi Charlie kocaman sırıtarak.

İkimiz de kardeşimize sarılmak için yarıştık. Tabii Nick’e de.

“Tebrikler, Charlie!” Isabella, Charlie ve Nick’i aynı anda kucakladı.

“Nick, bu pasaklıyla evlenmek istediğine emin misin?” Charlie’nin sırtına vurdum.

“Dairesini gördün, değil mi?” diye dalga geçti Sam.

“Çekilin, ikiniz de!” Annem ikimizin arasına kıpırdanarak girdi. “Nick, aileye hoş geldin.” Nick’i kucakladı. “Ne zaman evleniyorsunuz? Tarih belirlediniz mi?” Charlie’nin savuşturmak zorunda kaldığı sorularla dolup taşıyordu.

Sonra o ana kadar sessiz olan babam ayağa kalktı.

Bana baktı ama yüz ifadesini okuyamıyordum. Okuyabildiğim nadirdi zaten. Sonra peçetesini sessizce masaya bıraktı, döndü ve tek kelime etmeden verandayı terk etti.

Yüzü düşen Charlie’ye baktım. Nick omzunu sıktı.

“Babamın nesi var?” diye sordu Sam.

Suratı asılan annem, “Hemen döneceğim,” diye söz verdi ve babamın arkasından aceleyle içeri girip bizi az önce neler olduğunu düşünmeye bıraktı.

SEKİZ

Nami

Ofisin her tarafına bunları kim astı? BU KOMİK DEĞİL.

[Ekte Wegner Döner Sandalye'nin ofis buzdolabına asılmış bir broşürünün fotoğrafı var, altında kalın siyah harflerle "KAYIP" yazıyor]

DELL OURANOS
ORTAK, MÜŞTEREK MALİK, İŞLETME INFLUENCERİ
VE TREND BELİRLEYİCİ
#TEKMİL-ALARM KANALI
TOGGLE DAHİLİ SOHBETİ

Kendime Jae Lee hakkında düşünmemeyi telkin ediyordum. Ofis turumuzun üzerinden iki hafta geçmiş olmasına rağmen. Rainforest ziyareti için bir tarih önerdi mi diye tekrar tekrar ConnectIn hesabımı kontrol etmiyordum. Tabii ki beklenen davet gelmiyordu. Ya meşguldü ve unutmuştu ya da kıvama gelmemi bekliyordu. Muhtemelen oynadığı akıl oyunlarının bir parçasıydı yalnızca.

Sorun değildi. Lisede *değildik* ve o Rainforest'ın zenginliğinin avantajını elinde tutsa da sil baştan tenis seçmelerini ya da başkanlık seçimini yaşamıyorduk. Artık daha akıllıydım, yaş almıştım ve bu sefer o kazanmayacaktı. Şimdi o zamankinden daha yakışıklı olsa bile. Parlak beyaz, gamzeli gülümsemesi mideme bir şeyler yapıyor olsa bile.

Yani teknik olarak gıda zehirlenmesi de aynı etkiyi gösteriyordu.

Cam ofisimin hemen dışındaki yazılımcılar ekibine bir bakış attım. Arie, Priya, Jamal, herkes çok çalışıyordu. Rainforest'ın ziyaretinden beri durgunlardı, yaptıkları her şeye gergin bir kaygı bulaşmış gibiydi. Mola odasındaki beyaz tahta boş kalmıştı. Endişeliydiler. Ben de onlar için endişeliydim.

En İyi Patron kupama baktım. Bana bel bağlıyorlardı. Hiçbirini yüzüstü bırakmazdım. İmani'yle birçok kez konuşmuştum ama bana pratik düşünmemi ve hepsini kaybetmektense bazı çalışanlarımızı elimizde tutmanın daha iyi olduğunu söyleyerek her seferinde inatla çekimser kalmıştı. Ayrıca başka seçenekler aramaya devam edeceğine söz vermişti ama bunu beni yatıştırmak için söylüyor olabileceğini hissetmiştim.

Sanırım onu ikna etmek için daha fazla cephaneliğe ihtiyacım olduğu anlamına geliyordu bu. Kendimi araştırmaya verdim. Rainforest hakkında. Jae hakkında. Bizi satın almaktan onları caydırabileceğim bir açı, bir şey, herhangi bir şey bulmaya çalıştım. Hademeler çöp kovalarını boşaltmak için gelene kadar saatin neredeyse yedi otuz olduğunu fark edemedim. Süpürgeler ofisin uzak köşesinde çalışmaya başlarken asansörlere ilerledim. Terk edileli uzun zaman olmuş masaların yanından geçtim. Yazılımcılar bölümünde halının ortasında yalnız bir frizbi yatıyordu. Bu hafta ofisi her gün ben kapamıştım ve Dell o günlerin yalnızca ikisinde gelmişti. Şimdiden şirketi satmış gibiydi.

Kaygılı bir enerjiyle doluydum. Çok yorgun olduğum için doğrudan eve gidip kanepemde dışarıdan söylediğim yemeği yediğim ve hemen uyuyakaldığım normal cuma akşamlarınının tam zıttı bir ruh hali içindeydim. Jack'le ikisinin akşam yemeği için müsait olup olmadıklarını merak ederek Sora'ya mesaj attım ama görünüşe göre Jack'in erkek kardeşi Ian ve onun eşi Kylie'yle çifte randevuya çıkmışlardı. Sora onlara katılabileceğimi söyledi ama beşinci

tekerlek olmak istemiyordum. Toplumun insanların çift olmasını beklediğini hatırladığım böyle zamanlarda hayatımda birinin olmasını özellikle özlüyordum.

Sora bana mesaj attı.

Annem ve hareket alanını kısıtlama konusunda aşama kaydediyorum sanırım. Onu Jack'in pastayı yapmasında bir sorun olmadığına ikna edebildim.

Gözlerimi kırıştıtarak ekrana baktım.

Jack ödüllü bir Golden Chef pastacısı. Annem neden onun pastayı yapmasını İSTEMEDİ ki?

Büyükanne Mitsuye de böyle söyledi!

Aklın yolu.

Sora bana gülen surat attı.

Anneme karşı güçlü ol. Yardım ettiğini düşünüyor evet ama gün senin günün.

Öyle mi gerçekten? Benim dışımda herkesin günüymüş gibi geliyor.

Ne demek istediğini biliyordum. Düğün planlaması bir kadının hayatında tamamen bencil olmasına izin verilen tek zamanmış gibi geliyordu ama onun bile sınırları vardı. Ayrıntıları önemseyen biriysen Tanrı yardımcın olsun. O zaman zor gelin oluyordun.

Danışmadaki gece bekçisine el sallayıp bina lobisinden çıktım. Akşam için döner kapıların hepsi kilitletiğinden tekli otomatik kapılardan dışarı çıkarken o da bana başıyla selam verdi. Bir saat

kadar sonra güneş batacaktı ve Michigan Bulvarı boyunca uzanan yüksek gökdelenlerin uzun, koyu gölgeleri kaldırıma düşüyordu. Dışarıda sıcak temmuz havası araba egzozu gibi üstüme çöktü ve anında terlemeye başladım.

“Nami?”

O an arkamdan gelen tanıdık erkek sesiyle donakaldım. İsteksizce dönüp kısa boylu, kelleşmeye başlamış eski bir lise arkadaşımı gördüm. Ne zaman karşılaşacağını bilmediğin için geçmişinin asla geçmişte kalmadığı Şikago’ya –dünyanın en büyük küçük şehrine– içimden küfrettim. Kaldırımın ortasında pat diye yakalanmıştım.

“Chris?” dedim yüzümün hissettiğim korkuyu yansıtmadığını umarak. Chris Debsharte’ı yıllardır görmemiştim. Chris’in babası Şikago bölgesinin en utanmaz kaza avukatıydı. Ekilmiş saçları ve ince çizgili takım elbiseleriyle boy gösterdiği büyük reklam panoları üç eyalet boyunca asılmıştı. Tabii ki Chris hukuk fakültesinden mezun olunca onun için çalışmaya başlamış ve baş döndürücü bir hızla Illinois’un en büyük el yaralanması uzlaşma davasını almıştı. Adı Christopher Debsharte’ Jr. olduğu için kendine Deuce”demeğe başlamıştı. Bundan kısa bir süre sonra yatağına yayılmış yüzlük banknotların üstünde yuvarlanırken “I’m So Paid” şarkısına pleybek yaptığı bir video yayınlamıştı. Bunlar Chris hakkında bilmeniz gereken hemen hemen her şeyi söylüyordu. Ah, bir de Jae’nin onun arkadaşlarından biri olması ya da en azından lisede o grupta takılması hiç de şaşırtıcı gelmeyecektir.

Debsharte’ı en son gördüğümde ikimiz de avukatlık sınavına giriyorduk. Ben ilk kez, o beşinci kez.

“Sen olduğundan emindim!” Bana sahte bir sırıtıyla baktı, bunu aynada çalıştığını biliyordum. “Ne haber, kız arkadaşım?”

* Debsharte soyadı, İngilizcede geri zekâlı anlamına gelen *dipshit* kelimesine benzeti-
lerek kelime oyunu yapılmış. (ç.n.)

** (İng.) Argoda bok anlamına gelmektedir. (ç.n.)

Asla ama asla onun kız arkadaşı değildim. “Ah, iş sadece, ben...”

“Hâlâ o teknoloji şirketi miydi ne... orada mısın? Toobie miydi?” diye lafımı böldü.

“Toggle.”

Çoktan unuttuğunu göstermek için elini salladı. “Yani, gerçek para kazanmak istiyorsan dava avukatı olmayı bir düşünmelisin. Yakınlarda *ikinci* Tesla'mı aldım.”

El uzlaşma parası diye tahmin ettim. “Aa? Ne güzel...”

Yine sözümü kesti. “Eh, modalar. Bilirsin. Ama millete ayak uydurmak lazım.”

“Evet, ben...”

“Gerçek para kazanmak istiyorsan şu kurumsal işleri bırakmalısın. Yani, alarmı ertele ve beni erkenden mezara koy.” Kendi şakasına güldü.

“Ben...”

“Davacı çocuklar sana göre fazla sert oynuyorlar, ha?” Hayali boks yapıyormuşuz gibi kolumu şakadan dürtükledi. Chris Debsharte'a ne kadar katlanamadığımı gerçekten unutmuşum. Jae'nin eski arkadaşlarından biri olmasına şaşmamak lazımdı. Chris, beni durdurduğundan beri bir tam cümle kurmama bile izin vermemişti. Bu konuşma için burada olmam gerekiyor muydu gerçekten? Çağırdığım arabanın arka koltuğuna yavaşça otururken sadece başımla onaylamaya ve dinliyormuş gibi görünmeye devam edebilir miyim merak ettim. Ben gittikten sonra kaldırımda kendi kendine konuşmaya ne kadar daha devam ederdi acaba?

“Yani aslında...”

“Kız arkadaşım ile buluşmak için buradayım,” diye lafımı böldü. “Onu şık bir yemeğe çıkaracağım. Uslu davranırsa bu günlerden birinde ona teklif *edebilirim*.”

Vay. Şanslı kız.

“Tamam...”

“Ama *sadece* usluysa.” Chris tekrar güldü. Ah, tam bir kazandı. “Her neyse, sen de yakında evlenmiyor muydun?”

Bana şeytani bir eşek şakası yapıp yapmadığını merak ettim. Sosyal medya hesaplarımı takip ediyordu. Biliyordum çünkü ara sıra onun yirmi dolarlık bir banknotla puro yaktığı ya da Michigan Gölü’ndeki bir yatta gömleksiz yatmış, pahalı viskiler arasında karar vermeye çalıştığı iğrenç bir fotoğrafını #YüzdeBirProblemleri etiketiyle akışımda görüyordum.

Mitch’le ayrıldığımızı kesinlikle biliyordu. On sekiz ay olmuştu. Gerçi onu düğüne davet etmemiştim o yüzden ona, *Nişanım parti otobüsünde bir yabancının kendisine sakso çekmesini kabul etti ve bir arkadaşı da sonra gülmek için bunun bulanık bir videosunu çekti, o yüzden lütfen tarihi takvimlerinizden silin*, bildirimlerimden birini göndermemiştim. Şahsen iletişime geçmemiş olsam bile kesinlikle bir yıldan uzun süre önce attığım sosyal medya gönderilerimi görmüştü. Ayrıca Mitch’i bir yerden tanıyordu – bir arkadaşın arkadaşı ya da öyle bir şeydi.

“Mitch ve ben ayrıldık,” dedim gergince. Ve vay canına, bir cümleyi bitirmeme izin verdiğiğine inanamıyordum. İlk cümlemdi.

“Ayrıldınız mı? Ne zaman?”

“Bir buçuk sene önce.”

“Yok artık! İkinizin bir fotoğrafını daha yeni gördüm. Geçen hafta sonu!” Elini cebine atıp yeni model bir telefon çıkardı. “Gördün mü?” Mitch’in hesabından bir fotoğraf gösteriyordu bana. Bakakaldım. Uzun süre ve sertçe. Mitch ters taktığı Cubs şapkası ve suratındaki ukala sırtıyla bir Wrigleyville barında dikilmiş, kolunu gelişigüzel bir tavırla Asyalı bir kadının omzuna atmıştı.

O. Ben. Değildim.

Aklım yüz farklı yöne uçarken fotoğrafı dikkatle inceledim. Mitch'in yeni bir kız arkadaşı vardı. Kadın Asyalıydı. Benim gibi. Ama kafasının Mitch'in koltuk altından epey aşağıda kalmasına bakılacak olursa benden en az sekiz santim kısaydı. Mitch'in arkadaşı çok fazla göz makyajı yapmış, çok fazla dudak kalemi sürmüştü ve allık yerine elmacikkemiklerinin altında iki alacalı çizgi vardı. Iyy. Sephora'daki deneme tezgâhına yüzüstü düşmüş de güzel görüldüğüne kanaat getirip hayatına öyle devam etmiş gibi görünüyordu.

Bir sürü kusurum vardı ama abartıya kaçılmış, profesyonel olmayan makyaj? Hayır, kusurlarımdan biri değildi bu.

"O, ben değilim," dedim ona öfkemin alevlendiğini hissederek.

"Evet, *sensin*," diye ısrar etti ve fotoğrafı büyütme için ekrana dokundu. Böylece Mitch'in yeni kız arkadaşını bir pantomimciye benzeten yüzündeki aydınlatıcı çizgilerini tamamen görebildim ve... çenesinde biraz fondöten çizgisi mi vardı? Gözle görülür bir çizgi? Neden, kızım? Neden? Makyaj yedirme süngerini diye bir şey duymadın mı hiç? Bu kadınla benim aramda gerçekten hiç fark görmediğini fark ederek Chris'e boş boş baktım.

Nasıl olabilirdi bu? Hiç benzemiyorduk. İskoç babamdan aldığım öfkenin kabararak karnımda alev alev yanan bir delik açtığını hissediyordum.

"İsmine. Bak." Açıkça *Bridget* yazan ekrana dokundum.

"Ah. Hey. Haklısın." Omuz silkti. Sonra aklında bir ışık yandı. "Hey, bir ara bir şeyler içmek ister misin? Sana hiç söyledim mi bilmiyorum ama her zaman seksi olduğunu düşünmüşümdür. Lisedeki bazı kızlar var ya? Yaş almak onlara pek *yaramadı* ama bir de kendine bak. Yani daha önce hiç Çinli bir kızla beraber olmadım ama..."

"Ben Japon'um."

"Ha?"

"Çinli değilim."

“Her neyse.” Asyalı seks fetişini saptıran bu küçük ayrıntıyı umursamadan omuz silkti.

Adrenalinin başımdan ta parmak uçlarıma kadar dolaştığını hissediyordum. “Her neyse deme,” diye parlayarak sözünü kestim. “Hem neden seninle görüşmek isteyeyim ki? Sığ, egoist, ırkçı ve kesinlikle cinsiyetçisin. Başarılı olmanın tek sebebi babacığının pespaye savunma bürosunun sırtından geçinmen. Seni hiç sevmedim. Hak etmeden ve kendi emeğinle kazanmadan sahip olduğun onca şeyin havasını atmaktan başka hiçbir şeyi umursamayan ben-cil aptalın teki olduğunu düşündüm hep. O yüzden lütfen kız arkadaşını aldatmak üzere seçtiğin kadın olmak benim için bir onur olacakmış gibi davranma.”

Debsharte serseme dönmüş halde bakakaldı. Dönüp ondan uzaklaştım ama onun alçak sesle, “Kaltak,” diye homurdandığını duydum.

Dönüp ona gözlerimi diktim. “Ne dedin sen?” diye sordum.

Sindi. “Hiçbir şey,” diye mırıldandı ve kaldırımında hızla benden uzaklaşırken peşinden kovalayacakmışım gibi omzunun üstünden endişeli bir bakış attı.

Öfke içimden akıp gitmeye başladı ama kazanmış gibi hissetmiyordum. Orada burada herkese ne kadar kaltak olduğumu anlatacağımı biliyordum. Üstelik bağlamı bilmeden hepsi ona inanacaktı.

Bunu neden umursadığımdan tam olarak emin değildim.

Bir saat sonra Old Town'daki dairemde kucağımda dengelediğim plastik kutudaki Tay usulü köri ve elimde telefonla modern mavi kanepeme rahatça kıvrılmıştım. Kuzeye bakan ve tavana kadar uzanan pencerelerimin pek farkında değildim. Uzaktaki apartmanların parıltılı ışıklarını ve büyük boy açık çizgili şemsiyeler ve sicim ışıklarla süslenmiş birkaç teras verandasını sergileyen manzaranın da öyle.

Eski mobilyaların hepsini Mitch’le paylaştığımız dairede bıraktığım için iki yatak odalı evimdeki her şey yakın zamanda alınmıştı. Sehpa da yanan vanilyalı muma rağmen evim hâlâ belli belirsiz yeni araba gibi kokuyordu ve çoğunlukla gidip almayacak kadar meşgul olduğum için kişisel süs eşyalarından yoksun ünite teşhir ürünü gibi görünüyordu. Televizyonum bile yoktu. Sürekli gidip almak için zaman ayıracağım diyordum kendime ama nasıl monte edileceğini çözme fikri beni yoruyordu. Hem kimin televizyon izlemeye vakti vardı ki zaten? Ayrıca vakit bulsam bile yatağıma uzanıp tableten izliyordum.

Aşırı modern mutfağımdaki şık gri dolapları açarsanız çoğunlukla boş raflar bulurdunuz. Yaklaşık iki tencerem, annemin bana verdiği dört tabaklık bir setim, birbirine uymayan bir set çatal kaşığı ve bir ıspatulam vardı. Pek yemek yaptığım söylenemezdi. Nikâhla birlikte epey mutfak malzemesi gelmesini planlıyordum ama o iş iptal olduğu için lüks mutfak mekânlarına gidip de Mitch’le bana hediye geleceğini umduğum şeyleri almaya pek cesaret edememiştim. O yüzden şimdi çekmecelerim yemek siparişlerinden gelen kaşallar*, soya sosu ve ketçap paketleriyle doluydu.

Mitch’in kevgirin, üniversiteden beri beni takip eden eski Japon şiltesinin ve Wrigley Field’dan** eve getirdiği tüm o plastik Cubs bira bardaklarının tadını çıkarıp çıkarmadığını merak ediyordum. Telefonumda sosyal medyasını açtım. Onu takipten çıkmıştım tabii ki ama hiçbir şeyini özelden atmıyordu. Bu Bridget denen kadının bana benziyor olmasının imkânı yoktu. Mitch onu da eskiden müdavimi olduğumuz mekânlara götürüyordu. Sheffield’ın barı. Kadının yüzünden büyük olan o devasa tarçınlı çöreklerden birini yediği Ann Sather’da geç kahvaltı.

Annem tam o anda aradı.

* Kaşık ve çatalın birleşiminden oluşan bir yeme gereci. (ç.n.)

** Şikago Illinois’da bir stadyum. (ç.n.)

Off. Açmam gerektiğini biliyordum... ama... ben sadece... şu an tam olarak annemle konuşmaya pek can atmıyordum. Aşırı neşeli ve iyiymişim gibi davranmam gerekecekti. Tam şu an hem kendimin hem onun mutluluğunun yükünü taşıyacak enerjim olup olmadığını bilmiyordum. Konuştuğumuz son birkaç sefer sürpriz doğum günü partisine bayıldığımdan kesinlikle emin olmak istemişti ve sanırım sormaya devam ederse esasında partiden nefret ettiğimi söyleyiverip bir daha asla yapmamasını rica edecektim. Kimsenin böyle bir dürüstlük tokadına ihtiyacı yoktu.

Ayrıca hâlâ bana sormadan Jae'nin annesine telefon numaramı vermiş olmasına sinirliydim. Anlıyor olsam bile: Jae'nin annesi onun en eski arkadaşlarından biriydi. Fatima'nın beni arayıp benden bir iyilik istemesi gibi bir şeydi bu. Hiç düşünmeden yapardım. Tıpkı annemin de yaptığı gibi. Annemin telesekretere düşmesini bekleyip sonra mesajını dinledim.

“Nami! Ben annen.” Sesi neredeyse fazla neşeli geliyordu. “Senin gelinliğini yapan gelinlikçiden Sora için randevu alayım diyordum. Çok profesyonellerdi ve Şikago Dergisi'nde bu sene yine En İyi Gelinlikçi olarak adları geçiyor. Sora'nın orada mükemmel gelinliği bulacağından eminim!”

Tabii. Dört ya da beş basamaklı bir rakama kesinlikle mükemmel gelinliği bulurdu. Sora'nın bunu istemediğini kesin olarak biliyordum. Hazır giyim ya da bir vintage ikinci el dükkânından bir gelinlik bulmayı düşündüğünü söylemişti. Sora ve Jack ilginç, küçük ve en önemlisi uygulanamaz derecede pahalı olmayacak bir düğün istiyorlardı. Annem mesajı almamıştı.

Bir an suçluluk hissettim. Belki annemi geri arayıp onu bu yoldan döndürmeliydim. Ama... bu, Sora'nın savaşıydı. Ekranı kaydırmaya döndüm. Zaten kendime zarar verme yoluna girdiğimden bir de Jae Lee'yi arattım.

Ah. Şuna bak. Yakışıklı erkek kardeşleriyle birlikteydi. Jae'nin yüzüne baktım ve yine midemde rahatsız edici bir kasılma hissettim.

Jae kardeşleriyle beraber Fulton Market'ta rezervasyon yaptıranın neredeyse imkânsız olduğu lüks bir restoranda oturuyordu ve imkânsız olmasına rağmen oradalardı. Ellerinde flüt kadehlerle... hatırladığımdan çok daha yetişkin görünüyorlardı. Ve aşırı yakışıklı. Esmer, uzun, beyaz dişli sırtıtlar, her yerde gamzeler. Hepsinin imkânsız derecede gür koyu renk saçları mı vardı? Keskin çene hatları? Düz karınları ve kilometrelerce uzanan yağsız kasları? Jae içlerinde en yakışıklısıydı. Midem bir tuhaf oldu, o yüzden bakışlarımı ondan ayırıp fotoğrafın altındaki açıklamaya döndüm.

Kardeşimin nişanlanmasını kutluyoruz! yazmıştı Jae. Charlie'yle erkek arkadaşı Nick'in nişanlandığını gördüm, fotoğrafta kadeh kaldırıyorlardı. Tatlıydı. Jae'nin kardeşi Sam kız arkadaşı Isabella'yla etiketlenmişti. Ama... Jae tekmiş gibi görünüyordu. Ne? Kolunda Instagram modeli yok muydu?

Hımm.

İlginç.

Nedenini merak ettim.

Jae'nin yanında her zaman biri olurdu.

Birkaç gönderi geriye gittim ve sonra kardeşlerinin hesaplarına girdim. Sonraki fotoğraf Tay yemeğimi neredeyse düşürmeme sebep oldu. North Avenue Plajı'nda üstsüz voleybol mu? Evet. Evet, öyleydi. Jae'nin mükemmel derecede belirgin karın kaslarına bakmayı bırakamıyordum. Midem yine çalkalandı.

Aniden dairemdeki havalandırma o kadar da serin gelmemeye başladı. Ya ondandı ya da köri rahatsız ediyordu.

Jae Lee'den etkileniyor olamazdım.

Mümkün değildi.

Kendimi tedavi etmeliydim ve bunu yapmanın en hızlı yolu da ona mesaj atmaktı.

En yakın arkadaşın Chris Debsharte'a rastladım.

Jae neredeyse anında döndü. Hızlı cevabı omurgamdan aşağı bir hazzın yayılmasına neden oldu.

En yakın arkadaşım değil. Deuce nasıl?

İğrenç. Korkunç bir insan. B öyle olmayı senden mi öğrendi?

Deuce'un herhangi birinden tavsiye aldığını düşünüyor musun gerçekten? Kendine resmen kaka anlamına gelen bir lakap takti.

Bu beni biraz güldürdü.

Lisede senin masanda öğle yemeği yerdin. Arkadaş olmadığınızı mı söylüyorsun yani?!

Deuce lisenin ikinci senesinde bir gün benimle dalga geçti, Illinois'da doğmuş olmama rağmen sürekli Çin'e, "geldiğim yere" dänmemi söyleyerek şaka yapardı. En büyük pişmanlığım ona sürekli Koreli olduğumu söylemem. Ona Amerikalı olduğumu söylesem yeterdi.

Jae'nin tam olarak ne demek istediğini anlıyordum.

Ne dersin de muhtemelen ona Asyalıların Amerikalı olabileceğini düşündüremezdin.

Doğru. Ama iki beyin hücrelerini üzerine düşünmesi için kullanmasını sağlamış olurdum.

Gülen emoji gönderdim.

O zaman neden masanda oturmasına izin verdin?!

Dostlarını yakın, düşmanlarını daha yakın tut.

Hımm. Benimle de böyle mi yapıyorsun?

Fark etmeye başladın.

Almam gerekenden daha çok zevk alarak güldüm. Cevap yazmaya başladım.

Bana gerçeği söyle: Deuce'un babası sana ruhunu sattı mı? Deuce ve babası? Bu kadar zengin olmak için satmış olmalılar.

Gerçekten ~~şeytanın~~ o kadar ~~akıllı~~ düşünüyor musun? Lütfen ama. Şeytanın da standartları var. Hayır dedim.

Tekrar güldüm.

Kardeşinle nişanlısını tuhaf bir satanist ayinle evlendirmeyeceksin değil mi? Beş köşeli yıldızlar ve keçi kanı misafirleri korkutabilir.

Hımm. Charlie'yi biliyorsun. İnternette beni mi stalklıyorsun, Namby?

Kahretsin. Yakalanmıştım. Geri vites yaptım.

Yalnızca düşmanı araştırıyorum. Savaşa hazırlanıyorum. Sömürecek zayıflıklar arıyorum.

Seni zahmetten kurtarayım. Benim zayıflığım yok.

*Lütfen ama. En az dört tane var: Güneş ışığı.
Sarımsak. Ahşap kazıklar. Kutsal su.*

*Belki sarımsak. Yalnızca nefesimi temiz tutmaya
çalışıyorsam. Ayrıca açıklığa kavuşturalım:
Şeytan vampir mi?*

*Bu durumda evet. Belki bir kurt
adamsındır da. Ve iblis yavrusu.*

O zaman sen nesin?

*Van Helsing. Blade. Senin hakkından
gelecek herhangi biri.*

*Bunu nasıl yapacaksın? Koşan adam dans
hareketleriyle mi? Kesha şarkısı açarım. Tik Tak hâlâ
en sevdiğin şarkı mı?*

Koca bir saniye boyunca donakaldım. Bunu neredeyse unutmuştum. Jae'nin mezuniyet partisi. Tek zayıflık anım. Partiye giderek ne yaptığımı düşünüyordum bilmiyorum. Asıl şok, Jae'nin beni partiye davet etmiş olmasıydı. Okulun sondan bir önceki gününde dolabımın yanında bana bir davetiye vererek beni şaşırtmıştı. *Bir ateşkes*, demişti. O kadar serseme dönmüştüm ki evet demiştim. Davet edilmeye alışık değildim. İnsanlar beni partilerine davet etmezlerdi.

Jae'nin bütün sınıfın önünde başımdan aşağı bir kova domuz kanı dökmeyi planladığından korkarak neredeyse gitmeyecektim. Sonradan anlaşılmıştı ki annesiyle babası şehir dışında olduğu için bütün okulu davet etmişti.

Eskiden alkol toleransım bir fareninki kadardı. Meyveli kokteyl dolu kırmızı plastik bardağın yarısını içmemle işim bitmişti. Yüzüm yanıyordu.

O anı derhal unutacaksın.

Ah, hayır. Asla unutmayacağım. Keşke videom olsaydı. Bana o hareketleri bir daha göstermen gerek.

Hayatta olmaz. Asla.

Ne yazık. Hepiniz Rainforest'ö geldiğinizde bana o dans hareketlerini göstermek için mükemmel bir fırsatın olurdu. Pazartesi sabah 11'e ne dersin?

Bir saniyeliğine bu mesajlaşmanın bir anlamı olduğunu unutmuştum. Toggle'ı kurtarmam gerektiğini.

Varım. Kutsal su ve kazıkları getiririm.

Ben de disko topunu.

DOKUZ

Jae

Herkesi mutlu etmeye çalışmayı bırak. Sen damla çikolatalı kurabiye değilsin.

#GÜNLÜK İLHAM KANALI
TOGGLE DAHİLİ SOHBETİ

Saat 11:02'ydi ve Namby'nin beni ekeceğinden endişelenerek ofisimde volta atıyordum. Bütün gece bunu beklemiştim. Hangi Namby'nin geleceğini merak ediyordum: Toggle'ın toplantı odasında bana nefretle bakan versiyonu mu yoksa mesajlarda benimle nefretle karışık flört eden oyuncu versiyonu mu?

Bu toplantı Charlie nişanını ilan ettiğinden beri ailede büyüyen krizi görmezden gelmenin güzel bir yoluydu. Babam hariç herkes aynı fikirdeydi. Ne zaman Charlie, Nick ya da nişan konusu açılrsa ağzını bıçak açmıyordu. Ya odayı terk ediyordu ya da hiçbirimiz orada değilmişiz gibi inatla telefonuna gözlerini dikiyordu.

Annem defalarca babama zaman vermemizi söylemişti, biz de bunun babamı ikna etmeye çalışacağı anlamına geldiğini düşünmüştük. Sözkonusu babam olunca onunla asla doğrudan karşı karşıya gelemezsiniz. Füzeden kaçınan bir savaş uçağı gibi zikzak çizmeniz gerekirdi.

"Nick'i sevdiğini düşünmüştüm," diye inlemişti Charlie dün geç kahvaltıda.

“Seviyor. Babamın tariflerini dinleyip onlar hakkında not alan tek kişi Nick. Ayrıca annem meselenin seninle ilgili olmadığını söylüyor. Ya da Nick’le.”

“O zaman mesele ne?”

“Emin olmadığını söylüyor. Henüz. Ama seninle ilgili olmadığına yemin ediyor. Ya da Nick’le.”

“O zaman Nick’le ilgili *olmadığını* nereden biliyor? Ya da benimle?” Charlie’ye verecek daha iyi bir cevabım olsun isterdim. “Off. Yine tıp fakültesi meselesine döndü.”

“Hayır. Dönmedi.” En azından dönmediğini umuyordum.

“Tıp fakültesine gidip her dersten A alacağım, babamın istediği her şeyi yapacağım diye kendi elimi kolumu bağladım... çünkü biliyordum... babamın eşcinsel oluşumu sorun edeceğini biliyordum.”

“Yola geldi,” dedim.

“Biz eşcinsel evliliğin henüz yasal olmadığı memleketinde çocukken edindiği yanlış fikirleri sert bir şekilde yeniden programladıktan sonra,” dedi Charlie. “Hem gerçekten yola geldiğini nereden biliyoruz?”

“Onunla konuşmalısın,” dedim.

“Konuşmak mı? Ailemizle tanıştın mı sen? Çift taraflı iletişim yok. Babam ferman yayınlıyor, biz de onlara uyuyoruz. Bu kadar.”

Güldüm. Doğruydum.

“Yine de belki deneyebiliriz.”

“Babam konu hakkında konuşmayacaktır. Konuşmayacağını biliyorsun. Hazır olduğuna karar verene kadar. Annem ne derse desin.”

İç çektim. Charlie haklıydı. “En kötüsünü düşünme.”

Kardeşim için geri dönüşü olmayan bir nokta olabileceğini çok açık bir şekilde ortaya koyarak, “O konuşmadıkça benim seçeneğim kalmıyor,” dedi Charlie.

Onu suçladığımdan değildi. Babamla ben konuşmalıydım ama uzun bir süredir aynı fikirde olmamıştık. Dinleyeceği en son insanın ben olduğumu düşünüyordum.

Charlie ve babam hakkındaki düşüncelerimi kenara bıraktım. Bu şu anda çözülemesi imkânsız bir problemdi.

Şu an Namby hakkında endişelenmeliydim.

Yeni ve lüks apartmanlara dönüştürülen eski bir ofis binasını tepeden gören köşe pencereimin yanından geçtim. Akıllı saatime tekrar baktım ve ConnectIn'i kontrol etme dürtüsüne karşı koydum. Beni ekmeyecekti. Beni ekebilecek bir durumda değildi.

Ellerimi cebime sokup volta attım. Yalnızca üç cam duvardan ibaret açık "ofisimden" dışarı baktım. Işık, cam ve tavandan sarkan aşırı büyümüş devasa ev bitkileriyle dolu açık bir kat planıydı. Bir yerlerde birisi her şeyin birbirine uyduğunu düşünmüştü: Makrome hamak, yumurta sandalyeler, hiç panjur olmaması ve hem önemli duyurular hem de Cuma Eğlencesi oyunları için toplantı salonu vazifesi gören, merkezdeki dev merdiven boşluğu. Her iki tarafında iki ahşap merdiven uzanıyordu ve ortada kırlentlerle kaplı büyük ahşap tablalar bulunuyordu. Dünyanın en dekoratif ve konforlu tribünleriydi esasında.

Pingpong masalarını aşmıştık. Ofisimizde yarım basketbol sahası, olimpik yüzme havuzu ve çatıda tenis kortu vardı. Bazen bir teknoloji şirketi mi yoksa bir spor salonu mu olduğumuzdan emin olamıyordum ama bir şekilde her şey yürüyordu. Çalışanlarımızın yarısı evden çalıştığı için ofise gelmek bir olay haline getirilmeliydi. Yüzme zamanı, tenis zamanı, kişisel antrenör zamanı ve sonsuz çeşitte lezzetli bedava yemekle onları cezbediyorduk. Ayrıca tesisimizde en son teknoloji köpek bakım merkezi ve çocuk kreşi de vardı. Her şeyimiz var gibi görünüyordu ama aslında her şey çalışanlarımızın bütün hayatını burada geçirmelerini sağlamak için stratejik olarak yerleştirilmişti.

Eve gitmeye neredeyse hiç gerek yoktu. Bu dekor bilinçli bir tercihti yani.

Tam o anda akıllı cihazımız Treely öttü. “Lobide misafirleriniz var,” dedi hoş bir sesle. “Onları yukarı göndereyim mi?”

“Evet, Treely. Lütfen.”

Trambolin katındaki mola odasını geçip hızlıca büyük ana merdivene gittim. Otomatik cam kapılara odaklandım. Nami kapıdan geçti, iki ortağı da peşinden geliyordu ama onları zar zor fark ettim. Bronz, kaslı bacaklarını tamamen sergileyen beyaz keten bir elbise giymiş muhteşem bir tanrıça. Lanet olsun, o bacaklar. Elbisesinin eteği dizinin üstüne geliyordu. Yüzümün kızarmak üzere olduğunu hissettim. Boynumu ateş bastı.

Dönüp bana bakınırken başının üstünde aynalı güneş gözlüğü vardı. Kalın kirpikler, büyük kahverengi ceylan gözler. Mükemmel, kalp şeklinde bir yüz ve açık pembe, yay şeklinde büzülmüş dolgun dudaklar. Bir saniye boyunca güneş imkânsız derecede parlak saçlarında ışıldarken olduğum yerde çakılı kaldım. Beynimde bir Disney prensesi müziğinin çalıyor olabileceğinden korktum. Kuşlar kafasının etrafında uçup başının üstüne çiçekten bir taç bırakmalıydı. Sonra bana döndü ve ters ters baktı.

Onlarla buluşmak için merdivenlerden hızla inip elimi Nami’ye uzattım. Ezmek istediği tüylü bir örümcekmiş gibi elime baktı. Ama isteksizce tokalaştı. Tutuşu o kadar sertti ki parmaklarımı kırmaya çalıştığından endişelendim. Mesajlardaki nefretle karışık flört tamamen nefretmiş meğer, hiç flört yokmuş.

“Geldiğiniz için teşekkürler.”

Dell’le Imani’ye dönüp sırayla ellerini sıktım ve hızlıca bir baş selamı verdim. Yapılacak bir işim olduğunu unutmamalıydım.

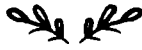
“Gidip kahvaltı yapalım mı, sonra da sizi gezdiririm?” Grubu mutfağımıza yönlendirirken neredeyse neşeliydim. Toggle’ın mutfağının iki katıydı, tamamı parlak krom ve beyaz fayansla döşenmişti ve başlıca kahvaltılık malzemelerle doluydu: Pastırma, sosis

ve benzerlerinden oluşan bir büfenin yanı sıra simit ve kruvasan için bir tost makinesi bölümü. Ayrıca sırf gücümüz yettiği için: Omlet bölümünü yöneten bir gurme şef.

Nami'nin ağzı şaşkınlıkla açıldı. "Çalışanların omlet mi yiyor?"

"Bir tane ister misin? Sipariş üzerine yapıyor."

Nami yenilmiş bir edayla iç çekti. "Kahvaltı Pazartesilerini sen kazandın."

Artık lezzetli bir kahvaltının yarısını yediğimize ve onlara ayıptır söylemesi çok etkileyici tesislerimizi gezdirdiğime göre televizyon koltukları ve hamakların bulunduğu bir toplantı odasına doluşabilirdik. Nami yatar koltuklarından birinin köşesine ilişti. Dell kendini hamaklardan birine attı ve Imani yumurta sandalyelerden birine geçti. Ben masanın sonundaki, sırtı deri kaplama büyük sandalyeye oturdum – güç pozisyonu.

"Yani, az önce de bahsettiğim gibi Toggle'ın Toggle olmasını istiyoruz," diye başladım. "Sizi büyük oranda dokunulmamış bırakmak istiyoruz."

"Büyük oranda?" diye sözümü kesti Nami aniden. Tabletini çıkarmıştı, not almaya hazırды. Bana o kadar ters bakıyordu ki bakışlarını tenimde yumruk gibi hissediyordum.

"Elbette birkaç işten çıkarma olacak ama kültürünüzden ya da değerlerinizden vazgeçmenizi istemiyoruz."

"Satın aldığınız diğer şirketlerin verdiği izlenim bu değil. Gördüğüm kadarıyla onların hepsini küçük Rainforestlara dönüştürdünüz. Natural Foods. ShoeFactory. ABCkids."

"Rainforest ailesine katılan markaların çoğu bizim işleyişimizi daha çok beğendiği için onu benimsemeyi kendileri tercih ediyor," dedim, konuşma konusu bir. "Omlet bölümü ve sınırsız tatil bunun iki harika örneği."

“Sınırsız tatil, üzerlerinde işte olmaları yönünde baskı varsa kimsenin tatil yapmadığı anlamına gelir sadece,” dedi Nami.

Çoğu zaman bu doğru olsa da, “Doğru değil,” diye karşı çıktım. “Yakınlarda birisi İzlanda’da bir Asya çadırında bir ay geçirdi. İnsanları zihin sağlıkları için ihtiyaç duydukları tatili yapmaya teşvik ediyoruz.”

Makrome hamakta etli çenesini okşarken hiç de yardımcı olmayarak, “Tatil kimin umurunda? Ben kendim de tatil yapmıyorum,” diye lafa girdi Dell. “Bakın, hadi sadede gelelim. Korkaklığı bırakıp asıl meseleye geçelim.”

Ne kadar klas, Dell.

“Siz bizi satın almak istiyorsunuz. Biz de sıkışmış durumdayız. Şimdi kimin hangi seçeneğe meylettğini görmek için oylama yapalım mı?”

Imani rahatsızca kıpırdandı.

“Dell, bilmiyorum...”

Ama o, ben yokmuşum gibi pata küte devam etti. “Jae’nin teklif ettiği fiyat aralığında satmayı destekleyenler elini kaldırsın.” Dell elini kaldırdı.

Imani ve Nami ellerini aşağıda tuttular. Nami kaşını muzaffer bir edayla kaldırdı.

“Şu an satmayı *desteklemeyenler* elini kaldırsın?” diye devam etti Dell.

Yalnızca Nami elini kaldırdı.

Imani elini aşağıda tutmaya devam etti. Dell’e böyle olacağını ben de söyleyebilirdim.

“Tamam, o zaman oylardan uzaklaşalım,” diye teklif ettim. İmani’ye döndüm. “Eşitliği bozacak kişi sen olduğun için endişelerin hakkında konuşalım. Ne kadar uzun sürerse o kadar, tamamen sendeyim.” Masaya eğildim. “Ama tam anlamıyla başlamadan önce

müzik dinlemek isteyen var mı?” Yakınımdaki kumandaya dokundum ve toplantı odasındaki dahili ses sisteminden odaya *Tik Tok* şarkısının ilk dizeleri yayıldı. Dell ve Imani şaşkın görünüyordu. Nami'nin yüzü öfkeden kıpkırmızı kesildi.

“Dans etmek isteyen var mı? Bazılarınızın dans etmeyi sevdiğini duydum.” Nami'yle göz göze geldim. “Nami?”

“Hiç benlik değil,” dedi düz bir sesle ama lazer görüşü içime akkor bir ısı ışını gönderiyordu.

“Ya? Benim hatam.” Nami'ye sırtıyordum ama o bana öfkeli gözleriyle hayali oklar atıyordu. Müziği kapadım. Bir toplantı bildirim gelmiş gibi saatime baktım. “Aslında buna yarın devam etmemiz gerekecek. Bir işim çıktı.” Klasik onlarla uğraşamayacak-kadar-meşgul-görün-ve-onları-terlet tekniği. “Bu toplantıya yarın yönetim kurulu odasında devam edebiliriz aslında ama aklıma bir fikir geldi. Aranızdan kim tenis oynuyor?”

ON

Nami

Komik değil, çocuklar. Kesinlikle komik değil.

[Ekte dergilerden kesilmiş harflerle üstüne şunlar yazılmış bir fidye notu var: "Wegner'ın elimizde. Eğer taleplerimizi karşılarsan sana zarar görmeden geri dönecek." Talepler: 1. Kahvaltı Pazartesi, Hafta Boyu Kahvaltı'ya dönüşecek. 2. Toggle'ı Rainforest'a satmayacaksın. 3. Daha kibar ol. Herkese.]

DELL OURANOS
ORTAK, MÜŞTEREK MALİK, İŞLETME INFLUENCERİ
VE TREND BELİRLEYİCİ
#TEKMİL-ALARM KANALI
TOGGLE DAHİLİ SOHBETİ

Kavurucu ağustos güneşi Rainforest binasının çatısındaki tenis kortuna vurarak Şikago sıcaklığını üzerimize yansıtıyordu. Aynalı güneş gözlüğüm bile bütün ışığı kırmaya yetmiyordu ve kısa bir tenis maçının gerçekten iyi bir fikir olup olmadığını düşünmeye başlamıştım, özellikle de Jae'nin en iyilerinden yeni ve fiyakalı, ince çizgili parlak sarı bir raketi ve göz kamaştırıcı derecede beyaz spor ayakkabıları olduğunu fark ettiğim andan beri. Polo yaka tişörtü omuzlarına saçmalık derecesinde iyi oturuyordu ve elini gür, neredeyse siyah saçlarının arasından geçirirken kendinden emin halde sırtıyordu.

Midem yine bir tuhaf oldu.

Kahvaltı etmediğim ve karnım aç olduğu için böyle olduğunu umuyordum.

Parlak sarı polo yaka tişört ve beyaz şort giyen Imani'nin bana merak dolu bakışını yakaladım ve Jae'nin Rainforest'ın bu ucube tenis kortunu çalışanlar için çatıya nasıl kurduğunu anlattığı süre boyunca gözlerimi onun göğsüne dikip dikmediğimi merak ettim. Aynen, çalışanlar içindi. Bu onları ofiste zaman geçirmeleri için kandırmanın başka bir yoluydu yalnızca. Ben her zaman insanların kültür ve ortak amaç için işe gelmek istemeleri gerektiğine inanırdım. Hiçbir tenis kortu bunu değiştirmezdi.

"Isınalım mı?" diye sordu Jae ve hepimiz başlarımızı sallayarak onayladık.

Dell, Jae'ye tenis kortu inşaatının bazı ince ayrıntılarını sorarken iki adam uzak tarafa ilerlediler ve Imani'yle ben yakında kaldık.

"Karar verdin mi? Yani fiyakalı tenis kortlarının seni etkilemesine izin vermiyorsun umarım."

"Karar vermedim," dedi Imani, sesinde hangi tarafta olduğuna dair herhangi bir duygusal ipucu yoktu. Ve bu beni endişelendirdi. "Hadi artık oynayalım."

Başıyla kortun öbür tarafını işaret etti. Başımı kaldırıp Jae'nin ağın karşısında olduğunu fark ettim. Bana gelişigüzel bir top attı. Zıplayan sarı kürenin bana doğru süzülüşünü izleyip yapabildiğim kadar sertçe vurarak ona geri gönderdim. Hiç çaba göstermemiş gibi karşıladı.

"Yapabileceğinin en iyisi bu mu?" Başımın üzerine doğru bir top daha attı. Bütün nefretimle vurdum ve dümdüz yukarı, kortun üstündeki, topların dışarı kaçıp altı kat aşağıdaki trafiğe düşmesini engellemek için serilmiş ağa gitti.

Jae bir *forehand** geldi ve anında geri vurdum. *Backhand*** için de aynısı oldu. Şakaklarımdan ter damlıyordu. Ama Jae bir damla bile terlememişti. "Şimdi vole çalışalım mı?"

* Alt kolun ve bileğin iç kısmının vuruş sırasında topa dönük olduğu pozisyon. (ç.n.)

** Oyuncunun raketi arkadan topa doğru getirerek vurduğu pozisyon. (ç.n.)

Ağa yaklaştı ve bana kısa bir top attı. Yere çarpmadan topa vurdum ve çok geçmeden topları ileri geri savurmaya başladık. Tek bir hedefim vardı: Jae'yi yenmek. Ama her zaman şanslı açığı yakalıyordu, şanslı sıçramayı, şanslı raket vuruşunu. Benden iki puan aldı. Ben sadece bir puan aldım.

Aşırı sinir bozucuydu. Sadece. Kazanmak. İstiyordum.

“Bunun ısınma olduğunun farkındasın, değil mi?” diye dalga geçti Jae. “Isınmada her zaman her şeyi öldürmeye mi çalışırsın?”

“Belki,” diye karşılık verdim raketi sallarken. “Fiyakalı tenis kulübünde buna alışık değil misin?” der demez pişman oldum çünkü kendimi yine açık ettiğimi fark ettim. Geçtiğimiz hafta sonu özel bir kulüpte tenis oynarken çekilmiş bir fotoğrafı sosyal medyada yüzlerce beğeni almıştı.

“Yine internette beni mi stalkluyorsun?” diye sordu Jae alaycı bir edayla. “Cık. Cık. Böyle devam edersen benimle ilgilendiğini düşüneneğim.”

Yüzüm yanıyor olsa da, “Boyanın kurumasını izlemekle ilgilendiğim kadar ilgileniyorum seninle,” dedim. Boş duran bir topu almak için arka sahaya yöneldim. Dell ısınmak için Imani'yle birlikte sahanın diğer tarafında pozisyon almıştı. Dell o kadar sık inleyip homurdanıyordu ki koştuğunda bir yerleri çıkacak diye endişeleniyordum. Ayrıca ne zaman bir topa uzansa yüzde doksan eminim ki gaz çıkarıyordu. Sık sık sahada onun olduğu taraftan yükselen çürük yumurta kokusu ağlardan süzülüyordu.

Jae'nin bir yer vuruşu yapmasını bekleyip sert bir *forehand* karşıladım. Bir tenis topuna olabildiğince sert vurmanın ne kadar güzel bir his olduğunu unutmuştum. Jae kenara koştu ve topu vurup gönderdi.

“Biliyorsun, Koç kazanmak için her şeyi göze alma konusunda hiç sıkıntı yaşamadığını söylerdi hep.”

“Biliyorum,” dedim topa sertçe vururken. Fazla sert. Saha dışına uçtu.

Önemli olduğundan değildi. Isınmaydı bu.

Voleye kendimizi o kadar yoğun o kadar sert bir şekilde kaptırmıştık ki Imani ve Dell kendi ısınmalarını bırakıp bize bakakaldılar. Topu kortun çaprazına savurdum. Jae çizgiden karşılık verdi. Ben yaklaşma vuruşlarıyla topu kaldırarak ağa koştum ve Jae topu yükseğe gönderdi. Baş üstü vuruşla topu yakaladım ama Jae yukarı döndürdü. Tekrar vurdum.

Bu defa Jae'nin yüksek topu dışarı, etrafımızdaki uzun tel örgüye gitti.

“Oha, çocuklar, birazını da maça saklayın, haksız mıyım?” diye takıldı Dell.

“Oynamaya hazır mıyız?” diye sordu Imani hafif bir endişeyle bana bakarak.

Dell'in kare şeklindeki Yonex raketiyle sanki 1988'den kalma bir zaman makinesinden yeni çıkmış gibi vuruş çalışmasını ve karşılansın ya da karşılansın her servisten önce bol bol nefes vermesini gerektiren bazı garip esneme hareketlerine başlamasını izledim. SAE beyzbol şapkası güneşte daha da solgun görünüyordu.

“Kesinlikle! Klasik Yonex'im ve ben hazırız,” dedi Dell alışılmadık derecede küçük, tuhaf şekilli raketini elinde döndürerek. “Bilirsin, bunlardan dünyada yalnızca beş tane var.”

“Çok eski oldukları için mi?” diye sordum.

“Hayır!” dedi öfkeyle tükürürcesine. “Çok değerli oldukları için. Bunu özel bir açık artırmada aldım.”

İç çektim. Alışveriş merkezi diye bir şey duymamış mıydı hiç?

“Takımlar için şöyle düşündüm...” Dell'le olmayacaktım. Ya da Jae'yle.

“Ben Dell'in takımında olacağım,” dedi Imani, Dell'e katlanamadığımı bildiği için sadece nazik davrandığını düşündüm ama Jae'ye daha fazla katlanamadığımın farkında değildi.

“Imani yetenekli bir sporcuyu görünce tanıyor,” diye övündü Dell ve inleyerek bir kez daha neredeyse yere kadar kadar diz çöktü.

“Imanı, buna gerek yok,” dedim.

“Ah, bence var.” Imani, Jae’ye başıyla selam verdiğinde onun ne yaptığını fark ettim. Midemin ters takla atmasıyla kesinlikle hiçbir ilgisi olmayan bir tür tuhaf, hatalı bir çöpçatanlık.

“Bence bu *harika* bir fikir,” diye onayladı Jae ve tam da bu yüzden bunun berbat bir fikir olduğunu biliyordum.

Imani’nin servisini geri göndermeye hazırlanan Jae’nin arkasında durmuş, baldırının kasılmasını izliyor ve tüm bunların bir an önce bitmesini diliyordum. Jae’yle kortun aynı tarafında olmaktan hoşlanmıyordum ya da ara sıra yüzünde ukala bir gülümsemeyle dönüp bana bakmasından. Hiç Jae’nin takımında olmamıştım, bir kere bile; ne lise münazarasında ne tenis kortunda – hiçbir zaman. Kendimle ne yapacağımı bilmiyordum.

Dell bana bir servis attı – bu güç nereden geliyordu? Jae’nin arka tarafına bakmakla o kadar meşguldüm ki karşılama vuruşum açığa gitti. Kahretsin.

“On beş – sıfır,” diye ilan etti Dell gereksiz bir kibirle.

Jae kenara çekilip alçaktan bir beşlik için elini uzattı. Koç Howig’le her maçtan sonra her zaman bunu yapardık. Kötü maçlarda bile birbirimize gaz vermemiz gerektiğini söylerdi hep. Aslında özellikle de kötü maçlarda. Ama tereddüt ettim.

“Gerçekten elimi havada mı bırakacaksın? Biz *takım arkadaşız*.” Elini uzattı. İsteksizce çaktım.

“İşte, o kadar kötü sayılmaz, değil mi?”

“Sadece oyna, tamam mı?” dedim düz bir sesle.

Dell, Jae’ye doğru bir servis attı ve Jae kolayca karşıladı. Imani vole vuruşla geri döndürdü ama top ağa takılıp yukarı sekti... ve

direkt Jae'nin raketine geldi. İşte: Meşhur şanslı sekme. Karşılıdığı top tam Dell'in yanından geçti. Ona alçaktan bir beşlik çaktım. Bana onaylarcasına başını salladı.

"Bu iş bizde," diye bağırdı. Koyu renk gözleri parıldıyordu.

Dell başka bir servis attı ama top saha dışına gitti. Bir kez daha servis attı ve fileye doğru hızla koştu. Topu Dell'in *backhand*'ine doğru gönderdim. Raketi topla buluştu, çizgi üzerinden sertçe sıçrayarak vurdu ve topu Jae'nin ulaşamayacağı bir yere gönderdi. Jae öfkeyle raketini havaya savurdu.

Birbirimizin yanından geçerken, "Sanırım Dell ısınmada beceremiyormuş gibi rol yapıyordu," dedi Jae bana.

"Neden ki?"

"Bilmem, belki de şu an topları ıskalamayıp vurduğu içindir?"

"Belki de bütün gazını çıkarmıştır," diye şaka yaptım.

"Gaz mı?" diye sordu Jae kafası karışmış halde.

"Isınmada topa her vurduğunda gaz çıkardığından çok eminim."

"Yani belki de hızını böyle alıyordur," diye şaka yaptı Jae ve ben de kıs kıs gülmeden edemedim.

Dell servis attı ve hemen karşılığını aldı. Dell bunu yaklaşma atışı olarak kullandı ve artık ağdaydı. Şimdi ikisi de oradayken bir aşırıma vuruşu işe yarayabilirdi, hatta daha iyisi ortadan bir vuruş.

Aklımı okumuş gibi Jae topu tam oraya attı. İkisi de raketlerini topa doğru savurdu ama ikisi de topla buluşamadı.

Jae dönüp dudaklarını oynattı, *Ortadan vuruş...*

Sorunu çözmüş, diye bitirdim. Eskiden Koç'un bize her zaman söylediği şeydi bu. Jae hızlıca beni başıyla onayladı. Sonraki sayıda Jae yeniden iş başındaydı: Yüzü kararlıydı, vücudu çevik ve... itiraf etmem gerekirse çok çekiciydi. Bir aşırıma vuruşunun peşinden koşup topu sayı almak üzere çizgiye attığında nefesi kesilmedi bile. Güçlü kaslar. Hızlı refleksler.

Bedenime bir sıcak bastı ve bunun ağustos güneşiyle hiçbir ilgisi yoktu. Midem yine rahatsızlıkla guruldadı.

Kısa süre sonra maçı kazanmış sayılırdık. Ama Dell hiç mutlu değildi. Birkaç sayıyla karşı saldırı yaptı ve öne geçtiler. Dell topa ne zaman vursam somurtuyor ve ne zaman kaçırısam bildiğiniz yüzüme gülüyordu. Hiç dostane değildi. Onu daha fazla sevmememin mümkün olduğunu düşünmüyordum ama işte buradaydık.

Bir nokta atışı yaptım ve Dell kaçırdı. Küfrediyor, raketini yere atıp sanki atışım kişisel bir hakaretmiş gibi bana düşmanca bakıyordu.

“Dışarıda!” diye yalan söyledi.

“İçerideydi, Dell,” diye düzeltti Imani onu. Arkadaşım başını iki yana sallayıp omuz silkti.

Dell bana ters ters baktı, gözlerinde yine o hakaret vardı. Odaktanamayacak kadar öfkeli olduğundan bir sonraki servisini ağlara gönderdi. İkinci servisi ağın üzerinden atmayı başardı. Jae topu geri gönderdi. Jae'den alışılmadık bir yanlış vuruş topu havaya gönderene kadar ileri geri topu aşırıttık. Dell saldırdı, süzülen topa sertçe vurup tam yüzümü hedef aldı.

“Ahh!” diye haykırdım dönerek ama yeterince hızlı değildim. Top sertçe bana isabet ederek tam kulağıma çarptı. Etkisi o kadar ağırdı ki kulağım kısa süreliğine çınladı. Oyunu Imani ve Dell aldı. Dell özür dilemek yerine dudaklarında muzaffer, ukala bir gülücükle bana baktı.

“Hey! Dikkat et!” diye bağırdı Jae beni savunarak. Imani de Dell'e fazla ileri gittiğini söyleyen bir bakış attı.

“Pardon!” diyerek fazla geç kalmış bir özür diledi samimiyetsiz bir sesle. Ses normale dönerken kulağımı ovalayarak darbenin etkisini üstümden attım.

“Hey,” dedi Jae bana yaklaşarak. “İyi misin?”

“İyiyim,” diye homurdandım. Yapmak istediğim tek şey Dell’in suratına bir servis çarpmaktı.

Jae kaşlarını çattı. “Bunu yapmamalıydı.” Bu ikimizin de aynı şeyi düşündüğünü gösteriyordu: Bilerek yapmıştı. “İyi olduğuna emin misin?”

“Onu yenersek olacağım.” Imani’nin umursayacağını sanmıyordum. Şu anda yöntemleri konusunda Dell’i azarlamakla meşguldü.

Jae’nin yüzünden yavaş, şeytani bir gülümseme geçti. “Hadi yanelim o zaman.” Jae bunu onun kışını tekmelemekten keyif alacakmış gibi söylemişti. Rekabetçiliği çaktırmadan benimkine sokuldu ve sanki her zaman mükemmel bir uyum içindeymişiz gibi geldi.

Yeni oyun Jae’nin servisiyle başlamıştı. Sertçe Imani’ye attı, o da topa vurup doğrudan dışarı gönderdi. Sonraki topu Dell yine yüzüme fırlattı. Ama bu defa bir savunma volesiyle karşılık vermeye hazırdım. İleri geri atmaya döndük ama nihayetinde bir topu Dell’in erişemeyeceği şekilde başının üstünden aşırıdım ve çaresizce koşmasına rağmen Imani raketini topa zar zor değdirip dışarı, tel örgüye gönderdi.

Bir sonraki sayı için strateji oluşturma zamanı gelmişti. “Benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?” diye sordum.

“Umarım *poach*” yapmayı planlıyorsundur.”

Sırıttım. Lisede bunu yapmaya bayılırdım. Çapraz gelen topu keserdim. Jae’nin bunu hatırlamasına şaşırıdım.

Jae ilk servisini Imani’ye geniş açılı attı, böylece çapraz topla karşılık vereceği neredeyse kesinleşmiş oldu. Yukarı yaylandım ve bam, karşılama vuruşumu tam Dell’in ayağına denk getirdim. Tepki veremedi bile.

Sayı bizimdi.

* Teniste partnerine gelen topa müdahale etmek. (ç.n.)

Bu kez Jae'ye gerçek bir beşlik çaktım. Çok geçmeden de Jae'yle sanki yıllardır ortakmışız gibi oynamaya başlamıştık. Rakiplerimizi yerle bir eden, her toplarını karşılayan, aşırımlarını kıran bir makine gibiydik. Jae görev adamı gibi her topun peşinden gidiyordu, hatta bir tanesine bacaklarının arasından vurmuştu. Her topu sanki set sayıymış, sanki bütün maç söz konusuymuş gibi fırlatıyordum. İkimiz de kazanmak istiyorduk. İkimiz de her zaman kaybetmekten nefret etmiştik. Birlikte tamamen kazanmaya odaklanmış durumdaydık.

Bir süre sonra strateji oluşturmayı bile bıraktık. Sadece doğaçlama oynuyorduk. Hükmediyorduk. Jae ve benim hemfikir olduğumuz tek bir konu varsa o da ikinci olmak diye bir şeyin olmadığıydı. Onun şanslı sekmeleri ve benim servisimle? Eh, birlikte neredeyse durdurulamazdık.

Imani zorlu bir oyuncu olabilirdi ve Dell bütün gücüyle bize karşı savaşıyordu ama bu yeterli değildi. Ben Jae'nin arkasını kolluyordum, o da benimkini ve kaybetmemiz mümkün değildi. Altı oyunun sonunda morallerini bozup onları mahvettik.

Tamamen. Külliye. Acımasızca.

Imani bunu kişisel almadı. Öte yandan Dell birini öldürmeye hazır görünüyordu. Kıpırmızı suratından terler damlıyordu. Maç sayısında Jae zar zor ağın üstünden geçen bir *forehand* gönderdi. Dell topa atıldı ama vaktinde yetişemedi. O kadar sinirlendi ki huysuz bir öfke gösterisiyle pahalı vintage raketini sahanın diğer ucuna fırlattı. İsteddiği oyuncağı alamamış şımarık bir çocuk gibiydi.

Jae raketini havaya savurup bağırdı, sanki Wimbledon'da çiftler maçını kazanmışız gibi davranıyordu. Ben ne olduğunu anlamadan bana sarıldığı gibi havaya kaldırdı ve bir spor kahramanı gibi beni servis çizgisinde dolaştırdı. Boğazımda saf bir neşe kıkırtısı belirdi ve güldüm. Aşağı, yüzüne bakıp gururla parlayan koyu renk

gözlerinde kayboldum. “Harikaydın,” dedi coşkuyla ve bunu söylerken samimiydi.

“Sen de öyleydin.” *Ben de samimiydim.*

Tam o anda gözlerini benimkilerden hiç ayırmadan beni yere bırakırken içimde bir şeylerin değiştiğini hissettim. Yeni, yabancı bir his boğazımı gıdıklıyordu. Beni rahatsız ediyordu. Kaygılandırıyordu. Bu hissi bastırmak için yutkundum ama yine de durmuyordu. Jae ve ben... biz... bir ihtimal... arkadaş olabilir miydik?

Bir ligde karışık çiftlerde oynadığımız, yakınımıza gelen herkesi mahvettiğimiz, maç üstüne maç oynadığımız bir an canlandı gözümde... Leziz zaferlerle dolu hafta sonları. Bunu yapsaydık hayatım nasıl olurdu? Heyecan verici. Hatta coşkulu.

Hayır.

Bu doğru olamazdı.

Beynim çöken bir bilgisayar gibi geliyordu. Bunların hiçbiri anlam ifade etmiyordu. Jae Lee ve ben eski düşmanlardık. Hayır, hâlâ öyleydik.

Ama ya değildiysek?

Güneş ışığı Jae'nin üzerine vurdu ve simsiyah saçları parladı, inanılmaz derecede parlak ve gürlendi. Yüzündeki gülümsemenin birazı silindi ve aramızda ciddi bir şey... farklı bir şey kıpırdandı. Nefret değildi. Nefreti biliyordum. Bu başka bir şeydi. Daha önce hissetmediğim bir enerji. Bütün dünya yok oldu ve yalnızca Jae kaldı. Bir de ben. Muzip kaşlarından birini kaldırırken koyu, bilmiş gözleri eğlenir gibiydi. Bana bir şey söylüyorlardı. Zaten bildiğimi düşündüğüm bir şey.

Derinlerde, belki, bir ihtimal...

“İyi oynadı, millet.” İmani büyüü bozdu.

“Her neyse,” diye mırıldandı hâlâ surat asan Dell. Tokalaşmak için elini bile uzatmadı, bunun yerine bir çocuk gibi kollarını göğsünde kavuşturdu.

“İyi oyundu,” dedim Imani’ye. Tekrar Jae’ye baktım ama o bakış, o an gitmişti. Sadece Jae vardı. Gülünç derecede yakışıklı Jae.

“Rövanş yapmalıyız,” diye huysuzlanıyordu Dell terli alnını silerken.

Imani bir bana, bir Jae’ye bakıp sonra yine bana dönerek, “Bence bugünlük bu kadar tenis yeter,” dedi. “Ve bence bir noktada iş konuşmamız gerek. Bazı yönetim kurulu üyeleri bu hafta uçakla gelecekler. Bazıları burada ne olup bittiğiyle ilgileniyor.”

Imani’ye bir bakış attım. Bundan yeni haberim oluyordu.

“Tabii,” diye onayladı Jae ama biraz daha az coşkuyla. “İşe koyulmalıyız.”

Bu bana neden burada olduğumu hatırlattı. Jae benim arkadaşım değildi. Hayali bir ligde tenis ortağı olmayacaktık. Kurulmasına yardım ettiğim şirketi gizlice ele geçirmeye çalışan kişiydi o. Oysa orası sadece bir şirket değildi; Toggle benim her şeyimdi, her zaman da öyle olmuştu. Sadık çalışanlarımın hepsini kovmaya ve masum kullanıcılar üzerinden veri madenciliği yapmaya çalışan kişiydi Jae. Buradaki kötü adam oydu. Beni lisede utandırdığı, yalnızca kendini kolladığı yıllardan farklı olacağını nasıl düşünebilirdim? Bunu hatırlamam lazımdı. Bu tenis maçı onun ayrıntılı planının bir parçasıydı. Gardımı indirip savunmasız olduğumda bana saldıracaktı. Neredeyse işe yarıyordu da.

Düzenleme
Ny.Ozlem

ON BİR

Nami

Sandalyemi alan hırsıza sesleniyorum, onu DERHAL teslim et. O sandalyeye 12.000\$ ödedim.

DELL OURANOS
ORTAK, MÜŞTEREK MALİK, İŞLETME INFLUENCERİ
VE TREND BELİRLEYİCİ
#TEKMİL-ALARM KANALI
TOGGLE DAHİLİ SOHBETİ

Gerçekten bir sandalyeye 12.000\$ mı ödedin? Transformer gibi koltuğa dönüşüyor mu?

PRIYA PATEL
KIDEMLİ YAZILIM MÜHENDİSİ

Bekle. Benjamin Franklin sandalyenin içine define haritası falan mı saklamış? O fiyat da ne öyle?

JAMAL ROBERTS
KALİTE GÜVENCE MÜDÜRÜ

Hangisinin daha endişe verici olduğunu bilmiyordum: Dün Jae'nin dikkat dağıtmalarına az daha kanıyor olmam mı yoksa Imani'nin telefonlarıma çıkmaması mı? Jae'nin onu etkilemiş olmasından endişeleniyordum. O yüzden odasına ve asansörlere gözlerimi dikmiş, gelmesini bekliyordum. Saati baktım. Çoktan on olmuştu. Aramadan işe bu kadar geç kalması hiç Imani'ye göre değildi. Evde her şeyin yolunda olduğunu, hastalanmadığını umdum.

Arie'nin masasına baktım ve o, İmani'nin boş ofisine doğru başını oynatarak bana tek kaşını kaldırdı. Omuz silktim. Nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Telefonum çaldı. Kalbim tekledi. İmani miydi? Başımı ekrana eğdiğimde annemin aradığını gördüm. Of. Zamanlaması gerçekten çok kötüydü. Onu telesekretere düşürdüm. Arayacaktım. Sonra. İşler sakinleştiğinde. Toggle'ın tasfiye tehlikesi kalmadığında ve önemseydiğim her şey ipin ucunda değilken.

O sırada asansör çınladı ve parlak mavi takımıyla uyumlu kare bir gözlük takmış İmani dışarı çıktı.

Benimle göz göze gelip hafifçe el salladı.

Kahretsin. Benden kaçıyor. Kafamda kurmuyordum.

“İmani!” Ayağa kalktım ve ofisine giden yolda önünü kesmek için harekete geçmişken çılgınca el salladım.

“Günaydın Nami,” dedi.

“Her şey yolunda mı? Evde? Genelde geç kalmazsın.”

“Her şey yolunda. Ben...” İmani gözlerime bakmıyordu. “Bu sabah evden çalışmaya karar verdim sadece.” Onun peşinden ofisine girerken benimle hâlâ göz teması kurmuyordu. Arie'nin –ve diğer yazılımcıların– ben cam kapıyı arkamızdan nazikçe kaparken bize gözlerini diktiğini hissediyorum.

Cam masasının önündeki parlak çizgili sandalyeye yerleşerek, “Ne düşünüyorsun?” diye sordum.

“Ne hakkında?” İmani laptopunu masasına çıkarırken dikkatini ondan ayırmıyordu.

“Rainforest hakkında?”

“Emin değilim.” Tereddüdü –kararsızlığı– beni geriyordu.

“Emin değil misin? Cidden satmayı düşünüyor olamazsın.”

“Sana tek söyleyebileceğim, yatırımcıların ve yönetim kurulunun satmamızı istediği. Bu yüzden bir tur daha fon vermiyorlar.”

“Onlarla konuştun mu?”

“Bazılarıyla. Bu sabah.”

Ah. Geç gelişi şimdi mantıklı bir çerçeveye oturmuştu. Görüşmeyi evde yapmıştı. Dışlanmış hissetmeden edemedim. Normalde yönetim kurulunda arabulucu olduğumu biliyordum ama keşke orada olsaydım. Masadaki ilk teklifi kabul etmelerinin ne kadar yanlış olduğunu görmelerine yardımcı olabilirdim. Özellikle de birlikte inşa ettiğimiz her şeyi yok edecek bir teklif sözkonusuyken.

“Keşke beni de görüşmeye dahil etseydin.”

Imani'nin yüzünden bir suçluluk duygusu geçti. “Şu an işler hassas. Hepsi bu.”

“Tamam, satmamız lazım ama Borg'a satmak zorunda mıyız? Başka bir seçenek olmalı mutlaka.”

Imani sandalyesine çöküp parlak turkuaz rengi gözlüğünü yukarı iterken bıkkın bir edayla iç çekti. “Üzerinde çalışıyorum. Gerçekten. Ama kim Rainforest'tan daha iyi ki? Joust mu?”

“Belki.” Yine de hoşnutsuzlukla burnumu kırıştırdım. Joust'un da problemleri vardı.

“Ben de onu diyorum,” dedi Imani. “Bizi almaya yetecek parası olan sınırlı sayıda şirket var. Bir dizi kötü seçeneğin en iyisine kalmış olabiliriz.”

“Bana Borg ya da Klingonları' teklif edip yeni derebeylerimiz için mutlu olmamız gerektiğini söyleyemezsin.”

Imani yalnızca başını iki yana salladı. “Cidden bana *Uzay Yolu* benzetmeleriyle cevap vermeye devam edemezsin.”

“Ah, edebilirim. Onlar bitince ne mi olacak? Elimde her zaman *Yıldız Savaşları* var.”

Başımın cam duvardan görünen mola odasındaki dev beyaz tah-tayı işaret ettim. Oylamalar geri dönmüştü ve Priya en yeni soruya

* *Uzay Yolu* evreninde gururlu acımasızlıkları ve vahşetleriyle bilinen humanoidler. (ç.n.)

cevabını yazmak için önünde duruyordu: Parmak güreşini kim kazanırdı, Yoda mı Thor mu?

Imani güldü. “Tanrı yardımcımız olsun.” Gözlüğünün arkasından beni izlerken duraksadı. Koyu renk gözleri üzgün görünüyordu ama iliklerime kadar ürpermeme neden olan şey teslimiyetti.

“Biliyorsun, bazen iş dünyası gaddar oluyor, hepsi bu. Ama biz şimdiye kadar yaptıklarımızla gurur duyabiliriz ve duymalıyız.”

“Evet ama ya daha fazlasını yapabilirsek? Öylece pes edemeyiz.” Hayatımda artık Toggle’ın olmadığını düşündükçe panik beni boğuyordu.

Tereddüt etti, sonra başıyla onayladı. “Dinle, Nami. Ben de senin kadar satmak istemiyorum. Başka seçenekler üzerine de çalışıyorum, tamam mı?”

Biraz rahatlayarak başımla onayladım. Imani tamamen karanlık tarafa geçmemişti. Henüz değil. “Teşekkür ederim. Pes etmediğin için.”

“Tabii ki. Sadece...” Duraksadı. “Rainforest anlaşmasını daha elimizde somut bir şey yokken batırma, tamam mı? Bilhassa bunu koz olarak kullanabiliriz.”

Bunu düşünmemiştim. Ama haklıydı.

“Ayrıca masadaki tek seçenek buysa ciddi olarak üzerinde düşünmemiz gerekecek. Sebeplerini konuşmuştuk.”

“Imani, bunu önlemek için her şeyi yaparım. İstersen sana daha çok hissemi satarım. Bundan sonra kontrolün çoğunu sana veririm.”

Imani duraksadı. “Bunu yapar mısınız?”

“Toggle’ı kurtarmak için ne gerekirse yaparım.” Samimiydim. Imani isterse hisselerimin büyük çoğunluğunu alabilirdi. Şayet bu, fikrini değiştirecekse.

“Hisselerini alamam. Sen de bu şirket için benim kadar kan ve ter döktün.”

“Biliyorum. Ama sonucu etkileyecekse yaparım.”

Imani iç çekti. “Bu bana bağlı olmayabilir, hepsi bu.”

“Ama eğer öyleyse bana söyle. Hâkim hissedar olmanı sağlayacağım. İçinde Toggle olmayan bir dünya düşünmek istemiyorum.”

“Biliyorum.” Imani düşünürken çenesini ovaladı. “Ama yapabileceklerim kısıtlı. Rainforest’ın teklifini kabul etmek zorunda kalabiliriz.”

Dudağımı ısırdım. “Ama *diğer tüm seçenekleri* tüketene kadar değil.”

Imani başıyla onayladı. “Söz veriyorum.”

Sabahın geri kalanında içime kapandım, hatta Arie, Priya ve Jamal’ın öğle yemeği teklifini bile reddettim. Böyle yaptığım için berbat hissediyordum ama onlar da benim kadar endişeliydi ve onlara verecek hiçbir cevabım yoktu.

Kafamı toparlamak ve aynı zamanda boğazıma oturan panikle baş etmek için kendime vakit ayırmaya ihtiyacım vardı. Bu kadar kontrolden çıkmış hissetmekten nefret ediyordum. Başka bir çıkış yolu bulması için Imani’ye bel bağlamaktan nefret ediyordum. Ama zamanında sorumlulukları bu şekilde bölüşmeye karar vermiştik.

Asansörle aşağı inip ofis binasının kapısından çıktım, havadaki nemin, asfalttan yayılan boğucu ve ağır yaz sıcağının bile doğru düzgün farkında değildim.

Toggle benim... her şeyimdi. Oradaki insanlar iş ailesinden daha fazlasıydı, dümdüz ailemdiler ve geçen sene enkaza dönen hayatım onlar olmadan nasıl olurdu hayal bile edemiyordum. Toggle, hayatım bitti zannederken beni kaldırmıştı. Bana nişanı atmış olsam da ait olduğum bir yer olduğunu göstermişti.

Belki, diye fark ettim irkilerek, gerçekten ait olduğum tek yer orasıydı.

Toggle ve çalışanları hayatımın öyle bir parçası haline gelmişti ki onlara veda etmek benim özümnden bir parça koparmakmış gibi geliyordu. Başta Toggle benim bebeğim olabilirdi ama artık bundan çok daha fazlası haline gelmişti. Sabahları uyanma sebebimdi. Amacımdı.

Artık o olmadan ben ne yapardım?

Işığın yeni kırmızıya döndüğü yaya geçidine adım attığım anda bir taksi bana korna çaldı.

Kendimi korumak için iki elimi havaya kaldırıp öfkeli sürücü yoluna devam ederken kaldırıma atladım. İç çektim. Yaz fırtınası bulutları aniden mavi gökyüzünü doldurup güneşi kapadı. Nem sanki mümkünmüş gibi daha da ağırlaştı ve Michigan Gölü'nden esen rüzgâr durgunlaştı. Havada durgun, ağır bir his vardı.

İlk büyük yağmur damlası önümdeki kaldırıma düştü, ardından bir başkası takip etti. Siktir. Bugünkü şansına bakılırsa kesin sağanak başlayacaktı. Köşede, Lake Caddesi'nden geçen parlak sarı L raylarının' altında bir restoran fark ettim. Binanın yan tarafından tişört etiketi gibi çıkan ve üzerinde kırmızı hatlı bir erişte kâsesi bulunan küçük kare tabelaya bakılırsa bir *ramen* lokantasıydı. Yağmur hızlanıp önümdeki kaldırımda noktalar oluştururken karşıya geçtim. İçeri daldığımda gümüş rengi büyük bir CTA** treni başımın üstündeki raylarda gümbürdedi.

İçerideki duvarlar grafitilerle süslenmişti: Kırmızı, altın rengi ve mavi dev koi balıklarının süzülen kuyrukları duvarlara ve tavana saçılmıştı. Gök gürültüsü restoranın camlarını titretiyordu ve gök gerçekten bir anda yarıldı, betonun üzerine yağmur boşandı. Omzumun üzerinden baktığımda simsiyah saçlarından yağmur

* Şikago'daki yükseltmiş metro hattı. (ç.n.)

** Şikago Taşımacılık Kurumu (ç.n.)

damlalarını silkeleyip her yere sıçratan bir adamın kapıdan içeri koştuğunu gördüm. Jae Lee'nin sanki ışıltılı bir klipteymiş gibi parlayan mükemmel saçlarıyla doğrulduğunu gördüğümde yağmurdan kaçmış olmanın getirdiği rahatlama uçup gitti. Sırılsıklam olan pamuklu gömleği göğsüne yapıştıyordu ve hayal gücüne pek bir iş bırakmıyordu. Tabii ki kaslarını sergilemek için yağmura yakalanmaya çalışırdı.

Midem kasıldı. Toggle'ı alacak olan adamdı bu. Önemli olan her şeyi benden alacak ve zevkle izleyecek olan adamdı.

Benimle göz göze geldi ve dudakları ukala bir gülümsemeyle kıvrıldı.

“Namby! Bu ne sürpriz.” Sürpriz olmadığını göstermek için bana sırıttı. Bu karşılaşmanın tesadüfi olmadığını fark ettim.

“Beni takip ediyorsun.”

“Seninle aynı yağmur fırtınasına yakalandım.” Jae omuz silkti. “Ayrıca burası benim öğle yemeği mekânım. Yani teknik olarak sen beni takip ediyorsun.”

“Sanki bunu yaparmışım gibi.” Kaşlarımı çattım.

“Gerçekten mi? Çünkü zaten internette stalkluyorsun. Tenis kulübüm hakkında başka detay buldun mu? Ya da kardeşimin nişanı hakkında? Dün gece nerede yemek yediğimi gördün mü?” Keyiften ağzı seğiriyordu.

Yüzümün hissettiğim kadar kırmızı olmadığını umuyordum yalnızca. “Seni umursamıyorum. Toggle'ı umursuyorum.” Gurur ve mutluluk kaynağımın lafını etmek bile kalbimi sıkıştırdı. Jae'nin düşman olduğunu unutmamam lazımdı. Toggle'ın peşine düşmüştü.

“Bu yüzden mi bana gece mesaj atıyorsun? Toggle yüzünden mi?”

Boğazımdan yumuşak bir hırlama kaçtı. Ben cevap veremedim tezgâhın arkasındaki beyaz önlüklü Asyalı adam Jae'yi görüp bağırdı, “Jae! Yine dayak yemeye mi geldin?”

“Mark, bu arkadaşım Nami. Nami, Mark Hashimoto, bu mekânın sahibi.”

“Tanıştığımıza memnun oldum,” demeyi başardım.

“Ben de.” Sıkıca tutarak elimi sıktı. “Buna dikkat etsen iyi olur. Sinsi şerefsizin tekidir.” Mark dalga geçtiğini göstermek için güldü ve güneyli aksanını ilk kez fark ettim.

“Mark bir ramen restorani açmak için Teksas’tan geldi,” dedi Jae.

“Beş yıldır buradayım ve lanet olası soğuğa hâlâ alışamadım,” diye şikâyet etti Mark. “Ama siz yirmi altı derecenin bunaltıcı olduğunu düşünüyorsunuz, çok şirin.”

Jae bir kez daha gülümsedi ve midem bir tuhaf oldu. Jae omzuma dayandığında kolunun benimkine ne kadar yakın olduğunu, ıslak gömleğinin belirgin pazularına nasıl yapıştığının fazlasıyla farkındaydım.

“Ne alacaksın?” diye sordu.

“Ortak yolculuk? Beni senden uzaklaştırması için?” dedim sertçe.

“Benimle aynı odada olmaktan korkuyor musun?”

“Asla. Kükürt kokusu çok ağır sadece.” Öfkeyle kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Mark bakışlarını Jae’den bana çevirdi ve sonra yine ona döndü. “Bölmek” –boğazını temizledi– “istemem ama bugün ne alırsınız?”

Kasanın üstündeki menüye bakıp benim gibi yemek seçenler için fevkalade olan kendi ramen’ini oluştur seçeneğini aklıma not ettim. Zihnimde kendi mükemmel kâsemi oluştururken (Japon usulü soya sosu, balık köftesi, mısır, sarısı az pişmiş yumurta, pul biber) Jae araya girdi.

“Öğle yemeğini ilginç hale getirmek istersen Cehennem Ramen’i denemelisin.”

Jae tezgâhın üstünde asılı düz ekran video menüye doğru başını salladı ve sahiden kırmızı şeytan boynuzlarıyla bir *ramen* kâsesini

gösteriyordu. Üst sağ köşede alevler yanıyor, müşterilere Cehen-nem Ramen'in dokuz seviyesini denemeleri için meydan okuyordu. Bir kâse 9 numara bitirebilen herkes yüz dolarlık bir hediye çeki kazanıyordu ve öğle yemeğinin parası onlara geri ödeniyordu. "Ben normalde üç numarayı alıyorum ve demedi deme, bayağı acı. Mark'ın şakası yok."

"Evet, efendim. Şakam yoktur." Mark sıırttı.

"Üç numara mı?" Alayla güldüm. "İçinde sadece habareno ve kimçi var. Lütfen. Tat tomurcukların gelişmemiş mi? Elma püresi de ister misin?"

Jae tek kaşını kaldırdı. "Bana ramen yarışması için meydan mı okuyorsun?"

"Üç numaradan daha iyisini yapabileceğimi biliyorum," diye sataştım. "Acıya bayılırım. Hodri meydan." Acı şeyleri severdim. Çoğunlukla. Bazen. Tamam, pek sevmezdim ama kimin umurun-daydı? Jae'yi yenmek söz konusuysa bir kâse çivi bile yerdim.

"Tamam. Tamam. Muhtemelen kolay bir zafer olacak. Eminim acı toleransın da smaçların kadar kötüdür."

"Smaçlarımda hiçbir sorun yok!" diye bağırdım.

"Her zaman dışarı gitmeleri haricinde." Jae sıırttı. "Ramen'i ilk bitirenin diğerine öğle yemeği ısmarlamasına ne dersin?"

İkimizin de testlerimizi diğerinden önce bitirmek ve kâğıtlarımızı masalarımıza ilk vuran olmak için acele ettiği geometri dersine geri dönmüşüz gibi hissediyordum. Yalnız bu defa riskler yük-sekti, hem de çok daha fazla.

"Anlaştık," dedim.

"Tamam, altı numaraya ne dersin? Ne kadar acı olacağını tah-min bile edemiyorum ama içinde hayalet biber var, o yüzden ağla-yacağımı biliyorum. Muhtemelen anne diye yalvaracağım."

"Lütfen. Sanki ayak parmağını her çarptığında anne diye yal-varmıyormuşsun gibi."

“Sadece *kötü* vurduysam.” Güldü. Ben de güldüm. Bu neredeyse... eğlenceli geliyordu. Neredeyse.

“Neden şimdi pes edip öğle yemeğimi ödemiyorsun?” diye karşılık verdim.

Jae başını yavaşça iki yana salladı. “Asla.”

“Peki neden her şeyi riske atmıyoruz? Dokuz numara?” Tezgâha vurdum.

Biz kasaya yaklaşırken, “Bunu duyuyor musun, Mark?” diye sordu Jae. “Arkadaşım dokuz numara Cehennem Ramen’i istiyor.”

“Hey, dostum, senin cenazen.” Mark’ın güneyli aksanı sözlerini yumuşattı. Kollarını kıvrıp renkli bir koi balığı dövmesini ortaya çıkardı. “Hayatınızı... ve muhtemelen yemek borunuzu bu yarış için riske atmak istediğinizden emin misiniz? Onun yerine güzel bir parmak güreşi ile...” İkimize baktı. “...aranızdaki *her neyse* onu halledebilirsiniz.”

Jae’nin dirseğiyle benimkinin arasındaki havayı canlı, nefes alan bir şeymiş gibi hissetmeme rağmen, “Aramızda bir şey yok,” diye parladım. Nefret, dedim kendime. Saçları ıslakken muhteşem görüldüğü için değildi. Hava onun saç ürününün dumansı, tatlı kokusuna hafifçe bulanmış diye de değildi.

Jae, Mark’a abartılı bir fısıltıyla, “Gizliden bana âşık da,” dedi.

“Değilim!” diye bağırdım ama yüzümün kızarıp yandığını hissedebiliyordum.

“Ya da nefret ediyor. Bilmiyorum. İnce bir çizgi.” Jae omuz silk-ti. “Benimle nefretle karışık flört etmeye bayılıyor.”

“Kesinlikle *bayılmıyorum*.”

“Bir de beni internette stalkluyor. Bütün gün. Bütün gece.”

“Doğru değil,” dedim dişlerimi sıkarak. “O benmerkezcinin teki. Herkesi kendine âşık sanıyor.”

“Tabii. Hı hı.” Mark avuçlarını tezgâha yaslayarak yalnızca başıyla onaylamakla yetindi. “Peki, eğer bu ramen’i deneyecek kadar

çılığınsanız önce hayatınızdan kendi arzunuzla feragat ettiğinizi belirten bir imza atmanız gerekiyor.”

“Pardon?”

Tezgâhın arkasına uzandı ve tipik telefon kullanıcı anlaşmasının yanında bir tweet kadar kalacağı yasal bir belge çıkararak, “Sorumluluktan feragat,” dedi Mark. “Lanet olası aptallar olduğunuz için beni dava etmenize müsaade edemem.”

Belgelere göz attım. “Kalp hastalığınız, bibere alerjiniz varsa, hamileyseniz ya da hamile olma ihtimaliniz varsa, altmış beş yaşından büyükseniz...” Liste, yasakları uzunca ve detaylıca açıklıyordu.

“Korktun mu şimdi?” diye fısıldadı Jae.

On beş dakika kadar sonra Jae ve ben, cama yakın küçük köşe masasında karşılıklı oturuyorduk, önümüzde buharı tüten iki beyaz ramen kâsesi vardı.

Yemek çubuklarını ve iki beyaz seramik Asya kaşığına masaya koyarken, “Tamam,” dedi Mark. “Kurallar basit. On dakikanız var. Bütün kâseyi bitirmeniz lazım.”

Yediğim en büyük ramen kâsesi değildi, o yüzden bu iyiydi. İki dilim domuz eti, bir sarısı az pişmiş yumurta ve geleneksel ramen eriştelere üstünde bambu filizleri vardı. Öne eğilip kokusunu içime çektim, Japon usulü soya sosu ve tehditkâr derecede acı olduğu anlaşılan bir şeyin kokusu aldım. Beni korkutmuş olabilirdi. Birazcık.

“Önünüzde duran şey hayatınızda yiyeceğiniz en acı ramen. En acısı çünkü içinde bolca *Carolina Reaper* var. *Guinness Rekorlar Kitabı*’na göre dünyanın en acı biberi.” Başıyla kâseleri işaret etti.

“Ne kadar kötüler?” diye sordu Jae.

“Bir jalapeno’dan sadece sekiz yüz kat daha kötü.” Mark geriderek masadan biraz uzaklaştı.

“Sonra bir de fazladan güzel tat versin diye akrep biberi var. Bu ramen’i resmi acılık ölçeğine göre sıralayacak olursak yaklaşık bir nokta sekiz milyon *Scoville*’e denk geliyor.”

“Kulağa endişe verici geliyor,” dedi Jae.

“Ah, öyle zaten.” Mark’ın yüzünde sinsi bir gülümseme belirdi. “Ayrıca unutmayın ki kazanan bu harika ödülün de sahibi olacak.” Mark önlüğünün beline sıkıştırılmış bir tişörtü çıkarıverdi. Açtı ve üzerinde turuncu-kırmızı harflerle CEHENNEM RAMEN’İN 9. ÇEMBERİNDEN SAĞ ÇIKTIM yazılı, alevler içindeki dev bir ramen kâsesi vardı. Tişörtü döndürdü. Arkada CEHENNEM RAMEN, AYNEN ÖYLE! yazıyordu.

“Bu tişörtü şimdiye kadar kaç kişi kazandı?” diye sordu Jae.

Mark hınzır bir edayla sırıttı. “Yalnızca bir kişi, efendim. O da benim.”

“Kaç kişi denedi?” diye sordum, çok fazla olmadığını umarak.

“Yaklaşık iki yüz kişi. Aşağı yukarı.”

“Çekilebileceğin an şu an, Namby,” dedi Jae.

O eski inatçılığı içimde hissettim, Büyükanne Mitsuye’nin garaj yolunda bisiklet sürmeyi öğrendiğim zamankini. Kaç kere dizim sıyrılırsa sıyrılısın bunu yapacaktım. Başımı kaldırıp Jae’nin meydan okuyan gözlerinin içine baktım. “Asla.”

Mark bir el havlusunu omzuna atarak, “Bunu yarışmaya saklayın, çifte kumrular,” diye böldü. “Ben canavar değilim, o yüzden ikinize de süt getirdim.” İkimizin de yanında duran yarım galonluk süt kutularını başıyla işaret etti. “Kullanmak isterseniz bardağınız var, gerçi acıyı gerçekten hissetmeye başladığınızda bütün şişeyi yüzünüze dökmek isteyebilirsiniz.”

Güldüm.

“Ah, ben ciddiyim,” dedi Mark ciddi bir yüz ifadesiyle.

Artık kaygılanmaya başlamıştım.

“Ayrıca limon suyu da burada, isterseniz.” Küçük sarı bir sos şişesini başıyla gösterdi.

“Ah. İyi.”

Mark biraz güldü. “Ama demedi demeyin, bunların hiçbiri size gerçekten yardım etmeyecek. O kadar değil.” Gerileyerek masadan uzaklaştı. “Unutmayın, tuvaletler tam arkanızda. İşler gerçekten kötüye giderse diye.” Telefonunu cebinden çıkarırken kıkırdadı.

“Süreyi başlatmaya hazır mısınız?” diye sordu.

“Bunu yapmak istediğine *emin* misin?” diye sordu Jae bana. Alnı endişeyle kırıışmıştı.

“İstediğin zaman çekilebilirsin,” diye karşılık verdim ona dik dik bakarak. Koyu renk gözlerinden kafa tutan bir parıltı geçti. Asla pes etmeyecekti. Ama ben de etmeyecektim.

“Öyle bir şey olmayacak,” dedi kararlılıkla.

“İyi.” Mücadeleyi istiyordum. Jae’yi bir şeyde yenecektim. Sa-dece. Kazanmak. İstiyordum.

“İyi,” diye taklit etti neredeyse alaycı bir tonla. Jae ıslak gömleğinin kollarını yukarı itip kaslı dirseklerine kadar kıvırdı. “O tişört benim.”

“Hayır. Benim.” Ona ters ters bakıp dişlerimi sıktım. O da bana ters ters baktı. İkimiz de göz kırpmıyorduk.

Jae’nin gözlerinin çekici ışınlarına kilitlendim. Koyu renk irisleri kararlılıkla parlıyordu. Bakışmayı önce ben kesmeyecektim. Bunun pes etmekten farkı yoktu.

Jae yemek çubuklarını hiç bakmadan kâğıdından çıkardı. Ben de aynısını yaptım. Dövüş ziline bekleyen boksörler gibi gözlerimizi birbirine dikmiştik.

Çubukları buharın üstüne kaldırmış, birbirimize bakıyorduk, çorbaya değil.

“Yerlerinize, hazır...” diye başladı Mark. Parmağı telefonunun kronometresinin üzerinde duruyordu. Çubuklarım elimde seğirdi. “Başla!” diye bağırdı.

Kâseye gömülüp biraz erişte aldım. Jae de aynısını yaptı. Bir-birimize dik dik bakmaya devam ederken erişteler kâsenin içine damladı. İlk ısırığımı aldım. Sonra bir tane daha. Elimden geldiğince hızlı yiyordum, çünkü yalnızca on dakikam vardı. Jae de bir-biri ardına lokmalarla hızını bulmuştu.

“Acının gelmesi biraz sürüyor,” dedi Mark.

Dördüncü lokma civarındayken hissettim. Acı dilimde çiçek çiçek açıyordu. Acı değildi bu. Hayır, akkor yakıcı bir acıdan oluşan bir ateş fırtınasıydı. Savunma olarak öksürdüm, boğazım biberleri çaresizce dışarıda tutmaya çalışıyordu.

“İyi misin, Namby?” diye sordu Jae endişeyle tek kaşını kaldırarak.

Çubuklarımı düşürdüm.

“Sen iyi misin?” diye sordum hırıltılı bir sesle. Gözlerim anında sulanmaya başlamıştı.

“Hah. Olacağını düşündüğüm kadar acı değil,” dedi umursamaz bir edayla. Sonra yüzündeki her şey değişti. “Ah. Dur.”

O bir anda gelen farkındalık gözlerinde safi panik olarak belirdi. O paniği biliyordum çünkü ben de halihazırda hissediyordum. Tam o anda korkunç bir hata yaptığımı açık seçik fark ettim.

Dilimin üst kısmını komple hissedemiyordum. Uyuşmuştu. Ama ateş artık boğazımı yakıyordu. Mark’ın bize bu kadar kâğıt imzalatmasına şaşmamalıydı. Gözlerimi kırpıştırarak yaşları savuşturdum. Boğazımdan boğuk bir öksürük daha kaçtı.

Evet, bir hata yapmıştım. Çok, çok kötü bir hata.

Jae bir ısırık daha aldı ve yanlış olduğunu bile bile ben de aldım.

Şimdi de dudaklarım yanıyordu. Dudaklarım nasıl yanıyordu ki? Acı bedenimin her zerresinde geziniyordu. Parmak uçlarım bile karıncalanıyordu.

Jae de biraz öksürdü. “Terlemeye başlıyorsun,” dedim ona.

“Sen de öyle,” diye karşılık verdi.

Açık avucunu masaya vurdu.

“Canın yanıyor, kabul et.”

Jae başını iki yana salladı. “Sadece masalara vurmayı seviyorum.”

“Yalancı!”

Jae biraz daha noodle höpürdetti. Ben de öyle. Kalp atışların iyiden iyiye hızlanmıştı. İnsan acı yemekten kalp krizi geçirebilir mi diye düşündüm.

“Yüzün kızardı,” dedi Jae.

“Gerçekten mi? Senin burnun kadar mı? Rudolph’u kıskandıracak kadar kırmızı da.”

“Her an durabiliriz.” Jae hırıltıyla öksürdü ve göğsüne vurdu.

“*Sen* durabilirsin demek istiyorsun. İstersen.”

Jae başını yavaşça iki yana salladı. Bir ısırık daha aldı.

“Beş dakikanız var,” dedi Mark bize.

“Sanırım gırtlığım kapanıyor.” Artık ağlamaklı olan Jae yüzünden süzülen yaşlarla Mark’a bağırdı, “Sen korkunç birisin. Korkunç, korkunç biri.”

Mark güldü. “Pes etmek ister misin?”

“Hayır,” diye kükredi Jae. Bir lokma daha yedi.

Ben de öyle.

Neredeyse öğürecektim. Bütün boğazım yanıyordu. Sinüslerim yanıyordu. Bir daha asla iyi olamayacaktım. Bu bir hataydı. Belki de hayatımın en kötü hatası. Gözlerimi kırpıştırarak yaşların akmasını tekrar engelledim.

“Bunun yenilebilir olduğuna emin misin, Mark?”

“Eh işte.” Sırıttı.

“İnsanlar genelde ne zaman pes ediyorlar?” demeyi başardım hırıltılı bir sesle.

“İlk lokmadan sonra,” dedi. “Sizin hepsini bu kadar hızlı yemeniz cesaret – ya da aptallık.”

“Senden nefret ediyorum,” diye mırıldandı Jae alnındaki teri silerken. “Senden nefret ediyorum, Mark. Artık can düşmanıyız.”

Bütün yüzüm alev almış olmasa gülerdim. Bir daha asla sağlıklı olamayabilirdim. Jae’ye baktım.

“Zorlanıyor musun?” diye sordum çünkü devam etmemi sağlayan tek şey onu yenme arzusuymdu.

“Hayır. Yüzümü erittiğimi düşünüyorum sadece. Ayrıca insanın kulak kanalları nasıl yanar? Nasıl?” Tekrar masaya vurdu. Bu defa süte de uzandı. Ben de uzandım. Kana kana içtim ama bu, su tabancasıyla orman yangını söndürmeye çalışmak gibiydi.

Bir işe yaramıyordu.

“Bu hayatımın en kötü günü olabilir,” dedi Jae. Sütü kafaya dikti. “Bunun faydası olmuyor. Yani. Hiç. Olmuyor.”

“Tanrım, kimin fikriydi bu? Berbat bir fikirmiş,” diye şaka yaptım.

“Evet, ben neden kabul ettim peki?”

“Eceline mi susadın?” diye karşılık verdim. Başını geriye atıp gözlerini tavana dikti ve masaya tekrar vurdu.

“Lütfen pes et. Gerçekten lütfen. Kâsenin kalanını yersem ölebilirim,” diye yalvardı.

İstikrarlı akan gözyaşlarını durdurmak için masadan bir avuç peçete alırken burnumu çektim. Acıya rağmen, korkunç, korkunç acıya rağmen bir fırsat görüyordum.

“Pes ederim... *eğer* Toggle anlaşmasını iptal edersen.”

“Ne?” Jae bir rüyadan uyanıyormuş gibi görünüyordu. “Bunu yapamam. Yapamayacağımı biliyorsun.”

“O zaman devam ederiz.” Hızla gözlerimi kırpıştırdım. Oda biraz dönüyor muydu? “Sanırım halüsinasyon görüyor olabilirim. Oda dalgalanıyor.”

“Ah, ramen’in ‘görüş bozan’ evresi o,” dediğini duydum Mark’ın. Sesi sanki bir tünelin ucundan geliyormuş gibiydi. Kulaklarım işlevlerini yerine getirmiyor muydu? Bilmiyordum. *Carolina Reaper* biberleri insanı kör ve sağır edebilir miydi?

“Üç dakika,” diye ekledi Mark.

“Senden nefret ediyorum. Kabul ettik mi bunu? Nasıl bir insan ölümü bir kâsede servis eder ki?” diye feryat etti Jae.

Ona katılıyordum. Kabul etmekten nefret ediyordum ama bu ramen beni öldürecekti. Gerçek anlamda öldürecekti.

“Her an pes edebilirsiniz,” diye alay etti Mark. “İki dakika.”

Kâsenin sadece üçte birini yemiştim. Jae biraz öndeydi ama çok değil.

Yüzüm uyuşmuştu. Bütün yüzüm.

Jae ağzına limon suyu sıkıp öksürdü. “Bu da hiç işe yaramıyor. Yani, hiç.”

Şimdi acı mideme doğru lav gibi akıyordu. Hoşnutsuzluğunu guruldayarak gösterdi.

Mark iki dakikadan az vaktimiz kaldığını ilan etti. Bunun nasıl olduğunu bilmiyordum.

“Pes etmek ister misin? Ben edeceğim. Senin için, Namby. Senin için pes edeceğim.” Jae terliydi. Biraz da titriyordu.

“Bir dakikadan az kaldı artık.” Yine Mark.

Başımı iki yana salladım.

“Duramam. Durmayacağım,” diye hırladım.

“Bana *Young Gunz* alıntısı mı yapıyorsun şu an? Böyle bir zamanda?” Jae’nin gözleri büyüdü. “Sırada ne var? Beyaz diz üstü çoraplarını ve ekose okul eteğini mi ortaya çıkaracaksın?”

* Amerikalı bir hiphop grubu. (ç.n.)

“Yalnızca eski NBA formanı giyersen.”

“Otuz saniye.” Mark telefonundaki kronometreye baktı.

Bakışlarımı kâseme diktim. Dilimi hissedemiyordum ve yüzümden her çeşit sıvı akıyordu; ter, gözyaşı, her şey ama bunu yapmak zorundaydım. Kâsemi kaldırıp höpürdetmeye başladım. Altta kalmamak için Jae de kâsesini aldı. Mark geri sayarken acılar acısı ramen’i lıkır lıkır içtik.

“On... dokuz... sekiz...”

Aynı anda hem yanıyordum hem üşüyordum hem de başım dönüyordu. Midem yanıyordu.

Önce Jae kâsesini hızla masaya çarptı. Sonra birkaç saniye öksürdü. “Ah Tanrım. Bunu yaptığıma pişman oldum. Gerçekten. Keşke bunu yapmasaydım.” Yine öksürdü.

“Beş... Dört...”

Gözyaşları yüzümden süzülüyordu. Burnumu hissedemiyordum. Çorbanın kalanını lıkır lıkır içtim.

“Üç, iki, bir... ve...”

Kâsemi sertçe masaya indirdim.

“Bitti!”

Mark kronometreyi durdurdu ve boş kâselerimize baktı. “Vay canına. İnanamıyorum. İkiniz de kazandınız.”

Gözyaşları yanaklarımdan akarken öksürdüm. “Berabere olmayız.”

“Evet, bu futbol değil, Mark,” dedi Jae. “Net bir şampiyona ihtiyacımız var.”

Mark güldü. “Kusura bakmayın, arkadaşlar. İkiniz de tişört kazandınız.”

İşte o zaman telefonum çaldı. Jae’ninki de.

İmani’den gelmişti:

Önemli haberlerim var. Toggle'da toplanalım. Jae'yi de davet ettim. Olabildiğince çabuk ofise gelebilir misin?

Jae iç çekti. "Imani..."

"Şu an Toggle'da buluşmamızı istiyor." Gözlerimi kırıştıtarak gözyaşlarımı tuttum. Bütün yüzüm yanıyordu. Gırtlığım kapana-bilirmiş gibiydi. Bir toplantı salonunda oturup ölmüyormuş gibi yapma fikri bile kulağa korkunç geliyordu.

"Yapabilir miyiz?" diye sordu Jae, gözleri kızarmıştı.

"Başka seçeneğimiz var mı bilmiyorum."

ON İKİ

Jae

Tamam, çocuklar. Dell'in talebi doğrultusunda "diğerlerinin çalışma alanlarına saygı göster" girişimi kuruyorum. Lütfen, diğer insanların ofis eşyalarını almayın ya da yerini değiştirmeyin.

PAULA HERNANDEZ

İK BAŞKANI

#TEKMİL-ALARM KANALI

TOGGLE DAHİLİ SOHBETİ

Sandalyem derhal geri GETİRİLMEZSE Paula insanları kovmaya başlayacak, şerefsizler.

DELL OURANOS

ORTAK, MÜŞTEREK MALİK, İŞLETME INFLUENCERİ

VE TREND BELİRLEYİCİ

Oyunbozanlık yapmak istemem ama teknik olarak herkesi bir sandalye yüzünden kovamazsın. Ayrıca grup sohbetinde küfür kullanmaktan kaçınmanı rica ediyorum.

PAULA HERNANDEZ

İK BAŞKANI

Nami'yle aynı arabaya nasıl bindiğimizi gerçekten bilmiyordum. Sanırım kaldırımda bir an için bilincimi kaybetmiştim. Yarım galon süt içmeme rağmen ağzım hâlâ yanıyordu ve biri sanki gırtlığımı peynir rendesine sürtmüş gibi hissediyordum. Patlamak üzere olan öfkeli bir volkanı andıran midemin lafını etmiyordum bile. Nami de pek iyi görünmüyordu.

Ramen Şampiyonu tişörtümü zayıf hareketlerle havaya kaldırarak, “Bu tişört için neden hayatlarımızı mahvettiğimizi bana açıklar mısın?” diye sordum.

“Bilmiyorum. Yüzde yüz pamuklu bile değil,” diye vırakladı Nami, sesi Şeytan filmindeki Linda Blair gibi çıkıyordu. Ölüme yakınken inanılmaz derecede sevimliydi.

Birlikte arabanın arka koltuğuna çökmüştük, gardımız düşmüştü çünkü ikimizin de gardımızı yukarıda tutacak gücü yoktu. Ağlamamak bedenimdeki bütün enerjiyi emiyor olmasa onun bu kadar acı çekmesinden zevk alabilirdim.

“Bu tişört beş para etmez.” Tişörtü kucağıma attı. Güvende tutmak için onunkini ve kendiminkini yavaş hareketlerle postacı çantama tıktım ama bu küçük hareket bile kalbimin hızla çarpmasına sebep oldu.

“Sanırım gerçekten kalp krizi geçireceğim. Nabzım iki yüz falan şu anda.” Elimi göğsüme koydum. “Bugün kaç kalori yaktığımı görmek için sabırsızlanıyorum.”

“Yüzümü hissedemiyorum,” diye itiraf etti Nami.

“Ben de *keşke* yüzümü hissedemeseydim. Sanırım dilimin üstündeki tüm tat tomurcuklarımı ve damağımdaki bütün deriyi yaktım.” Dediğim doğruydu. Ekstra büyük boy bir peynirli pizzayı direkt fırından yemiş gibiydim. Acı hâlâ dalga dalga vuruyordu ve ne zaman biteceğini bilmiyordum. Günün birinde bitecek mi ondan da emin değildim. “Bu tadı ağızımdan hiç atamayacağım sanırım. *Carolina Reaper* biberlerinin tadına bakarken öleceğim sanırım.”

“İyi haber şu ki ölüm geç gelmesindense bizim için daha erken gelecek,” dedi Nami. “İç organlarım eriyor.”

“Bir kere daha *Carolina Reaper* yiyecek kadar aptallaşırsam lütfen suratıma bir yumruk at,” dedim.

“Anlaştık,” dedi Nami ve su şişelerimizi tokuştururken kasvetle kıkırdadık. Enerjim sadece bu kadarına yetiyordu. Kusmamaya çalışıyordum.

“Belki de Imani’ye toplantıya gidemeyeceğimizi söylemeliyiz,” diye önerdim. “Böylece cenin pozisyonuna kıvrılıp bayılabilirim.”

“Aklımı çelme,” dedi Nami. “Şu an hayatta olduğumdan bile emin değilim. Sanırım ruhum bedenimi beş dakika önce terk etti.”

“Bana mı öyle geliyor yoksa savaştan çıkmış gibi mi hissediyorum?” diye sordum.

“Kesinlikle savaştan çıktık. Biri dilime kitle imha silahı bıraktı.” Nami ağzını şapırdattı. Mark’ın bize verdiği su şişesinden bir yudum daha aldı. “Bunun hiç faydası olmuyor.”

“Biliyorum. Volkana su serpmek gibi.” Nefes aldım. “Mark’ın bu kadar sadist olduğunu fark etmemiştim. Seni onunla tanıştırdığım için üzgünüm.”

“Onun suçu değil. Tüm o sorumluluk belgeleriyle bizi uyarmana çalıştı.”

“Gerçekten öleceğim sanırım,” diye itiraf ettim.

“Sen en azından Paris’e gittin,” dedi kıskanç bir sesle. “Hep Paris’e gitmek istemişimdir.”

“Tamam, takipçi sapık. Bilgin olsun, o Paris seyahati iş içindi. Ayrıca orada sadece otuz saat kaldım, bunun on sekiz saati de anlaşma pazarlığı yapmakla geçti. Görme fırsatı bulduğum tek şey Eyfel Kulesi’ydi, onu da havaalanına giderken yolda kısacık durup gördüm.”

Bana baktı. “Gerçekten mi?”

“Evet, gerçekten. O fotoğrafta taksideki el bagajım ya da fotoğrafımı çeken taksici görünmüyor. Instagram hayatlarına hep inanır mısın? Hepsinin kendini pazarlamakla alakalı olduğunu biliyor-sun.” Omuz silktim. Ardından mideme başka bir bulantı dalga dalga yayıldı.

“Şimdi ölürken fotoğrafımızı çekmek istemiyor musun?”

“Hayır,” diye ağlandım çaresizce. “Cidden. Bu toplantıdan nasıl sağ çıkacağız?”

Nami alnındaki teri sildi. “Lobideki kahve büfesine uğrayıp buzlu frappe falan ne varsa almayı ve Imani’yi çabuk bitirmesi konusunda teşvik etmeyi teklif ediyorum.”

Nami’nin solgun, terli haline baktım. “Epey akıllıca bir düşünce.”
“Biliyorum. O yüzden okul birincisi *ben* olmalıydım.”

Nami

Nasıl yürüyebildiğimi, konuşabildiğimi ve herhangi bir işlev gösterebildiğimi gerçekten bilmiyordum çünkü vücudumun içi tamamen parçalarına ayrılmış durumdaydı. Eriyip bir hiç haline gelmişti. Ama asıl trajedi bu sabah Cehennem Ramen’den önce yalnızca kepekli çörek yemiş olmamdı. Bu toplantının sonuna kadar nasıl oturacağım bilmiyordum. Jae Lee’ye duyduğum nefreti bile harekete geçiremediğim için vücuduma korkunç bir şey yaptığımı biliyordum.

Balıkfanusu’nda yerlerimizi alıp ben kapıya, dolayısıyla da tuvalete en yakın sandalyeye doğru yönelirken Jae’nin terli, yarı yapış yapış haline baktım ve tek hissettiğim acımaydı. *Acıma*. Jae Lee için! Çünkü acı çektiğini biliyordum. Benim hissettiklerimin yarısını hissediyorsa enkaz halinde olmalıydı. Biri incebağırsağıma pürmüz tutmuş gibiydi. Boğazım hâlâ yanıyordu, birazdan daha fazla çatallıydı ve sesimi kaybetmek üzere olduğumdan neredeyse emindim. Sessiz kalmayı, dikkatleri üzerime çekmemeyi ve bu toplantı bitince doğruca asansörlere gitmeyi planlıyordum.

Imani toplantı odasına girdi, çok hareketsiz oturmaya çalışan bana ve başını toplantı odası masasına yaslamış olan Jae’ye bir bakmasıyla kaşlarını çattı.

“Sizin neyiniz var?” diye bağırdı Dell masanın öbür ucundan. “İkiniz de... terli görünüyorsunuz.”

Soğuk terler döküyor olabilirdim, doğru. Zehirli miktarda acı biber yedikten sonra bunun tamamen normal olduğuna emindim. Jae başını kaldırıp boş boş baktı. Solgun görünüyordu. Ve terli. Baş ağrısını masajla geçirmeye çalışır gibi şakağını ovaladı.

Fırtına geçeli çok olmasına rağmen, “Yağmurdan,” dedim hızlıca. Dışarıda güneş bulutların arasından görünmeye başlamıştı bile, tek bir güneş ışını çok altımızdaki Michigan Gölü’nün sularına vuruyordu.

Jae beni hafifçe başıyla onayladı. Ama bu hareketiyle irkildi ve burun köprüsünü parmaklarıyla sıktı.

“İyi misin? Sesin... komik çıkıyor.”

Başımınla onayladım. “Alerjiden,” diye vırakladım, ardından gırtlığım kapandı, hafta sonu için çantasını topladı ve biraz dinlenmek için gideceğini söyledi.

Arie yakından geçti, beni Jae, Imani ve Dell’le birlikte Balıkfanusu’nda görüp mesaj attı.

Her şey yolunda mı? Borg bizi ele geçirmiyor, değil mi? Yaşayan Ölü gibi görünüyorsun.

Cevap verdim:

Henüz değil, sanmıyorum. Öğle yemeğinde Carolina Reaper biberi yedim. Binada dondurma var mı? Tums? Bir sindirim sistemi nakli?*

Off. Ne yapabileceğime bir bakayım.

“Önemli haber nedir?” diye sordu Jae. Onun sesi de ses değiştiriciden konuşuyormuş gibi çıkıyordu. Jae kibarca ağzını örterek öksürdü. O öksürüğün de canını ne kadar acıttığını biliyordum. İrkildiğini gördüm. Vanilyalı dondurmali frappe’sini alıp yudumladı.

* Mide rahatsızlığına iyi gelen bir çiğneme tableti. (ç.n.)

Ben de aynısını yapardım ama kendiminkini asansörde neredeyse bir yudumda içivermiştim. Buzlu kahve ve Cehennem Ramen üstünlük kazanmak için birbirleriyle mücadele ederken midem guruldadı. Yüksek sesle hıçkırdım. Dell bana ters ters baktı. Tek istediğim vanilyalı dondurma dolu bir küvete emekleyerek girip orada uyumaktı.

“Tyler Evans bizi sordu.”

Sandalyemde biraz daha dik oturdum. Jae de öyle. “Joust’un sahibi mi? O Evans mı?” diye sordu Dell.

Mucize çalışan Imani, diye düşündüm. Tüm Patron Kızların en Patron Kızı olduğundan asla şüphe etmemeliydim.

“Uzayda sömürge kurmakla kafayı bozduğunu sanıyordum,” diye ekledi Jae. “Toggle’ı uzay istasyonundaki odaları kiralamak için mi kullanmak istiyor?”

Jae muhtemelen bu son düşüncüyü kendine saklamalıydı. Muhtemelen şu an konuşan *Carolina Reaper*’dı.

“Evet, o Evans.” Imani uzay istasyonu yorumunu duymazdan geldi. “Yalnızca buradaki ilgili tüm tarafların masada başka bir seçenek olduğunu bilmesini istiyorum. Bir şey söylemek için erken ama bir ilgi var.”

Dell dalgın bir edayla sandalyesine yaslandı.

“Gerçek bir teklif mi ki bu?” diye sordu, sesi şüpheyle doluydu.

Yeni gelişmeden dolayı mutlu ama bunu daha fazla uzatmak için hiç de hevesli olmayan bir tavırla, “Eminim çok geçmeden öğreniriz,” dedim. “Eh, bu şu an için Rainforest’la görüşmelerimizin durdurulduğu anlamına geliyor. Bitirebiliriz o zaman?” Jae’ye baktım. Yere doğru kaşlarını çatmış ve alışılmadık derecede sessizleşmişti. İki şakağını ovuşturdu.

“Evet, kesinlikle bitirelim,” diye mırıldandı neredeyse kendi kendine. Ardından yalnız olmadığını fark eder gibi oldu. “Bilgilendirme için teşekkür ederim,” dedi ve kalktı. “Ekibime bildireceğim, böylece ileri bir tarihte daha detaylıca tartışabiliriz.”

Jae toplantı odasından çıkıyordu. Ah, bensiz çıkamazdı. Gizlice eve gidemezdi.

“Seni Rainforest’a götüreyim. Arabayla bırakabilirim.” Ayağa dikildim. Benim de buradan çıkış biletim buydu. Sadece eve gitmek, koltuğuma kıvrılmak ve ölümü beklemek istiyordum.

Imani şaşırarak bana baktı. Burnumu çektim ve sildim.

“Çok seviniyorum.” Jae beni başıyla onayladı.

Birlikte toplantı odasından aceleyle çıktık, Imani ve Dell’in meraklı bakışları üzerimizdeydi. Elinde yarım kutu donut tutan Arie’yle çarpışıyorduk neredeyse.

“Teşekkürler, Arie,” diye haykırdım kutuyu ondan alırken. Ona minnetle sarıldım ve o bana kafası karışmış halde bakarken geri çekildim.

“Bir yere mi gidiyorsun?”

“Evet, acelem var!” diye bağırdım Jae’yi asansör kapısına doğru çekip içeri dalarken. Kapılar kapanıp da ikimiz de karşılıklı duvarlara yaslanana kadar işlev gösterebilen ve dik durabilen yetişkinler gibi görünmek için elimizden geleni yaptık.

“Orada öleceğim sandım,” diye itiraf etti Jae.

“Sen mi? Imani konuşmaya başladığı an kendimden geçtiğimden yüzde yüz eminim.”

Yine güldük. Donut kutusunu elimde düzelttim.

“Ee, nereye park ettin?” diye sordu Jae bana.

Güldüm. “Hiçbir yere. Burada bir arabam yok aslında. Dell ve Imani trene bindiğimi hatırlıyorlardır muhtemelen şu sıralar.”

Jae de kıkırdadı. Onunla göz göze geldim ve bir saniyelikliğine ağzımın yandığını unuttum. Midem çalkalandı ve bu sefer bunun *Carolina Reaper* biberleriyle ilgisi olduğunu sanmıyordum.

Telefonunu cebinden çıkarırken, “Paylaşımli araç?” diye sordu Jae.

Neyse ki anın atmosferi bir kez daha değişti ve ben duvara doğru daha da çökerek başımla onayladım. Muhtemelen bir donut yemeliydim ama midem çalkalanıyordu. Hâlâ Toggle'ın kurtarılabilceği gerçeğini sindirmeye çalışıyordum – hem de onca şirket arasından Joust tarafından? Jae'ye karşı bu zafer anının tadını çıkarmalıydım ama solgun ve terli görüdüğünden böyle bir şey yapmak çok yanlış geliyordu. Hem karara bağlanmış bir şey yoktu henüz.

“Adresin?”

“North Wells'e yakın bir yerde yaşıyorum.”

Telefonunun ekranına dokundu. “Tamam, bir dakika içinde bir araba gelecek.”

Bilgiyi zar zor algıladım. Kendi bedenimden nasıl tırmıklaya tırmıklaya çıkabileceğimi çözmekle meşguldüm. Donut kutusu aniden ellerimde çok ağır geldi.

“Önce seni bırakmama müsaade et,” diye teklif etti.

“Sen Gold Coast'tasın. Yol üstündesin. Önce seni bırakmalıyız.” Mantıklı olan buydu. Donut kutusunun pembe kapağını açıp yetersiz içeriğine baktım: bir pudra şekerli ve iki glaze donut.

Jae eğlenmiş bir edayla başını kaldırıp bana baktı. “Nerede yaşadığımı mı biliyorsun? Bir de beni stalklamadığımı söylüyorsun.”

“Stalklamıyorum. Herkese açık paylaştığın gönderilerde dairen hakkında fazla övünüyorsun sadece.” Onunla göz göze geldim.

“Tabii tabii. Takipçi sapık.” Yolculuğumuz için Onayla butonuna basarken telefonuna doğru sırtıyordu.

Midemden itiraz dolu bir gurultu yükseldi ve bayat bir glaze donuta uzanıp ağzıma tıktım.

“Faydası oluyor mu?” Jae bana umut dolu bir bakış attı. “Şekerin acıyı etkisiz hale getirdiğini duymuştum.”

“Pek değil,” diye mırıldandım ağzım bayat hamur işiyle dolu halde. “Ama biraz.”

Jae de bir tane aldı ve bir omzunu silkerek yemeye başladı.

“Cidden, ağzım *yanmaya* daha ne kadar devam edecek? Sonsuza kadar mı?” Asansörün tavanına doğru inledim. “Annemi aramam gerekebilir. Ve ağlamam. Sorun olur mu?”

“Ben de ona ağlayabilirsem hiç sorun değil.” Jae son bayat donut’ı aldı. “Bölüşmek ister misin?” Pudra şekerli donut’ı ikiye bölüp bir centilmen gibi büyük olan parçayı bana uzattı. Şaşkınlıkla aldım.

Asansör lobiye vardı ve ikimiz de zayıf hareketlerle çıkarken boş donut kutusunu yakındaki bir çöp kutusuna attım.

“Bir tane daha frappe falan alalım mı?” diye sordu Jae başıyla büfeyi işaret ederek. Midem inledi.

“Dürüst olayım, midemin daha fazla süt ürününü kaldırabileceğinden emin değilim.”

Beraber yürüyen yaralılar gibi salına salına lobiye geçtik.

Jac’nin telefonu cebinde öttü. “Aracımız geldi.”

“Ah, şükürler olsun, daha fazla ayakta kalabileceğimden emin değilim.”

“Ben de öyle. Bu arada başın ağrıyor mu? Benimki beni öldürüyor.” Burnunu parmaklarıyla sıktı.

“Her yerim ağrıyor,” diye itiraf ettim ve dışarıda bizi bekleyen siyah sedana ilerlerken Jae paylaştığımız acıyla kıkırdadı. Arka kapıyı açıp önce binmeme müsaade etti, sonsuz minnettarlığımı kazanabilecek ufak bir jestti bu. Arabanın arka koltuğuna yığıldım. Ardından Jae de bindi ve hiç düşünmeden omzuna yaslandım. Aynı anda hem güçlü hem yumuşak hem de sıcaktı. Gözlerimi kapadım. “Parmağımı emip annemi istersem beni yargılama.”

“Asla,” dedi Jae. “Bu arabada olan bu arabada kalır.”

Neyse ki sürücümüz güçlü, sessiz tiplerdendi ve trafiğe girerken bize yalnızca başıyla selam vermekle yetindi.

“Vücudum benden nefret ediyor şu an. Gerçekten nefret ediyor.”

Şehir yanımızdan gümüş rengi binalardan ve kalabalık kaldırımlardan ibaret bir bulanıklık olarak geçerken, “Mark’ın verandasına bir yığın yanan köpek kakası bırakalım mı?” diye sordu Jae.

“Elinin altında bulunduruyor musun?”

“Her zaman.”

“Ama ona ihtiyacımız olabilir,” diye ekledim. “Bu beraberliği bir noktada bozmamız lazım.” Kırmızı ışığa yakalandık ve araba yavaşlayarak durdu.

Jae sızlandı. “Lazım mı? Gerçekten mi?”

İkimiz de hafiften güldük. Onu evine bıraktıktan sonra Jae’yi özleyeceğimi fark ettim. Kalan on dakikalık yolculukta kendi başıma olacaktım. Keşke o kadar yolu kendi başıma gitmek zorunda olmasaydım. Jae’yle konuşmak beni bulanık midemi ve yanan boğazımı düşünmekten uzaklaştırıyordu.

“Kafalarımızı duvara çok sert vurup hangimizin bayılmayacağına baksak? Daha az acı verici olurdu,” diye ekledi.

“Doğru ama niye orada duralım ki? Sonra yanan kömürlerin üzerinde yürüsek?”

“Yılan terbiyeciliğinin harika olduğunu duydum,” diye dalga geçti Jae.

“Ayılarla güreşme?”

“Kaplan terbiyeciliği.”

“Uçurumdan atlama.”

“Fırtına avı.”

Ne kadar olduğunu bilmediğim bir süre böyle devam ettik. Ben ne olduğunu bile anlamadan evimin önünde durmuştuk. Şaşkınlıkla göz kırparak doğruldum. “Gerçekten beni önce mi bırakıyorsun? Yolunu iki katına çıkardın. Evine gitmen en az on dakika sürecek.”

“Sadece zayıf olduğunu ve dayanamayacağını bildiğim için, Namby.”

Onu şakayla ittirdim. “Lütfen. Senden daha çetinim.”

“Az önce ağlayıp annesini aramak istediğini söyleyen kadın diyor bunu.” Kapı koluna uzanırken ona çarpık bir gülümsemeyle baktım.

“Bekle,” diye seslendi Jae. “Şeref tişörtünü unutma.” Parlak renkli Cehennem Ramen tişörtünü postacı çantasından çıkardı. “Bunun için neredeyse ölüyorduk. Artık onu hayatın pahasına korumalısın.”

Güldüm. Doğru diyordu.

Tişörtün bir tarafını tuttum. O da hâlâ diğer tarafını tutuyordu. Arka koltukta hâlâ dizlerimiz birbirine değiyordu. Göz göze geldik. Bir saniyelğine dünyadaki diğer her şey yok oldu: yanan boğazım, uyuşmuş dilim ve öfkeli midem. Toggle. Joust. Rainforest. Hepsi silindi. Jae'den neden o kadar nefret ettiğimi tam o an unuttum. İlk beni eve bıraktığı için ona minnettardım. Anlamı büyüktü çünkü onun da benim kadar öldüğünü ve bunun gerçek bir fedakârlık olduğunu biliyordum. Bunun muhtemelen uzun zamandır birinin benim için yaptığı en nazik şey olduğunu fark ettim.

Ne kadar olduğunu bilmediğim bir zamandan beri Jae ilk kez mükemmel görünmüyordu. Saçı dağınıktı. Solgun, terli ve darmadağın olmuş görünüyordu. Normalde kolalı olan gömleği yağmurdan sonra açık havada kurduktan sonra kırışıktı, yakası açıktı, eteklerinin yarısı dışarıdaydı ve sanki kavgaya karışmış da kaybetmiş gibiydi. Üstüne üstlük gömleğine ramen damlatıp leke yapmıştı. Yenilmiş ve acınacak derecede sevimli görünüyordu.

Ayrıca Joust, Rainforest'ın anlaşmasına çomak sokabileceği için daha da yenilmiş durumdaydı. Şimdi köşeye sıkışmış olduğu için biraz... karşı konulamaz bir havası vardı.

Ona ve kırıışmış, yorgun haline kapıldım. Sanki sendeleyip içine düşmek üzere olduğum bir kara delikti. Yaklaştım, istediğimden değıl ama kendimi durduramadığımdan. Kilitlenmiş haldeydim. Olup bitene kadar ne yaptığımı bile bilmiyordum.

Dudaklarımı onunkilere bastırdım.

Ve onu öptüm.

ON ÜÇ

Nami

Kiminle flört edeceğimle ilgili mantıklı kararlar alacağım.

BEYİN

Kontrolün sende olduğunu düşündüğünde çok sevimli oluyorsun.

KALP

#GÜNLÜK İLHAM KANALI TOGGLE DAHİLİ SOHBETİ

Jae'nin dudakları sıcaktı. Ve yumuşak. Belli belirsiz *Carolina Reaper* biberi tadı vardı. Sıcaklığı benim dudaklarıma geçti; ya biber kalıntısı ya da aramızdaki elektrikli kimyanın cızırtısıydı, hangisi olduğunu bilmiyordum ama Scoville'le alakası olmayan bir sıcaklıktı. Önce şaşkınlıkla donakalan Jae canlandı ve öpücüğüme karşılık verdi. Bu, tüm bunların içindeki en şaşırtıcı şey olabilirdi. Jae öpücüğüme *karşılık* veriyordu.

Öpücüğüme karşılık verdiğini düşünmek bile dünyanın tersine dönmesine neden olmuştu. Yani belki, sadece belki yerçekimi gibi sağlam bir fizik kanunu artık geçerli olmayabilirdi. Belki onun hakkında yanılmıştım. Bizim hakkımızda, bunca zaman boyunca.

Dudaklarımızın birbirine değmesi akrep biberlerinin asla yapamayacağı bir şekilde bütün bedenime yayılan bir ateşi tutuşturdu. Dudaklarım uyuşmuştu ve bu ramen kalıntısından mı yoksa Jae'nin yetenekli dudaklarından mıydı bilmiyordum ama bunca

zamandır bildiğimi düşündüğüm her şey alt üst olmuştu. Jae Lee'yi öpüyordum. Ve bundan nefret etmiyordum.

Nefret etmek istiyordum. Hem de çok. Bundan nefret ettiğimi söylüyordum kendime. Jae'nin muhteşem, yumuşak dudaklarından nefret ettiğimi. Bir centilmenin kapıyı açması gibi birazcık aralanmalarından. Yönlendirmeme izin vermesinden, tadının biraz dumanımsı, biraz tatlı ve tamamen muhteşem olmasından. Bedenimdeki tüm sinir uçlarının endorfinlerden oluşan parlak, göz kamaştırıcı bir Noel ağacı gibi yanmasından.

Nefret ediyordum.

Ama etmiyordum.

Sadece daha çok araştırmalıydım. Bu adamın lezzetli ağzında nefret ettiğim bir şey olmalıydı illaki. Ellerim saçlarına, mükemmel, muhteşem saçlarında gezindi ve bütün bedenim bir anda canlandı. Nefretle. Hayır... arzuyla. Titreten, ateşli bir arzuyla. Çünkü daha fazlasını istiyordum. Çok daha fazlasını... Onun daha fazlasını. Daha fazlasını.

O saniyede fark ettim ki dünyadaki hiçbir şey bir daha mantıklı gelmeyecekti.

Geri çekilirken gözlerim hızlıca açıldı ve Jae'nin gözlerinde sorulmamış bir soru gördüm. Ama verecek bir cevabım yoktu. Derin bir uykudan uyanmış gibi hissederek hızla gözlerimi kırıştırdım, sanki bir büyü'nün etkisinden az önce kurtulmuşum gibi. Yapılacak tek mantıklı şey vardı: Kaçtım. Arabanın arka kapısını açıp dışarı çıktım ve Jae'ye arkamdan seslenme fırsatı vermeden evime koştum.

Gecenin çoğunu tadı tebeşire benzeyen antiasitler çiğneyerek ve kendimi bu öpücüğün olmadığına inandırmaya çalışarak geçirdim. Nasıl olabilirdi? Hangi evrende can düşmanımı öpebilirdim? Asla.

O sırada ne kadar sevimli bir karmaşaya benzerse benzesin. Ayrıca erkeğimi böyle mi seviyordum? Yaralı ve savunmasız?

Bunun benim hakkımda ne anlattığını bilmek istemiyordum.

Ramen tişörtüm deri pufumun üstünde buruşturulmuş halde yatıyordu, ben de dizlerimi kıvrıp göğsüme çekmiş, küçük oturma odamdaki modern, kare kanepemde oturuyordum, yeni döşeme kokusu mide bulantıma yardımcı olmuyordu. Karanlık gökyüzüne karşı tezat oluşturan, parlak sicim ışıklarla süslenmiş çatı teraslarının manzarasına baktım. Yolun karşısında birisi barbekü yapıyor, verandalarındaki ızgaradan yavaşça duman yükseliyordu ve gülüşmelerle müzik seslerini açık pencereden içeri süzülüyordu.

Yağmur yaz gecesini serinletmişti ve mükemmel bir hava vardı, yirmi bir derecedeydi. Meltem içeri esti ve Tums'lardan başka bir şey yemeli miyim diye merak ettim.

Imani bana mesaj attı.

Evans şehirde olacak. Buluşma için önümüzdeki salı sabahı müsait misin?

Bana ne zaman ihtiyacın olursa müsaitim.

Kafamı toplamam lazımdı. Joust'u araştırmam lazımdı. Rainforest'tan daha iyi bir seçenek olup olmadıklarına bakmam lazımdı.

Ben bunu düşünürken Sora görüntülü aradı.

"Nami, yardım et!" diye bağırdı. Sora, Jack'le paylaştığı yeni, rahat dairesindeydi. Oturma odasındaydı, kurtarılmış pitbull köpeği Larry arkasındaki kanepenin neredeyse hepsini kapladığı için o da yanına kıvrılmıştı. Dev kuyruğuyla Sora'nın minderlerini dövüyordu.

“Sorun ne?”

“Annem randevu almış. Senin gelinlikçi dükkânından. Ona bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmediğimi söyledim –orası çok pahalı– ama yine de almış.”

Midem suçlulukla çalkalanırken doğruldum. Annem bunu yapacağı konusunda beni uyarılmıştı ve ben onu durdurmamıştım. “Randevuyu iptal etmesini söyledin mi?”

Sora dudağını ısırıldı. “Hayır.”

“*Belirgin* sınırlar çizmelisin. Bir şeyleri düzelttiğini düşünüyor. Yardımcı olduğunu düşünüyor.” Muhtemelen ben de annemi arayıp bunun kötü bir fikir olduğunu söylemeliydim.

“Biliyorum. Ama... anneme hayır demekte pek iyi değilim.”

“Bir gelinliğe on bin dolar harcamak *istiyor* musun?”

Sora'nın rengi attı. “Hayır, kesinlikle hayır. Sadece... bu aralar annemle aramız daha iyi ve sorun çıkarmak istemiyorum.”

“Onunla konuşmamı ister misin?”

Sora dudağını ısırıldı. “Hayır. Ben konuşmalıyım. Haklısın.” Yüzümü inceledi. “Neden bu kadar solgun görünüyorsun? Ve terli? Hasta mısın?” diye sordu.

Ona ramen yarışını anlattım.

“*Carolina Reaper* biberi mi yedin? *Sen?*” Sora şaşkın görünüyordu. “*Sriracha* sosunu zar zor yersin sen. Hangi akla hizmet?”

“Acı seviyorum,” diye karşı çıktım.

“Püf,” Sora yemedi. “Acı şeyleri sevmek *istiyorum* demeye çalışıyorsun ama aslında her şeye mayonez boca etmek istiyorsun. Yarım kap ekşi krema dökmeden hafif acı *chili* bile yiyemiyorsun sen.”

Haksız değildi.

“Jae Lee’yi bir şeyde yenmek istedim sadece, tamam mı?”

“Lisede değiliz.” Sora gözlerini devirdi.

“Hayır. Değiliz. Ayrıca şey yapmış olabilirim. Onu... öpmüş,” diye itiraf ettim. Sora upuzun bir dakika boyunca gözlerini dikip bana baktı. Sonra da kahkahalara boğuldu.

“Neden gülüyorsun?”

“Liseden beri ondan nefretle karışık hoşlandığın için sadece,” dedi Sora kahkahaları dinerken. Bu yadsınamaz bir gerçekmiş gibi söylemişti. Ama benim için yeni bir haberd.

“Sen. Neden. Bahsediyorsun?” Midem yine buruldu.

“Yani ondan her zaman biraz fazla nefret ederdin,” dedi Sora neredeyse özür diler gibi. “Annemle ben hep düşünürdük ki...”

“Ah, hayır. Bunu yapma. *Bana karşı birleşmeyi kesin!*” İşte annemle Sora, hep kafa kafaya verip uzaktan hayatımı yargılıyorlardı, tıpkı Mitch’ten nefret ettikleri konusunda gizlice hemfikir olup bana söylemedikleri zamanki gibi.

“Kötü değil. Söz veriyorum. Sadece...”

“Jae Lee’den hiçbir zaman hoşlanmadım.”

“Tamam.” Bir elini teslimiyetle kaldırdı. “Tamam. Hiçbir zaman hoşlanmadın.”

“Hiçbir zaman hoşlanmadım. Hiçbir zaman. O berbat biri.” Ama bunu ne kadar söylersem kendimden bir o kadar şüphe etmeye başlıyordum.

Sora başını yavaşça sallayarak onayladı ama hiçbir şey söylemedi. Onu ikna edebildiğimi sanmıyordum ve daha kötüsü ne kadar inkâr etsem de kendim de ikna olmuyordum. İçten içe Jae Lee’den mi hoşlanıyordum?

“Bak, tek söylediğim nefretin tam tersinin aşk olmadığı. Tam tersi kayıtsızlık,” dedi Sora. “Arkadaşım Stella böyle söylüyor en azından. Aşk ve nefretin çok fazla ortak noktasının olduğunu. İçinde epey tutku var.”

“Jae Lee hakkında *tutkulu* bir şeyler hissettiğimi mi düşünüyorsun?”

“Eh, ona karşı hiç kayıtsız kalmadın,” diye belirtti Sora.

Lanet olsun.

“Jae Lee’den hoşlanamam,” diye itiraz ettim. “Kendini... bir şey sanıyor. Egomanyak.”

“Evet. Tamam.” Sora iç çekip biraz daha dik oturdu. “Şeytanın avukatını oynamama ihtiyacın var mı?”

“Hoşuma gidecek mi?”

Sora omuz silkti. “Jae’yi öptün. İkinizin de biraz aptalca davrandığı zor bir günden sonra. Tuhaf, ortak bir geçmişiniz var ve bu aşırı rekabetçi atmosfer aranızda hep vardı. Yani onu öptün. Her ne sebeptense. Belki de nefret yiyişmesi istedin.”

“Nefret yiyişmesi mi?”

“Nefret seksi yapmak gibi ama genel izleyici kitlesine uygun.”

Jae Lee’yle nefret seksi yapma düşüncesi beni sersemletti. “Bana bir daha asla nefret seksinden bahsetme.”

“Tamam. Ee, Mara ve eski erkek arkadaşını hatırlıyor musun?”

Mara bizim kuzenimiz ve babamın yeğenydi. San Francisco’da yaşayan çilli, kızıl saçlı, sıfır karbon bir vegan çanta şirketi işleten vegan bir çevreciydi. “Hangi erkek arkadaşı?”

“Houston’daki büyükbaş lobicisi var ya? Washington, DC’ye giden bir uçakta tanıştılar, anında birbirlerinden nefret ettiler ama uçak inmeden on beş bin fit yükseklikteki tuvalette nefret seksi yaptılar. Sadece bazen nefret ettiğimiz insanlardan etkilendiğimizi söylüyorum.”

“Ah, Tanrım.” Hiçbir şey doğru gelmiyordu artık. Her şey altüst olmuş durumdaydı. “Bu korkunç.”

“Sadece bir öpücüktü. Hiç olmamış gibi yapabilirsin.”

“Ya hiç olmamış gibi yapamazsam?”

Sora hüsrarla iç çekti. “Belki de annemi aramalısın. Ne düşündüğünü sor.”

Bu günlerde annemin aramalarından kaçınmıyor olsaydım dediği daha kolay olurdu.

“Annemden bahsetmişken seni aradığını ama dönmediğini söyledi.” Sora’nın yüzünde yine o köşeye sıkışmış, onaylamayan ifade vardı. Küçükken anneme ya da babama karşı geldiğimde de bana hep o ifadeyle bakardı.

Sora’nın bakışından kaçınıp aniden oradaki bir iplik parçasıyla ilgilenerek gözlerimi kucağıma çevirdim. “Meşguldüm.”

“Annemle aranda ne olup bitiyor?”

“Hiçbir şey.” Sora’ya annemle yalnızca mutluyken ve hayatımdaki her şey mükemmelken konuşabileceğimi hissettiğimi nasıl söylerdim? “Numaramı Jae’nin annesine verdi, bütün bu karmaşayı o başlattı.”

“Hayır. Cidden mi? Bu bir *anne ayarlaması* mı?”

“Hayır. Anne ayarlaması değil. Jae’den nefret ediyorum.”

“Tamam. Tamam. Yani annem yıllardır onun annesiyle arkadaş. İkisinin on yıllardır sizi bir araya getirmek için plan yaptıklarına hiç şüphem yok.”

“O yüzden az önce söylediklerimle ilgili *hiçbir* şeyden bahsetmeyeceksin.”

“Benden laf çıkmaz,” diye söz verdi Sora. “Ama yine de annemi aramalısın.”

“Tamam, anneme ikinci el bir araba kadar tutan bir gelinlik almak istemediğini söylemeye çekinen ablam söylüyor bunu.”

Sora apaçık suçlu görünüyordu. “Pes ediyorum.”

“Bak, ben annemle konuşabilirim. Ya da Büyükanne Mitsuye’den tavsiye isteyebilirsin.”

“Zaten istedim. Bana gidip kendi gelinliğimi almamı söyledi. Böylece annem de benim için randevu alıp duramazmış.”

“Kötü bir tavsiye sayılmaz.”

Sora’nın arkasında Larry koltuktan atladı. Tek gözlü pitbull başını kaşması için ona doğru geldi ama hedefi tutturamadığı için Sora’nın iskemlesine başını kaşması için yalvarıyormuş gibi görü-

nüyordu. Sora aşağı baktı. “Ah, Lar’ın dışarı çıkması lazım. Seni tekrar arayacağım, tamam mı?”

“Tamam.”

Sora kapadığı an telefonum bir mesaj bildiriminiyle öttü. Jae’dendi.

Sadece kontrol ediyorum.

Of. Neyi kontrol ediyordu... öpücüğü mü? Lütfen lafını açma. Lütfen açma...

Hâlâ yanıyor musun? İki saat oldu ve sanırım kendime kalıcı hasar vermiş olabilirim.

Rahatladım. Öpücüğü yok sayıyordu. Şükürler olsun. Cevap yazmaya niyetlendim ama... tek düşünebildiğim Jae’nin dudaklarındaki dudaklarımdı. Ve bunun ne kadar hoşuma gittiği.

Tekrar mesaj attı.

Beş saat sonra da yutkunmak acı veriyorsa acil servise gitmek uygun olur mu? Bir arkadaş soruyor da.

Cevap vermek istiyordum.

İyi misin, Namby? Ambulansı aramam gerekiyor mu? Ayrıca ambulanslar iki yerde duruyor mu?

Artık yanıtlamam gerekiyordu.

Dayanıyorum. Antiasitleri aşırı dozda almak mümkün mü, biliyor musun? Şimdi kan versem narenciye aromalı toz haline getirilmiş tebeşir akardı.

Bana gülen emoji gönderdi. Rahatlayarak gülümsedim. Belki de öpücüğün tuhaf olmasına gerek yoktu. Belki ikimiz de bunu olmamış sayıp birbirimizden nefret etmeye dönebilirdik. Çok büyük bir rahatlama hissettim.

Ayrıca haber vereyim. Tyler Evans gelecek hafta şehre geliyor.

Imani bana bununla ilgili mesaj atmıştı. Jae nereden biliyordu ki?

Sen nereden biliyorsun?

Hah. Bilmiyordum. Teşekkürler için teşekkürler.

Lanet olsun. Başka bir mesaj geldi.

Ona güvenemezsin, bilgin olsun.

Nedenmiş?

O an telefonum çaldı. Tanrım. Jae arıyordu. Kararsızlıkla açtım. "Alo?"

"Bu kadar ürkek cevap verme, Namby. Benim sadece." Tok, kendinden emin sesi içimde gürlendi. *Reaper* biberler yüzünden sesi biraz çatallı geliyordu.

"Beni poponla yanlışlıkla aradın sandım."

"Hayır, kasten parmakla yapılmış bir arama bu."

"Mesajlar yetmedi mi?" Temkinliydim. Bugünlerde kim kimi arıyordu ki?

"Çünkü sesini duymak istedim. Hayat belirtisi."

"Komik."

"Takside fena görünüyordun, bütün dediğim bu."

"Sen de pek iyi görünmüyordun." Telefonu kulağıma bastırıp ayağa kalktım, oturma odamdaki pencereye ilerledim, bacaklarım aniden gergin bir enerjiyle karıncalanmaya başlamıştı. Semtime akşam çökerken aşağıda sokak lambaları yandı.

"Peki neden Evans'a güvenemezmişim?" Oturma odasındaki halımın geometrik desenleri üzerinde volta atıyordum.

“Sana söyledim ama o zaman stratejik avantaj ele geçirmiş olurdun.”

“Zaten stratejik avantajım var. Ağlayarak Cehennem Ramen yediğini gördüm.”

“Sen *de* ağlıyordun,” diye belirtti, sesi keyifliydi.

“Rekabetçi neşenin saf gözyaşları. Söyle yoksa başka bir acı yemek yarışına davet edeceğim seni.”

“Kalınbağırsağımın bunu kaldırmasına imkân yok. Peki, peki, sen kazandın. Söyleyeceğim.” Jae nefes aldı. “Joust’tan kimseyle konuşmadığım için bilmiyorum ama tatil alanında egemenlik kurmaları onlar için mantıklı değil.”

Yüreğimin ezildiğini hissettim. “Neden?”

“İçgüdülerim bana peşinde oldukları şeyin bu olmadığını söylüyor.”

“İçgüdülerin mi? *Buna* inanmamı mı bekliyorsun?”

Tamamen egoistçe ve ne yazık ki aynı zamanda haklı bir şekilde, “İçgüdülerim, dünyanın en büyük şirketlerinden birinde yatırım alanında tüm zamanların en genç ve en yüksek maaşlı genel müdür yardımcısı olmamın sebebi,” diye ekledi.

“Pek mütevazı olmayan övünmen bittiyse sadede gelebilir misin? Yani belki de Joust Rainforest’tan daha iyi olduğu için kıskanıyorsundur.”

“Lütfen! *Joust*’un bizden iyi olduğunu mu düşünüyorsun? Büyükannenle babanı radikalleşmiş ev içi teröristlerine dönüştürmeye çalışmıyoruz biz. Amerika’da Şükran Günü’nün Joust ve sosyal medya platformlarıyla daha iyi olduğunu söyle, ben de Joust’un Rainforest’tan daha iyi olduğuna inanayım.”

Haklı olmasından nefret ederek olduğum yerde durdum.

“Joust bunun üzerinde çalıştıklarını söylüyor.” Karşı çıkışım zayıf kaldı.

“Tabii. Modelleri gözleri üstlerine çektiği sürece topluma neye mal olduğunun önemi yok,” diye belirtti Jae. “Beden algısı sorunları olan tüm o on yaşındaki çocuklara sor. Mesele kâr etmek olduğunda Joust bizden bile daha acımasız. Bu konuda bana güven.”

Haklı olabilir miydi? Öyle olduğunu düşünmek istemiyordum. Ama...

“Belki de kafamı karıştırmaya çalışıyorsunuzdur.” Toggle’ın tek büyük umudunun da şeytani olduğunu düşünmek istemiyordum.

“Anlaşmaya bak, Namby,” dedi. “Ellerinde Vacay varken neden sizi istesinler ki?”

Doğru bir noktaya değinmişti. Yeni, sert ve kaşındırıcı olduğunu görmezden gelerek koltuğumun ucundaki pufa çöktüm.

“O zaman neden rol yapıyorlar?”

“Belki de sadece Rainforest’la uğraşmak için.”

“Neden bizi umutlandırıyorlar?”

“Evans kimsenin umutlarını önemsemiyor, bu söylediğime inan. İki haftada bir her hafta sonu kendisini uzaya göndermeye çalışıyor. Tek umursadığı kendisi. Ve kazanmak.”

Jae’nin bu kadar kurnaz olmasına hem hayranlık duyuyordum hem de bundan nefret ediyordum. Olayı bu açıdan görebilmeliydim. Jae görmüştü.

“Tamam, yani haklı olabilirsin.” Öyle olmasını istemesem de.

“Haklı olduğumu biliyorum.” Sesinden ukalalık akıyordu.

İç çektim. “Neden işinde bu kadar iyi olmak zorundasın ki?” Bir iltifattan ziyade bir şikâyetti bu ama Jae güldü.

“Bunu babama söyle. Tüm zamanların en büyük hayal kırıklığı olduğumu düşünüyor.”

“Ne? Neden?” Herhangi bir ebeveynin böyle bir evladı olduğu için gururla dolup taşmadığını hayal edemiyordum.

“Doktor ya da avukat değilsen Yong-Jae Lee için hiçbir şeysin.” Jae bunu duygusuz bir tonla söylemişti.

“Ciddi olamaz. Rainforest’ta yatırımlar müdürüsün. Bir milyon insanı istihdam ediyorlar. Devasalar. Kamyon dolusu para kazanıyorsundur muhtemelen.”

“Aslında zibilyonlar kazanıyorum, çok teşekkür ederim.” Jae burnunu çekti. “Babamın iş dünyasına pek saygısı yok. Bir aileyi geçindirmeye yetecek kadar iyi bir iş olduğuna inanmıyor. Saygı değer bulmuyor.”

“Hadi ya.” Afallamıştım. “Baban cidden seni zorluyor mu?”

“Koreli babaları tanımıyor musun?” diye dalga geçti Jae.

“Sanırım tanımıyorum?”

“Eh, tamamen bambaşka bir türler.”

Jae’ye üzüldüm. Şimdi paylaşma sırası bendeymiş gibi hissediyordum. Bu telefon konuşmasında, sesinin kulağımda yankılanmasında şaşırtıcı derecede samimi gelen bir şeyler vardı.

“Eh, babam öldüğünden beri annemle olan ilişkim tuhaf ve gergin bir hal aldı, ayrıca mutlu olmak için benim mutlu olmama bel bağlıymış gibi geldiği için aramalarından kaçınıyorum ve bunların hepsi üstümde çok fazla baskı oluşturuyor. Ayrıca bana eski nişanlımdan nefret ettiğini söylemedi.”

“Nişanlı mıydın?” Jae’nin sesi şaşkınlıkla doluydu.

“Bu kadar şaşırmış konuşma. Alınacağım neredeyse.”

“Hayır. Her hafta evlilik teklifi aldığını düşünmediğimden değil. Kesin alıyorsundur.” Sesi şaka yapıyormuş gibi gelmiyordu. İlginç. “Sadece ne olduğunu merak ettim.”

“Sosyal medyamda görmedin mi? Görmemiş olan tek insan sen olabilirsin.”

“Seni takip etmeme izin vermeyi reddettiğin tüm o hesaplardan mı bahsediyorsun?” diye belirtti.

Ah, doğru. Haklıydı. “Sana anlatırım ama benimle dalga geçemezsin.”

“O zaman kesinlikle seninle dalga geçeceğim,” dedi Jae.

“Jae.” Ses tonum bir uyarıydı.

“Şaka yapıyorum. Düşene bir tekme de ben vurmuyacağım. Eğlence neresinde bunun?”

“Yemin et?” Pufumda bacaklarımı altıma topladım.

“Rainforest hisse senedi opsiyonlarım üzerine.”

“Tamam.” Yutkundum. Jae’ye bunu neden anlatıyordum? Bilmiyordum. Diğer tüm arkadaşlarım bu konuda şikâyet etmemden bıktıkları için miydi? Ya da aslında ortaya çıktığı üzere hiç arkadaşım olmadığı için mi? “Düğün haftasında beni aldattı. Neon parti otobüsündeki bekârlığa veda partisinde tanıştığı birine sakso çek-tirdi.”

Kendimi alaycı bir kahkahaya hazırladım. Jae’ye kendimi açmıştım, ona bir yaramı göstermişim, o yüzden hisse senedi opsiyonları olsun olmasın kesinlikle parmağıyla beni gösterip gülecekti. Ama gülmedi.

“Ne kadar olağanüstü bir dallama.” Jae hakikaten benim yerime öfkelenmiş gibiydi. Ben... rahatlamıştım. “Umarım kıcına tekme basmışsındır.”

“Eh, kısmen benim suçumdu.”

“Bu *nasıl* senin suçun olabilir?” Sesi hayret doluydu.

Pek çok yönden: Duyguları hakkında hiç konuşmak istememesi gibi tüm uyarı işaretlerini görmezden gelmiş, bunu benimle tamamen aynı fikirde olduğuna yormuştum. Evlenmek için o kadar heyecanlı değildi ama ben yine de ona baskı yapmıştım, çünkü mutlu mesut evli kadınların hepsi öyle yapmıştı: Erkeklerini mih-raba sürüklemişlerdi.

“Benimle evlenmesi için baskı yaptığım için.”

“Baskı mı yaptın? Ne yani? Adamı sorgu odasına sokup parmağına bir yüzük geçirene kadar onu orada kilitli mi tuttun?”

“Hayır.”

“O zaman eşek kadar adam ve kendi kararlarının sorumluluğunu alabilir.”

“Ama ikna gücüm çok yüksektir,” diye karşı çıktım.

“Biliyorum, Namby.” Jae’nin gözlerini devirdiğini hissedebiliyordum neredeyse. “Ama onun yediği haltın suçunu sen üstleniyorsun. Aldatmayı kendisi seçti.”

“En kötüsü de kadına hayır demenin kaba olacağını söylemesiydi...” İç çektim. “Aslında en kötüsü o değil. En kötüsü bunun benim suçum olduğunu söylemesiydi. İşte çok zaman geçirdiğimi. Onu... ihmal ettiğimi.”

Bunu kimseye söylememiştim.

Sora’ya. Anneme. O zamanlar hamile olan ve banliyöye daha yeni taşınmış olan ama yine de saatlerce telefonda şikâyet etmeme izin veren Fatima’ya bile. Çünkü bir parçam söylediğinin doğru olmasından korkmuştu. Çünkü Toggle’da onunla geçirdiğimden daha fazla zaman geçirmiştim.

Jae’ye neden anlatıyordum peki bunu? Düşmanıma?

Bilmiyordum. Belki de dünyadaki tüm insanların içinde onun gerçekten anlayabileceğini düşünüyordum. Ofiste muhtemelen benim kadar ya da benden daha fazla zaman geçiriyordu.

“Tamamen saçmalık.” Jae’nin sesi artık iyiden iyiye öfkeli geliyordu. “Gerçek bir partner olsaydı Toggle’ı inşa etmeye çalıştığını anlardı. O ne iş yapıyordu?”

“Yani bir sürü işten kovulmak ve birkaç okulu bırakmak dışında mı? Amcası için çalışıyordu. Ve video oyunları oynuyordu. Çok fazla.”

Jae nefes verdi. Yavaşça. Açıkça öfkesini kontrol altında tutmaya çalışıyordu. “Bu adamla evlenmeye nasıl karar vermiştin?”

“Teklif etti?” diye dalga geçtim.

“Namby.” Neredeyse onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi geliyordu sesi.

Mitch hakkında başka ne söyleyebilirdim? Gereklilikleri karşılıyordu: Uzun sayılırdı, fotoğraflarda eli yüzü düzgün çıkardı, akşam yemeği partilerinde kabul edilebilir bir eşlikçiydi ve hiç bağırmazdı. Bana hiç sesini yükseltmemişti. Bir kez bile. Ayrıca uyumluydu, her ne istiyorsam ona ayak uydururdu.

Ta ki yapmayana kadar.

“Bilmiyorum. Sadece... her kriteri sağlıyor gibiydi.”

“Akrabasının verdiği haricinde hiçbir işte tutunamayan bir Xbox bağımlısı mı tüm kriterleri sağlıyordu?”

“İyi bir artı birdi.”

“Yani nefes alıyordu demek istiyorsun.” Jae iç çekti. “Namby. Namby. *Namby.*”

“Biliyorum!” İnledim. “Ama onu gerçekten ihmal ettim. Sürekli çalışıyordum.”

“Hayır, ı-ih.” Boğazını temizledi. “Beni dinlemeni istiyorum, tamam mı?”

“Tamam.”

“Eski nişanlın tembel, her şeye hakkı olduğunu sanan ve başarılarını kışkıran bir adamdı çünkü senin başardıklarının yanından bile geçemezdi,” dedi Jae. “Ve sen ona kendisini küçük hissettirdiğin için seni aldatarak cezalandırdı. Onu ilgiye boğabilirdin, uyanık olduğun her anı onunla geçirebilirdin ama yine de hiçbir şey değişmezdi. Yine de aldatırdı. Çünkü onun için fazla iyi olduğunu biliyordu ve katlanamadığı şey buydu.”

Sora ve annem de Mitch hakkında benzer bir şey söylemişlerdi. Ama Jae'nin söyledikleri beni daha derinden etkiledi. Jae bana

yalın gerçeği gördüğü gibi söylüyordu. Kelimelerini yumuşatmıyor ya da bana kendimi iyi hissettirmek için yalan söylemiyordu. Bunu yapmak için bir sebebi yoktu. Aslında tam tersi geçerli olurdu. Eğer suçlu ben olsaydım bunu söyleyen ilk kişi o olurdu. Uzun bir zaman önce bırakmam gerekirken bir miktar suçluluk duygusuna tutunduğumu fark ettim.

“Haklısın,” diye kabul ettim.

“Tabii ki öyleyim. Ben her zaman haklıyım.” Sesinde belirgin bir böbürlenme vardı.

Bir kahkaha patlattım. “Sen egoist manyağın tekisin. Bunu sana söyleyen oldu mu hiç?”

“Bir ya da iki kere.” Bir an duraksadı. “Belki de eski nişanına biraz Cehennem Ramen göndermeliyiz.”

“Kesinlikle göndermeliyiz.” Mitch’in yemek borusunun erimesi fikri beni olması gerekenden daha fazla mutlu etti.

“Adresini ver. Yüz dolarlık hediye çekimi ona göndereceğim ama Mark’a onu yalnızca Cehennem Ramen dokuz numara için kullanılabileceğini söyleteceğim.”

Gülmeden edemedim. Yeni kız arkadaşını oraya götürebilirdi. Bu görmek için can atacağım bir sosyal medya gönderisi olurdu. Kahkaham bir anda kesildi ve hatta sessizlik çöktü. Jae sessizliği bozdu.

“Bu arada aramamın diğer sebebi seni... ve Imani’yi, Dell’i, kurul üyelerini ve Toggle’dan kimi istersen onu gelecek cuma Maya-lama Festivali’ne davet etmek istememdi.”

“Mayalama Festivali ne?”

“Rainforest’ın her sene düzenlediği kocaman bir bira bahçesi etkinliği sadece. Tüm yerel bağımsız biracılar, canlı müzik grupları, festival oyuncakları, tatil ve araba ödülleriyle çekilişler, ne var ne yoksa. Rainforest çalışanları... ve misafirleri için ücretsiz. Tamamen Şeytan İmparatorluğu değiliz yani.”

“Ben daha çok Borg olduğunuzu düşünmüştüm ama tabii bu benim görüşüm.”

“Borg mu? Lütfen. Bana hakaret etme. Her zaman Karanlık Taraf’tayız.”

Güldüm. Sonra birden şüpheyeye düştüm. “Bizi neden davet ediyorsun? Böyle bir şey yapmak zorunda değilsin.”

“Kibar davranıyorum.”

“Neden?”

“Ben hep kibarımdır.” Sözleri sahte bir öfkeyle kaplıydı.

Burnumdan güldüm. “Değilsin. O yüzden dökül bakalım. Art niyetin nedir? Son beş dakikadır bana hakaret etmedin.”

“Fark edecek misin diye merak ediyordum.”

“Cidden. Neyin var senin?” Artık gerçekten tetikteydim.

“Eh, dürüst olmak gerekirse senden hoşlanıyorum, Namby.”

Şaka yaptığını düşünerek kahkaha attım. Hattın diğer ucundaki sessizlik bana dalga geçmediğini söylüyordu.

“Ciddisin.” Hâlâ inanamıyordum.

“Ben de senin kadar şaşkınım,” diye itiraf etti.

“Neyimden hoşlanıyorsun o zaman?”

“Zekisin. Esprilisin. Hırslısın. Kazanmaya odaklısın. Çalışanlarına iyi davranıyorsun ve bunu sadece başkaları izlerken değil her zaman yapıyorsun. Kuralları uygulama konusunda sinir bozucu derecede tavizsizsin ama bunun doğru olanı yapmaya gerçekten inandığın için olduğunu düşünüyorum.” Bu özellikleri hızlıca ve kolayca sıralamıştı, sanki bir süredir bunları düşünüyormuş gibi. Her kelime içimde küçük bir fitil yakıyordu. “Harika bir tenis partnerisin. Ayrıca... çok güzelsin ama bence zaten bunu biliyorsun.”

Hayır, bilmiyordum. İçimde bir yerlerde hâlâ dokuzuncu sınıfta şişe dibi gözlükler takan, ağız dışı aparey takan ve okul balosuna hiç davet edilmemiş o kız vardı.

“Benden hoşlanıyorsan bunu gösterme tarzın komik.” Benimle alay etmek ya da işimi ellerimin arasından almaya çalışmak gibi.

Jae biraz güldü. “Sen de benden nefret ediyorsan,” diye başladı, sesi alçak ve derindi, “*bunu* gösterme tarzın komik.”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum,” diye yalan söyledim.

Öpücük. Öpücükten bahsediyordu.

“Kesin bilmiyorsundur.” Avantaj Jae’deydi.

O an aniden o arabanın arka koltuğuna gittim, dudaklarım dudaklarına bastırmıştı, akkor bir alev içime yayılıyordu. Bütün bedenimin kızardığını hissettim. Saç köklerimden ayak parmaklarımın uçlarına kadar. Kendime utandığımı söylüyordum ama ya yüzümü bu kadar kızartan şey utanç değilmiydi?

En azından şimdi onun öpücüğü görmezden gelmeyeceğini biliyordum. Öpücüğün her şeyi değiştirmiş olabileceğini.

“Merak etme. Sırrın bende güvende.”

Tuzağının tam içine düşmekte olduğumu bile bile, “Ne sırrı?” diye sordum.

“Sen de benden hoşlanıyorsun.”

ON DÖRT

Nami

Jamal, sandalyemi senin aldığını BİLİYORUM. Senin olduğun belliydi zaten, tamam mı? Oyun oynamayı bırak.

DELL OURANOS
ORTAK, MÜŞTEREK MALİK, İŞLETME INFLUENCERİ
VE TREND BELİRLEYİCİ
#TEKMİL-ALARM KANALI
TOGGLE DAHİLİ SOHBETİ

Neden sandalyeni alayım ki?

[ekte: Jamal'ın kendi tekerli sandalyesinde bir fotoğrafı]

Bu konuda geri adım atmana izin vereceğim, Dell. Güzel ve ya-
vaşça.

JAMAL ROBERTS
KALİTE GÜVENCE MÜDÜRÜ

Belki de Jae'den hoşlanıyordum.
Belki.

Birinin bir can düşmanı hakkında fikrini değiştirmesinden daha kötü şeyler olduğunu söylüyordum kendime. Belki de Jae'ye fazla yüklenmiştim. Açıkçası şu an Balıkfanusu'nda Imani, Dell ve beni son uzay yolculuğunu anlatarak eğlendiren Joust'un CEO'su Evans'ın karşısında otururken yüce gönüllü olacak durumda değildim.

“Size şöyle söyleyeyim, o büyük mavi bilyeyi üç yüz elli bin fitten görmek her şeye bir anlam kazandırıyor.” Evans gerindi ve

Gereğinden Fazla Çabalayan Boşanmış Baba havasının dikkatimi dağıtmaması için uğraştım. Elli beş yaşındaki adamın kırılmış bir keçisakalı vardı ve Met Gala'dan Beyaz Saray'a kadar her yerde, artık simge haline gelmiş olan gri tişörtünü giyiyordu. Kıyafetindeki en dikkat dağıtıcı öğeyse başındaki neon yeşili hasır kovboy şapkasıydı. Bir iş toplantısı için tuhaf bir seçim gibi görünüyordu ama tam bunu düşündüğüm esnada ekose pijama altı ve turuncu tüylü terlikler giymiş bir yazılımcı Balıkfanusu'nun yanından geçti. Sanırım... insanın çuvaldızı önce kendine batırması gerekiyordu. Evans, Toggle'ın son ve en iyi umuduydu ama yine de biraz palavracı olduğu hissini üstümden atamıyordum ve bebeğime bakması konusunda ona güvendiğimden de emin değildim.

“Söylüyorum size, Dünya'ya iniş yaptığımda amacımın ne olduğunu biliyordum.”

İklim değişikliğiyle mücadele etmek mi? Yoksullara yardım etmek mi?

“Dünya gezegenindeki her insanı Joust'un platformlarından birine getirmek. Tüm bakışları üstümüze çekmek. Joust'un kârını beş yılda iki katına çıkarmak. Rainforest'ı işinden etmek. Kendi uzay istasyonumu kurabilecek ve mavi bilyeye ne zaman istersem bakabilecek kadar para kazanmak.”

Bir Bond filmindeki kötü karaktermiş gibi kahkaha attı. İsteceği bir sonraki şey Dünya'nın merkezine doğru bir delik açmak olacaktı. Dell hevesle adamın kahkahasına katıldı. İmani ve ben yalnızca birbirimize bakakaldık. Joust, Rainforest'tan daha mı iyiydi? Kâğıt üzerinde öyleydiler. Yüz yüze gelince... pek emin değildim.

Priya umutlu bir ifadeyle geçerken cama baktım. Mavi saçlarının uçlarını Joust'un turuncu logosu şerefine turuncuya boyamıştı. Jamal masasının başındaydı, Joust'un bizi satın alma konusunda Rainforest'a karşı ihtimalinin ne olduğuna dair bir çeşit istatistiksel

analiz yapıyordu. Priya da Jamal da Joust veri korsanlığının kötü bir şey olduğunu kabul ettiği ve kendi sistemlerinde kusurlar olduğunu itiraf ettiği için Joust'u daha çok seviyorlardı. Sosyal medyalarının yeniliğe ihtiyaç duyduğunu kabul ediyorlar ve sözde bu değişikliği sağlamaya çalışıyorlardı. Kodlamacılara da tapıyorlardı. Uygulama geliştiricileri ve yazılımcılar o kadar umutluydu ki mola odasındaki beyaz tahtayı yeni bir aylık tartışmayla doldurmuşlardı: Hangisi daha hızlı, warp hızı' mı yoksa hipersürücü" mü?

Buradan bile bir listenin başına *Millenium Falcon*'un"', diğer listenin üstüne de *Uzay Yolu: Enterprise*'in"' üstünkörü çiziktirildiğini görebiliyordum. Birisi gerçek matematik denklemler bile yazmıştı tahtaya. Teorik itiş gücü sistemlerini hesaplamak mümkünmüş gibi.

Imani kibarca konuyu dünyaya hâkimiyeti meselesinden uzaklaştırarak, "Bay Evans, Toggle'ın Joust ailesinin bir parçası olarak nasıl çalışacağını düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Evans kovboy şapkasını geriye ittirip İmani'ye sırtıttı. "Yani, bence ne yaptığınızı biliyorsunuz ve buna karışmayı hiç istemem. Ne yapıyorsanız onu yapmanızı istiyorum. Aldığım şirketlerden herhangi birine sorun. Yönetimi çoğunlukla yerinde tutuyorum. Bildiklerini yapmalarına müsaade ediyorum. Sizi değiştirmek istesem neden alayım ki? Altın yumurtlayan tavuk sizsiniz."

Imani masanın karşısından bana bir bakış attı. Kulağa iyi geliyordu. Gerçekten.

"Peki kullanıcı verileri?" diye sordum. "Kullanıcılarımız bu konuda epey titizdir."

* *Uzay Yolu*'nda yıldızlararası yolculuğu sağlayan motorun hızı. (ç.n.)

** *Yıldız Savaşları*'nda yıldızlararası yolculuğu sağlayan araç. (ç.n.)

*** *Yıldız Savaşları* evreninde Galaksiler İç Savaşı sırasında kaçakçılık yapan Han Solo ve Chewbacca tarafından kullanılan hafif yük gemisi. (ç.n.)

**** *Enterprise*, *Uzay Yolu* evreninde warp 5 kapasiteli motoru olan ve güneş sisteminin dışına çıkan ilk yıldız filosu gemisidir. (ç.n.)

Evans sırtıttı. “Dünya değişiyor. Ya siz de onunla birlikte değişirsiniz ya da tarihe karışırırsınız. Buna saygı duyarım.”

“Yani veri gizliliğine saygı duyuyorsunuz?”

Cam masamızın üzerinde parmaklarını birbirine geçirdi. “Kâr sağlamanın başka yolları var. Şerefsizlik yapmamıza gerek yok.”

Tabii, diye not ettim, bu tam olarak bir cevap sayılmazdı. Jae'nin bana mesajında, *Evans'a güvenemezsin*, diye yazdığını hatırladım. Ancak Imani masanın karşısında çok umutlu görünüyordu.

“Tabii. Evet. Bir soru daha,” diye devam ettim. “Elinizde Vacay var. Neden bizi de satın almak istiyorsunuz?”

Evans bana sırtıttı. “Vacay’ın sıkıntıları var,” diye itiraf etti. “Geçmiş sorgulaması skandalını duymuşsunuzdur eminim. Vacay’ın bu alandaki en iyi model olduğundan emin değilim.”

Haklı çıkmış bir edayla Dell’e baktım.

“Toggle da bu noktada işin içine giriyor,” dedi Evans.

“Anlıyorum.” Bu umduğumdan daha iyi bir cevaptı. Ve Jae yanılmıştı. Tabii ki yanılmıştı. Para kazandırmaya devam ettiği sürece birinin kötü bir üründen endişe edeceğini düşünmezdi o. Ama tüm tuhafıklarına rağmen Evans endişeleniyordu. Bu, Joust’la Rainforest’ın ayrıldığı nokta olabilirdi. Imani’ye baktım.

“Biz de sizin gibi kötü olanı değil, iyi olanı yapmaya inanıyoruz.” Evans gülümsedi.

Neredeyse gerçek olamayacak kadar iyi geliyordu kulağa. Jae ona güvenemeyeceğimi söylemişti ama içime kasten şüphe tohumunu ekmiş de olabilirdi. Köşeye sıkışmış olsam ben öyle yapardım.

“Joust’un saygıdeğer bir şirket olduğu şüphesiz. Ayrıca birbirimize çok uygunuz,” diye nihayet itiraf ettim hayal kırıklığı hissinin bastırarak. Bir parçam Toggle’ı satmak istemiyordu, teklif ne

kadar iyi olursa olsun. Evans en iyi çözüm olabilirdi ama o parçam Toggle'ı birine devretmeye asla razı olmayacaktı.

Evans dizine vurdu. "İyi, bunu duyduğuma çok sevindim. Çalışanlarımı bazı rakamlar üzerinde çalışmak için görevlendireyim mi o halde?"

Imani konferans odası masasının karşısından benimle göz göze geldi. "Bu harika olur. Gerçekten harika," dedi.

Cuma, Mayalama Festivali akşamında Rainforest'ın otoparkındaki portatif bira bahçesinde bir araya toplanırken, "Neden daha mutlu değilsin?" diye sordu Imani. Devasa, tam teçhizat klimalı beyaz bir çadır, üst düzey likörler ve nadir özel yapım biralarla dolu üç farklı barın üstünü örtüyordu ve garsonlar mezelerle özel çeşit biralar sunarak kalabalığın arasında dolaşıyordu. Alanın batı tarafına kurulan sahnede yerel bir grup çalışıyor ve havayı atmosferik rock müzikle dolduruyordu. Beyaz keten pantolonum ve beyaz kolsuz bluzum, kargo şortları ve tişörtlerin hâkim olduğu etkinlik için biraz fazla gösterişli kaçıyordu. "Bu, Rainforest'la çekişebileceğimiz anlamına geliyor. Borg tarafından işgal edilmene gerek kalmadı."

"Roket Adam'ın en iyi seçenek olduğunu biliyorum ama..."

İç çekerek Jamal'la Priya'nın yanı sıra diğer birkaç uygulama geliştiricisinin de bir tur daha bira aldığı açık bara baktım.

Imani bir kaşını kaldırdı.

"Hâlâ pek satmak istemiyorsun."

"Toggle benim ailem," dedim savunmaya geçerek ve onu bırakma fikriyle göğsüm sıkıştı. Maria'nın fazladan izin aldığından kim emin olacaktı? Ya da beyaz tahtanın *silinmediğinden*?

Jamal ve Priya'nın Ewoklar ve Hobbitler arasında çıkan bir savaşı kimin kazanacağı hakkındaki tartışmasına kulak misafiri

oldum. Onlar benim ailemdi. Mükemmel değillerdi ya da mükemle yakın bile değillerdi ama benimlerdi.

“Onları ne kadar sevdiğini biliyorum.” Imani bana acımayla baktı. Patron Kız olduğu kadar işleri kişisel almama konusunda da oldukça hünerliydi. Bundan sonra hayatına devam edip uykusu bir gece bile kaçmadan bir düzine daha iş kurabilirdi. Ya ben? Anaokulu sınıfının kapısında gözleri yaşlı, bebeğim kocaman oldu diye hıçkırı hıçkırı ağlayan bir anne olsam yeriydi.

“Onları ben de seviyorum, biliyorsun,” diye ekledi Imani.

“Sevdiğini biliyorum. Var olmamızın sebebi sensin.” Onun para toplama konusundaki sihirbazlığı olmasa Toggle mümkün olmazdı.

İçinde yüzen bir portakal dilimi olan Belçika bilmem neyimden bir yudum aldım. Normalde birayı sevmezdim. Bu da Mitch’in alanıydı ama bira bahçesindeyken... Parlak kırmızı kolsuz bir ceket giymiş ve ona uyan kırmızı, kare çerçevesi bir gözlük takmış Imani’nin puslu bir IPA ile doldurulmuş bir bira bardağı vardı. Bu etkinlikte net iki yüz kişi vardı ve Toggle çalışanları dışında kimseyi tanımıyordum, bu yüzden çadırın köşesine sanki burası benim mutlu yerimmiş gibi sarılıyordum.

Etrafa bakınıp duruyordum ve kendime Jae’yi bulmaya çalışarak kalabalığı taramadığımı söylüyordum.

“Bırakmanın zor olduğunu biliyorum ama içlerinden daha fazlası işlerinde kalabilecekse onlar için daha iyi olur,” diye belirtti Imani.

“Biliyorum.”

“Ayrıca Evans’ın teklifinin sağlam olacağını düşünüyorum.”

“Evet, ben de öyle düşünüyorum,” diye kabul ettim.

“Tabii eğer Joust bizi satın alırsa, ki alacak gibi görünüyor, o zaman artık Jae olmayacak.”

Alaycı bir sesle homurdandım. “Bu beni neden rahatsız etsin ki?”

Keskin gözleri hiçbir şeyi kaçırmadan Imani beni inceledi. “İkiniz sadece şey gibi görünüyorsunuz... Bilmiyorum. Bir şey.”

“Aynı lisedeydik. Hepsi bu.”

Imani şüpheyle kaşlarını kaldırdı. “O yüzden mi tenis kortunda onunla takım olduğunda bir Noel ağacı gibi parlıyordun?”

Boynumdan yukarı doğru bir kızarıklık yayıldı. “Bence öyle bir şey yoktu.” Meyveli biramdan bir yudum aldım.

“İşte olmayan arabanla onu bırakmayı neden teklif ettin?”

Sıkıntıyla güldüm. “Komik bir hikâye aslında. Ben...” Ama tam anlatmaya başlayacakken Jae’yi gördüm, bira bahçesi çadırına kırmızı halıda yürüyen bir film yıldızı gibi giriyordu. Anında hayranları tarafından etrafı çevrildi. Spor salonunda geçirdiği zamanları gösterircesine kaslı göğsüne biraz dar gelen siyah polo yaka bir tişört giyiyordu. Simsiyah saçları mükemmel derecede dağınıktı, önü düz haki pantolonu ince beline tam oturuyordu. Onu yüz yüze görmenin beni onun yakışıklı olduğu düşüncesinden uyandıracığını sanmıştım. Paylaşımli araçtaki öpücüğün sadece acımadan kaynaklandığını sanmıştım, mahvolmuş ve acı biberden mustarip haline üzülmemin bir yan etkisi. Ama şimdi onu bütün karizmatik ihtişamıyla burada görünce midem yeniden kanat çırpmaya başladı ve Jae’nin düzgün, mükemmel görünen halinden de etkileniyor olabileceğimi, o arabadaki öpücüğün acımayla hiçbir ilgisi olmadığını idrak ettim. Bunu fark etmek biraz başımı döndürdü.

Jae kalabalığın karşısından benimle göz göze geldi ve odadaki bütün havayı çekip almış gibi hissettim. Sonra da bunun sadece nefes almayı unuttuğum için olduğunu fark ettim. Bir hayranını başından savıp doğrudan bana geldi. Midem altüst oldu.

“Eh, bu da benim çıkış işaretim,” dedi Imani müsaade isteyerek.

“Bekle. Buraya geliyor!” Kolunu yakaladım.

Imani bana çarpık bir gülümsemeyle baktı. “Buraya benimle konuşmaya gelmiyor,” diye ekledi, sonra ben onu durduramadan kalabalığın içinde kayboldu.

“Merhaba Namby.” Sol omzumun üzerinden gelen tok ses neredeyse aklımın başımdan gitmesine sebep olmuştu. Gözlerimi Jae'den bir saniyeliğine almıştım ve bana sinsice yaklaşmıştı bile.

Kalp atışlarımın hızlandığını hissediyordum. Nabzım boğazımda atıyordu. Dönüp şahane şekillendirilmiş saçlarına bakmak için boynumu uzattım. Sinekkaydı tıraş olmuştu ve tehlikeli derecede yakışıklıydı. Elinde tuttuğu lale şeklindeki bardağın içinde siyah bira vardı, eline vurup düşürmek istiyordum. Bu nefret nefret enerjisi miydi yoksa nefret yiyişmesi enerjisi mi bilmiyordum.

Benden hoşlanıyorsun. Kibirli bir edayla gülümsemeden önce bu kelimeler gözlerinde ışıldadı sanki.

“Ee, Evans’la büyük toplantı nasıl gitti?”

“Lütfen. Sanki sana söyleyeceğim de.”

“Belki de zaten biliyorumdur.” Jae'nin dudaklarının kenarı ukala bir gülümsemeyle kıvrıldı.

“Ah, hayır.” Başımı iki yana salladım. “Buna bir daha kanmayacağım. Beni kandırıp ağızından kurumsal sırlar alamayacaksın.”

“Namby, senden her zaman üç adım önde olduğumu şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydın.” Jae gözleri benden hiç ayırmadan birasını yavaşça yudumladı. Bir anlığına gerçekten de öyle mi diye merak ettim. Sonra bu şüpheyi üstümden attım.

“Gerçekten mi? O yüzden mi Evans’la olan toplantının detaylarını almak için bu kadar uğraşıyorsun?”

“Tamam, tamam.” Jae teslimiyetle elini kaldırdı. “O zaman iş konuşmayı bıraksak mı?”

“Ne hakkında konuşacağız ki?”

“Hımm, koşan adam dansının yapılışına dair ipucu almayı çok isterim.” Jae dans pistine doğru başını salladı.

“Ah, hayır. Onun için fazla ayığım.”

“Eh, bunu düzeltebiliriz.” Lale bardaklarda siyah biralarla dolu bir tepsi taşıyan bir garsonu durdurdu. Polo yaka tişörtü o kadar dardı ki göğüs kaslarının ana hatlarını görebiliyordum. Başka tarafa bakmaya çalıştım ama fit, belirgin göğsünde büyüleyici bir şey vardı.

“Onlar ne?” Siyah biraya güvensizlikle baktım.

“Fıçıda yıllanmış siyah bira. Niye? Korktun mu?”

Güldüm. “Bir tane içmem için bana *meydan mı okuyorsun?*”

“Eh, içinde limon olan bira da bulabiliriz eminim, eğer *sangria* senin hızına daha uygunsa...” İçinde portakal dilimi olan şarap kadehime doğru alaycı bir tavırla başını salladı.

Tepsiden siyah bir bira alıp boş bardağımı garsona uzattım. Jae bir tane alana kadar çoktan büyük bir yudumu bir çırpıda bitirmiştim. Belli belirsiz soya sosu tadan bitişiyle düşündüğümünden daha yumuşaktı. Gerçekten iyiydi.

“Dikkatli ol, Namby. Tehlikeli bir bira o. Alkol oranı yüzde on dört.”

Onu elimle savuşturdum. “Kaldırabilirim.”

Jae'nin yüzünden endişeli bir ifade geçti. “Sadece... yavaş ol.” Ona inat büyük bir yudum daha aldım. Dilimde köpürüp boğazımdan aktı. “Bunlardan birkaç tane içersen bana evlenme teklif edeceksin.”

“Etmeyeceğim!”

“Bana bir koruma gerekebilir.” Jae etrafa bakındı. “Güvenlik!” diye seslendi yalandan.

“Üstüne saldırmayacağım,” diye homurdandım ama aslında tek lokmada yiyip bitirilecek kadar güzel görünüyordu. Şimdi

açık barın kenarında oturan uygulama geliştiricilerine yandan baktım, yüksek sesle ve kaygısızca kimin daha narsist olduğunu tartışıyorlardı: *Futurama*'dan Bender mı yoksa *Rick and Morty*'den Rick mi?

“Söz mü?”

“Lütfen, yapmak istediğim son şey bu.”

“Emin misin? Buraya geldiğimden beri beni gözlerinle soyuyorsun da. Gözler yukarıya, Namby.”

“Lütfen,” diye ofladım ama yakalandığımı biliyordum. “Sadece çok uzunsun. Hepsi bu. Sana bakarken boynum acıyor.”

Jae dönüp yakındaki boş bir tabureyi aldı, sonra yakınımı sürükleyip kendini tabureye bıraktı. “Daha iyi mi?”

Çikolata kahvesi gözlerine gözlerimi dikmiş bakarken fark ettim ki hayır, daha iyi değildi. Midem yine bir tuhaf olmuştu.

“Gülünçsün.”

“Öyle miyim? Yüksek alkol oranlı bir birayı beş dakikadan kısa süre içinde ben bitirmedim.”

İrkilerek bardağıma bakıp gerçekten bitirmiş olduğumu fark ettim. “Eh, sanırım kutlama yapıyorum.”

Bira beynimde neşeli bir arı kovanı gibi uğulduyordu artık ve düşmanla konuştuğumu unutmuştum.

Jae bir kaşını kaldırdı. “Neyi kutluyorsun peki?”

“Joust’un teklifi gerçekmiş gibi görünüyor. Henüz rakamlar yok ama her şey... iyi görünüyor.” Elimde olmadan böbürleniyordum.

Jae bu fikirle tamamen perişan olmuş gibi görünüyordu. Bira-sına baktı.

“Ne? Kaybettiğin için üzgün müsün?”

“Onun gibi bir şey.” Jae bardağında kalanları kafasına dikti. Bana dikkatle baktı, sanki bana söylemesi gereken ciddi bir şey varmış gibi.

“Ne?” diye sordum.

Jae gözlerini kırıştırdı. “Hiçbir şey. Sadece şey diyecektim... sana ve Toggle’a kadeh kaldırmalıyız.”

Jae’nin bu kadar çabuk pes etmesine biraz şaşırdım. “Yenildiğini kabul mü ediyorsun?”

“Ben öyle demezdim.” Jae sırıttı. Garson daha fazla birayla dolu bir tepsiyle yaklaştı. Jae bir tane alıp bana verdi. Kendine de aldı ve kadeh tokuşturduk. “Sadece dans pistine çıkmadan önce bunlardan kaç tane daha içmen gerekecek diye merak ediyorum.”

“Bu mekânda beni oraya çıkarmaya yetecek kadar bira yok,” diye meydan okudum.

ON BEŞ

Jae

Dans edebiliyorsun.

FIÇIDA YILLANMIŞ BİRA
#TEKMİL-ALARM KANALI
TOGGLE DAHİLİ SOHBETİ

Sadece iki bira daha içmesi gerekmişti, ardından Namby dans pistinde bedenini savuruyordu. Bakın, onu alkol oranı konusunda uyarmaya çalışmıştım. İnatçı olması ve dinlememesi benim suçum muydu? Ya da alkol toleransının hâlâ lisedekinden daha iyi olmaması? Muhteşem yanaklarının pembeye bürünmesini ve dizlerini yüzünde saf bir odaklanma ifadesiyle kaldırmasını izlemenin bu ay gördüğüm en iyi şey olabileceğini fark ettim. Hatta bu yıl. Henüz saat dokuz buçuktu ama Rainforest'ın bazı çalışanları ya köpeklerini beslemek ya da bakıcılarına para vermek için şimdiden partiden ayrılmaya başlamışlardı ve kalanlar ciddi particilerdi. Imani'yle Dell gideli de en az bir saat olmuştu, Nami'nin de onlarla gideceğine yemin edebilirdim ama kalmıştı. Ya ona meydan okuduğum için ya da fiçıda yillanmış bira içindeki parti hayvanını serbest bıraktığı içindi.

Jamal, Priya ve Arie grubumuza katılmıştı ve Arie kripto hakkında konuşmayı gereğinden çok sevmesine, ayrıca babamın giydiği baba sandaletlerinin birebir aynısını giymesine rağmen eğlenceli

bir gruptu. O ve birkaç kişi daha kripto işine erken girmiş gibi görünüyordu.

Bu konuda ona geri dönmeyi aklımın bir köşesine not ettim. Eğer 2010'ların başında DigCoin'e girdiyse ve söylediği gibi büyük çöküşten önce çıktıysa o zaman düşündüğümünden çok daha başarılı olabilirdi. Rainforest şirketi ele geçirdiğinde o, muhtemelen ilk kapı dışarı edileceklerden olacaktı.

Nami neye inanmak istiyor olursa olsun, Evans anlaşması sonuçlanmaktan çok uzaktı.

İş dünyası beynime ikilemesini söyledim. Bu gece sadece eğlenme vardı.

Başlarda Jamal, Priya ve Arie bana karşı temkinliydi, ancak onlara yalnızca yöneticilere ayrılmış en iyi kalite açık bara erişim hakkı vererek ve anlaşma gerçekleşmese bile hepsinin Rainforest çalışan indirimlerinden yararlanmasını sağlayacağıma söz vererek onları kazandım. İsteksizce de olsa kaliteli votka ve viskinin yardımıyla benden hoşlanmaya başlamışlardı. Çünkü ben böyleydim. İstedğim zaman büyüleyici olabiliyordum.

Yerel müzik grubu sahneden indi ve pembe saçlı bir DJ onların yerini aldı. Hayatımda hiç hoparlörlerden bangır bangır elektronika pop müziğinin çaldığı, Nami'nin de neşeyle robot dansını yaptığı an kadar eğlenmemiş olabilirdim. Onu taklit ederek robotik hareketlerle dirseğimi onunkine vurduğumda güldü, tamamen boğazdan gelen bir kahkahaydı. Çakırkeyif Namby gelmiş geçmiş en sevdiğim Namby'ydi.

Tamam, en sevdiğim değildi. En sevdiğim Namby, taksinin arka koltuğunda beni o öpücükle şaşırtıp muhteşem olasılıklarla dolu bir evrenin kapılarını açan Namby'ydi.

"Çok gülünç görünüyorsun," diye bağırdı parmağıyla beni göstererek.

"*Koşan adam* dansını herkesin önünde yapan kadın söylüyor bunu." Gülmeden edemedim. "Dans edemediğini biliyorsun."

Tekerlekli sandalyesiyle aramıza girip kollarıyla robot dansı yapan Jamal, “Katılıyorum, Nami. Edemiyorsun,” diye ekledi.

Lastik tokayla mavi turuncu saçlarını bir atkuyruğu yaparken, “Kesinlikle edemiyorsun,” diye katıldı Priya.

“Ben televizyon tiplemesi bir baba gibi dans ediyorum ve yine de senden daha iyiyim,” dedi Arie tuhaf bir şekilde ritmi kaçmış alkışla-adım at dansına devam ederken sağa sola giderek.

“Dans *edebiliyorum*,” diye beyan etti Nami, bira yanaklarını renklendirmişti. Buna bayılıyordum. Aslında herkes birkaç tur içkinin ardından biraz gevşemişti. Nami’nin Toggle iş arkadaşlarını neden bu kadar sevdiğini görebiliyordum.

“Gerçekten mi?” diye sordum Nami kollarını çırpıp dönerek boğulan bir yüzücünün en iyi taklidini yaparken. “Yani şu an dans mı ediyorsun? Emin misin?”

Beni şakayla karışık ittirirken güldü. Gözleri parlıyordu, mezu-niyet partime gelen Namby gibi. “Sen daha iyisini yapabilir misin, görelim hadi.”

“Beni ciddi bir dans yarışmasına davet etmiyorsun.” Boğazımı temizledim.

“Korktun mu?” diye meydan okudu.

“Az önce bacağıyla yaptığın o hareketten korktum,” dedim titreyen dizini işaret ederek. “O hareketi bilerek mi yaptın? Yoksa istemeden mi?”

Dediklerimden hiç etkilenmeyerek güldü ve kendi etrafında döndü. “Sanki daha iyisini yapabilirsin de.”

“Kesinlikle daha iyisini yapabilirsin,” diye yüksek sesle fısıldadı Priya.

“Eh... eğer meydan okuyorsan.” Eski usul N’Sync hareketlerimden patlattım, klasik erkek müzik grubu gibi kay, dön, hafifçe vur, salın. Buum.

Priya ve Jamal bana şok içinde baktılar. Arie donup kaldı.

“Adamın şakası yok,” dedi Jamal etkilenmiş bir halde.

“Bayağı iyi hareketlerin var,” diye kabul etti Priya gönülsüzce.

Arie, “İşin bitti,” dedi Nami’ye.

Nami kaşlarını çattı. “Bitmedi,” diye ilan etti, yalnızca yüksek alkol oranının insana verebileceği aşırı bir özgüvenle. “Peki buna ne dersiniz?” Yarı Makarena dansına yarı elektrikle idam edilmeye benzeyen bir hareket yapıyordu.

Arie, Priya ve Jamal kahkahaya boğuldular.

“Ben daha ziyade... bunu yapardım.” Sağa sola, topuk vuruşu, hızlı ters dönüş, dirsekler dışarı ve içeri, baş sallaması. BTS beni aramalıydı.

“Bunu nasıl yaptın?” diye sordu Priya hayranlıkla. “Göster bana!”

Ona hareketi gösterdim.

“Aynen, aynen.” Nami arka planda kalmayacaktı. “Ama neden onu yapasın ki... fiskiye dansı yapabilecekken!” diye ilan etti, bir kolunu kaldırıp en iyi çim sulama taklidini yaptı. Bir kahkaha patlattım.

Jamal ve Priya kötü dans hareketleri bulaşıcıymış gibi bizden uzaklaştılar.

“Okul balosunun dans pistinde fiskiye mi yaptın?”

Gür siyah saçları çıplak omzundan aşağı dökülecek şekilde başını geriye atıp güldü. “Ben baloya gitmedim.”

“Dans edemediğin için mi?” diye takıldım.

Başını iki yana salladı. “Kimse davet etmedi!” diye kulağıma bağırdı, nefesi yüzümü ısıtıyordu.

“Kimse davet etmedi mi?” diye tekrar ettim inanmayarak. “Bu doğru olamaz. Her zaman seni takip eden, senden hoşlanan bir ordu vardı.”

“Hayır, yoktu.” İçerlemiş görünüyordu. “Bu doğru olsaydı bile, ki doğru değil, hiçbiri beni davet etmedi.”

“Korkaklar,” diye hırladım. Aniden Namby’ye çıkma teklif edemeyecek kadar korkan tüm o sevdalı hayranların görüntüsü gözümün önünde belirdi. Ben... keşke bunu o zaman bilseydim.

“Aslına bakarsan,” diye ekledi, “beni hiç kimse bir partiye davet etmedi, senin dışında.”

Nami’ye bakakaldım. Bu doğru olabilir miydi? Tam o anda şarkı değişti. Yavaş bir şarkıydı. Nami zıplamayı bıraktı.

“Ağır şarkıya robot dansı yapamam,” dedi Jamal dans pistinden çıkarak.

“Tamamdır, çocuklar. Televizyon Babası’nın uyku vakti geldi,” dedi Arie telefonunda araç çağırma uygulamasını açarken. “Karım hangi cehennemde olduğumu merak ediyor!”

“Hemen gidiyor musun?” Priya onu dans pistinin dışına takip etti, böylece Nami’yle beni yalnız bırakmış oldu.

Nami gitmek için döndü ama onu bileğinden yakaladım. “Dans etmek ister misin?” diye sordum.

“Beni slow dansa mı kaldırıyorsun?”

“Yani yaptığın şeye *dans etmek* diyorsan. Evet.”

Nami burnundan gülüp dilini dışarı çıkardı. Yanakları kısa süre önce kökünü kuruttuğu siyah birayla parlıyordu.

“İyi,” diyerek bana yaklaştı. Saçı meyveli ve leziz kokuyordu, kâğıt şemsiyeli bir kadehte servis edeceğiniz bir şey gibiydi. Ve mucizelerin mucizesi, dansı yönetmeme izin verdi.

“Hiç partiye davet edilmemiş olman konusunda ciddi misin?”

“Evet. Yani, şaşırtıcı değil ki.”

“Neden değil?”

“Çünkü lisede herkes benden nefret ediyordu,” dedi sanki bu apaçık ortadaymış gibi. “Sınıf başkanlığı için sana karşı seçime

girdiğim zamanı hatırlamıyor musun? Sen bin iki yüz dokuz oy aldın. Ben sekiz oy aldım, bir tanesini de ben atmıştım.”

“O kadar orantısız mıydı?”

“Hâlâ öyle. Toggle dışında hiç arkadaşım kaldığını sanmıyorum. Ayrıca teknik olarak Toggle’ın patronu benim, o yüzden durma, benimle dalga geç. Tek arkadaşlarım maaşını ödediğim insanlar.”

“Bu doğru olamaz.” Gerçi sanırım olabilirdi. Doğum gününde çekilmiş videoyu ve sadece akrabalarının geldiğini hatırladım. Onu dışarı doğru döndürüp sonra göğsüme çektim, kollarıma aitmiş gibi bedenime cuk diye oturdu. Konuşma orada bitti ve avuçlarımız birbirine yaslanmışken Nami’nin ellerinin ellerimin içinde ne kadar yumuşak olduğunun, başının neredeyse mükemmel bir açıyla çenemin tam altına denk geldiğinin aşırı farkındaydım. İç çekerek bana yaslandı ve tek istediğim sonsuza kadar onu tam orada, göğsümde tutmaktı. Bu kadından hoşlandığımı söylerken samimiydim. Hoşlanmaktan daha fazlasıydı belki de. Annemin belki de haklı olduğunu düşünmeden edemiyordum. Nami’nin etrafındayken dünya biraz daha parlaktı, her şey biraz daha keskindi. Hakaretler. Şakalar. Beni... daha fazlası olmam için harekete geçirmesi. Benden nefret etmese nasıl olacağını merak ediyordum. Belki, sadece belki...

“Bunda pek de fena sayılmazsın,” diye itiraf etti Nami göğsüme doğru. “Belki de daha fazla şirket anlaşması kaybetmelisin. Kaybedince hoş oluyorsun. Başın derde girecek mi? Bu anlaşmayı Joust’a kaybedersen?”

“Anlaşmayı Joust’a kaybetmeyeceğim,” dedim saçlarına doğru ve birden çenemi kapadım. Zaten çok fazla şey söylüyordum. Bir bakmışım gerçeği ağızımdan kaçırmışım: Evans, Toggle’a gittikten hemen sonra beni görmeye gelmişti. Piyasadaki tekeline ufak bir darbe vuracak bir batarya şirketini almakla onu tehdit ediyorduk ve geri çekilmemiz için bizimle konuşmak istiyordu. Tam da

tahmin ettiğim gibi Toggle'ı bir pazarlık kozu olarak kullanıyordu. Hepsi buydu.

Nihayetinde Rainforest masadaki tek geçerli teklif olacaktı ve şirketi ele geçirip parçalayacaktık. Dünya böyle işliyordu. Kurt akşam yemeğine gelmişti.

Nami'ye ona güvenmemesini söylemiştim. Şimdi bunun hakkında daha fazla bir şey söyleyemiyordum çünkü çok sıkı bir gizlilik sözleşmesine bağlıydım. Joust anlaşmasının sonuçlanmaktan çok uzak olduğunu ima etmek bile başımı belaya sokabilirdi.

Nami başını göğsümden çekip benimle göz göze geldi, bedenlerimizin arasında yalnızca birkaç santim vardı.

“Evans’a karşı *kesinlikle* kaybedeceksin. Tek yapması gereken makul bir rakam vermek, ki bence verecek.”

“O kadar eminsin yani?” diye takıldım ama tedirgindim. Bu defa eğlenceli rekabet o kadar da harika gelmiyordu. Hayatımda kazanmaktan bu kadar korkacağımı hiç düşünmemiştim.

“Kaybetmek üzeresin,” dedi ben onu döndürüp saçlarının savrulmasına neden olurken. Onu kendime geri çektim, bu defa daha yakındık, elimi nazikçe beline koymuştum.

“Başımın belaya girip girmemesini neden umursuyorsun?”

“Kaybedersen seni kovacaklar mı ya da maaşını mı kesecekler bilmiyorum,” dedi müziğin yavaş ritmiyle benimle salınırken. “Yoksa gün içindeki tek tuvalet molanı elinden almakla mı yetinecekler?”

“Çok komik.”

“Biliyorsun,” dedi başını yana yatırarak. “Şeytani olmana gerek yok.”

“Ben şeytani değilim.”

“Ama *iyi* de değilsin,” diye belirtti.

“Ben *başarılıyım*. Bu, iyi ya da şeytani değil.”

“Kendine iyi ya da şeytani olup olmadığını sormaman bile şeytani olduğun anlamına geliyor,” dedi. “Kendine sürekli sorman lazım: Dünyayı daha iyi bir yer haline getiriyor muyum? Yoksa dünyayı daha kötü bir yer haline mi getiriyorum? Bu soruları sormazsan, bu soruların önemsiz olduğunu kendine söylersen o zaman muhtemelen dünyayı daha kötü bir yer haline getiriyorsundur.”

Neredeyse durana kadar hareketimizi yavaşlattım, artık müziği zar zor duyuyordum. Kabul etmek istemesem de haklı olabilirdi. İşte, patentli Namby Dürtmesi.

“Belki de Rainforest’ı içeriden daha iyi bir hale getirmeye çalışıyorumdur.”

“Nasıl gidiyor peki?” diye sordu Nami tek kaşını kaldırarak.

Müziğin sesi azalarak bitti ve sonra çoğunluğu boş dans pistinin ortasında yalnızca birbirimizin gözlerine uzun uzun bakan biz kaldık.

Ve uzun bir zaman sonra ilk kez kurt olma konusunda pek iyi hissetmiyordum.

Koluma vurup boş dans pistinde sekerek benden uzaklaşırken, “Ebeledim,” diye ilan etti Nami.

Çadırın çıkışından Rainforest binasına giden küçük koridora doğru onu takip ederken, “Benden o kadar kolay kaçamazsın,” dedim ona. Şaşırtıcı derecede hızlıydı ve boş lobideki kayar cam kapılardan koşarak geçerken uzattığım elimden kaçınmayı başardı. Köşede sarkan makrome koltukla fazla büyük bir bitki arasındaki bir çıkmaza koştu, benden kaçmak için etrafında döndü ama kolum uzundu ve onu yakalayıp kollarımın arasına çektim.

“Ebe,” dedim ama kaçmaya çalışmıyordu. Gözlerini dikmiş bana bakıyordu, koyu renk gözleri fal taşı gibi açılmış, dudakları hafifçe aralanmıştı. Beni istediği yerin tam da burası olduğunu çok geç fark ettim.

Ağzına baktım, mükemmel dudaklarına, çünkü tadının tam olarak nasıl olduğunu biliyordum: İstedğim her şey gibiydi.

“Nami?” Tek bir kelime içinde milyonlarca soruyu içeriyordu. Yapabilir miydim?

Ama ellerini kaldırdı, parmaklarını enseme dolayıp beni dudaklarıyla buluşmam için çekti. Dudaklarımız birbirine değdiğinde beynim milyonlarca muhteşem piksel halinde patladı. Onu göğsüme çekerken her şey aynı anda hem çok hızlanıp hem de çok yavaşladı. Nami yumuşak, harika, mükemmeldi ve ben onun içine erimek istiyordum. Belki de eriyordum. Elleri gömleğimin içinde yukarı çıktı, tırnakları çıplak sırtımda gezinirken beni ağzıyla yiyip bitiriyordu. Her yerim aynı anda yanıyordu. O kibritti, ben de benzindim. İçimdeki her şey alev almış gibiydi. Beni iyice köşeye çekti, ellerim saçlarındaydı, o gür, yumuşak saçlarında. Kokusu; tanıdık, muhteşem kokusu her yerimi sardı. Yaşamak istediğim yer burasıydı.

Geri çekildi, koyu renk gözleri tehlikeyle ışıldıyordu. “Bu işte pek fena değilsin,” dedi nefes nefese, parmaklarını en az hissettiğim kadar dağınık olduğunu bildiğim saçlarımdan çekti.

“Sen de pek fena değilsin.” Bu, yüzyılın en hafif kaçan ifadesiydi. Bütün dünyam yan yatmıştı resmen. Bir daha hiç düz olmaya bilirdi. Düz olmasını istiyor muydum, bilmiyordum.

“Belki daha iyisini yapıp yapamayacağımıza bir bakmalıyız,” diye teklif ettim.

“Evet,” dedi hırıltıyla. “Daha fazla.” Ve ağzı yine benim ağzımdaydı, baş döndürücü arzu girdabı beni yuttu. Dili benimkine sonsuza kadar hafızamın bir köşesinde saklamak istediğim şekillerde sataşyordu. Her zerrem enerjiyle uğulduyordu. Öpücüğü bırakıp narin boynuna yapıştım, yumuşak ve mükemmeldi. Bedeninden bir ürperti geçerken tüm zamanların en sevdiğim sesi olabilecek bir iç çekiş koyverdi. Başka ne sesler çıkarabileceğini öğrenmek istiyordum. Hepsini duymak istiyordum.

Kıkırdayan sesler aniden bizi alarına geçirdi. O kasıldı, ben de onun teniyle temasımı keserek donakaldım. Sarkan koltuğun

arkasına eğilip çok ama çok hareketsiz kaldık. Koridorun sonundaki lavaboya giden particiler görünüşe göre bizi fark etmeden geçtiler.

Uzaktan müziğin kesildiğini duyduk. Hoparlörlerden zayıf bir anons bize ulaştı.

“Pekâlâ, millet, bu son resmi anons!” diye duyurdu DJ. “Bar on dakika içinde kapanıyor!”

Nami'nin ağzı açıldı. Elimi yakalayıp beni köşeden dışarı çekerken, “Hadi!” diye bağırdı. Onu takip etmekten başka bir şey yapamayacak kadar sersemlemiş haldeydim. Hiçbir şey olmamış gibi, sanki az önce dünyamı altüst etmemiş gibi hareket ediyordu. “Şu siyah biralardan bir tane daha lazım bana!”

“Dikkatli iç, onlar...” Ama Nami bara ulaşıp bizim için iki tane daha sipariş etti. Sonra sayıyı dörde çıkardı. O anda dehşete düşmüş ve ona biraz âşık olmuştum.

“Henüz eve gitmek istemiyorum, sen istiyor musun?”

“Hayır.” Sırıttım. “Dans hareketlerimizi gösterebileceğimiz bir yer bulalım hadi. Bir yerlerde birisi senin fiskiye dansını görmeye ihtiyaç duyuyor. Belki de internette viral olursun.”

Bir yumruğunu havaya kaldırarak, “Evet!” diye bağırdı.

Dört saat sonra, paylaşımlı araç uygulamasından çağırdığımız minibüsün arka koltuğunda Nami hâlâ fiskiye dansı yapmaya çalışıyordu ve 2000'lerin başına ait şarkılardan oluşan ve sonsuz görünen repertuarından ünlü erkek müzik grubu şarkılarını yanlış söylüyordu. Detoneydi ve sevimli bir biçimde sarhoştı, ben de onun dairesine tek parça halinde dönmesini sağlama görevini üstlenmiştim. Jamal ve Priya önce inmeyi kabul etmişlerdi, çünkü Jamal da Nami gibi gecenin geç saatlerine kadar içmeye devam etmişti. Priya da onun, yani karşı komşusunun evine güvenli bir

şekilde ulaştığını görmek istemişti. Yine de Priya paylaşımlı arabadan ehliyetimin bir fotoğrafını çektikten ve Nami'ye kötü bir şey olursa benden alacağı çeşit çeşit korkunç intikamın sözünü verdikten sonra inmişti.

“Güven bana, annemin arkasında sıraya girmen gerekir. Nami'ye kötü bir şey olursa beni öldürür,” diye güvence verdim ikisine de.

Benim kulaklarım hakkında endişelenecekleri yerde herkes Nami'nin güvenliği hakkında endişeleniyordu. Ortaya çıktığı üzere Nami dans ettiğinden daha iyi şarkı söyleyemiyordu.

Arabada 50 Cent çalmıyor olsa da, “*Go shorty!..*” diye bağırdı. Aslında hiç müzik çalmıyordu. Paylaşımlı aracın sürücüsü bize ve el değmemiş döşemelerine endişeyle bakıyordu. Nami'nin Kuzey Bulvarı'ndaki on katlı, cam ve çelikten şık bir kutu olan yepyeni binasına vardığımızda durduğum yerden modern, kolsuz gri sandalyeleri ve kapı görevlisi için büyük yuvarlak masasıyla kare şeklindeki tuğla lobiyi görebiliyordum. Onu en son bıraktığımda orada biri vardı ama şimdi masa boştu.

Arabanın kapısını savurarak açtı ve sendeleyerek kaldırıma indi. Dışarı atlayıp kolumu ona uzattım. Şikâyet etmeden koluma girdi. Hedefim onu sağ salim dairesine sokmaktı. Kendisini idare edebileceğini biliyordum ama aynı zamanda sabahın ikisinde onu sarhoş halde kendi başına bırakmamam gerektiğini bilecek kadar *Dateline* bölümü izlemiştim.

“We gon party...” diye şarkı söylemeye devam etti.

“Tamam, Fiddy.” Kolumu beline dolayıp onu yavaşça kapısına götürdüm. Kayar cam kapılara ulaştık ve küçük el çantasının içinde el yordamıyla kapı kartını aradı, kartı bir kez okutarak lobiye girdik. Geniş açık alanın içine doğru sendelerken otomatik kapı arkamızdan kayarak kapandı. Gri halının üstünden diğer uca ilerliyorduk.

Biz asansörlere doğru aksayarak giderken bana, “Güzel kokuyorsun,” dedi. Çağırma düğmesine bastım.

“İıı... teşekkür ederim?” Asansör kapıları açıldı ve içeri girdik. Nami katının numarasına bastı.

“Ciddi söylüyorum. Saçın için ne kullanıyorsun? Kokusu... çok hooş.” Bana yaslanırken iç çekti. Gardı düşmüş Nami tüm savunmalarımın içinden sıyrılarak geçti. Sonra omzuma yaslanmış horladığını duydum.

“Namby!” Asansör kata gelirken onu sarsarak uyandırdım.

“Buyurun beniiiiim,” diye inledi.

“Tamam. Seni eve tek parça halinde çıkaralım, tamam mı?” Nami'nin sadece yarım saat önce hem coşkulu hem de garip bir güçle dolu olan bacakları bütün enerjisini kaybetmiş gibi görünüyordu. Bana doğru çöktü, düzgünce halı kaplı koridorda onu neredeyse bir kukla gibi yukarıda tutuyordum. Kapısına geldiğimizde anahtarını kilide sokmakta zorlandı ve döndürmesi için ona yardım etmem gerekti.

Kollarını açıp havaya kaldırıırken aniden enerji dolarak, “Ev!” diye anons etti, sonra da yüzüstü koltuğa düştü. Neredeyse anında uyanmaya başladı.

Harika sayılırdı. Sandaletlerini çıkarıp ayaklarını koltuğa koymayı başardım. Onun için yan mı yoksa sırtüstü yatmanın mı daha güvenli olduğunu düşündüm, biraz sonra yan yatmanın en iyisi olacağına karar verdim. Gecenin ortasında işler kötüleşirse diye mutfaktaki çöp kutusunu yakınına koydum.

Bir anlığına onu uyurken izledim; pembe dudakları hafifçe aralanmıştı, kalın kirpikleri yanaklarına değiyordu. Gereğinden fazla derli toplu dairesine bakarak burayı kimin böyle temiz tuttuğunu merak ederek ettim. Lavaboda bulaşık yoktu. Çöp kutusu boşaltılmıştı. Yerde tek bir toz yoktu ve bal dök yala görünüyordu. Yeni araba kokusu her yerdeydi, sanki bu sıkıca paketlenmiş dairede pek de zaman geçirmiyormuş gibiydi. Kişisel ıvır zıvır namına pek bir şey yoktu ama onunla Sora'nın muhtemelen ortaokulda ya da

ilkokulun sonundayken bir hız treninde çekilmiş fotoğrafını buldum. İnişin ortasındaydılar ama kameraların nerede olduğunu bilecek kadar çok binmişlerdi belli ki, çünkü hızdan saçları geriye yapışmış olmasına rağmen sanki hızlı tren onları hiç rahatsız etmiyormuş gibi biri barış hareketi, diğeri elleriyle kalp yapmıştı, suratlarında şapşal bir ifade vardı.

İlkinin arkasına gizlenmiş daha eski bir aile fotoğrafı daha vardı. Daha yakından bakmak için kaldırdığımda Nami'yle babasını bir Noel sabahında gördüm, babası koltukta otururken elinde bir kahve kupasıyla Nami'nin bir hediyeyi yırtarak açışını izliyordu. Gözlerimi kıstım. Sanırım bir Furby'di. Güldüm ama sonra daha yakından baktım. Hayır, bir saniye. Furby değildi. Çakmasıydı. *Fooby*. Hımm. 1998 Noel'inde kardeşlerimle farklı renklerde Furbyler aldığımızı hatırlıyordum. O zamanlar Noel'in oyuncacı *buydu*. Şimdi düşününce kardeşlerim ve ben çoğunlukla Noel'de ne istiyorsak alırdık. Oyun sistemleri. Hot Toys oyuncakları. Babamın bizi şımartması gerektiğini düşündüğü tek zamandı. Noel evimizde her zaman çok büyük bir olaydı.

Yine de çakma oyuncacıya rağmen onu açarken küçük Nami'nin yüzü neşeye parlıyordu. Oturma odasının hayal ettiğimden farklı olduğunu o zaman fark ettim. Daha küçüktü, daha eski mobilyalarla döşenmişti, ailemin her zaman aralıkta aldığından çok daha küçük, seyrek süslenmiş bir Noel ağacı vardı. Zengin bir çocukluk geçirdiğimi hiç düşünmemiştim, özellikle de Kuzey Kıyısı'ndaki okulumuza milyonerler falan gitmediği için. Ama Nami'nin nasıl büyüdüğü hakkında da pek düşünmemiştim. Babası önünde isminin işli olduğu bir işçi gömleği giyiyordu. Elektrikçi miydi? Tesisatçı mıydı? Tam o Noel sabahında muhtemelen işe çağrılmış biriydi. Ya da gözlerinin altındaki koyu renk halkalara bakılacak olursa Noel arifesinin akşamında.

Hımm. Bu fotoğrafı gördüğüm için Nami'nin yaz okuluna gidebilmiş olmam konusundaki şikâyetleri daha da can evimden vuruyordu beni şimdi.

Nami uykusunda homurdandı, ben de çerçeveli fotoğrafı bırakıp ona döndüm. Kolu koltuktan düşmüştü, onu düzeltmek için sessizce ilerledim. Çakma oyuncakları açarak kaç Noel geçirdiğini merak ederek uykusunda onu izledim. Kaç doğum gününde.

Nami'nin bilmemi istemeyeceği bir sırrı keşfetmişim gibi hissederek, Tamam, yeterince haneye tecavüz ettim, diye düşündüm. Ellerimi cebime sokup gitmek için arkamı döndüm. Kapısının önünde durduğum o an, onun anahtarı olmadan kapıyı dışarıdan kilitlemenin hiçbir yolu olmadığını fark ettim. Kapıyı kilitlemek için anahtara ihtiyacım vardı, peki ya gecenin bir yarısı uyansaydı ve anahtar ona lazım olsaydı? Anahtarlarını almak bana tuhaf geldi. Uykusunda inleyip sırtüstü döndü. Onu yastıklarla destekleyerek yeniden yan çevirdim. Gözleri titreşerek açıldı ve bileğimi yakaladı.

“Üşüyorum!” diye bağırip beni koltuğa çekti. Uykulu bir halde, “Gel!” diye çağırdı ve kendimi ne olduğunu anlamadan L koltukta yanında uzanıvermiş buldum, o da sırtıma sarıldı. Bana sokulup hafifçe horlamaya başladığında savunması tamamen çökmüş durumdaydı.

Donup kaldım, bana yaslanmış yumuşak bedeninin ve boynuma düşmüş saçlarının aşırı farkındaydım. Kısa süre içinde nefes alışları daha da ritmik bir hal aldı. Sıvışma zamanım gelmişti ama belimi sımsıkı tutuyordu. Ben kıpırdandıkça o tutuşunu daha da sıkılaştırıyordu. Bu koltukta ikimiz için yer yoktu. Ama hareket etmeye cesaret edemiyordum. Nefes almaya cesaret edemiyordum.

Hiç uyuyamayacağımdan emindim ama sonra gözlerimi kapayıp uykuya daldım.

ON ALTI

Nami

Siz şerefsizlerden birinin Wegner Döner Sandalyemi satmadığını nereden bileceğim?

DELL OURANOS
ORTAK, MÜŞTEREK MALİK, İŞLETME INFLUENCERİ
VE TREND BELİRLEYİCİ
#TEKMİL-ALARM KANALI
TOGGLE DAHİLİ SOHBETİ

Yaşam belirtisi.

[ekte üstünde bugünün Şikago *Sun-Times* gazetesi olan Wegner Döner Sandalye'nin bir fotoğrafı.]

SANDALYE KURTARICISI

Sıcak, rahat, mükemmel bir kozanın içinde uyandım, ta ki gözlerimi açıp Jae Lee'ye sarıldığımı fark edene kadar. Yakıcı bir utanç baştan ayağa bütün vücuduma akın etti. Şu an beni küçük düşmekten alıkoyan tek şey tamamen giyinik olmamızdı. Fazlasıyla kırışmış olan dün geceki keten pantolonum hâlâ üzerimdeydi.

Ne olmuştu böyle? Neden Jae bir ayağı tamamen yerde, bir kolu da onu takip etmek üzereymiş gibi görünerek koltuğumda yarı düşer halde uzanıyordu? Bu onun suçu muydu... yoksa benim mi? Hatırlamaya çalıştım. Son biradan sonra ne olduğunu pek hatırlayamasam da bir şekilde biliyordum, benim suçum olduğunu *biliyordum*. Açık panjurlarımdan gri sabah ışığı süzülüyordu ve

mutfaktaki mikrodalganın saati bana saatin neredeyse yedi olduğunu söylüyordu. Gözlerimin ardında kendini ufak ufak belli etmeye başlayan bir baş ağrısı vardı.

Kendimi Jae'den kurtarmaya çalıştım ama onun kocaman bedeniyle koltuk yastıklarımın arasına sıkışmış haldeydim ve onu nazikçe sarsarak uyandırmaktan başka seçenek yoktu.

İnleyip gözlerini kırpıştırarak kendine geldi.

“Dün gece ne oldu?” Sesim pürüzlü çıkıyordu, sanki sorunun cevabı bir karton sigara içmekmiş gibi.

“Vegas’a kaçtık. Elvis taklitçisi bir üçlü tarafından nikâhımız kıyıldı,” diye inledi Jae kalkıp gerinirken. Saçı her yöne doğru dikiyordu ve mükemmel derecede darmadağınık görünüyordu.

“Ciddiyim.” Onu şakayla ittirdim.

“Beni kaçırdın. Muhtemelen polisi aramalıyım.” Dağınık saçlarını düzeltti. Aniden parmaklarımı saçlarına sokup bir kez daha dağıtmayı çok istedim. Karışık saçlarla onu daha çok beğeniyordum.

“Jae.”

“Peki peki. Çok fazla içtin. Gitmeye çalıştım ama kalmamı istedin.” Bana baktı ve benim hissettiğim kadar yorgun görünüyordu.

“Ne kadar içtim?” diye inledim iki elimle yüzümü örterek.

“Sarılıp yatmak istemeye yetecek kadar.” Jae'nin dudakları bilmiş bir sırıtışla kıvrıldı. “Her içtiğinde bu kadar vahşileşiyor musun?”

Güldüm, sonra acı şakaklarımda gümbürderken inledim. Ağzım bütün gece duvarkâğıdı tutkalı yalamışım gibiydi. Jae'yi nazikçe yolumdan ittirip ayağa kalkarak mutfağa gittim. Jae bir kez daha esnedi.

Bana da bulaştırdı ve esneyerek, “Kahve ister misin?” diye sordum.

“Serum şeklinde alabilir miyim?” Jae boynunu esnetip ovalarken inledi. Ağrısı varmış gibi görünüyordu. “Sanırım boynum sonsuza kadar yerinden kaydı.”

Tek servislik kahve makinemi çalıştırıp bölmeye kalan üç kahve kapsülünden yalnızca birini koyarken, “Yaa. Kıyamam,” diye cık cıkladım. “Süt? Şeker?” Mutfak dolabımı açtım ve neredeyse hiç kap kacağım olmadığını hatırladım. Dolapta birbirine uymayan üç hatıra kupası vardı yalnızca ve birinin sapı çatlaktı. İki sağlam kupayı alıp doldurmaya başladım.

“Hayır. Olduğu gibi kalsın. Teşekkürler.”

“Gerçekten mi?” Şaşırmıştım. Jae'nin kahvesini her şeyle dolduran insanlardan olduğunu düşünürdüm. Ben tam da o tiplerdendim. Süt, şeker, şurup, balkabağı aroması, vanilya, ne varsa.

“Şekeri azaltmaya çalışıyorum.” Jae sert, düz karnını okşadı. Plaj voleybolu vücudu için çaba gösterdiği hiç aklıma gelmemişti. Jae'ye her şeyin öylece bahşedildiğini varsaymıştım, çamaşır yıkama tahtasından hallice karın kasları da dahil.

Kahveme şeker doldurmamı izliyordu. “O kupada kahveye yer bırakacak mısın?”

“Ben her zaman kahve aromalı süt içerim,” dedim savunmacı bir tavırla.

“Bir bardak çikolatalı süt içmelisin. İçinde daha fazla kafein vardır muhtemelen,” diye dalga geçti. Ona koyu kahvesini verdim. “Wisconsin *Dells* mi?” Kupanın üstündeki logoyu yüksek sesle okurken sesi şaşkındı.

Omuz silktim. “Oraya bir kez ben çocukken gitmiştik. Bizim için büyük bir geziydi. Genelde pek bir yerlere gitmezdik.” Babamın çalışma programı ve başlıca faturaları ödemenin ayrıntılı bir Jenga oyunu olduğu ortadayken öyle gezilere gitmek pek kolay değildi. Wisconsin Dells bir Disney değildi ama sürüş mesafesindeydi ve bütçemize uygundu. O kupa aslında eskiden babamındı. Birkaç yıl önce annem dolaplarını temizlerken almıştım. “Dünyanın su parkı başkentiyle bir sorunun olamaz.”

“Orta Batı'nın ayak mantarı harikalar diyarını mı diyorsun? Yok, almayayım. Su parkları iğrenç.”

“Su parklarını sevmiyor musun?” Çok şaşırmıştım.

“Hepimizin ıslak zeminde çıplak ayakla dolaşması, çocukların en az yarısının ve yetişkinlerin yüzde otuzunun işediği havuz suyunu paylaşmamız gereken hiçbir yeri sevmiyorum. Almayayım.” Jae iğrenerek burnunu kırıştırdı.

“Sen eğlenmeyi bilmiyorsun.”

“Ben karayı tercih ediyorum. Hepsi bu. Ayrıca... bence sen de onu tercih ediyorsun. Dün gecenin çoğunu bunu yaparak geçirdiğine göre.” Jae bana solucan dansı yaptığım bir videoyu göstermek için telefonunu kaldırdı. Yerde. Olamaz. Kesinlikle hayır. Kahvemi bırakıp telefona doğru atıldım.

Telefonuna uzanırken, “Ver onu bana!” diye bağırdım ama tam da uzanamayacağım mesafede tutuyordu. Kahvesini tezgâha koyarken neredeyse dökecekti.

“Hayatta olmaz. Bu benim. Sonsuza kadar.” Bu durumdan kesinlikle memnun görünüyordu.

“Jae! Onu silmek zorundasın.”

Jae ben zıplayıp havayı yakalarken aşağı bakıp bana sırıttı. Aceleyle geriye kaçtı ama baldırları sert pufuma çarptı ve aniden onun üstüne düştü. Telefona fazlasıyla odaklandığım için ben de onun ardından takılıp tam göğsüne düştüm.

“İyi misin?” diye sordu, endişeli, sıcak bakışları benimkileri inceliyordu. Birdenbire utanç verici video aklımdaki son şey haline geldi. Artık sadece Jae ve ben vardık, aramızda acil ama dile getirilmeyen, cevaplanmamış bir soru asılıydı; dün gece Rainforest’ın lobisinde sorduğu o soru. Artık ilk hamleyi benim yaptığımı hatırlıyordum. Dudaklarım onunkileri tüketebilsin diye başını aşağı çekişimi. Hatırası karnımın aşağısında bir sıcaklık tutuşturdu.

Boğazım kapanırken başımla onayladım çünkü biliyordum ki eğer şimdi bir şey söylersem sesim ciyaklama olarak çıkacaktı. Yine çekici ışın altındaymışım gibi hissediyordum ve fark bile etmeden

ona daha da yaklaştım. Kısa süre sonra burunlarımız neredeyse birbirine değiyordu. Jae donup kaldı, o yüzden hâlâ hareket eden bendim ama durmak istemiyordum. Gözlerim, onu öperken titreşerek kapandı.

Onu samimiyetle öpüyordum. Niyetim en başından beri onu öpmekmiş gibi öpüyordum. Onu bütün ağızla öpüyordum. Elleri saçlarıma çıktı, sanki nefes almak için ona ihtiyacım varmış gibi onu yiyip bitiriyordum. Bir arzu canavarı canlandı içimde, çok uzun zamandır zincire vurduğum bir canavar. Ve çok açtı. Çok ama çok aç. Jae beni döndürdü, şimdi o üstteydi ve kaslı cüssesi göğsümün üstünde leziz bir baskı yapıyordu. Tadı koyu, aromalı bir kahve ve ona özgü başka bir şey gibiydi. Sadece mükemmeldi. Her şeydi.

İçimdeki aç canavar Jae'yi istiyordu. Jae'nin tamamını. Şimdi. Jae'nin ağız benimkiyle buluşana kadar içimde zincirlediğimi bile bilmediğim bir canavardı bu. Artık kendime *hayır* diyerek, o zincirleri daha çok sıkarak kendimi ne kadar uzun zamandır geri çektiğimi fark etmiştim. Tüm o iş toplantıları. Onu internette stalkladığım, kendime hiç umurumda olmadığını söylediğim tüm o zamanlar. Oysa umursuyordum. Çok fazla umursuyordum.

Jae nefes nefese dirseklerinin üzerinde geri çekildi.

“Ne yapıyoruz?” diye sordu bana.

“Ne yaptığımızı *düşünüyorsun?*” diye karşılık verdim, sabah ışığı parlak saçlarından yansıyarak neredeyse siyah olan gözlerini daha açık, berrak bir kahverengiye döndürüyordu. “Dün gece kaldığımız yerden devam ediyoruz.”

“Bu kötü bir fikir olabilir,” diye mırıldandı.

“Berbat bir fikir,” diye katıldım.

“Rainforest,” diye başladı ama dudaklarına bir parmağımı koyarak onu susturdum.

“Yapma,” diye mırıldandım, sonra onu yeniden öptüm ve aniden her şey tam anlamıyla bir nefret yiyişmesi partisine

dönüştü. Elleri aklıkla bedenimin aşağısına iniyordu, benimkilerse tişörtünün altından yukarı çıkıyordu. Sırtı pürüzsüz ve sertti, o an tenini daha fazla hissetmek için sabırsızca polo yaka tişörtünü çekiştirerek kaldırdım. Avuçlarım, ağırlığını bana vermek için gösterdiği çabayla hafifçe kasılan pürüzsüz, mükemmel göğüs kaslarını takip ederek yukarı çıkarken ağızlarımız kontrol için mücadele ediyordu. Tadı çok güzeldi, çok ama çok güzel. O uzaklaşınca serin hava dudaklarıma hücum etti ve içimdeki arzu canavarı kükredi.

Sonra benden uzaklaştı.

“Biz?..” diye sordu. Bana yaslanmış ağırlığını hissedebiliyordum, arzusunu daha da fazla. Aniden evime en son bir erkeğin gelmesinin üzerinden haftalar –hayır, aylar– geçtiğini fark ettim dehşetle. Seksin ihtimalini bile düşünmemiştim bunca zamandır. Hazır değildim. Bacaklarımın dizden yukarısını tıraş ettiğimi bile sanmıyordum. Ama bu uzak alarm çanları zayıfladı. Canavar onları eziyordu. “Sende... kondom var mı?” dedi Jae nefes nefese.

“Sende yok mu?” diye sordum büyük bir şaşkınlıkla.

“Ergen gibi cüzdanımda taşıyorum, hayır.” Mahcup mahcup sırıttı. “Ayrıca taşıyınca kendimi karşımdakinin niyetini biraz var saymış gibi hissediyorum... Gerçi paylaşımlı araçta üstüme saldırmıştın.”

“Sana saldırmadım ve bende bir tane *olabilir*,” diye inledim, sonra onu ittiğim gibi hışımla banyoya gittim. İlk çekmeceyi açıp makyaj malzemeleriyle fırçaları çıkardım, ardından onun altındaki büyük çekmeceyi açıp bir kutu tamponla bir şişe losyonu kenara çektim. Kondom aldığım son zamanı hatırlamaya çalışıyor ama hatırlayamıyordum, çünkü aşk hayatım düşünmek istediğimden daha uzun süredir ölü durumdaydı.

“Aramana yardım etmemi ister misin?” diye seslendi yatak odamdan.

Banyo tezgâhlarım tamponlar, sahte kirpik yapıştırıcısı ve diş beyazlatıcı şeritlerle dolu olduğu için paniklemiş bir halde, “Hayır!” diye bağırdım. Son çekmecenin en dibinde ezilmiş bir kutu buldum, içinde tek bir kondom vardı, muhtemelen pandemi öncesinden kalmıştı ama hâlâ iş görürdü. Banyodan sanki piyangoyu kazanmış bir biletim varmış gibi koşarak çıkarken, “Bir tane buldum!” diye bağırdım.

Neredeyse çıplak olan Jae sadece baksırıyla yatağında uzanıyordu, şimdiye kadar gördüğüm en leziz iç çamaşırı mankenine benziyordu. Memnun olmamış halde başım iki yana sallayarak, “Sadece bir tane mi?” diye sordu. “Eh, o zaman en iyi şekilde değerlendirmemiz gerekecek.”

ON YEDİ

Jae

Sen yeşil jelibon ayıcık değilsin. Sen kırmızı jelibon ayıcüksün ya da en kötü halde altın renkli olanlarsın. Asla unutma.

#GÜNLÜK İLHAM KANALI
TOGGLE DAHİLİ SOHBETİ

Nami Reid beni istiyordu. Keten pantolonunu çıkararak ince dantel tangasını gözler önüne serdi ve beni akşam yemeği niyetine yemeyi planlayan dişi bir aslan gibi emekleyerek yatağın üzerine çıktı. Av olmaktan hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Uzanıp ona dokundum, onu kendime çektim ve teni hayal ettiğimden bile daha yumuşaktı. Bir insanın teni nasıl bu kadar yumuşak olabilirdi?

Bu fırsatı boşa harcamayacağımı ona kanıtlamak istiyordum. Ona uzanıp kolsuz bluzunu sıyrmasına yardım ettiğimde dantelli sutyeni ortaya çıktı. Beni süzerken bir süre donakaldı, gözlerinde açlık vardı. Bunun gerçekten olduğuna inanamıyordum. Şu an tek bir hedefim vardı: Ona hayatının en iyi orgazmını yaşatmak.

Parmağımı dantelli tangasının kenarına geçirip yavaş yavaş, santim santim aşağı çektim. Kendimi hâlâ dünyadaki en şanslı adam gibi hissediyordum. Çünkü öyleydim ve bunu biliyordum. Hâlâ donakalmış halde beni izliyordu, koyu renk gözleri her hareketimi inceliyordu. Bir sonraki hareketimin ne olacağını bilmemesi

hoşuma gidiyordu, nefeslerinin ağır ve sığ olması da öyle. İpekli iç çamaşırını kenara çekerken acı verecek derecede sertleşmiş durumdaydım.

“Çok seksisin,” dedim ona çünkü öyleydi. Hızla gözlerini kırptırdı.

“Sen de öyle,” diye mırıldandı, şimdi biraz utangaçlaşmıştı. Çok sevimliydi. Öne eğilip bacağına içini öptüm, diğeriyle de ötekini okşuyordum. Özenle. Dikkatle.

Ağzından minik bir arzu mırıltısı kaçtı, bacağından bir ürperti geçti. Güzel. Bu dokunuşu seviyor, diye düşündüm ve okşamaya devam ettim.

Onu cepte görmeyeceğimi göstermek istiyordum ona. Bedenin israf etmeyeceğim bir hediye olduğunu. Bacağına yanını nazikçe, özenle öpe öpe yukarı çıktım. Yine titredi. Yukarı bakıp onunla göz göze geldim. Tetikteydi. Açtı. Uyluğunun iç kısmından yukarı doğru bir çizgiyi takip ederek kibarca onu okşadım. Titreyip hafifçe inledi ve bedeni çalmak için doğduğum bir enstrüman haline geldi. Öyle savunmasız, öylesine tamamen açık bir kitaptı ki. Onu kolayca okuyabiliyordum, dokunuşuma yaslandığı ya da ondan uzaklaştığı anları gayet net yakalayabiliyordum. Uyluğunun iç kısmına bir dizi öpücük kondururken hafifçe inledi ve başı geriye düştü. Ben yavaşça, çok yavaşça yukarı ilerlerken göğsü keskin nefes alışlarla hızla yükselip alçalıyordu.

“Neyi seversin?” dedim özenle kadınlığına dokunarak. “Bunu?”

“Evet,” diye fısıldadı.

Dilimi hafif vuruşlarla karnının alt kısmına dokundurdum. “Bunu?” diye sordum.

“E-eyet,” diye mırıldandı keskin bir nefes alarak. Bu sese nasıl da bayılıyordum.

Nazikçe, çok nazikçe parmaklarımla onu keşfediyordum. O kadar istekliydi ki. O kadar açık. O kadar muhteşem. O kadar ıslak.

“Peki bu?”

Sırtını yay şeklinde gererken, “Tanrım, evet,” demeyi başardı.

“Hayatının en iyi orgazmını yaşatacağım sana,” diye söz verdim.

“Biraz kendini beğenmişsin, değil mi?” diye takıldı.

“Hayır. Eğer doğruysa ego değildir. Ayrıca sadece kazanmayı seviyorum. Sanırım bu konuyu çoktan geçmiştik.”

“Benim orgazmım senin için bir *kazanç*.” Nami'nin dudakları bir gülümseyişle yukarı kıvrıldı.

“Teknik olarak *karşılıklı kazanç*.” Sıcak, alev alev yanan kadınlığına nazik dilimle daldım. Biraz sonra sırtını yay gibi gerdi, çığlık atarken bedeninki her kas kasıldı; doruk noktasının o güzel, seksi çığlığı.

Beni durdurmak için bir elini göğsüme koyduğunda nefesi kesik kesik geliyordu. “Vay canına,” diye mırıldandı, ardından utanış bir gülüş geldi.

Kesinlikle, vay canına.

“Ee?” diye sordum tek kaşımı kaldırarak.

“İyi. Ama en iyisi değil.” Şeytanice sırıttı.

“Eh, o zaman denemeye devam etmemiz gerekiyor gibi görünüyor.”

O an kıkırdadı, çünkü ciddi olduğumu bilmiyordu. Öğrenecekti.

Saatler sonra birbirimizin üstüne yığılmış halde nefes nefese yatıyorduk, çıplak ve terliydik. Oda ter ve seksin dünyevi kokusuyla dolmuştu. Cirque du Soleil*: Seks Versiyonu için seçmelere katılmalıydık çünkü üniversitede sarhoş Twister oynadığımdan beri hiç bu kadar kısa sürede bu kadar çok pozisyon değiştirmemiştim.

* 1984 yılında kurulmuş Kanada merkezli bir sanat ve eğlence topluluğu. (ç.n.)

Gerçekten muhteşemdi. Nami'nin yatakta soğuk olduğunu varsayan kimse çok yanılmıştı. Pusuya yatışı acımasız olan ve ne pahasına olursa olursun istediğini elde etmeye kararlı bir süper avcıydı o; sarhoş Namby ve merhametsiz toplantı Nami'si birleşmiş gibiydi. Hayatım boyunca deneyimlediğimi sanmadığım başka bir seviyeydi. Aklını başından almanın yalnızca bir deyim olduğunu sanırdım, insanların seks hakkında söylediği kibar ve uydurma bir şey olduğunu. Ama o aklımı... başımdan almıştı.

İçimi bir suçluluk duygusu delip geçti. Evans anlaşması. Anın etkisine kapılıp anlaşmayı ciddi ciddi unutmuştum. Tamamen. İşte Nami'nin bana yaptığı buydu. İşi büsbütün unutturuyordu bana.

Gerçeği bilse bana karşı bu kadar açık olur muydu? Bu düşünceyle mücadele edip beynimin derinliklerine kilitledim. Bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu. Gizlilik anlaşmasını ihlal etmeden ona gerçeği söyleyemezdim ve Nami'nin de sırrı tutması pek olası değildi. Herkesi uyarmakla yükümlü olduğunu hissedirdi. Ayrıca işten kovulmamın Toggle'a faydası olmazdı.

Çünkü eğer dürüst olacaksak ben Toggle'ın son savunma hatıydım. Evans'a istediğini vermeseydim ne olacağını merak ettim ilk kez. Ya... batarya şirketinden çekilmeseydim? Ya hodri meydan deseydim de Toggle'ı almak zorunda kalsaydı?

Bu, Nami için daha iyi olurdu. Rainforest stratejik bir darbe olsa bile.

İçten içe kendimi sarstım. Yarışı bırakmayı mı düşünüyordum gerçekten? Bu kolay kazancı boşa harcamayı? Nami için?

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Nami, başını göğsümden kaldırıp yüzümü inceledi.

"Hiçbir şey," diye yalan söyledim. Her şeyi. Seni. Beni. Bir yanımda senin için en iyisini istediğime hiçbir zaman inanmayacağından endişelendiğini. Bir yanımda hep bunu istediğini. Eğer seni mutlu etme ihtimali varsa bu anlaşmayı ve diğerlerini bırakacağımı.

“Hiçbir şey, ha?” Nami bana inanmadı. Normalde harika bir yalancıydım ama o benim içimi görüyordu.

“Aklımı başımdan aldığını düşünüyordum,” dedim.

“Alınacak pek bir şey yoktu, zombi,” diye takıldı.

“Ah. Sanırım zombi katilleri seksi buluyorum. Canıma susamışım.”

Başını tekrar göğsüme yaslayarak güldü. Onu orada, yanımda kıvrılmış halde istiyordum, sonsuza kadar.

“Sadece bir tane kondomumuzun olması çok kötü. *Kama Sutra*'da denemediğimiz bir pozisyon kalmış olabilir.”

“Uygulamadan daha fazla sipariş edelim mi?” diye sordu başını kaldırarak, gözlerinde yaramaz bir parıltı vardı. Saçları açık bu Namby tüm zamanların en sevdiğim insanı olabilirdi.

“Evet,” dedim ciddi bir edayla. Telefonunu çıkarıp menüyü okudu.

“Ellili paket?”

“Evet.” Ciddiyetle başımı salladım.

“Çok fazla değil mi sence?” Bir kaşını kaldırdı.

“Yüzlük paket var mı?” diye karşılık verdim.

Nami çıplak omzunun üzerinden bana baktı, saçları çıplak sırtından dökülüyordu. “Pek de burnu büyük.”

“Ya da belki de aletim büyüktür.”

Nami gırtlaktan bir kahkaha attı. “Aslında. Öyle gerçekten.” Dudağını ısırıldı. “Tamam. Kondomlar sepette. Başka bir şey?”

“Kahvaltı sipariş edebilir miyiz?”

Nami'nin gözleri keyifle aydınlandı. “Fena fikir değil.”

“İşte bu yüzden *ben* okul birincisiydim.”

Nami kolumun arkasına şakayla vurdu. “Ah,” diye isyan ettim. “Bu ne içindi?”

“Sen ne için olduğunu biliyorsun, burnu büyük.”

Nami

Jae Lee'nin olayı sanki orada olması gerekiyormuş gibi hayatıma kusursuzca girmesiydi. Bütün hafta sonu boyunca âdeta kış uykusuna yattık, yemek siparişi verdik, aklımıza ne gelirse konuşup gülüştük. Bunu, konuşma işini bedenlerimize bırakmadığımızda yapıyorduk, bu da sanki birbirimiz için yaratılmışız gibi kolay ve pürüzsüz gerçekleşiyordu. Jae'yle birlikte olmanın muhteşem derecede dürüst ve gerçek bir yanı vardı. Şerefsiz gibi davrandığında ona söylemekten çekinmiyordum, mesela Tay yemeği siparişi konusunda biraz fazla zor beğendiğinde ("Gerçekten köriyi yemeğin yanında mı istedin? Canavar mısın sen?"), o da banyo rafındaki saç ürünlerimi alfabetik sıraya dizdiğim için bana durmadan takılmaktan çekinmiyordu.

Rainforest ve Toggle hakkında neredeyse hiç konuşmuyorduk. Bu konuda hâlâ endişelensem bile. Her gün. Ama ikimiz de lafını açmıyorduk. İkimiz de bir tartışmadan kaçınma konusunda anlaşmış gibiydik.

Ortaya çıktığı üzere iş olmadan da çok fazla ortak noktamız vardı ve konuşacak şeylerimiz hiç bitmiyordu. Bir saniyede 80'lerin saç bantlarının emo endüstriyel müziğinden daha faydalı olduğu yanlar veya *Alien Predatör'e Karşı* ya da *Yaratığın Dönüşü*'nün, Ridley Scott tarafından yönetilmediği için *Yaratık* kanonu olarak kabul edilip edilemeyeceği hakkında tartışma döndürebiliyorduk. Mutfak eviyesinin kenarında duran Janeway Pop Vinyl figürümle dalga geçti, sonra ben de onun evinde sadece bir nostalji partisinde dalga geçmek için şaka olarak aldığına yemin ettiği One Direction konser tişörtüyle geçit töreni yaptım.

Bir hafta geçti, sonra bir hafta daha. Her geceyi beraber geçiriyorduk. Bazen benim evimde, bazen onun evinde kalıyorduk. Pasaklı biriydi ve muhteşem göl manzaralı aşırı pahalı dairesinde

çekilen mükemmel resimlerinin stratejik olarak planlandığını artık biliyordum çünkü dairesinin köşelerinde dinazor büyüklüğünde toz topakları dolaşıyordu. Ayrıca kıyafetleri benim sevdiğimden daha çok sevdiğini keşfettim: Dolabı benimkinin iki katı büyüklüğündeydi ve dolup taşıyordu. Üstelik benden daha fazla ayakkabısı vardı ama bazılarının hiçbir zaman giymeyeceği nadir koleksiyon spor ayakkabıları olduğunu iddia ediyordu, o yüzden sanırım sayılmıyorlardı?

Tercih ettiği diş macunu markasından açık bir cips paketini nasıl katladığına kadar her yeni ayrıntı, her yeni bilgi kırıntısı aniden açıklığını çektiğim bilgiler haline geldi ve her yeni keşfi değerli bir aile tarifi gibi bir kenara sakladım. Jae bir soğandan daha iyiydi, matruşka bebeği gibiydi. Ne zaman bir tanesini açsam bir başka, daha ilginç bir bebek buluyordum altında.

Bir pazar öğleden sonra koltuğumda beraber kıvrılmış, ikimizin de tam anlamıyla izlemediği bir gerçek suç dizisine maraton yaparken bunu dile getirdiğimde, “İçi boş, yumurta şeklinde bir bebek olduğumu mu söylüyorsun?” dedi Jae.

“Evet, ama erkek şeklinde.” Jae’nin kucağında duran büyük kâsedden biraz patlamış mısır almak için uzandım, bu yağlı güzelliği mutlu mutlu çiğnedim.

“Derin olduğumu söylüyorsun. Ayrıca ilginç. Ve... tanıştığın hiç kimseye benzemediğimi.”

“Ayrıca egomanyaksın, en itici özelliğin.”

“Bu beni sadece *daha* ilginç kılıyor.”

Ondan azıcık uzaklaşıp yüzüne baktığımda bana takıldığını gördüm, koyu renkli gözleri oyuncu bir bakışla parlıyordu. Çenesine bir patlamış mısır attım. Yakalamak için özenli bir hamle yaptım ama yine de mısır yüzüne çarpıp düştü.

“Kendini bu kadar bir şey sanmana şaşmamalı. Hayatındaki her şey hep altın tepside sunuluyor sana.”

“Altın tepside mi sunuluyor?” Jae alaycı bir ses çıkardı. “*Sunulmuyor.*” Bacaklarını pufa uzattı. Ayaklarımı altıma topladım.

“Gerçekten mi? Büyük ev. Zengin anne baba. Üniversite harcın ödenmiş. Muhteşem karın kasları.” Tüm avantajlarını parmaklarımla saydım. “Ayrıcalığın tipik bir örneğiydin sen.”

“Öncelikle bu kaslar için *sıkı* çalışıyorum.” Tişörtünü kaldırıp bana bir kasının nefis görüntüsünü gösterdi. “Ayrıca, annemle babam zengin değildi. *Orta sınıflardı.* Şunu da unutuyorsun, babam Koreli. Tartışmalı seçimler yapıyor. Anaokulundan önce bana İngilizce öğretmeye zahmet etmemek gibi.”

Doğruldu. “Bekle. Okula ilk başladığında sadece Korece mi konuşuyordun?” Bu benim için yeni bir haberd.

“Anaokulunun ilk günü çoğunlukla sadece Korece konuştum, o yüzden öğretmenim beni anlamadı,” dedi Jae somurtarak. “Bazen hâlâ bununla ilgili kâbus görüyorum. Öğretmen bir şey yapmamı istiyor ama anlamıyorum. Kafasının karıştığını, sonra hayal kırıklığına uğradığını ve nihayetinde öfkelenildiğini hatırlıyorum. Diğer çocukların bana güldüğünü hatırlıyorum. Eğitim hayatıma harika bir başlangıç değildi. Yetişmem yıllar aldı.”

“Ama... annen burada doğmuştu. Baban da...”

“Evet, ikisi de mükemmel İngilizce konuşuyor. Ama ben küçükken büyükannem bizimle yaşıyordu, bana o bakıyordu ve sadece Korece konuşuyordu. Bir de babam Korece kreşin, İngilizce kreşten daha iyi olacağını düşünmüştü. Benim için Korece öğrenmenin İngilizce öğrenmekten daha önemli olduğunu düşünüyordu, çünkü... kimbilir neden. Hâlâ sorguladığım pek çok karardan biri.”

“Ah. Ben... bilmiyordum.” Aniden bunun Jae için kimbilir ne kadar zor olduğunu hayal ederek dudağımı ısırđım. “Bunu neden bilmiyordum?”

“Çünkü bu konuda konuşmuyorum. Asla. Kimseyle.”

İşte: Jae hakkında bir başka leziz sır. İçeriden yeni bir tanesini çıkarmak için boyalı tahta bir bebeği açmıştım.

“O zaman, dur,” dedim parçaları birleştirek. “Okula İngilizce konuşmadan başladın ve okul birincisi mi oldun?”

“Evet, eh, fark etmiş olabileceğın üzere kazanmayı seviyorum.”

Güldüm. “Fark etmiş olabilirim.”

Jae bana doğru eğilip beni öptü ve konuşmamız olabilecek en enfes şekilde sona erdi.

ON SEKİZ

Nami

Bana sandalyemi geri verin. ŞİMDİ. Yoksa sonuçları OLACAK.

DELL OURANOS
ORTAK, MÜŞTEREK MALİK, İŞLETME INFLUENCERİ
VE TREND BELİRLEYİCİ
#TEKMİL-ALARM KANALI
TOGGLE DAHİLİ SOHBETİ

Aslında burayı sevdi. Sanırım Stockholm Sendromu geliştiriyor.

Danimarkalı olduğu için özellikle tuhaf.

SANDALYE KURTARICISI

“Hey? Nami?” İmani'nin sesi büyük mutluluk sisimin arasından bana ulaştı.

Balıkfanusu'nda özel bir Toggle liderlik toplantısında İmani, Dell, Paula ve Arie'yle beraber oturmuş, Toggle işine odaklanmak yerine Jae'nin muhteşem kaslı gövdesini hayal ettiğimi fark ederek hızla gözlerimi kırptırdım.

Ayrıca Evans teklifi az önce resmi olarak ulaşmıştı.

“Ah, üzgünüm. Evet.” Kendimi toparlamaya çalıştım. Bu toplantıda nerede kalmıştık? Arie'ye bir bakış attım ve o Evans'ın projeksiyon ekranındaki teklifine doğru başıyla belli belirsiz bir hareket yaptı.

“Tıpkı, şey... İmani'nin dediği gibi...” En azından öyle dediğini umuyordum, çünkü yarım kulak dinliyordum. “Evans'ın teklifi güçlü.”

“Bir sürü sıfır var,” dedi Dell malumu ilam ederek. “Umursadığım tek şey bu.”

“Gereğince dikkate alınacak,” dedi Imani. “Ama Nami, sen ne düşünüyorsun? Daha fazlasını istemeli miyiz?”

“Fazlasıyla adil bir teklif.” Elbette öyle olacaktı. Joust pazardaki en büyük, en kazançlı teknoloji şirketlerinden biriydi. Bazıları iyisiyle kötüsüyle sosyal medyayı icat ettiklerini bile söyleyebilirdi. “Evans’ın daha fazlasını vereceğinden emin değilim.”

Dell eğildi. “Ee... bununla ilgili başımıza taş yağacak gibi bir şey içine doğmuyor mu, Felaket Tellalı?”

“Dell,” diye uyardı Imani, kollarını flamingo pembesi ceketinin üzerinde kavuşturdu. Her zamanki gibi ceketiyile uyumlu kare çerçeveli bir gözlük takıyordu.

Paula kaplumbağa kabuğu desenli gözlüğünü yukarı ittirip, “Hakaret etmekten imtina edelim,” diye ekledi Dell’e uyarıcı bir bakış atarken.

“Soruyu başka bir şekilde ifade etmek isterim,” diye araya girdi Arie, süveterinin üstündeki ters dönmüş Toggle yaka kartını düzeltirken beni savunmaya hevesliydi. “Ne kadar kötüler? Borg kadar mı? Karanlık Taraf kadar mı? Neye bakıyoruz?”

Yutkundum. “Yani...” Odaya baktım. Bana bakan her yüz (Dell’inki hariç) bendeki endişenin aynısını yansıtıyordu. “Hepimizin bildiği üzere kendi içeriklerini düzenleme konusunda pek iyi bir geçmişleri yok.”

“Daha önce en az iki kez kurultaya çağırıldılar,” diye ekledi Arie.

“Evet, ama en son duruşmada kendilerini düzeltmek için adımlar attılar ve daha fazla kullanıcının verilerini korumasını mümkün kılacaklarına dair taahhütte bulundular.”

Bu haftanın başında aceleyle oluşturduğum raporu çaresizce arayarak laptopuma göz attım. Dell’in yargılayan, şüpheli bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Of. Herkesten çok Dell’in

karşısında telaşlı hissetmekten nefret ediyordum. Sunumumu bulup sandalyemden fırladım. “Paula, müsaaden olursa?..”

Paula başıyla onayladı, laptopunun bağlantısını kesti ve benimkini projeksiyona bağladı.

Joust’un yeni veri koruma programının ana hatlarını gösteren sayfayı açtım. Joust’un kendilerini düzenleme konusundaki çabaları konusunda biraz tedirgin hissettiğimi itiraf etmem gerekiyordu. Ama başka ne seçeneğimiz vardı ki? Rainforest kendini ıslah etmeye bile çalışmıyordu. Eski paniğim bedenime hücum etmeye başladı. Joust’a güvenmek istemiyordum. Ama burada iki şeytan arasında daha az şeytan olanı seçtiğimi biliyordum.

Arie öne eğilip sunum sayfamı dikkatle inceledi. Balıkfanusu’nun dışından konferans odasına dikkatle bakan gözleri de hissedebiliyordum. Priya ve Jamal masalarından uzaklaşmış, projeksiyon ekranına bakarken kahve yudumluyorlardı.

“Ama...” Arie boğazını temizledi. “Veri koruma konusunda iyileşmelerine rağmen bizi satın almaları durumunda kullanıcılarımızın verileri üzerinde kontrollerini kaybetme ihtimalleri var hâlâ.”

“Eğer katılmamayı seçmezlerse evet,” diye kabul ettim. Evans mükemmel bir kurtarıcı değildi.

“Ayrıca bunun ciddi bir teklif *olduğundan* emin miyiz?” diye sordu Arie.

Evans’a güvenemezsin. Jae’nin sözleri zihnimde yankılandı.

“İmani?” diye sordum ona bakarak.

Magic Eight Ball’dan alıntı yaparak, “Tüm işaretler evet diyor,” dedi. Arie başıyla onayladı.

“Yani, bence... kullanıcılarımızın iyiliği adına verileri için bir çeşit koruyucu duvar sağlamalıyız.”

* Sallayınca çeşitli tavsiyelerde veya kehanetlerde bulunan 8 numaralı siyah bilardo topu şeklindeki oyuncak. (ç.n.)

Dell sızlandı. “Herkes İzci Kız olmuş,” diye mırıldandı alçak sesle.

“Gereğince dikkate alınacak,” dedi Imani. Sonra tabletini ve kahve kupasını topladı. “Hepsi buysa o zaman kurula bu teklifi götürüp ne düşündükleri hakkında bir fikir edinelim.”

Hepimiz başımızla onayladık. “O zaman erteliyoruz...”

“Bir şey daha var.” Dell boğazını temizledi. “Wegner’ımı hangi soysuzun çaldığını bulmak için desteğinize ihtiyacım var.”

Arie homurdandı.

“Sandalyeyi mi?” diye sordum.

“*Herhangi* bir sandalye değil. *Benim Wegner’ım.*” Sırayla hepimize dik dik baktı. “Bulmak için elinizden gelen her şeyi yapacağınıza dair sizden güvence istiyorum. Bu iş yeterince uzadı.”

“Yaygarayı büyüttükçe bu eşek şakasının devam etmesi için onlara cesaret veriyorsun...” dedi Paula.

“Bu bir eşek şakası değil,” diye araya girdi Dell. “Bu bir *suç* ve öyleymiş gibi muamele edeceğim. Hepinizin çalışanlarınızı sıkıştırıp kimin yaptığını bulmanız gerekiyor.”

“Çalışanlarımızı mı sıkıştıralım?” Arie kalemini masaya hafifçe vururken şüpheyle tek kaşını kaldırdı.

“Bana şu tonda konuşma. Eminim *senin* soysuzlarından biridir...”

Arie’nin gözleri bir uyarıyla parladı.

Paula iki elini bir barış göstergesi olarak kaldırarak, “Lütfen. Hakaret yok,” dedi. “Sandalye konusunda astlarımızla konuşacağımıza hepimiz söz versek nasıl olur?”

Arie, Dell’e ters ters bakıyordu. “İyi. *Yetenekli ve olmazsa olmaz yazılımcı personelime* sorarım.” Her kelimeyi vurgulayarak söylemişti.

Dell kaşlarını çattı. Arie de ona kaşlarını çattı.

Hayali bir tokmağı vurarak, “İşimiz bittiyse o zaman toplantıyı erteliyoruz,” dedi Imani.

Daha toplantı odasının kapısından tam çıkamamıştım ki telefonum çaldı. Jae arıyordu. Toggle ve Evans hakkındaki tüm endişeler telefonu kulağıma dayadığımda arka plana karıştı.

“Alo?”

“Alo, seksi şey.” Jae’nin sesi göğsümdede gümbürdedi. Ayak parmaklarıma kadar bedenimin karıncalandığını hissediyordum.

“İşte böyle mi konuşuyorsun?” dedim ve kapısını kapayabileceğim ofisime doğru hızlandım.

“Lafı açılmışken günün nasıl geçiyor?”

“Evans’ın teklifi geldi.” Ona söylerken neredeyse kötü hissediyordum. Hatta suçlu.

“Ah, anladım.” Jae bir anlığına sessizleşti, ben de lafını açtığım için pişman oldum. Yaraya tuz basmak gibi bir şeydi sonuçta. “Şey, Nami. Joust meselesi...”

Duraksayıp bekledim.

“Evet?”

Jae uzun uzun nefesini verdi. “Sadece... sadece... dikkatli ol.”

“Üstü örtülü uyarılarından biri mi bu da? Akıl oyunlarını geçtik sanıyordum, Jae.” Ses tonum yarı şakacı yarı ciddiye.

“Geçtik. Tabii ki.” Jae boğazını temizledi. “İşi boş verelim. Şey, başka bir şey için arıyorum. Pazar günü ne yapıyorsun?”

“Çorap çekmecemi düzenlemeyi planlıyordum. Renge göre. Çok önemli bir görev. Her ne teklif edeceksen muhtemelen bununla yarışamayacağını biliyorum.”

“Çıta yüksekmiş, Namby. Ama kendini çoraplarından ayırabilirsen ailem annemle babamın evinde barbekü için bir araya geliyor.” Duraksadı. “Gelmek ister misin?”

“Beni *anne babanla tanışmaya* mı davet ediyorsun?” diye sordum abartılı bir şaşkınlıkla. Ofis sandalyeme gömülüp tam

zamanında dönerek kapımın önünden bir frizbinin uçtuğunu gördüm. Priya almak için koştu ve bana dostça el salladı.

“Zaten anne babamla tanıştın,” diye belirtti Jae. “Ayrıca kardeşlerim de orada olacak.” Sanki önemsizmiş gibi sıradan bir tavırla söylemişti.

“Onları lise mezuniyetinden beri görmedim sanırım.” Bu baştan çıkarıcı bir teklifti. Yalnızca bir akşam yemeğinde kaç tane daha matruşka bebeği çıkaracağımı merak ettim. Hayır dememin imkânı yoktu. “Ama evet, çok isterim.”

“Emin misin? Ailem biraz fazla olabilir,” dediğinde sesi neredeyse biraz endişeli geliyordu.

“Ben de kime çektiğini merak ediyordum,” diye takıldım.

Jae, ailesinin evine giderken alışılmadık derecede gergin görünüyordu. Ayrıca yol üstünde pazarda durup babasının en sevdiği taze kirazdan almamız konusunda ısrarcı olmuştu. Üstelik onları babasına veren kişinin ben olmam gerektiğini de söylemişti.

“Neden? Ona yağ mı çekmem gerekiyor? Gelmem konusunda tereddütlerin mi var?” diye sordum. Şık Audi’siyle Lake Shore Drive’da yavaşlayan trafiğin arasından geçiyordu. Sol tarafta yüksek binalar yer alıyordu ve Michigan Gölü’nün mavi suları sağımızda dalgalanıyordu. Ben kirazlarla dolu küçük kahverengi kesekâğıdını kucağымda dengelerken vites kolunun üstünde elimi tutan eli sıcaktı. Üstüme yazlık bir elbise geçirmiştim ve saçımı aceleyle yüksek bir atkuyruğu şeklinde toplayıvermişim.

“Hayır,” dedi. Bana bir bakış attı. Nazikçe elimi dudaklarına götürüp öptü. “Annemle babamın... tuhaf fikirleri var.”

“Ne gibi?”

“Eve getirdiğim herkesle evlenmeyi planlıyormuşum gibi.”

Midemde minik bir kasılma hissettim. Umutlu, kaygılı bir kasılma.

“Öyle mi peki?” diye takıldım.

Jae'nin bakışları benimkilere kaydı. “Evlilik teklifi almaya mı çalışıyorsun? Çıkmaya başlayalı daha bir ay bile olmamışken?”

“Hayır. Çıkmaya başlayalı daha bir ay bile olmamışken beni Aile Nişanlanması Barbeküsü'ne götürerek kuşatma altında bırakmaya çalışan *senmişsin* gibi geliyor kulağa.” Ona yandan bir bakış attım. “Planın bu muydu? Son dakika pat diye söyleyip beni gitmek zorunda bırakmak?”

Jae bana sıırttı. “Muhtemelen o kadar da kötü olmayacak,” dedi ama sesi o kadar da ikna edici değildi.

“Merakım kabardı bak. Annenin çeyiz sandığı var mı? Evlilik öncesi kilise danışmanlığı alacak mıyım?”

“Hayır, biz Katolik değiliz.” Jae iç çekti. “Açıklaması zor.” Dikiz aynasından bana baktı. “Oraya varınca göreceksin. Bu arada onlara geleceğini söylemedim.”

“Neden?”

“Onlara daha fazla utanç verici soru bulabilecekleri kadar zaman vermek istemezsin.”

“O zaman çat kapı mı gidiyorum?”

“En iyisi bu.”

Ben bundan pek emin değildim.

Son birkaç haftadır nefes almak kadar kolay ve beklendik bir şey haline geldiği için el ele tutuştuk. Ağaç tepelerini hışırdatan serin bir esintinin olduğu parlak, güneşli bir pazar öğleden sonrasında ailesinin arka bahçesine girdiğimiz anda herkes dondu, sohbet kesildi ve altı çift göz sanki uçan bir tek boynuzlu atmışım gibi bana bakakaldı. Küçük kardeşi Charlie'nin ağzı şaşkınlıkla açıldı. Charlie'nin ikizi Sam bir çizgi film karakteri gibi ikinci kez dönüp

baktı. Annesi veranda masasına giderken neredeyse bir kâse salatayı düşürüyordu, el yordamıyla yakalayıp kıl payı kurtardı ama babası elektrikli ocağın başında bambu maşasını ahşap verandaya düşürdü. Şaşırtıcı derecede yüksek bir tınlamayla yere çarptı.

Önce annesi toparladı.

Ellerini papatyalı önlüğüne silerken, “Nami!” dedi coşkuyla. “Aman Tanrım, ne kadar güzel, ne kadar fevkalade... ne muhteşem seni görmek!” Bayan Lee hızla bize yaklaşır sanki az önce onun ve bütün ailesinin piyangoyu kazandığını söylemişim gibi beni sıkıca kucakladı. “Jae, ne kadar ayıp, bize hiç... kız arkadaşını getireceğini söylemedin!”

“Üzgünüm, anne. Söyleyecektim aslında.” Bana bir bakış attı. “Son dakika oldu biraz.”

Sessiz kaldım. Jae’nin babası sanki çölde kaybolabilecek bir serap olduğundan endişeleniyormuş gibi hâlâ kıpırdamadan bana bakıyordu. Burada bilmediğim bir hikâye olduğu izlenimine kapıldım. Benim hakkımda konuşuyor muydu? Toggle hakkında? Jae’ye baktım ama yüz ifadesi anlaşılmazdı. Kaldı ki on yıldan uzun süredir düşmandık biz. Jae’yi annem ve Sora’yla bir akşam yemeğinin ortasına öylece bıraksaydım ne olacağını merak ettim. Onların tepkisi de muhtemelen aynı olurdu.

Jae’nin annesi beni bıraktı.

“Hoş geldin, Nami,” dedi Charlie’nin nişanlısı Nick. “Seninle tanışmak çok güzel.” Elini uzattı. Normallik için minnettar olarak elini sıktım. Şaşkınlığından sıyrılıyor gibi görünen Charlie’yi dürttü.

“Uzun zaman oldu.” Charlie de bana elini uzattı. “Harika görünüyorsun, Namb- Iı.” Korkunç lakabı söylemeden kendini durdurdu. “Nami. Her şey yolunda mı?”

“Evet. Teşekkür ederim. Ben de sen ve Nick’i tebrik etmem gerektiğini duydum! İkiniz adına çok sevindim.”

Charlie'nin yüzündeki gerginlik biraz rahatlamış gibiydi. "Teşekkür ederiz," dedi Nicksamimi bir edayla. Charlie'nin eline uzanıp tuttu. Jae düğün duyurusunun ailede gerginlik yarattığından bahsettiği için refleks olarak Bay Lee'ye baktım ama onda bir gerginlik göremedim. Aslına bakılırsa biz içeri girdiğimizde o, Charlie ve Nick elektrikli ocağın başında toplanmış, gayet keyifli görünüyordular. Jae'nin babası şimdi bambu maşasını verandadan almak için eğilmişti.

"Selam Nami. Ben Isabelle. Seninle tanışmak çok güzel." Konuşan, Sam'in kız arkadaşıydı. Onu çevrimçi stalklamalarımın tanıyordum. Erkek arkadaşı tereddüt etse de o beni samimi bir tavırla kucakladı.

"Nami. Ne kadar zamandır... siz..." demeyi başardı Sam.

"Birkaç haftadır," dedi Jae.

"Ha." Sam hâlâ olanları sindiremiyormuş gibi görünüyordu.

"Ve bunların hiçbiri bizi ilgilendirmez," dedi Charlie beni rahatlatarak. "Sadece bu egomanyağa kök söktürdüğünü umuyorum." Charlie, Jae'yi dürttü.

"Hey," diye karşı çıktı Jae.

"Merak etme." Kolumu Jae'nin koluna geçirdim. "Bu egomanyağa kök söktürmek için *yaşıyorum*."

Herkes güldü ve onur konuğuyumuz gibi çevremize toplanmış olsalar da anın şaşkınlığıyla tuhafılığı hafifledi. Sonra dağıldılar ve Jae'nin babası yanımıza geldi.

Hafifçe başını eğerek selam verdi. Bütün bir saniye boyunca hiçbir şey söylemedi. Ardından konuştu. "Nami, seni yeniden görmek güzel."

"Sizi görmek de öyle, Bay Lee. İyi görünüyorsunuz. Bunlar sizin için." Ona kirazları verdim. Alıp yine başıyla onayladı.

"Teşekkür ederim," dedi. "Lütfen, gel. Bulgogi'mi nasıl yaptığımı öğrenmek ister misin?"

“Evet. Tabii ki.”

İçtenlikle gülümsedi. “Güzel. Gel.”

Jae

Tam Nami’yi pazar akşam yemeğine davet etmekle hayatımın en büyük hatasını yaptığımı düşünürken elini kolunu sallayarak verandamıza girip cazibesıyla bütün ailemi baştan çıkarmıştı. Çünkü... o mükemmeldi. Mükemmel olduğunu biliyordum ve artık onlar da biliyorlardı. Hatta duygularını göstermeyen yaşlı babamı *güldürmüştü*. Gerçekten güldürmüştü. Annem yeni gözdesiymiş gibi onun etrafında pervane oluyordu, hatta kardeşlerim de onu gönülsüzce de olsa aralarına almış gibilerdi. Sam haricinde, tabii ki. O biraz daha korumacı davranıyordu.

Bana soğutucudan ellilik bira uzatırken beni dürterek, “Bana ne haltlar döndüğünü anlatmak ister misin?” diye sordu. “Ne oldu böyle? Nami *Reid* mi?”

Şişenin kapağını çevirerek açarken, “Beklenmedik bir şeydi,” diyerek omuz silktim.

“Evet, onu görüyorum.”

“Bunu ben olmadan konuşamazsınız,” diye bildirdi Charlie ve bira almaya gelip dedikodumuza katıldı. “Ayrıca ben söylemiştim. Birinin bana yirmi dolar borcu var.”

“Söylememiştin,” diye iddia ettim.

“Gizlice senden hoşlandığını ve nefret dolu kişiliğinin bir kılıf olduğunu söylemiştim.” Charlie tırnaklarını inceledi. “*Sürekli* haklı olmak âdeta bir lanet.”

“Ah, lütfen,” diye karşılık verdi Sam gözlerini devirerek. “*Bunun* olacağını bilmiyordun.”

“Olmadı mı ama?” Charlie kaşlarını oynattı.

“Bunun olacağını ben bile bilmiyordum, o yüzden senin de bilmediğini biliyorum,” diye ekledim.

“Eh, iş ciddi olmalı,” dedi Charlie. “Yoksa onu bizimkilerle tanıştırmaya getirmezdin.”

“Tabii bu ayrıntılı bir intikam planı değilse,” diye ekledi Sam birasından bir yudum alarak. “Kızı umutlandırıp sonra umutlarını mı yıkacaksın?”

“Ben şeytan değilim,” dedim savunmaya geçerek.

“Gerçekten mi Monopoly Kodamanı?” Charlie kaşlarını kaldırdı.

Güldüm ama Nami’ye bakarken bir suçluluk sancısı duydum. Evans olayı henüz patlamamıştı ve patlayacağı zamandan korkuyordum. Ona gerçeği söylemenin bir yolunu bulmaya çalışıyordum ama bulamıyordum. Kovulmak istemiyorsam yani. Sonra da mahkemeye verilmek. Sonra da kara listeye alınmak. Sırf âşık oluyorum diye gizlilik anlaşmamı ihlal ettiğimi Rainforest’ın kurum avukatlarına açıklayabilmemin hiçbir yolu yoktu.

Aşk.

Tanrım, gerçekten fena âşık oluyordum.

“Onun burada olması doğru geldi.” Omuz silktim. Neredeyse bütün boş zamanımızı birlikte geçirdikten sonra ondan ayrı kalmak kendi derimi yüzmek gibi bir histi. Fakat bunu kardeşlerime itiraf etmedim. Anlayacaklarından emin değildim.

Charlie ve Sam bana uzun uzun baktılar. “Ne?”

Charlie başını iki yana salladı. “Bugünün geldiğini göreceğimi düşünmezdim.”

“Ne?”

“Bayağı düşmüşsün,” dedi Sam bana ve şakayla koluna yumruk attı.

“Neden bahsediyorsun sen?” O kadar belli miydi?

Charlie ve Sam bakıştılar.

“O da senin kadar ciddi mi?” diye sordu Sam.

“Ciddi *olmayacak* ne var ki?” diye şaka yapıp ikisine de sııttım.

“*Amma* kendini beğenmişsin, dostum.” Charlie beni ittirdi.

Nick'le beraber babamın domuz etini salamura etme felsefesini dikkatle dinleyen Nami'yi izledik.

“Babam ve Nick iyi anlaşıyorlar. Bu iyi,” dedim Charlie'ye.

“Evet.” Charlie birasından bir yudum aldı. “Babam özür dilemek için ikimizi yemeğe çıkardı.”

“Öyle mi?” Çok şaşırılmışım. “Babam ne zamandan beri yanlış yaptığını kabul ediyor?”

Charlie omuz silkti. “Bizim için mutlu olduğunu, Nick'i çok sevdiğini ve düğün masrafları için bize yardım etmek istediğini söyledi. Onu rahatsız eden şey Nick'le benim evleniyor olmam değil.”

“Hey, dostum, bu harika, senin adına çok sevindim.”

İçimin rahatladığını hissettim. Son zamanlarda babamı arayıp Charlie'ye karşı sergilediği kabul edilemez tutumunun kökenine inmek istiyordum ama bir şekilde her şeyi daha kötü hale getirmekten korkmuştum.

“Evet, ama bence sen babamla konuşmalısın.” Charlie şimdi hüzünlü görünüyordu.

“Şimdi ne yaptım?”

“Sadece babamla konuş.”

Annem yanımdan buharı tüten pilavla koşturarak geçerken, “Yemek hazır!” diye seslenip bizi böldü. “Hadi yiyelim!”

Charlie sessizliğe büründü ve onunla bu konuyu tekrar konuşmayı aklıma yazdım. Ama şimdilik tek gördüğüm Nami ve başını kaldırıp benimle göz göze geldiği andaki muhteşem gülümsemesiydi ve bir saniyelğine bu an sonsuza kadar sürebilirmiş gibi geldi.

Ya da belki de sürmesini istiyordum.

Nami

Jae eve gitmek için arabaya girip Audi'sini çalıştırdı. Annesiyle babası elimi kolumu kalan yemekleri renklerine göre ayırdıkları

plastik kaplarla doldurmuşlardı. Şimdi arabada ayağımın dibinde duruyorlardı. Verandada dikilen anne babasına el sallarken emniyet kemerimi taktım. Jae geri geri çıkıp otoyola doğru yönelirken hem annesi hem babası verandadan bize sırtıyordu.

“Ee, ne zaman *evleniyoruz*? Baban bilmek istiyor,” diye takıldım.

Jae homurdandı. “Bunun için üzgünüm. Annemle babam... seni uyarmaya çalıştım...” Bana yandan, endişeli bir bakış attı.

“Bence tatlı. Hatta epey sevimli. Babanın ilk çocuğumuzun adını ne koymamız gerektiğiyle ilgili kati fikirleri var.” Güneş ufukta batıyor, gökyüzünü morun canlı tonlarına boyuyordu. Magnificent Mile’den yavaş yavaş ilerleyerek şehrin en gösterişli otel ve mağazalarının yanından geçip Jae’nin evine doğru ilerliyorduk.

Jae ışıklarda yavaşlayarak durdu ve başını hafifçe direksiyona vurdu. “Seni Koreli babalar hakkında uyarmaya çalıştım.”

Güldüm. “Biliyorum.”

“Şimdi bana işlerin çok hızlı ilerlediğini ve evinde uyuman gerektiğini söyleyeceğin vakte mi geldik?” Jae bundan gerçekten korkuyormuş gibi görünüyordu.

Başımı iki yana salladım. “Hayır. Şimdi seninle annenin bahsettiği yüzükle ilgili konuşmak istediğim vakit. Kaliforniya’daki anneannenden kalan?”

Jae yine homurdanıp tavana baktı. “Annemle babam arka arkaya indirilen iki darbe. Bekâr ölmem için gerçekten ellerinden geleni yapıyorlar.”

“Ah, bilmem. Belki de sadece Isabella’yla benim Evlilik Gök-kubesi’nde yüzük için dövüşmemizi istiyorlardır. İki gelin girecek, bir tanesi çıkacak.” Bir anaokulu öğretmeniyle güreşme hayaline güldüm.

“Kesinlikle kazanırdın. Hiddetlisin.”

* *Mad Max: Beyond Thunderdome* filmine atıf. (ç.n.)

“Isabella hileli dövüşmeyecek kadar iyi biri yalnızca.”

Güldük ve birbirimizin gözlerine o kadar uzun süre baktık ki aramızdaki araba ışığın değiştiğini bize haber vermek için kornaya bastı.

“Kazaya sebep olacaksın,” dedi Jae.

“Nasıl?”

“Var olarak.” Orta konsolda elimi tuttu, dokunuşu sıcak ve güven vericiydi. Bundan daha da fazlasıydı. Sanki kendi kolumun bir uzantısı gibiydi.

“Peki... ne olacak şimdi?” diye sordum ve hemen pişman oldum. Jae yanımda kaskatı kesildi.

“Ne demek istiyorsun?” Sesi çok ihtiyatlı geliyordu. Ama beraber yatağa girdikten haftalar sonra onu aileyle akşam yemeğine getiren ben değildim. İlişkimizin nereye gittiğini sormamın neden bir sorun olduğunu anlamıyordum. Sormak istiyordum: *Bize ne olacak? Toggle anlaşmasını kaybettiğinde ne olacak?* Ama ona da kendime de bu soruyu sormak istemiyordum. Bir süredir hayatımın Toggle’dan sonra nasıl olacağını düşünmekten kasten kaçınıyordum.

“Joust, Toggle’ı alacak. Ben işsiz kalacağım. O zaman annenle baban iyi bir eş olduğumu düşünecek mi?”

Jae sıkıntıyla güldü. “Toggle’ı sattığında zengin olacaksın. Ne istersen yapabilirsin. Bununla bir sorunları olacağını sanmıyorum.”

Nedense kendi insanlarım ve hedefim olmadan banka hesabımda fazladan birkaç sıfır olması fikri kendimi daha iyi hissetmeme neden olmuyordu.

“Belki kalabilirim. Bir ölçüde?”

“Neden bunu yapasın?” Bana bir bakış atarken Jae’nin sesi keskinliği.

“Çünkü Toggle’ı çok seviyorum. İnsanları çok seviyorum. Her gün işe *gitmemeyi* hayal edemiyorum.”

Yavaşça nefes verdi. “Aynı olmayacak.”

“Evans bize dokunmayacağına söz veriyor.”

Jae alışılmadık derecede sessizleşti. Gözlerini yolda tutuyordu ama artık biraz mesafeli görünüyordu. Başka bir yere gitmiş gibi. Pek de... burada değilmiş gibi. Sezdiğim neydi bilmiyordum ama bir şey vardı. Tedirginlik.

İçimde bir güvensizlik alevlendi. Jae'nin bana söylemediği neydi?

“Çok mu hızlı ilerliyoruz?” En son bir ilişkide bu tarz bir tuhaflik hissettiğimde bir hafta sonra nişanım beni bir parti otobüsünün arkasında aldatmıştı. O yüzden ne kadar temkinli olsam yeriydi.

Jae bana baktı. “Hayır. Hiç değil,” dedi ve doğruyu söylediğine inandım.

“O zaman neden tuhaf davranıyorsun?”

Jae beni kesinlikle tuhaf davrandığına ikna eden bir tavırla, “Tuhaf davranmıyorum,” dedi.

“Davranıyorsun.”

“Davranmıyorum.” Ama söylemediği bir şey vardı.

“Birlikte çok fazla mı zaman geçiriyoruz?” diye sordum. Jae elini benimkinden çekip bana keskin bir bakış attı.

“*Sen* birlikte çok fazla zaman geçirdiğimizi mi düşünüyorsun?”

“Hayır.” Gerçi işe gitmediğimiz uyanık her anı birlikte geçiriyorduk. Bunun sağlıklı olup olmadığından emin değildim. Sadece kolay geliyordu. Yani üstüne düşünmüyordum. Ama belki de düşünmeliydim. “Seninle geçirdiğim hiçbir zaman yeterli değil, Namby. Seninle olmadığım da seninle olmak istiyorum.”

Yakıcı bir sıcaklık baştan ayağa bedenime hücum etti.

“Ayrıca hayır, birlikte çok fazla zaman geçirmiyoruz. Seni ablanın düğününe götürmeyi planlıyorum.”

“Gerçekten mi? Çünkü altı aylık bir söz bu.”

“Dans hareketlerinden bazılarını görmek için yıllarca bekledim.” Şakayla koluna vurdum ve o yalnızca güldü.

ON DOKUZ

Nami

Kimse izlemiyormuş gibi dans et. Makarena dansı yapmayı planlamıyorsan tabii. Öyleyse... lütfen yapma.

#GÜNLÜK İLHAM KANALI
TOGGLE DAHİLİ SOHBETİ

Bir sonraki cumartesi sabahı uykulu uykulu Jae'nin kolu etrafıma sarılmış halde uyandım. Birbirimize sokulmuştuk ve çok rahattık. Telefonum bas bas bağırarak ikimizi de uyandırdı.

“O zil sesi 50 Cent mi?” diye sordu uyku mahmurluğuyla.

Telefonumu el yordamıyla ararken, “Olabilir,” dedim ve ekranda ablamın numarasını gördüm.

“Nami, yardım et!” diye bağırdı nefesi kesilmiş halde.

“Ne oldu?” Artık tamamen ayılmıştım. Yatakta doğruldum, sabahın ilk ışıkları Jae'nin panjurlarından *Gold Coast*'taki çatı katı dairesine süzülüyordu.

“Vogue Gelinlik'in deneme odasında köşeye sıkıştım.” Sora'nın sesi alçak ve telaşlı geliyordu.

Gözlerimi kırıpıştırdım. “Anneme o randevuyu iptal etmesini söyledin sanıyordum!”

“Yani, ben, şey... söyleyecektim. Ama...”

Alnıma vurdum. “Ama söylemedin.”

Belirgin sınırlar çizecekti güya.

“Gelebilir misin? Lütfen. Bu gelinliklerin hiçbiri için yeterli kredi limitim yok ve annem bütün emeklilik birikimiyle katkıda bulunmakla tehdit ediyor.”

Sızlandım. “Yirmi dakika içinde orada olacağım.”

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Jae gözlerini ovuştururken.

“Hayır,” diyerek iç çektim. “Aile acil durumu.”

“Yardı mı gerekiyor mu?” diye sordu umutla.

“Keşke. Bugün Rainforest içgüdülerinden bazıları faydalı olabilirdi. Ama gelinlikçideler. Anne-abla meselesi.” Jae beni daha da sıkıca göğsüne doğru çekerken birdenbire yataktan çıkmak istemedim. “Keşke burada kalıp kış uykusuna yatabilsek.”

Jae beni daha da yakına çekti. “Peki, sen gidip acil durumunu halletsen ben de akşam yemeğine pişirecek harika bir şey bulsam?”

“Sen yemek mi yapıyorsun?” Jae hakkında baştan çıkarıcı bir başka bilgi daha.

“İıı, elbette yapıyorum.”

Güldüm ve o boynuma sokuldu. “Sen yapman gerekeni yap, ihtiyacın olan zamanı ayır. Geri döndüğünde senin için şarap soğutmuş olacağım.”

Vogue Gelinlik’in Roma sütunlarının önünde kendimi paylaşım araçtan dışarı atarken bu düşünce hareket etmemi sağlıyordu. Dükkanın, dolabımdaki siyah kefenin üstündekiyle aynı olan iç içe geçmiş ilmeklerden oluşan simgesinin boğazımda oluşturduğu rahatsızlık yumrusunu yutkundum. Annem şampanya kadehini yeniden dolduran satış görevlisi kadınla laklak yapmakla meşguldü – elbette ücretsizdi, mekândaki tüm tüllerin yüzde 150 kâr marjıyla ödeniyordu. İçerideki iki katlı beyaz düğün dekoru beni geçici olarak kör etti. Üzerimde tayt ve Jae’nin bol kesim tişörtlerinden biri vardı, böyle bir mekân için pek de uygun bir

kılık değildi. Chanel takım giyen, küt saçlı sarışın satış görevlisi beni tedirgin bakışlarla izliyordu. Adını şimdi hatırladım: Angelique. Öndeki kasanın yanındaki alarm butonuna çaktırmadan yaklaşıyordu.

“Nami! Burada ne yapıyorsun?” Annem şaşırılmış görünüyordu, ardından kıyafetime bir bakış atmasıyla ifadesi dehşete dönüştü.

“Sora beni aradı.” Angelique’e bir bakış attım. “Ben gelinin kız kardeşiyim.”

“Ah!” Angelique ellerini çırdı. Kesinlikle beni hatırlamıyordu. “Nedime elbiselerine bakmak ister misiniz? Vera Wang’in en son elbiseleri daha *yeni* geldi. Bordonun tüm güzel tonları var.”

“Bordo mu?” Sora bordodan nefret ederdi. Bir keresinde, bordoya vişne çürüğü denmesi ve bir rengin adını Fransa’daki bir üzüm bağına benzetmeye çalışmamaları gerektiği hakkında atıp tutmuştu. Ayrıca kırmızının tüm tonlarından da nefret ederdi. Mavi ya da mor gibi soğuk renkleri seviyordu.

Bir omzunu silken anneme baktım. Annemin en sevdiği renk bordoydu. Düğün planlamasının nasıl şimdiden zıvanadan çıktığını anlıyordum. Annemin “yardım etmesi” şimdiden annemin bir şeylere “karar vermesi”ne dönüşmüştü. Sora da her zaman kolay lokma olmuştu. Felakete davetiye çıkarmaktı bu.

“Önce Sora’yla konuşmak istiyorum.” Anneme baktım.

“Arkada.” Angelique bana yolu göstermek için hareketlendi ama bu gelinlikçinin içini dışını zaten biliyordum. Aynalarla dolu odaya ve küçük yatak odaları boyutlarındaki deneme odalarına ilerledik. Yalnızca bir tanesi doluydu ve kapının altından tırnakları mavi ojeli olan Sora’nın çıplak ayaklarını gördüm.

“Sora?”

Sesimi duyunca kapının kilidini açıp beni içeri çekti. “Nami, Tanrı’ya şükür,” diye fısıldadı. Mor bir sporcu sutyeniyle onun

takımı bir bisikletçi taytı giyiyordu ve gözleri tamamen panikle doluydu.

“Başka bir beden mi lazım, tatlım?” diye sordu Angelique.

“Hayır! İyiyim!” diye bağırdı Sora.

“Son gelinliği bir kez daha görmek için hepimiz bekliyoruz. Kaparo bırakmadan önce gelinliğin ‘o gelinlik’ olduğundan emin olmalıyız!”

Angelique’nin topuklularının parlak ahşap zeminde tıklar tıklar uzaklaşmasını dinlerken ikimiz de sessizce bekledik. Bahsettiği evaze gelinlik beş haneli bir fiyat etiketiyle saten bir askıda asılı duruyordu. Islık çaldım.

“*Bu* gelinliği mi seçtin?” diye sordum şaşkınlıkla. Öncelikle bu gelinlik aşırı kabarıktı, o kadar çok tülü vardı ki dünyanın etrafını en az bir kez sarmaya yeterdi. Ayrıca tamamen payetten –ya da fiyata bakılacak olursa elmasan– yapılmış kolsuz bir korsesi vardı. Buram buram Barbie’nin Rüya Düğünü kokuyordu. Sora’nın ilginç, ikinci el dükkânı havası yoktu hiç.

“Hayır!” diye fısıldadı Sora telaşla. “Annemle Angelique seçti. Buradan nasıl çıkacağım? Kalp krizi numarası yapmayı düşündüm. O kadar umutsuz durumdayım.”

“Tamam, derin nefesler al.”

Dağınık bir topuz yaptığı koyu renk saçları ve gözlerinin altındaki rimel halkalarıyla kapana kısılmış bir hayvan hissi veriyordu. “Yemin ederim gizlice evleneceğim. Bu stresi kaldıramıyorum.”

“Anneme bu gelinliği istemediğini söyleyen yeter.”

“Başka bir tanesini getirir.”

“Hiçbirini istemediğini söyle.”

“Tabii ya.” Sora alaycı bir ses çıkardı. “*Senin* anneme sürpriz partiyi istemediğini söylediğin gibi.”

“Teknik olarak sürpriz partiyi bilmemem gerekiyordu.”

“Tabii. Sanki *bilmiyordun*. Annem sır tutmayı hiç bece-remiyor.” Sora iç çekti. “Her neyse, annemin o üzölmüş asık suratını, yardımını geri çevirdiğimizde takındığı yüz ifadesini biliyorsun.”

O ifadeyi çok iyi biliyordum. Tam tek bir yüz ifadesiyle Çocuğunuzu Milyonlarca Şekilde Nasıl Suçlu Hissettirirsiniz işiydi.

“Ayrıca babam öldüğünden beri onu hayal kırıklığına uğratmanın daha da zor olduğunu biliyorsun.”

“Biliyorum.” Biliyordum. Gerçekten. Babam öldükten sonra annemin dünyası başına yıkılmıştı. Babam birazcık kontrolcüydü ve hepimizin hissettiği bir huysuzluğu vardı ama o kararları veren babam olmadan annem biraz amaçsız kalmıştı. Sonra bir yaz muhteşem bir şekilde amacını bulmuştu. Amacını bulmaktan daha fazlasıydı hatta. İşleri onaran kişi olmak için bütün kararlılığıyla ortaya çıkmıştı, sorunları çözmek üzere gönüllü olmaktan her zamankinden daha mutluydu.

“Ama bu senin düğünün. Bunu annemin düğünü haline getiremezsin. Yani...” Duraksadım. “Bordo mu?”

“Biliyorum!” diye inledi Sora yüzünü ellerine gömerek. “Çok kötü! Buradayım ve şu on bin dolarlık gelinliğe bak, bütün düğüne harcamak istediğim paradan daha fazla tutuyor, Nami. Ve annem buna bayıldı, asla yetmeyecek olan birikimlerinden harcamak istiyor. Ayrıca bana Four Seasons otelinin balo salonunu kiralattırma-ya çalışıyor, ben de bunu yapmak istemiyorum.”

“Four Seasons mı?” diye tekrarlardım. Düğün sonrası partimi orada vermeyi planlamıştım. Elbette annemin fikriydi.

“Hem... hem... Yemin ederim, Jack’le ben Vegas’a kaçabiliriz.”

“Gerçekten Vegas’a mı gitmek istiyorsun?” Sora’yı ya da Jack’i bir Elvis kilisesinde hayal edemiyordum.

“Hayır. Aslında gerçekten yapmak istediğim şey eski lise spor salonunu kiralayıp mezuniyet düğünü yapmak.”

“Mezuniyet düğünü mü?” Bu fikir, sanki Sora bunu ortaokulda bulmuş gibi kulağa hayal meyal tanıdık geliyordu.

“Evet! Hatırladın mı? Her zaman düğün yerine büyük bir mezuniyet balosu yapabileceğimi düşünürdüm. Tüm misafirler eski mezuniyet kıyafetlerini ya da yenilerini giyerler. Spor salonunda dans ederiz. Ucuz, eğlenceli ve biraz da komik olur. Meyveli kokteyl ve kap keklerle. Hem sakın olurdu ve herkes güzel vakit geçirirdi.”

“Ciddisin. Mezuniyet düğünü konusunda.” Başta çok gülünç bir fikir gibi geliyordu ama üstüne düşündükçe mükemmel derecede Sora’ya uyuyordu. İlginç, eğlenceli, alaycı.

Minicik bir sancı hissettim. Küçük bir tane. Mezuniyet ve mezuniyete çağırılmamış olmak biraz hassas bir noktamdı.

“Ama *bu* gelinliği giyemem.” Sora eşi benzeri olmayan tasarım gelinliği işaret etti. “Mezuniyet düğününe.”

“Anneme bunu söylemen gerek.”

“Annem bu fikri beğenmiyor. Annem diyor ki Honolulu’daki ya da Kaliforniya’daki kuzenler mezuniyet için uçağa binip gelmek istemezmiş.”

“Honolulu’daki ve Kaliforniya’daki kuzenler *senin* için gelecekler, Four Seasons için değil. Ayrıca bu annemin düğünü değil,” diye hatırlattım ona.

“Biliyorum.” Sora ellerini yüzünün iki tarafına sanki problemi sıkıp çıkarabilirmiş gibi bastırdı. “Sadece ona dedim ki ilk düğünüm... Marley’le olan...”

“Adliyedeki.”

Sora başıyla onayladı. “Bu sefer öyle bir düğün istemedim. Özel bir şey istedim. Ama aynı zamanda eğlenceli bir şey. Kasıntı ve gösterişli değil. Annem büyük, abartılı, geleneksel bir düğün istiyormuşum gibi algıladı ama onu da istemiyorum.”

“Ona söyle!”

“Nasıl?”

Sert ahşap zeminde ayak sesleri duyup ikimiz de sessizleştik.

“Sora? Nami? Niye bu kadar uzun sürüyor?” Gelen annemdi.

Sora'nın gözleri panikle irileşti.

Söyle işte ona, dedim dudaklarımı oynatarak.

Annem kapıya vurdu. “Yardım lazım mı?” diye sordu.

Kapının kilidini açtım. Annem üstünde gelinlik yerine tayt olan Sora'ya baktı ve kaşlarını çattı. “Angeliqne'in fermuara yardım etmesi mi gerekiyor?”

“Hayır, anne.” Sora bana bir bakış attı. Başımı sallayarak onu cesaretlendirmeye çalıştım. Ağzını açtı. Sonra kapadı.

Söyle. Artık. Şunu.

O kadar kızgın bir tavırla gözlerimi kırıştıırıyordum ki resmen Mors koduydu.

“Ben... ben...” diye başladı Sora.

“Evet?” diye sordu annem.

“Ben... düşündüm ki...”

Nefesimi tuttum. Devam. Et.

“...belki duvaklara da bakmak isterim dedim. Gelinliğe uyacak bir şeyler.”

Ne. Yapıyordu. Bu.

Ağzım açık halde Sora'ya bakakaldım. Yenilmiş bir edayla bana hafifçe omuz silkti.

Annemin yüzü aydınlandı. “Evet! Angeliqne'e birkaç tane getirmesini söyleyebilirim.”

“Bekle. Anne.” Araya girmem gerekiyordu. “Sora'nın asıl söylemek *istediği* şey, bu gelinliğin çok pahalı olduğu.”

“Ah, sorun değil. Birikimlerden harcayacağım ve...”

“Anne. Beni dinlemiyorsun.” Bir öfke kıvılcımının karnımda alevlendiğini hissettim. Sora tedirginlikle bana bakıyordu. “Sora bu gelinliği beğenmiyor.”

“Tabii ki beğeniyor. Onu prenses gibi gösteriyor!” Sora fazlasıyla rahatsız görünüyordu. Ama hiçbir şey söylemiyordu. Neden bir şey söylemiyordu?

“Prenses olmak istemiyor. Mezuniyet kraliçesi olmak istiyor.”

“Ah! Yine şu mezuniyet lafı. Boş ver!” Annem küçümseyen bir edayla elini salladı. “Aptalca bir fikir bu. Çoktan geçtik onu.”

“Bence *sen* geçmişsin. Sora hâlâ yapmak istiyor.”

“Ne? Olamaz. Sora?”

Annemle ben Sora’ya baktık. Şimdi ne istediğini söyleme zamanıydı. Ben kapıyı açmıştım. Tek yapması gereken eşiği geçmekti.

“Yani...” diye başladı Sora. İşte. Sonunda anneme ne düşündüğünü söyleyecekti.

“Ama Four Seasons’ta randevu almak için çok uğraştık! Ve Angelique’in ne dediğini duydun, bu gelinlikten dünyada yalnızca bir tane var.” Annem Sora’ya o umutlu, gelecek mutluluğum buna dayanıyor ifadesiyle bakıyordu. Etkiliydi.

“Ayrıca biliyorum ki baban da düğün gününde her şeyin en iyisinin yapıldığını görmek isterdi. İlk seferinde adliyeyi seçtiğin için çok hayal kırıklığına uğramıştı. Yeniden evlenirsen her şeyi yapacağını söylerdi bana hep. Sana hep küçük prensesim derdi, biliyorsun. İkiniz de onun küçük prensesleriydiniz.”

Kahretsin. Şimdi de işe babamı karıştırmıştı. Babamın güzel, aklanmış bir versiyonuydu ama yine de babamdı.

“Sora mezuniyet düğünü istiyor, anne,” diye bildirdim. “Bu kadar.”

“Nami,” diye azarladı annem, “bırak da Sora kendisi konuşsun.” Sora’ya baktı.

“Yani...” diye lafı dolandırdı Sora.

“Sora.” Ona ters ters baktım. “Bu *senin* düğünün. *Sen* ne istiyorsan onu yapman gerek.” Ayrıca beni buradaki kötü adam, herkesin nefret ettiği o koridor nöbetçisi yapma.

“Nami, bu *Sora'nın* kararı.”

“Biliyorum,” diye parladım.

“Ve *bunu* istiyor,” dedi annem. “Değil mi?”

“Şey... belki?” Sora tamamen teslim oldu. Ve bundan nefret ediyordum. Ben 5. Seviye bir fırtına oluşturabildiğim ama Sora bir yağmur fırtınası bile çıkaramadığı için Sora'nın hakkını savunurken benim sinirimin babamın kötü şöhretli öfkesiyle çarpıştığı çocukluğumuza döndüm birden – akşam dokuzda evde olma ya da tatlı yemeden önce ödevleri bitirme konusundaki katı kurallarına karşı Sora adına meydan okuduğum zamanlara döndüm.

Ama kendini ateşe atan hep ben olmuştum. En gürültücü bendim. Üstelik her zaman ilk ceza alan ben olurdum. Babama bağırarak hiçbir zaman eğlenceli değildi. Ben 5. Seviye olabilirim ama o her gün yüzyılda bir gelen bir fırtına gibiydi.

“Nami, kendi gelinliğini de buradan aldığın için bunun senin için zor olduğunu biliyorum ama bunu bir kenara bırakıp Sora'nın istediği şeyi almasına müsaade etmen gerekir.”

Sora'ya gözlerimi diktim ama benimle göz göze gelmedi. Gerçekten annemin tüm bunların benim tuhaf bir kıskançlık duygumdan kaynaklandığını düşünmesine izin mi verecekti? Çünkü öyle değildi. “Sora?”

Ama hiçbir şey söylemedi ve o anda ihaneti iliklerimde hissettim; Sora beni bir kez daha ortada, yapayalnız bırakıyordu. Tıpkı babama ve onun öfkeli anlarından birine karşı çıktığım ve Sora'nın odasında saklandığı zamanlardaki gibi.

“Yardım lazım mı?” diye sordu Angelique araya girerek.

“Ah, evet. Sora gelinlikle birlikte duvakları görmek istiyor,” dedi annem neşeyle.

O akşam ilerleyen saatlerde günün öfkesini döktükten sonra Jae bana, “Kendi savaşlarını kendi vermek zorunda,” dedi. Somon ve parmak patatese eşlik eden ferahlatıcı bir beyaz şaraptan oluşan çok leziz, muhteşem akşam yemeğini bitirdikten sonra koltuğa çekilmişti. Anlaşılan o ki yemek yapabiliyordu. Hem de inanılmaz derecede iyiydi. Tıpkı babası gibi.

“Ama *etmiyor*,” diye karşı çıktım.

“O zaman nefret ettiği düğünü yapması gerekecek,” dedi Jae. Birbirimize sokulmuş, yemek sonrası birer kadeh şarabı paylaşırken beni daha da sıkıca sardı.

“Ayrıca, neden... Yani bana asla destek çıkmıyor. Bütün kirli işi benim yapmama müsaade ediyor. Sonuç olarak ben topallayarak çıkıyorum... o da... koşarak kaçıyor.”

“Belki de ondan daha cesursundur,” dedi Jae.

“Ya da sadece daha budala. Çünkü hep bodoslama dalıyorum.”

“Budala değilsin.” Beni daha sıkı tuttu. “Kardeş belası işte. Asla yardımın kıymetini bilmiyorlar. Ama dediğine gelecektir. Anneni üzmemekten korkuyor sadece.”

“O yüzden benim üzmem mi izin veriyor? Bu benim düğünüm bile değil.”

“Biliyorum.” Jae başımın üstünü öptü. Desteği için, en azından yanımda biri olduğu için minnettardım. “Bunu düzeltmek istiyorsun ve durumun seni içten içe öldürdüğünü biliyorum. Her ne kadar her şeyin ve herkesin başına dikilip koridor nöbetçiliğinin hakkını vermek istesen de bunu yapamazsın. Kimse yapamaz.”

Kederle güldüm. “Her şeyin başına dikilip koridor nöbetçiliğinin hakkını vereceğime emin olabilirsiniz. Ümitsiz vaka olsa bile denemeye devam edeceğim.”

Jae bana bir parça patlamış mısır attı. “Ah, biliyorum. Bana ne kadar çok cezaya mal olduğunu biliyor musun?”

“Yeterli olmadığı aşikâr çünkü hep kaç kalıyordun,” diye takıldım.

“İki kardeşimi okula getirmem *ve* iki kuzenimi şehrin diğer ucundaki ilkokula bırakmam gerektiği için geç hep geç kalıyordum.”

“Bekle. Gerçekten mi?” Ondan uzaklaştım. Altında yepyeni bir Jeep olan oğlanın bir sorunu olabileceğini hiç tahmin etmemiştim sanırım. Günlük işleri ve sorumlulukları olduğunu hiç düşünmemiştim.

Jae başıyla onayladı. “Evet, Starbucks’a gitmiyordum yani. ‘İlk çocuk’ sorumluluklarım vardı. Babama sor.”

“Ah. Eh, şimdi sana verdiğim tüm o cezalar için kendimi bok gibi hissediyorum.”

“Hayır, hissetmiyorsun.”

Pişmanlıkla gülümsedim. “Tamam, yani, belki o kadar değil.”

“Cehennemden gelen koridor nöbetçisi!” diye homurdandı Jae ama beni daha yakına çekti ve ben nefes alamayana kadar gıdıkladı.

Eylül ayının ortalarına doğru ilerledikçe havalar yavaştan değişti. Bunaltıcı sıcaklık yerini gölden gelen serin bir esintiye bıraktı, ocak ayını bekleyen arktik tundradan sadece ufak bir ipucu taşıyordu. Mükemmel bir hırka havasıydı, Şikago bölgesinde yılın sevimli küçük ceketlerle stiletto botlar giyebildiğimiz ve donarak ölmekten ya da buzlu bir kaldırımda kayıp acil servise düşmekten endişelenmediğimiz o kısa dönemiydi.

Sonbahar.

Toggle yönetim kurulu Evans anlaşması için bize onay vermişti. Şimdi evrak imzalamak için geri sayım zamanıydı. Bu sırada Jae’yle dikkatimi dağıtmak doğru geliyordu. Beklerken başka ne yapabirdim ki? Anlaşma yapıldıktan sonra nasıl bir şekilde Toggle’da kalacağımı mı planlasaydım? Bir yanım bunun bencilce olduğunu biliyordu. Benim işsiz kalıp diğerlerinin işini kurtarmam daha iyiydi.

Güneş batmıştı, kocaman bir sonbahar ayı gökyüzünde asılı duruyordu ve Jae'yle ben dairesinden yeni çıkmış, akşam yemeğine gidiyorduk. Şikago Gölü'nün üstünden Madison Caddesi Köprüsü'nü geçerken birkaç kişi de işten evlerine giden trenlerine ulaşmak için can atarak aceleyle yanımızdan geçti. Arabalar da köprüdeki metal ızgaralara vurup dönen tekerlekleriyle ritmik tıkırtılar yaratarak gümbürtüyle geçiyordu.

Jae elimi tuttu, avucu serin eylül akşamı havasında sıcaktı. Aşağı, bana baktı.

“Bekle bir saniye.” Jae yürüyüşünü yavaşlattı. “Tam orada dur. Fotoğrafını çekmek istiyorum.”

“Fotoğrafımı mı?” Elim anında saçıma fırladı. “Neden? Şantaj için mi?”

“Hayır. Gelecek nesiller için.”

Kırmızı, süslü demir parmaklıklara yaslandım, serin bir sonbahar meltemi saçlarımı dalgalandırıyordu. Fotoğrafımı çekti ve sonra onu seyretti.

“Gördün mü?” Ekranı bana doğru eğdi. “Çok güzelsin.”

Gördüğüm ilgi beni utandırmıştı, hafif bir kahkaha attım. Ay arkamdaki gökyüzünde tabak gibiydi ve Şikago Gölü'nün karanlık sularına yansiyordu. Lyric Opera Binası yıldızlı geceye doğru kavis çiziyordu. En iyi fotoğrafım değildi, saçlarım rüzgârdan savrulmuştu ve açığı biraz tuhaftı ama gözlerimin içi parlıyordu. En son ne zaman bu kadar... mutlu görüdüğümü hatırlayamıyordum.

Rüzgârdan uçuşan tutamlara karşı koymaya çalışarak, “Saçlarım rüzgârdan dağılmış,” dedim.

“Saçların mükemmel.”

“Derhal o fotoğrafı silmelisin.”

“Bunu kesinlikle silmiyorum. Duvar kâğıdım yapıyorum,” diye tehdit etti Jae, gerçi bir yanım beni telefonunda taşıması fikrine

bayılıyordu. “Ya da bunu kullanabilirim.” Mayalama Festivali’nde dans ederken çekilmiş korkunç bir fotoğrafımı gösterdi.

“Kesinlikle *olmaz*.”

“Senin her fotoğrafın mükemmel, Nami.” Jae ciddileşti. “Çünkü sen mükemmelsin.”

Bir anlığına zaman durdu. İnsanlar tren istasyonuna giderken yanımdan koşuşturuyorlardı. Bana uzun uzun baktı. Ben ona uzun uzun baktım. Bir şey ağır ve önemli geliyordu o an. Sanki... tarihi bir anmış gibi. Jae’ye bakıp onunla göz göze geldim. Sonra gördüm: Aşk dolu gözler.

Bir saniye boyunca nefes alamadım. Bu bakışı biliyordum. Jack, Sora’ya böyle bakıyordu. Bu... Çektiği fotoğrafıma baktım.

Jae beni kendine çekti. Nazikçe, uzun uzun öptü ve bütün bedenimin onun bedenine açıldığını hissettim. Ayrılıp birbirimizi izledik. “Elli yıllık evli olduğumuzda bu fotoğrafı ellinci evlilik yıldönümümüzde kullandığımdan emin olacağım.”

Bu ihtimal karşısında bedenimden küçük bir elektrik akımının geçtiğini hissettim.

“Elli yıl mı? Aceleci davranmıyor musun? Önce evlenmemiz gerekmiyor mu?” diye sordum.

“Orası kolay kısmı. Lütfen.”

“Seninle evleneceğimi düşünüyorsun.”

Jae aniden ciddileşerek beni inceledi. “Evleneceğini biliyorum.”

O anda Jae’nin egosunu umursamıyordum. Aslında bayılıyordum. Üstelik bir yanım merak ediyordu: En sonunda ruh eşimi bulmuş olmam mümkün müydü? Haftalar önce doğum günü pastamı üflerken içimden geçirdiğim aptal dilek gerçek mi olmuştu sahiden?

Göğsümde bir kıkırtı kabardı.

“Bu kadar komik olan ne?” diye sordu Jae.

“Şey... hiçbir şey. Aptal bir doğum günü pastası dileği.”

“Aptal doğum günü pastası dileği diye bir şey yoktur,” dedi Jae.

“Şey, sadece...”

Jae beni parmağıyla susturdu. “Bana kesinlikle söyleyemezsin. O zaman gerçek olmaz. Artemis dinliyor.”

Başımı yana yatırdım. “Artemis’i biliyor musun?”

“Yunan mitolojisi yan dal,” diye itiraf etti.

O elimi tutup yürümeye geri koyulurken hayretler içinde, “İşletme ana dalın ve Yunan mitolojisi yan dalın mı var?” diye sordum.

“Ben Rönesans adamıyım,” dedi.

Telefonum çalmaya başladı. Neredeyse yok sayacaktım ama içimden bir ses açmamı söyledi.

Sora arıyordu. Tuhaf. Cumartesi akşam ondu, normal sohbetleri için geç bir saatti. Bir başka düğün planlaması acil durumu olup olmadığını merak ettim. Aramayı telesekretere düşürmek geldi içimden. Annemin önünde suçu üstlenmeme müsaade ettiği için hâlâ kırgındım.

“Alo?” diye açtım ihtiyatla.

“Nami.” Ses tonu bana bir şeyin yanlış gittiğini söylüyordu. Çok yanlış. Pahalı gelinliklerin ötesinde bir yanlış. Yakındaki trafiğin gürültüsünü yok etmek için bir parmağımı kulağıma bastırdım.

“Ne oldu?” Yıllar önce Sora’nın beni aradığı başka bir andaydım. Babamın merdivenlerin başında baygınlık geçirdiğini söylemişti. Başımın döndüğünü hissediyordum.

“Büyükanne Mitsuye.” Midem kasıldı. Hayır, hayır, hayır. Sora telaşlı, yakıcı sözlerle devam etti. “Düşmüş. Ampul değiştirmek için merdivene çıkmış. Kendi başına! Neyse, acil servise götürüyorlar. Annem, Jack ve ben onu arabayla takip ediyoruz. Kalçasını kırdığını düşünüyoruz ama kafasını da vurmuş olabilir.”

Sora’nın sesi korkmuş gibi geliyordu. Çok korkmuş. Kusacakmışım gibi hissediyordum. “Hangi hastane?” dedim.

Büyükannemin yumuşak sarılmalarını hatırladım. Yasemin kokulu parfümünü. Oraya gitmem gerekiyordu. İyi olduğunu kendi gözlerimle görmem gerekiyordu.

Jae'nin beni izlediğini hissettim.

"Northside Medical."

Biliyordum. Elbette biliyordum. Babamın götürüldüğü hastaneydi. Korku boğazımı sıkıyordu.

"Hemen yola çıkıyorum. Sizinle orada buluşuruz."

"Tamam." Sora'nın sesi gözyaşlarıyla boğuktu. Oraya gitmeyi en az benim kadar istemediğini biliyordum. Ama gitmemiz gerekiyordu. Büyükannem için. Annem için. Onun nasıl olacağını da bilmiyordum. En son Northside'a gittiğinde bütün dünyası başına yıkılmıştı.

"Sorun ne?" dedi Jae endişeyle.

"Benim... büyükannem. Düşmüş. Kalçasını kırmış, başını çarpmış da olabilir. Gitmem gerek. Hastaneye. Senin gelmene gerek yok..." Şoktaymışım gibi hissediyordum. Bir cam kavanozun içine hapsolmuşüm da etrafımdaki her şeyin sesi kesilmiş gibi. "Ben... araç çağırabilirim."

Jae bana aklımı kaçırmışım gibi baktı. "Seni oraya götürüyorum. Arabam uzakta değil."

"Tamam ama kalmak zorunda değilsin." Biraz zaman geçirdik diye böyle bir şeye mecbur olmadığını açıklığa kavuşturmak istiyordum. Ayrıca evlenmek hakkında şaka yapmak çok güzeldi ama zorunlulukların olduğu gerçek dünyaya aniden döndüğümüzde işler değişiyordu.

Kısa süre içinde arabadaydık ve Jae görev adamı moduna bürünmüştü.

"Adresi gir," dedi telefonumu başıyla işaret ederek. Bir sonraki keskin virajı alırken tekerlekler ciyakladı. Tavana yakın tutacağı

yakaladım ama Jae kusursuzca arabayı yönlendiriyordu, daha yavaş ilerleyen arabaları ve bir otobüsü solladı. Debriyaja basıp bir üst vites geçerken dikkatli ve sakindi. Şaşırtıcı biçimde arabalar onun için büyüğü bir şekilde ayrılıyor gibi görünüyordu. Tüm ışıklar tam zamanında yeşile dönüyordu. Jae gibi şanslı olmanın böyle bir şey olup olmadığını merak ettim.

Ardından bence sağa gitmesi gerekirken Jae sola döndü.

“Bekle, burası...”

“Kestirme,” dedi göz kırparak. “Merak etme. Ne yaptığımı biliyorum.”

Tek bir sarı ışıkta geçmek için gaza basarken motor gürlledi ve içime bir şüphe dodu. Ta ki hastane otoparkına yalnızca yedi dakika sonra ulaşınca kadar. Jae açık bir acil servis park yerinin ön taraflarına park etti, çünkü şanslı biriydi ve harika park yeri gibi şeyler kendilerini bu adama açıyorlardı. Tüm yeşil ışıklar, yoldan çekilen yavaş arabalar gibi. Belki de bir şeyleri kolayca elde etmesi her zaman o kadar kötü değildi.

Jae arabadan atladı.

“Teşekkür ederim ama gelmene gerek...” Neden bu kadar ısrar ettiğimden emin değildim. Belki de Jae hakkındaki sorulara cevap vermek istemiyordum. Belki altüst oluşumu görmesini istemiyordum. Belki de sadece panik olmuş, şaşkına dönmüştüm.

“İçeri geliyorum.” Jae'nin sesi tartışmaya yer bırakmıyordu.

Karşı çıkamayacak kadar sersemlemiş durumdaydım. Dirseğini uzattığımda tuttum. Dizlerim hâlâ zayıftı. Acil servis tabelasının büyük kırmızı parlak harflerine baktım ve bir deliliğin boğazımda yükseldiğini hissettim.

Bu kapılardan en son geçtiğimde babamı kaybetmişim.

“Ne olursa olsun buradayım,” dedi Jae alçak sesle. Kolu için saçma derecede minnettardım o an. İçeri girerken dirseğini daha da sıkıca kavradım.

YİRMİ

Jae

Efendilik buraya kadar. Paula, bu hırsızlık AĞIR SUÇUNU Şikago Polisi'ne bildir.

DELL OURANOS
ORTAK, MÜŞTEREK MALİK, İŞLETME INFLUENCERİ
VE TREND BELİRLEYİCİ
#TEKMİL-ALARM KANALI
TOGGLE DAHİLİ SOHBETİ

Şikago Polisi'ni aradım. "Ofis eşek şakaları kendi kendine çözülür ve bizim araştırmamız gereken gerçek cinayetler var," dediler.

PAULA HERNANDEZ
İK BAŞKANI

Acil servisin gri ve leylak rengi bekleme odasında Nami'nin ailesi uzak köşede toplanmıştı, sessiz bir dua edercesine elleri kenetlenmiş ve başları öne eğilmiş halde oturuyorlardı. Nami o an kolumdan kurtulup onlara koştu. Gözleri yaşlı annesi ona sarıldı. Peşinden Sora geldi. Uzun hantal bir ağaca benzeyen bir adam ona sarılan son kişi oldu. Şimdiye kadar tanıştığım bir yakını değildi.

"Jae!" Annesi beni şaşkınlıkla tanıdı, gözlerini kırpıştırarak yaşlarla savaşıyordu. Bana da sarıldı ama sonra geri çekildi. "Burada ne yapıyorsun?" Nami'ye bakarken kafası karışmış gibiydi.

"Biz... yemek yiyorduk," dedim.

"Beni arabayla buraya getirdi," diye çabucak araya girdi Nami.

Ona baktım. *Arabayla getirdi* mi? Hepsi bu muydu? Onun hayatında bir araç sürücüsünden daha yüksek seviyede olduğum kesindi. Kendime alınmamam gerektiğini söyledim. Sora ya memnun bir şaşkınlık içindeydi ya da biraz eğlenmişti, söylemesi zordu.

“Ya, ne kadar kibar.” Sora bana gülümsedi. “Teşekkürler, Jae,” dedi bana hızlıca sarılarak. “Seni tenis takımından hatırlıyorum.”

“Evet.” Ben de Sora’yı hatırlıyordum. Nami’nin, üniversiteden eve geldiği zamanlarda maçlarımızı izleyen ablasıydı. Her zaman gülümserdi, her zaman içtendi.

“Ben Jack,” dedi oduncu koca pençesini uzatarak. Yüzüne bakmak için başımı kaldırmam gereken pek erkek yoktu ama o benden en az beş santim daha uzundu. “Sora’nın nişanlısı.”

Sora’nın elmas yüzüğünün hastane ışıkları altında parlamasını görüp rahatladım. “Tanıştığımıza memnun oldum,” dedim pençesini sıkarak.

“Artık iyiyim, Jae,” diye burnunu çekti Nami, gözünden bir damla gözyaşı daha sildi. “Gerçekten kalmana gerek yok.”

Neden gitmem gerekiyormuş gibi davranıyordu? Benden utanıyor olamazdı. Bu mantıklı değildi.

“Kalmak istiyorum. Sadece iyi olduğundan emin olmak için.” Çünkü yanaklarına hâlâ renk gelmemişti. Belki de bayılacaktı ve bir doktor muayenesinden geçmesi gerekecekti.

Gözümün ucuyla Sora ve Jack’in baktığını gördüm.

“Büyükanne nasıl?” diye sordum Nami’nin annesine.

“Henüz bilmiyoruz,” diye yanıtladı. “Kalçasının çatladığını ve muhtemelen ameliyat gerekeceğini biliyoruz ama başı için tomografi çekiyorlar. Beyin sarsıntısından endişeleniyorlar ya da onun yaşında daha kötü bir şeyden.”

“Merdivende ne işi vardı?” diye sordu Nami bunalmış bir tavırla. Öfkesini hissedebiliyordum.

“Büyükannemi biliyorsun,” dedi Sora. “Ona boş durmasını söyleyemezsin.”

“Telefonunun yakınında olmasına çok mutluyum. Beni aradı, ben de önce ambulansı, sonra da Sora’yla Jack’i aradım.”

Nami belli belirsiz kaşlarını çattı. Annesi yakındaki bir sandalyeye gömüldü. “Bir daha hiç buraya dönmek istemezdim.”

Bir daha mı? Merak ettim ama çenemi kapalı tutmaya karar verdim. Sora annesine doğru gidip yakınına oturdu. Jack, Sora’nın yanındaki sandalyeye oturdu. Ve bu o sıradaki son boş sandalyeydi. Başka oturacak yer yoktu. Nami kendine sarıldı.

Telefonum öttü. Evans’dan bir mesaj gelmişti.

Bunu yapmaya hazır mısın?

“Bu”dan kastı, o kapabilsin diye Rainforest’in batarya şirketinden çekilmesi idi. Şu an son yapmak istediğim şey iş konuşmaktı. Nami’nin bana ihtiyacı vardı. Ama ben korumazsam Toggle’ı kim koruyacaktı? Nami’nin bunu yapmama da ihtiyacı vardı.

Ya ilgilenmiyorsak? Ya Toggle’ı almana izin verirsek?

Evans’ın cevabı seri ve gaddardı.

Aptalca olurdu. Onları Vacay’ye katardık. Bu alandaki yerinizi kaybederdiniz ve en başa dönmüş olurduk.

“Katmanın” ne anlama geldiğini biliyordum. Tüm Toggle çalışanlarını işten çıkarıp Vacay koduna bir Toggle logosu yapıştırmak anlamına geliyordu. Evans’ın bir kurtarıcı olmayacağını her zaman biliyordum galiba.

Yutkundum. Bu, Rainforest’in –ve benim– Toggle’ın tek umudu olduğumuz anlamına geliyordu.

Evrak işini gelecek hafta tamamlayacağım.

Telefonumu arka cebime tıkıp ayakkabılarına gözlerini dikmiş olan Nami'ye baktım. Ona tüm bunları söylemek istiyordum. Ama yapamazdım.

Bekleme odasının karşısında bir sıra otomat olduğunu görüp, "Hey, hadi gidip otomattan içecek bir şey alalım," diye teklif ettim. Bana bir transtan uyanıyormuş gibi boş boş baktı.

"Evet." Başıyla onayladı.

"Bir ihtiyacınız var mı?" diye sordum oturan üçlüye. Ama hepsi sessizce başlarını sallayarak reddetti. Nami ağzı bıçak açmadan yanımda yürüyordu, bakışları endişeyle donuklaşmıştı. Otomata ulaştığımızda dönüp ailesine baktı. Jack, Sora'nın elini iki elinin arasına almış kulağına bir şey fısıldıyordu, yüzünde açıkça aşk vardı. Nami kaşlarını çattı. Bir anlığına kıskanıyor mu diye merak ettim.

Başımınla onları işaret ederek, "Birbirlerine deli oluyorlar, değil mi?" dedim nazikçe. Nami bana boş bakışlarla bakarken kaşlarını daha çok çattı.

"Evet, öyle. Ayrıca Jack ona çok iyi davranıyor." İç çekti.

"Sonunda bir 'ama' varmış gibi hissettim..."

"Ama bilmiyorum. Ablan ruh eşini bulmuşken bekâr olmak zor." Sesi yalnız ve arzu dolu çıkıyordu.

"Ama değilsin," diye belirttim. "Bekâr, yani. Olmak istemiyorsan değilsin."

Ona baktım. O da bana baktı.

"Bekâr değil miyim?" diye sordu gerçekten kafası karışmış bir halde.

Beni ailesine söylememesinin gerçekten kasti olup olmadığını merak ettim.

"Eh, Namby, sanırım sana kalmış. Ellinci yıldönümümüzü planlayan tek kişi olmamı mı istiyorsun gerçekten?"

Biraz güldü.

“Bu konuşmayı yapmak için en iyi zaman değil biliyorum,” dedim, “ama senden başka kimseyle görüşmek istemiyorum. Tüm o düğün imalarıyla bunu belli ettiğimi sanıyordum ama eğer yeterince açık değilse...”

Hızla gözlerini kırıştırdı. “Acil servisteki otomatların yanında ‘sevgili’ konuşmasını mı yapıyoruz?”

“Danışmada lafını açmayı düşünmüştüm ama beklemenin en iyisi olduğuna karar verdim.” Ona çarpık bir gülümsemeyle baktım.

Yüzünde bir gülümseme çiçeklendi. “Çok gülünçsün,” diye azarladı.

“Sen de öyle.” Kıkırdadık, aramızda bir kez daha o rahatlık vardı. “Bak, ailene benden bahsetmediğin için beni takıl-kenara-at kategorisinde tuttuğunu fark ediyorum ama bilmeni isterim ki o ben değilim.”

“Takıl-kenara-at kategorisi mi? Seks yapan arkadaşlardan daha mı iyi yoksa daha mı kötü?”

“Muhtemelen daha kötü? Beni gerçekten böyle terletecek misin bu konu hakkında? Çünkü gerilmeye başlıyorum.”

Tek kaşını kaldırdı. “*Endişeli* misin? *Jae Lee* endişelendi mi?”

“Asla.” Bu bir yalandı. Evans anlaşmasının suya düştüğü haberinin her şeyi mahvedeceği konusunda daha çok endişeleniyordum aslında. Şimdiden Toggle’ı Nami’nin istediği şekilde tutmak için aklımdan planlar yapıyor olsam da. Elimden gelirse. Rainforest’ın CEO’su bu konuda hemfikir olur muydu ki? Başım ne kadar belaya girerdi? Bir yanım kovulup yerime başka bir kurdun getirilmesinden endişeleniyordu.

Parmak uçlarına yükselip beni yavaş yavaş ve tutkuyla öptü, beynimdeki her bir ödül merkezini uyarmıştı. Geri çekildiğinde gözlerine can gelmişti. “Sen takıl-kenara-at kategorisinde değilsin. Ben de senden başka biriyle görüşmek istemiyorum.”

Sonsuz bir rahatlama hissettim.

“*Sen sevgili olmak istediğinden emin misin? Sadece bir ay oldu.*” Şüpheli bir edayla tek kaşını kaldırdı.

“Yarım saat önce ellinci yıldönümümüzden bahsediyordum,” diye belirttim. “Ve evet. Buna bir ad koymak istiyorum. K harfimi olmanı istiyorum.” Rainforest’ın Toggle’ı satın alması gerekeceğini fark etmeden önce bir şeyleri kesinleştirmeye çalışıyor olabilirdim. Kazanma şansımı artıracaklarını umarak Monopoly tahtasında mülk mü alıyordum? Belki.

Ama asıl mesele, Nami’yi kaybetmek istemememdi. Asla. Bana ne kadar Otopark’a ya da İskele’ye mal olursa olsun.

“K harfin mi?” Gözleri kocaman açıldı. “Keçin olmamı mı istiyorsun?”

“Hayır!” Güldüm.

“Kafadan kontak?”

“Kesinlikle. Sen osun.” Sırıttım. “Kız arkadaşım. *Kız arkadaşım* demek istiyorum.”

Beni dramatik bir edayla susturdu ve acil serviste etrafa bakındı. “Şşş. Sağa attığın insanlar seni duyabilir.”

Niyet ettiğimden daha yüksek sesle güldüm ve bekleme odasındaki birkaç kişi döndü. Yanlış zaman. Yanlış yer. Anlıyordum. Ama sabırsızdım. Atmam gereken çok temel varmış gibi hissediyordum. Ve zamanım azalıyordu.

“Sağa attıklarından vazgeçmek istediğine emin misin? DM’lerindeki tüm o modellerden?”

Güldüm. “Tam bir takipçi sapıksın.”

Güzel dar omuzlarından birini silkti. “Araştırmamı yapmayı severim.”

Beni anlıyordu. Ben de onu anlıyordum. İkimiz de kazanmayı seviyorduk. Birlikte çok iyi çalışmamızı sağlayan şey buydu. Rakip takımlarda değilsek tabii.

“Annen bir daha buraya gelmeyi hiç istemediğini söyledi. Bir daha derken ne demek istedi?” diye sordum.

Nami bana bakarken yüzünden bir acı geçti. “Babam yaklaşık üç yıl önce burada öldü.” Sesi o kadar zayıftı ki duymak için ona doğru eğilmem gerekti. “O zamandan beri hiçbirimiz buraya gelmedik.”

“Ah, Nami. Ben... çok üzgünüm.” Uzanıp nazikçe onu kendime çektim. Omzuma ağırlığını bıraktı. Onu ayakta tutmak istiyordum. Şimdi ve sonsuza kadar.

Nihayetinde geri çekildi. Omzumun üstünden bakarken kaşlarını çatı. Kaşlarını çatmasına kimin sebep olduğunu görmek için döndüğümde beyaz bir önlük ve yeşil scrubs giyen bir doktorun Sora, Jack ve annesine yaklaştığını gördüm.

“Haber var,” dedi Nami.

YİRMİ BİR

Nami

Sandalyemi geri getirin. O benim malım. Nokta. Polis buna müdahale etmezse avukatım müdahale edecek!!!!

DELL OURANOS
ORTAK, MÜŞTEREK MALİK, İŞLETME INFLUENCERİ
VE TREND BELİRLEYİCİ
#TEKMİL-ALARM KANALI
TOGGLE DAHİLİ SOHBETİ

Ben kimsenin malı değilim. Bu yüzden eve dönmüyorum. Neden mutlu olmamı istemiyorsun?

WEGNER DÖNER SANDALYE

Büyükannem devasa hastane yatağında hatırladığımdan daha ufak görünüyordu, serumu ve sensörleri bir kolunun büyük çoğunluğunu kaplıyordu. Neyse ki uyanıktı, biz içeri girerken bize gülümsüyordu. Annem, Sora ve ben odasına dolaşırken monitörler kalbinin istikrarlı ritmini bipleyerek gösteriyordu. Kendime bu seferkinin farklı olduğunu söyledim. O yatakta yatan babam değildi, bir daha uyanmayan babam değil.

“Anne, doktor başında sorun olmadığını söylüyor!” dedi annem yatağına eğilerek. Sora elimi sıktı. *Tanrı’ya şükür*, dedi dudaklarını sessizce oynatarak. “Yarın kalça ameliyatı olacaksın!”

Büyükannem kafası karışmış bir halde, “Yarın Disney World’e mi gideceğim?” diye sordu.

“Hayır! Ameliyat!”

“Ah!” Büyükannem kederle başını iki yana salladı. Pek kendinde değil gibi görünüyordu. “Ne yazık. Disney World’e bayılıyorum.”

“Ona kaç tane ağrı kesici vermişler?” diye fısıldadı Sora serumuna bakarak.

“Umarım bir sürü vermişlerdir,” diye fısıldadım. Kapı ağzında takılan Jae’ye baktım, Jack de yakınında duruyordu.

“Nami!” diye bağırdı büyükannem beni görünce. “Ve So-dah!”

“Selam büyükanne.” Öne eğilip alnını öptüm. Sora elini sıktı. “Yedi kez düşüp sekiz kez kalkmakla’ kastettiğin şey bu *değildi*, tamam mı? Bu düşüş çok *fazla* korkunçtu!” Kederle güldü. “Bir daha ampul değiştirmen gerekirse beni ara. Hemen geleceğim.”

“Jack çoktan merdiven devriyesinde olmaya gönüllü oldu,” diye ekledi Sora. “O yüzden *bizi* arıyorsun.”

Büyükanne elini geçiştirircesine savurdu. “Jack’i çok seviyorum,” dedi ona el sallayarak. “Ama zahmet vermek istemiyorum!”

“Zahmet vermiyorsun!” diye bağırdı Sora.

Sonra büyükannem Jae’yi gördü. “Bu yakışıklı oğlan da kim?” diye sordu gözleri irileşerek.

Dönüp Jae’nin omuz silktiğini gördüm. “Jae, hanımefendi. Jae Lee.”

“Eskiden bizim sokağın aşağısında oturuyordu. Hatırlıyor musun?” diyerek sufle verdim.

“Gel de sana bir bakayım.” Jae görev bilinciyle içeri girdi. Büyükannem onu inceledi.

“*Gerçekten* yakışıklısın. Ayy.” Büyükannem uzanıp pazusunu sıktı, ardından küçük bir kız gibi kıkırdadı. “Çok güçlü!”

Serumuna baktım. Belki de biraz fazla mutluluk suyu almıştı. Jae bana bir bakış attı, yanaklarında belli belirsiz bir kırmızılık belirliyordu. Büyükannem hâlâ sıkıca kolunu tutuyordu.

“Büyükanne,” dedim. “Jae’yi bırakalım şimdi.”

“Bırakmak zorunda mıyım?” diye sordu Jae’nin kolunu okşayarak. “Bir sürü kası var! Ayy! Pek yakışıklı bir surat! Ah! Gülümseyince çıkan gamzelerine de bak! Ayy, aman! Kampta senin için kavga çıkardı.”

Sora’yla bakıştık. Büyükanneme çok fazla ağrı kesici verildiğinden iyice emindik artık. Poston hakkında çok nadiren konuşurdu.

“Kamp mı?” Jae kafası karışmış bir halde bana baktı.

Mavi formalı hemşire içeri dalmadan önce, “İkinci Dünya Savaşı sırasındaki Japon Toplama Kampı,” demeyi başardım. “O zaman küçük bir çocukmuş.”

“Kusura bakmayın, millet,” dedi erkek hemşire. “Ziyaret saati beş dakika içinde bitecek.”

Annem büyükanne sarıldı. “Sabah ilk iş geri geleceğim, tamam mı anne?”

“Jae geri gelecek mi? Jae’yi görmek istiyorum.” Büyükannem Jae’ye göz kırptı. “Kendine bir bak, yakışıklı!” Uzandı ve yemin ederim Jae’nin poposunu ellemeye çalışacaktı. Jae kaçtı.

Sora bir kıkırtıyı bastırmaya çalıştı. “Büyükanne!” diye cık cıkладım.

“Biraz dinlenme vakti, anne,” diye payladı annem.

Hastaneden uzaklaşırken Jae’nin pahalı Audi’sinin yolcu koltuğunda oturmuş tekrar özür diliyordum. “Gerçekten normalde böyle değil. Cidden.”

“Sorun değil,” deyip güldü. “İlaçların etkisi altında. Sorun yok.”

“Seksen yedi yaşında biri tarafından elle tacize uğrayan birine göre epey sakın görünüyorsun,” diye ekledim.

“Hey, flört uygulamalarında istersem filtrelerimi genişletebileceğimi bilmek güzel,” diye dalga geçti. “Seçeneğimin olması güzel.”

“Seksenliklerle mi?” Ona dik dik baktım.

Güldü. “Tüm o indirimli yemekleri düşün! Ya da Emekli Refahını Artırma Derneği indirimlerini,” diye şaka yaptı. Bana çekici bir gülümsemeyle baktı. Gamzeleri gerçekten güzeldi. Büyükanem haklıydı. Arabasının küçük alanına sıkışmış olmanın midemde yarattığı garip çalkalanma hissini kucakladım. Her yer saç ürünü gibi kokuyordu. Tatlı. Baharatlı. Müthiş.

“Hem artık sevgiliyiz sanıyordum.”

“Ah, doğru. Unutmuşum.” Jae bana kesinlikle asla unutmadığını gösteren bir gülümsemeyle baktı.

Midem feryat etti ve saatin gece bire yaklaştığını fark ettim.

“Aç mısın?” diye sordu Jae.

“Hayır,” diye yalan söyledim.

“Akşam yemeğini atladık ve sesin içine cin kaçmış gibi geliyor.” Jae bana yan gözle baktı. “Arabayı detaylı temizliğe yeni soktum, o yüzden bezelye çorbası kusmuşu olacak mı olmayacak mı?”

“Ha. Çok komik.”

“Harika bir tako restoranı biliyorum,” diye teklif etti. “Uzak değil.”

Midem bir onaylamayla guruldadı. “Geç oldu...”

“Hızlıdırlar,” diye söz verdi Jae. “Ayrıca en son istediğim şey arabamda bayılman. Konsolda alın izi istemiyorum.”

Jae bir şekilde pazar gecesinin geç saatlerinde açık olan küçük bir takocuya yaklaştı. Arka sokağa dolanıp arabasını küçük bir otoparkın köşesine bıraktı.

“İyi olduklarına emin misin?”

“Mateo’nun takoları şehrin en iyisidir.” Gecenin birinde kasanın önünde sıra olması bunu doğruluyor gibiydi. Küçük takocunun içindeki inanılmaz güzel kokularla sarhoş oldum. Midem yine feryat etti ve Jae bana tek kaşını kaldırarak baktı.

“Orada bir uzaylı olmadığına emin misin?” diye sordu kasaya doğru hızla giderken.

“Eminim,” diye söylendim ama yine de kollarımı göğsümde kavuşturdum. Jae hızlı davranarak *carnitas* ve folyoya sarılmış *tinga* tako siparişi verdi. Onları Meksika salebiyle doldurulmuş iki köpük bardak takip etti. Ben pencerenin yakınındaki bir bölme-ye geçerken Jae kasada oyalanıp biraz peçete aldı. Burnuma leziz kokular geliyordu ve Jae’yi bekleyemeyecektim. *Tinga* takolarımı açtım. Muhteşem acı tavuk ve yumuşak *tortilla* dilime değdi ve yemin ederim bundan daha güzel bir şey yememiştim.

Jae bölmede karşıma otururken, “Dikkatli ol. Yutmadan önce çiğnemek isteyebilirsin,” diye şaka yaptı.

Bir ağız dolusu daha ısırđım. Anlaşılmaz bir şeyler homurdandım. Yavaş yemek için fazla iyilerdi. Ayrıca açlıktan ölüyordum.

Jae inci gibi dişlerini göstererek gülümsedi. “Sana şehirdeki en iyi takolar olduklarını söylemiştim.”

Tek yapabildiğim başımla onaylamaktı. Dilimde cennet tadı vardı, hepsi bu. Nokta.

“Haberin olsun, nefes alacak kadar duraksamak isteyebilirsin. Seni tekrar hastaneye götürmek istemiyorum. Ayrıca o son ısırığın yarısını giyiyorsun. Yüzünde.” Sırıttığında içimden dilimi çıkarmak geldi ama *carnitas* ile dolu olduğunu biliyordum. Jae yavaşça ilk takosunu açıp kibar bir ısırık aldı. Aramızda bıraktığı yığından bir peçete almak için uzanıp ağızımı sildim ama çenemde yağ olup olmasını pek de umursamadığımı fark ettim. Takolar o derece güzeldi.

İki tanesini silip süpürdüüm ve nefes bile almadan tatlı pirinç sütüyle yuttum.

“Teşekkür ederim,” demeyi başardım. “Bugün için. Beni büyü-kannemi görmeye götürdüğün için. Bu kadar...” Doğru sözcükleri aradım. “İyi bir erkek arkadaş olduğun için.”

Sırıttı. “İnan bana, ‘erkek arkadaş’ daha başlangıç.”

Gerçekten öyle olmasını umuyordum.

“Büyükannenin hızlıca iyileşmesine,” dedi Jae ve Meksika sa-
lebini kadeh tokuşturmak için kaldırdı. Köpük bardaklarımızı to-
kuşturduk. Jae içti, ardından takosunu bitirdi. Son takosuna baktı-
ğımı görünce bana teklif etti.

“Tamam, peki. Emin misin?” Midem yine feryat ediyordu.

“Şeytanın açlığını gidermelisin.” Başıyla göğsümü işaret etti.
“Shrek’ten daha iştahlısın.”

Jae’ye peçeteyle vurdum. “Terbiyesiz!” Ama aslında bu halimiz
çok hoşuma gidiyordu. Çoğu insanınkinden biraz daha gerçek, bi-
raz daha dürüst bir ilişkimiz varmış gibi geliyordu. İlişki. Aramız-
daki şey buydu.

Telefonu öttü ve kaşlarını çatarak telefona baktı. Ruh halinin
değiştiğini hissedebiliyordum. Mesajın kimden geldiğini merak et-
tim ama içimden bir ses sormamamı söyledi. Sevgili olmaya daha
yeni karar vermiştik ve belki de gelen kutusunda sistematik olarak
savuşturması gereken bir kalabalık vardı. Bu düşünce içime soğuk
bir kıskançlık dalgası gönderdi. Bu his beni gafil avladı. Jae’yi ve
tüm başarılarını kıskanmaya alıştım. Ama ilgisini kaybetmeye
kıskançlık duymam? Bu yeni bir şeydi.

“Bir sorun mu var?” diye sordum telefonuna bakarak ama me-
sajı buradan göremiyordum.

Telefonuna kaşlarını çatarak, “İş sadece,” dedi ama ardından ek-
ranı aşağı gelecek şekilde dikkatlice masaya koydu.

Mesaj geç saatte gelmişti. Gerçekten işle ilgili olup olmadığını
merak ettim. Gerçi Rainforest yöneticilerinin uyumadığını duy-
muştum. Evans kesinlikle uyumuyordu. Imani, imzalama işinin
programa göre ilerlediğinden emin olmak için Evans’ın ona gece
ikide mesaj attığını söylemişti. “Her şey yolunda mı?” diye sor-
dum.

“Evet.” Ama Jae bana bakmıyordu.

“Rainforest için çalışmak zorunda olmadığını biliyorsun.” Jae benimle göz göze geldi, bakışları temkinliydi.

“Neden çalışmayayım?”

“Bundan daha iyisin. Bunu söylüyorum sadece.”

“Ne demek istiyorsun? Ben bir kurdum. Kurtların bir yerde çalışması lazım ve Rainforest kurtlara özellikle iyi para ödüyor.”

Köpük bardağıma odaklanarak omuz silktim. Adımlarımı ihtiyatlı atmalıydım. “Güçlerini şeytanlık için değil, iyilik için kullanabilirsin. Büyükannemi yemene gerek yok.”

“Belki de küçük domuzcukları tercih ediyordum. Domuz pastırması yaşlılardan daha iyi.”

Güldüm. “Peki.” Gidebildiğim kadar ileri gittiğimin farkındaydım. Ben fikrimi belirtmişim, o da beni bir şakayla savuşturmuştu. Jae’yle göz göze geldim ve elimi rahatlatıcı bir tavırla tutarken bana kızmadığını fark ettim. “Gidelim mi, Shrek?” diye takıldı.

“Evet.” Çöpümü elimde bir top haline getirip kalktım.

“Güzel, çünkü yarın sabah sekizde toplantım var.”

“Yani bu... geç vakit yaramazlığı yok demek mi oluyor?” Aniden hayal kırıklığına uğramıştım.

“Ah, benim eve geçtiğimizde *kesinlikle* yaramazlık olacak,” diye söz verdi Jae.

YİRMİ İKİ

Nami

Bu bir veda. Onu seviyorum. Özgür olabileceğimiz bir yere gidiyoruz.

[ekte: Wegner Döner Sandalye'nin bir fotoğrafı, siyah kar maskesi takmış bir adam arkasını koluna dolamış. O'Hare Uluslararası Havalimanı Dış Hatlar Terminali'ndeler.]

WEGNER DÖNER SANDALYE
#TEKMİL-ALARM KANALI
TOGGLE DAHİLİ SOHBETİ

Ertesi gün ofis binasına girdiğimde ayaklarım yere değmiyordu bile. Gerçekten birçok pozisyonda birçok yaramazlığın tadını çıkarmıştık ve muhtemelen üç saatten daha az uyumuştuk ama umurumda değildi. Hatta asansöre yürürken İkiz Mitch ve kahve kız arkadaşına bile gülümsemiştim çünkü artık kıskançlık hissetmiyordum. Bu sabah Jae'yle yatağında kahve içmiştik. Evinde muhteşem köpüklü kapuçinolar yapan fiyakalı bir kahve makinesi vardı ve artık İkiz Mitch'in olduğu reklamın neden bu kadar yürek ısıtıcı olduğunu anlıyordum. İkisinden biri muhtemelen bir şaka yaptığı için bu kadar çok güldüğüne emindim, bir de her sabah senin için yaratılmış olan insanın yanında uyanmaktan daha mükemmel bir şey olmadığı için.

Büyükannem sabahın ilk ışıklarıyla ameliyata girmişti ve çoktan iyileşme sürecine girmişti, iyi gidiyordu. Her şey çok hızlı iler-

lemişti, ayrıca kırık o kadar da kötü değildi, hem hiç komplikasyon da olmamıştı. Doktorlar o kadar etkilenmişti ki muhtemelen çabucak iyileşeceğini düşünüyorlardı. Neticede işler iyiye gidiyordu.

Asansör kapıları katıma açıldı, frizbi fırlatan yazılımcıların yanından geçerken gülümsemekten yüzüm acıyordu, onların mutlu sesleri artık benim hayatım olan parlak müzikalin arka planında yer alan korodan başka bir şey değildi. Ben... mutluydum. Her şey... harikulade geliyordu. Sandalyeme oturup laptopumu açarken kendi kendime şarkı mırıldanıyordum, şarkı mırıldanıyordum. Hiçbir şeye odaklanamıyordum. Jae ve ben sevgiliydik. Bu... gerçekten yaşanıyordu.

Sekiz kısa saat sonra dairesine giden bir paylaşımlı araca binecektim ve ayakkabılarımızı fırlatıp günümüz hakkında gülecek, bir kadeh şarabı paylaşıp birbirimize sarılarak yatacaktık. Evimden kıyafetleri almanın en iyi yolunu bulmaya çalışıyor, Jae'ye geçerken kuru temizlemeciye kısacık uğramanın işe yarayıp yaramayacağını merak ediyordum. Yine de kendime odaklanmam gerektiğini söyledim. Yapmam gereken işler vardı.

Gelen kutumda okunması gereken e-postalar vardı. Dinlenilmesi gereken sesli mesajlar.

Fakat tek düşünebildiğim Jae'yle ettiğim kısacık sohbetin tekrarıydı. Aramızdaki şakalar. Birbirimizin etrafındaki rahatlığımız. Hayatına uyduğumu, onun da benim hayatıma uyduğunu hissetmem.

Uzun zamandır ilk kez tekrar gelecek hakkında düşünüyordum. İçinde Mitch'in olmadığına sevindiğim bir gelecek. Jae'yle olmak Mitch'in nasıl da asla dengim olmadığını görmemi sağlıyordu. Hiçbir konuda neredeyse hiçbir fikrinin olmadığını, beni asla zorlamadığını. Benimle hemfikir olduğu için böyle olduğunu sanıyordum, beraber olduğumuz bütün zaman boyunca kıskançlıktan içinin içini yediğini fark etmemiştim. O bunu başaramadığı için kendimi bir yere getirmiş olmamı kıskanıyordu.

Egosuna rağmen ya da belki de egosu yüzünden Jae'nin kıskançlığa vakti yoktu. Kendi atılımlarını yapıp kariyerini ilerletmekle fazla meşguldü. Tüm kararlarına katılmıyor olabilirdim (Rainforest'ta çalışmak bu listenin en tepesindeydi) ama en azından onu anlıyordum.

Ben konuşunca Jae dinliyordu, bütün bedeniyle, bütün kişiliğiyle ve bütün dikkatini bana veriyordu. Mitch'le konuştuğumda genelde video oyunu oynuyor olurdu, ona günümü anlattığımda yalnızca yarım kulakla dinlerdi. Arada keskin ve çarpıcı bir fark vardı.

Evans'ı ve onun Toggle'ı nasıl değiştireceğini bile düşünmüyordum. Resmen bir aşk baloncuğunun içindeydim ve nereye baksam tek gördüğüm mutlu sonlardı.

Telefonum Jae'den gelen bir mesajla öttü.

Selam güzellik. Seni şimdiden özledim.

Ayak parmaklarım karıncalandı ve bunun önü açık ayakkabılarıma ince ince vuran klimayla hiçbir ilgisi yoktu.

Ben de seni özledim.

Keşke bu sabah Jae'yle yatağında tembellik edebilseydim. Ama ikimizin de işi vardı. Sabah toplantılarımız vardı. Yine de ondan uzak olmak önemli bir organımı kaybetmişim gibi bir his bırakıyordu üstümde. Bu evreye nasıl bu kadar hızlı geldiğimizden emin değildim ya da bu kadar kısa sürede nasıl hayatımın ayrılmaz bir parçası haline geldiğinden. Cevabını zaten bildiğim bir soruyla karşılık verdim.

Bu akşam yemekte görüşür müüz?

Tabii ki. Denemek istediğim yeni bir tarif var.

Bu akşam şampanyaya ihtiyacımız olabilir. Ben alırım.

Bugün Evans'la evrakları imzalayıp işi resmileştireceğimiz için en azından bunu yapabiliyordum. Bundan dolayı olarak bile bahsettiğim tek zaman buydu. Jae'nin bize karşı kaybettiği gerçeğinin lafını açmak tatsız olurdu, hem Jae de Evans ve Toggle hakkında konuşmaktan stratejik bir şekilde kaçınıyordu ve sanırım bu ikimizin de çok fazla kurcalamak istemediği bir meseleydi. Ayrıca Jae'ye Rainforest meselesini açtığımda bunun tartışmaya henüz açık olmadığı bir konu olduğu izlenimine kapılmıştım. Ve bu sorun değildi. Ona nerede çalışacağını söylemek pek de benim işim değildi.

Ekranımda noktalar belirdi, ardından kayboldu.

Tereddüdünü hissedip duraksadım. Lafı Açılmaması Gereken Anlaşma'dan bahsederek çok mu ileri gitmiştim? Şampanyadan bahsetmemeliydim. Topunu kesmek gibi bir şey olmuştu.

Başka bir şey yazdı. Sonra durdu. Noktalar yeniden belirdi. Ardından kayboldu. Jae'nin böyle lafı gevelediğini hiç görmemiştim.

Sonunda mesajı geldi.

Evans'tan ilk bahsettiğinde sana ne dediğimi unutma.

Ne demek istiyordu? Evans'a güvenemeyeceğimi mi? Dipnotları iki kez kontrol etmemi mi söylüyordu? Flörtöz şakalaşma aniden ciddileşmişti ve sebebini bilmiyordum. Birdenbire gerildim. Jae'yi arayıp meselenin özüne inmek istiyordum ama ben bunu yapamadan biri cam ofis kapımı sertçe çaldı. Başımı kaldırıp kaygılı görünen İmani'yi gördüm, turuncu çerçeveli bir gözlük takmış ve ona uyan turuncu puantiyeli kolsuz bir ipek gömlek giymişti.

“Evans'la ilgili. Konuşabilir miyiz?” diye sordu ve yüzünden kötü haber olduğunu anladım. Midemin ortasında bir boşluk oluştuğunu hissettim. O an her şeyin değişmek üzere olduğunu anladım.

Imani'nin ofisinden çıkarken kendimi fenalık geçirecek gibi hissediyordum ve midem bulanıyordu, hâlâ Evans'ın teklifini geri çektiği haberiyle sersemlemiş durumdaydım. Daha da kötüsü Imani, Evans'tan telefon geldikten hemen sonra Jae'den bir mesaj aldığını da söylemişti. Rainforest teklifi hâlâ masadaydı ama tekliflerini küçültmüşlerdi. Evans artık ilgilenmediği için şimdi sıfırlardan en az biri eksilecekti.

Jae başından beri bunu planlamıştı.

Arka arkaya iki darbe.

Nefes alamıyordum.

Dell ofisinde çöp kutusuna tekme attı ve kutunun renkli halının üstünden uçarak uzaktaki cam duvara gürültülü bir tangırtyyla çarpmasına neden oldu. Yazılımcıların –benim insanlarımla– çoğunun öğlen yemeğinde olmasına şükreliyordum çünkü bütün yüzüme yansıyan hayal kırıklığını saklamamın hiçbir yolu yoktu.

Ağır ve acı verici ihanet boğazıma oturmuştu, yutamadığım bir yumruydu.

Jae bunu biliyordu. Bildiğini biliyordum. *Evans hakkında ne söylediğimi unutma...*

Tabii ya. Evans'a güvenemezdim.

Ama bana söylemesi gereken şey ona da güvenemeyeceğimdi.

Bu koordine edilmiş bir saldırıydı. Evans'ın geri çekilmesi. Rainforest'ın bizi ucuza kapatması.

Hepsini Jae tezgâhlamıştı. Bunun olacağını biliyordu ve hazırlıksız yakalanmama izin vermişti. Bu akşam evinde Toggle'm satışına kadeh kaldırmakla ilgili gülünç hayaller kurmama izin vermişti. Belki de sevgili olmak –ya da lanet olsun, benimle yatmak– en başından beri dikkat dağıtmak içindi, gözümü toptan ayırmam için.

Üstelik en kötü kısmı da şuydu: Ona kanmıştım.

Sorgusuz.

Sualsiz.

İnanmıştım.

Aynı anda canım hiç bu kadar yanmamıştı ve bu kadar öfkelenmemiştim. Ağlamak mı yoksa çığlık atmak mı istiyordum bilmiyordum. Ya da ikisini birden yapardım belki. Hayatım boyunca beni terk eden arkadaşlar, erkek arkadaşlar ve bir nişanlıdan sonra neden... aynısının bir kez daha olmayacağını düşünmüştüm ki?

Kulaklarım çınılıyordu ve her şey yavaşlamış gibi geliyordu. Çantamı alıp doğrudan asansörlere gittim.

Jae

Nami'nin gelmesini bekliyor ve bu andan korkuyordum ama yine de nihayet, en sonunda itiraf edebileceğim zaman gelmişti. Evans'ın teklifinin geri çekildiğini bildiği için imzaladığım gizlilik anlaşması artık beni pek bağlamıyordu ve belki de her şeyi açıklayabilirdim.

Ya da belki de benden sonsuza kadar nefret ederdi.

Treely bana onun geldiğini haber verdi, ben de onun öfkeden kıpkırmızı kesilmiş yüzüyle merdivenleri hışımla çıkışını izledim, hızlı yürüyüşünden benim için geldiğini anlamıştım. Derin bir nefes aldım. Anlamasını sağlamak zorundaydım. Başka çarem yoktu.

Ofisime fırtına gibi daldı, gözleri eriyik lav gibiydi.

“Nasıl yapabildin?” diye gürlledi.

“Açıklamama izin ver,” diye denedim en sakin sesimle. Açıklayabilir miydim bilmiyordum ama bir şansım olsun istiyordum. “Lütfen, otur.”

Çantasını yere fırlatıp koltuğa gömüldü, öfkeyle bacak bacak üstüne attı. Bu ilk zaferimdi. Belki de beni dinlerdi.

“Üzgünüm, Nami. Sana söyleyemedim.”

“Bana söylemedin demek istiyorsun.” Küplere bindiğini görebiliyordum. Ama yine de benimle konuşuyordu. Bu güzeldi. Onu konuşturmaya devam etmeliydim. Belki anlardı.

“Söyleyemedim. Yasal sözleşmeler imzaladım.”

“Bana yalan söyledin.” Gözleri yaşlarla doldu ve belki de yaptığının geri alınamaz olduğunu hissettim. Bundan nefret ediyordum. Korkunç olacağını biliyordum ama bu kadar nefret edeceğimin farkında değildim. Şu ana kadar.

“Teknik olarak yalan söylemedim. Hem şimdi sana yardım edebilirim. Toggle’a yardım edebilirim.”

Acı acı güldü. “Sen mi? *Sen* mi Toggle’a yardım etmek istiyorsun? Lütfen. Asıl tekliften çok daha azına bizi satın alarak mı?”

“Fiyatı düşürmem gerekiyordu. Çünkü çalışanlarını tutmayı planlıyorum. Yukarıdakiler ancak bu koşulla kabul ettiler. Sana yardım etmek istiyorum.”

“Lütfen. Sen kendin dışında kimseye yardım etmezsin.”

Eleştirisi canımı yaktı. Bana inanmıyordu. En kötü kâbusum gerçek olmuştu. “Nami. Lütfen, dinle...”

Oturduğu yerden ayağa fırladı. “Dur. Sadece... dur. Ben senin yerinde olsaydım sana söylerdim.”

“Ve tüm o yasal sözleşmeleri ihlal mi ederdin?”

“Evet. Çünkü seni önemsiyorum, Jae. Ve doğru olan bu olurdu.”

“Doğru olan mı?” Bu onun Koridor Nöbetçisi damarıydı, şu her şeyin bir geç kâğıdıyla çözülebileceğine inanan. “Hayat karmaşık ve gri ve bazen ‘doğru’ olanı bulmak o kadar da kolay değil. Ne kadar çok uğraşırsan uğraş, Bayan Koridor Nöbetçisi. Bu kadar saf olma.”

Sesimin hafif ve esprili, şaka yapar gibi çıkmasını istemiştim ama sözler ağızımdan niyet ettiğimden daha sert çıkmıştı. Kelimelerim bir bıçak gibi keskindi ve Nami irkildi.

“Bu aptalca bir geç kâğıdı meselesi değil. Bunun yanlış olduğunu bilmen gerekirdi. *Yanlış ve doğru* diye bir şey var. Bunu ayrıntısıyla anlatmam gerektiğine inanamıyorum.”

“Ben doğru ya da yanlış diye bir şey yok demiyorum. Ama akla kara değil ki bu. Hem açıklamama izin verirsen...”

“Neyi açıklayacaksın? Beni nasıl kullandığını mı? Hiçbir zaman bana gerçeği söyleyecek kadar güvenmediğini mi?”

“Sana söyleseydim herkese söylerdin.”

“Neden? Koridor nöbetçileri sır tutamaz diye mi? İspiyoncunun teki miyim ben? Bana söylemeliydin. Bunu birlikte çözmeye çalışabilirdik ama sen benden ve herkesten daha iyisini bildiğini düşündün.”

Tam o an gerçekten de ona güvenmeden hareket ettiğimi fark ettim. Onun bana güvendiğinden daha fazla güvenmemiştim ona.

Ve hiç huyum olmasa da her şeyi berbat etmek üzere olduğumu fark ettim. Konuyu döndürmeliydim. Anlamasını sağlamalıydim. Belki onu ikna edebilirdim. Birbirimiz için doğru kişiler olduğumuzu bilmesi gerekiyordu. İş kimin umurundaydı? *Sadece* işti. Ama bizim aramızdaki şey farklıydı. Muhteşem bir şeydi. İnsanın hayatında bir kez olacak bir şeydi.

“Nami, bunların hiçbiri senin hakkında hissettiklerimi değiştirmiyor. Bizim aramızdaki şey... muhteşem. Sadece... seni Evans hakkında uyarmaya çalıştım. Gerçekten denedim. Ama sonra sana açıkça söyleyemediğim için Toggle’ı korumanın benim görevim olduğunu düşündüm. Geçişini kolaylaştırıyordum.”

“Senin ‘yardımını’ istemiyorum.” Gözleri öfkeyle yanıyordu. Ve kalp kırıklığıyla. Benim sebep olduğum kalp kırıklığıyla.

“Sana söyleseydim kovulurdum,” dedim zayıf bir sesle.

“İşi bırakmalıydın. Sonra da bana söylemeliydin.”

“İşi bırakmak mı?” Nami’nin beni köşeye sıkıştırdığını ve tek kaçış yolumu kapadığını hissediyordum. Tam o saniyede fark ettim ki işi bırakmak hiç aklıma gelmemişti. Ama bırakabilirdim. Haklıydı. “O zaman Toggle’ı kim koruyacaktı?”

“Bıçak kemiğe dayandığında kimseyi işten çıkarmayacağını mı söylüyorsun bana? Toggle’ın aynı kalacağını.”

“Yani, hayır, tam olarak değil ama...”

“O zaman işi bırakmalıydın,” dedi Nami. “Toggle’a yardım etmek için kafa kafaya verebilirdik. Başka bir plan oluşturabilirdik, sendeki şans ve başarı geçmişiyile haftalar içinde daha iyi bir işe girerdin. Şu an ConnectIn hesabında bir düzine iş teklifi vardır muhtemelen.” Bu hiç aklıma gelmemişti. Neden gelmemişti? “O zaman neden Borg’da kalasın?” diye devam etti. “Korkunç bir şirket olduklarını biliyorsun. Onlar için sağladığın her anlaşmanın dünyayı daha kötü bir yer haline getirirken onları daha da güçlendirdiğini biliyorsun. Çalışanlarını ya da satın aldıkları şirketleri ya da kullanıcılarını önemsemediklerini biliyorsun.”

İki elimi hüsrarla saçlarımdan geçirdim.

“Yine söylüyorum, işler o kadar basit değil. Hiçbir şey tam olarak iyi ya da kötü değil. Rainforest da iyi şeyler yapıyor.” Ama satış konuşmam zayıf kalmıştı.

“Rainforest’ın tek önemseydiği kazanmak.” Bana ters ters baktı. “Bu yüzden onlarla kalıyorsun, değil mi? Çünkü neticede senin için kazanmaktan daha önemli bir şey yok.”

“Hayır,” dedim haklı olmadığını umarak çabucak. “Evet, kazanmak önemli. Ve en başında, evet, tek önemseydiğim buydu. Ama seninle, Nami, hep bundan daha fazlası oldu. Anlaman gerek...” Anlamasını nasıl sağlayabilirdim? “Benim için mesele her zaman sensin Seni aradım. Lisede aramızda olan şeyi özledim. Rekabetimizi, kıvılcımımızı. Senin orada olacağını bildiğim için özellikle Toggle’ın peşine düştüm, çünkü seni görmek istedim. Bir toplantı için Dell’i aradım çünkü senin beni zorlayacağını biliyordum. Herkesin aksine sen iyi bir düşmansın. Beni yeni ve heyecan verici şekillerde zorluyorsun ve sen... sen...” Doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyordum. “Sen bana iyi geliyorsun.”

Volta atmayı bıraktı. “Sana iyi geliyorum,” diye tekrar etti duygusuz bir sesle.

“Rainforest’ta sıkılmıştım ve bir türlü tatmin olamıyordum, hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi geliyordu ve biliyordum, seninle tekrar çalışabilsem işlerin farklı olacağını biliyordum. Dünyamı aydınlayacağını biliyordum ve aydınlattın da, hem de düşündüğümünden daha içe işleyen şekillerde. Asla bunun bu... bu muhteşem duygulara yol açacağını düşünmemiştim, bu muhteşem... *ilişkiye*. Kendimi hiç hissetmediğim kadar canlı hissediyorum, Nami. Bunların hepsi senin sayende.”

Hızla gözlerimi kırıştırdım. Nami hareket etmiyordu. Belki de işe yarıyordu. Belki de beni anlıyordu.

“Ben orada olduğum *için* Toggle’ın peşine düştün,” diye tekrar etti.

“Evet.”

“Çünkü sıkılmıştım. Ve senin için işleri canlandıracağımı düşündün?” Gözleri taze, yeni bir kalp kırıklığıyla parlıyordu. “Toggle çalışanlarının, önemseydiğim insanların hayatlarını *işin senin için yeterince ilgi çekici olmadığı için* mi altüst ettin? *Sıkıldığın için* mi?” Son kelimelerini tükürürcesine söylemişti.

“Hayır. Bekle. Onu kastetmedim.” Gerçekten etmemiştim. Onun söylediği şekliyle kulağa korkunç geliyordu. Bencilce. Dar görüşlü. “Seni tekrar görmek istedim. Seni özledim. Bizi... özledim.”

“O zaman beni arasaydın. Mesaj atsaydın. *Kahve içmeye davet etseydin*.” Artık çok öfkeliydi. Her şeyi berbat ediyordum. Tamamen berbat ediyordum.

“Asla evet demezdin,” demeyi başardım tekrar deneyerek. “Bana asla yüz vermedin, Nami.”

“Bu yine de kendini Toggle’daki *herkesin* üstünde tutmak için bir sebep değil. Tanrım. Çok bencilce. Çok pervasızca.”

“Ama Nami,” diye yalvardım. Artık çaresizdim. “Seni seviyorum.”

Gerçek buydu. Onu uzun bir zamandır sevdiğimi fark ediyordum şimdi. Belki de liseden beri.

Çantasını daha da sıkı kavrarken başını iki yana sallayarak, “Çok geç, Jae,” dedi. “Sadece... her şey için çok geç. Bitti.”

Ardından çantasını kaptığı gibi doğruca ofisimden ve hayatımdan çıktı.

YİRMİ ÜÇ

Jae

Bazen "Yaşa, Gül, Sev" çok zor geliyor. Şunu önerebilir miyiz:
"Var Ol, Küçümse, Eh İşte."

#GÜNLÜK İLHAM KANALI
TOGGLE DAHİLİ SOHBETİ

Kazanmanın bu kadar berbat olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Nami benden nefret ediyordu, üstelik fokurdayan, flörtöz bir nefret değil, gerçek, soğuk bir nefretti. Nami beni bencil olmakla suçlamıştı ve haklı olduğunu görüyordum. Telefonlarımı açmamasına şaşmamalıydı. Muhtemelen beni engellemişti. Ve hak ediyordum.

Ertesi pazar dairemde oturmuş, boş gözlerle Michigan Gölü'ne bakıyor, Nami'nin boğazdan gelen kahkahasıyla jilet gibi keskin cevaplarını özlüyordum. Muhteşem vücudunun yatağında olmasını da özlüyordum ama en çok onun yanımda olmasını, neşeyle bana satışmasını, gıcık olsam da gayet haklı noktalara değinerek beni daha iyisini yapmam için kışkırtmasını özlüyordum. En kötüsü de her şeyin benim suçum olmasıydı. Nami haklıydı. Toggle konusunda pervasızca davranmıştım. Kahretsin, Nami'yle tanışana kadar hayatımdaki her şeye ve herkese karşı pervasızca davranmış olabilirdim.

Ta ki kaybedebileceğimden korktuğum bir şeyi gerçekten önemseyene kadar.

Genelde böyle zamanlarda kullandığım zayıf gerekçelerin hiçbiri işe yaramıyordu. Domuzcuğun evini yıkmıştım ve kendimi bu yüzden bok gibi hissediyordum. En kötü kısmı da yapılacak doğru bir şeyin olmasıydı. Rainforest'taki işimi bırakabilirdim. Nami'ye başka bir şekilde yaklaşmayı deneyebilirdim. Ama yapmamıştım. En iyisini bildiğimi varsaymıştım.

Telefonum çaldı. Ekranda Nami'nin yüzünü görmeyi umarak baktım ama onun yerine babamın sert yüzü beni karşıladı. Onu neredeyse telesekretere düşürecektim ama cezalandırılma havasında olduğum için açtım.

“Jae-Yeon.” Babamın ciddi, müsamahasız sesi hoparlörden yayıldı. “Merhaba” yoktu. “Nasılsın?” yoktu. Klasik babam.

“Selam baba.”

“Annen gelecek pazar günü için başka bir şey yapmamız gerektiğini düşünüyor. Nami *bibimbap* seviyorsa onu yapmak istiyor. Ya da belki *teriyaki*.”

“Nami gelmiyor.”

“Nami neden gelmiyor,” dedi babam, bir sorudan ziyade suçlama gibi dile getirmişti.

İç çektim. En iyisi hemen yapıp bitirmektir. Yara bandını çekecek ve hak ettiğim azarı dinleyecektim. Babam bana onu ilk evladı olarak hayal kırıklığına uğrattığım için nasıl da en başından beri hakkımda haklı olduğunu söylemeye bayılacaktı.

“Çünkü yüzüme gözüme bulaştırdım, baba. Çünkü oğlun kendini övmeyi seven bencil, işe yaramaz bir işinsanı ve başka kimse umurunda değil. Rezil bir evladım ve daha da kötü bir erkek arkadaşım, ayrıca bir aile kurmak için çok bencil olduğumdan muhtemelen asla evlenmeyeceğim ve çocuğum olmayacak. Senin için daimi bir utanç kaynağı olacağım, o yüzden seni hayal kırıklığına uğratmak dışında bir şey yapmam konusunda benden umudunu kesmelisin.”

Babam telefonda tek kelime bile etmedi. Ama bir yanımda sessizliğini üstü kapalı bir fikir birliği olarak aldı.

“Golden Dragon Buffet’a gideceğiz,” dedi bana anlık bir duraksamadan sonra.

Eyaletler arası yoldaki Asya füzyon mutfağının Amerikan versiyonu olan, annemin katlanamadığı ve babamın dördüncü sınıfta her pazar futbol antrenmanından sonra beni götürdüğü yağlı, self servis açık büfeyi kastediyordu. Annem neon turuncu renkteki tatlı ekşi soslu tavuğun çok fazla şeker ve gıda boyasıyla dolu olduğunu düşünürdü ama babam oranın salaşlığını severdi ve şüpheli Kaliforniya roll’ların ne kadar süredir salata barında beklediğini umursamazdı. Ben daha çocuktum, girişte duran devasa ahşap kayıktan açgözlülükle cebime ne kadar doldurabilirsem o kadar fal kurabiyesi alırdım. Babam yalnızca sekiz dolara istediği süre boyunca canı ne isterse onu yiyebiliyor olmaya bayılırdı.

“Baba saat öğleden sonra iki.”

“Orada buluşalım. Yirmi dakika.”

Sonra telefonu kapadı.

Babamın ses tonundan bunun bir davet olmadığını anlamıştım. Bu bir emirdi. Madem öyle, gidip halledecektim. Nasıl bir azar geliyorsa hak ediyordum.

Yarım saat sonra babamla bir bölmede karşılıklı oturuyorduk, kırmızı deri koltukların sırtları arkamızda çatlaktı, hava eski susam yağı kokusuyla doluydu. Büyük boy yer karoları sanki daha yeni paspaslanmış gibi kaygandı, ya da belki de yıllardır biriken yağ ne kadar sık silerlerse silsinler asla tamamen temizlenemeyecekleri anlamına geliyordu.

“Annen Golden Dragon’dan nefret ediyor,” dedi babam bilmiyormuşum gibi. Sanki bu büfenin lafının açılması bile onun inleyip gözlerini devirmesine ve bir şişe antiasite uzanmasına sebep olmuyormuş gibi. Babam kendi bulgogi’sinden mükemmeliyet bekliyor olabilirdi ama dışarıda yemek yediğimizde standartları tamamen ekonomiyle alakalıydı.

Tartışmaya açık kararlarına babamın Asya mutfağının ucuz, yağlı Amerikan versiyonu sevdasını da ekledim ama bunu yüksek sesle dile getirmedi.

Babamın tabağı envai çeşit şeyle doluydu, şu riskli büfe suşilerinden bazıları da buna dahildi. Gerçi babamın midesi sağlamdı. Onun hasta olduğunu hiç hatırlamıyordum sanırım. Ben büyürken bir kere bile olmamıştı. Hepimiz midemizi üşüttüğümüzde bile bir şekilde o hiç hastalanmazdı.

Ben güvenli olduğunu bildiğim şeyleri seçmiştim: Kızarmış pilav, susamlı tavuk ve çifte kızartılmış Çin böreklerinden iki tane. Çocukken de bunları alırdım, aşağı yukarı bir düzine fal kurabiyesiyle birlikte. Babamla yemek yerken tekrar sessizleştik ve ben bunun konunun sonu olacağını umut etmeye başladım. İkimiz de ılık, fazla soslu, fazla kızarmış yemeklerimizi yerken babamın sessiz kınamasıyla can çekişecektim. Büfeye ilk ziyaretimizden aldıklarımızın yarısını yemişken babam yeniden konuşmaya koyuldu ama gözlerini tabağında tutuyordu.

“Seninle Charlie hakkında konuşmak istiyorum.”

Hah. Beklediğim şey bu değildi. “Peki,” dedim tereddütle.

“Nişan konusunda mutlu olmadığımı gördün.”

“Evet. O konuda, baba. Hoş değildi. Çok üzüldü. Ayrıca Nick çok iyi biri ve bunları geçtik sanıyordum...”

“Hayır,” diye lafımı kesti babam bir elini kaldırarak. “Nick’i seviyorum. Charlie için mutluyum. Onlara bunu söyledim.”

“Neden bu mutluluğunu göstermedin o zaman?” Bir kavgaya hazırdım.

“Çünkü sen en büyük çocuksun, Jae-Yeon. İlk önce *senin* evlenmen gerekiyordu.” Bakışları benimkilere kilitlendi. “Bu *senin* görevin.”

“Dalga mı geçiyorsun? İlk önce o evlendiği için mi Charlie’ye kızgındın?”

“Hayır.” Babam başını iki yana salladı. “İlk önce sen evlenmediğin için *sana* kızgındım.”

Bir anlığına birbirimize baktık. Bir kez daha sanki ikimiz de bambaşka şeylerden konuşuyormuşuz gibi hissediyordum.

“Neden bahsettiğini anlayamıyorum, baba. İlk kimin evlendiği kimin umurunda? Önemli değil.”

“*Benim için önemli.*” Babam kendi göğsünü işaret etti. “Benim ailemde önemli.”

Bir kez daha babamı yüzüstü bırakmıştım ama sınılandığım hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Sanki babamın hakkında hiçbir şey bilmediğim gizli bir kontrol listesi vardı, listede iyi bir oğul olmak için gerekenler yazıyordu ve ben var olduğunu bile bilmediğim kutucukları bir türlü dolduramıyordum. “Nami’yi eve getirdin ve ben de doğru yöne ilerlediğimizi düşündüm.”

Gözlerimi tavana doğru devirerek iç çektim. Al işte. Babamı hayal kırıklığına uğrattığım başka bir şey daha.

“Eh, baba, Nami’yle her şeyi mahvetmiş olmam sana şaşırtıcı gelmeyecektir.” Ona Nami’nin beni bencil ve pervasız olmakla eleştirmesiyle biten üzücü, sefil hikâyenin tamamını ve bütün bu fiyaskodan en başında işi bırakıp Nami’ye gerçeği söyleyecek kadar güvensesdim kaçınabileceğimi anlattım.

Benimle göz göze gelmeyen ya da bütün hikâye boyunca yemek yemeyi bırakmayan babam masadaki gümüş peçetelikten bir peçete alıp kibarca ağzını sildi.

“Nami haklı. İşini bırakmalısın.”

İnleyip bakışlarımı tavana diktim. “Buna katılacağını adım gibi biliyordum. Onun yerine tıp fakültesine gitmemi istiyorsun muhtemelen. İş dünyasının tamamının korkunç olduğunu düşünüyorsun.”

Başını iki yana salladı. “Hayır,” diye karşı çıktı. “İş dünyasının *bir kısmının* korkunç olduğunu düşünüyorum.”

Benimle göz göze geldi ve onun da tıpkı Nami gibi Rainforest’ı onaylamadığını fark ettim. O zaman anladım: Bu yüzden ailemin evinde tuhaf bir şekilde hiç Rainforest kutusu yoktu. “Rainforest’ı sevmiyorsun.”

“Onlar hakkında hikâyeler okudum. Kötü hikâyeler. Çalışanlarına iyi davranmıyorlar.” Babam omuz silkti. “Pek saygın değiller. Hayatınla daha iyi şeyler yapabileceğini düşünüyorum, Jae-Yeon. Nami’nin yaptığı gibi.” Peçeteyi elinde buruşturdu. “Sen kötü bir adam değilsin, Jae-Yeon. Rainforest’ın dolgun bir maaş verdiğiğine eminim. Tanınmış bir şirket. Neden orada çalışmak istediğini anlıyorum. Sadece daha iyisini yapabileceğini düşünüyorum.”

Nami’nin sesini yine aklımda duydum, *Güçlerini iyilik için kullanabilirsin.*

Bütün bir saniye boyunca babamın gerçekten söylemek istediği şey beni can evimden vurdu. *Benim işe yaramaz olduğumu* düşünmüyordu. Seçimlerimi beğenmiyordu sadece. Hepsi buydu. Başkalarını teslim oldukları için küçümsediğim o çizgi film çantası dolusu paralara kurban gitmiştim ben de.

Kahretsin.

“Şimdi işi bıraksam bile Nami benden nefret ediyor.”

Babam parmaklarını artık boş olan tabağının üzerinde birbirine dayadı. “Ona kim olabileceğini göster. Ona, onu –ve aileni– ön planda tuttuğunu göster.”

“Ya kendimden başka kimseyi ön planda tutamıyorsam? Ya sadece Monopoly Kodamanı’ysam?”

Babam güldü. “Monopoly Kodamanı’nın bile bir ailesi var. Eskiden annene gizlice para verirdin.”

Bir saniye. Haklıydı. Başlangıçtan her geçtiğinde ona fazladan yüz dolar vermiş olabilirdim.

“Bunu fark ettiğini düşünmemiştim.”

Babam tek kaşını kaldırdı. “Ben hiçbir şeyi kaçırmam.”

Güldüm. Doğruydı. Babam şahin gibiydi. Ben de her zaman anneme göz kulak olurdum.

“İyi bir kalbin var, Jae-Yeon. Her zaman vardı. Küçük kuzenlerine göz kulak olurdun, onları dans kursuna ve okula bırakırdın.

İstedığın zaman fedakârlık yapabiliyorsun. Nami bunu görecek. Ona gösterirsen.” Babam bana bir parmağını salladı. “Ama göstermek zorundasın. Onun ailen olmasını istiyorsan ona ailenmiş gibi davranmalısın.”

“Bunu nasıl yapacağım?”

“Nasıl yapacağını biliyorsun bence. Akıllısın. Ne yapacağını biliyorsun.”

Aslında biliyordum.

“Kötü bir erkek arkadaş oldum ama.”

“Kötü bir erkek arkadaş ama harika bir koca ol.” Babam iki kaşını birden kaldırdı, kastettiği şeyi anlamamak mümkün değildi.

“Beni baş göz etmeye mi çalışıyorsun şu an?”

“Charlie’den önce evlenmek için hâlâ zaman var,” diye belirtti.

“Baba.” Başımı iki yana salladım. “Nami’yi mihraba apar topar götüremem.”

“Bu tavırla götüremezsin,” diye payladı beni. Beni inceledi ve bir dakikalığına başka bir kusur bulacağından endişelendim. “Sen kötü bir oğul değilsin.”

“Değil miyim?” Bir tuzağa doğru yürüdüğümü hissediyordum. Sanki babam, *Sen kötü bir oğul değilsin. Sen oğulların yüz karasıdır,* diyecekmiş gibiydi.

“Sen kötü bir oğul değilsin,” diye tekrar etti kesin bir tavırla vurgulayarak. “Ama o Çin böreğini bana verirsen daha iyi bir oğul olursun.” Tabağımda yenmemiş duran böreği başıyla işaret etti.

“Şurada bunlardan yüz tane var!” Dev ışıklı metal büfeleri elimle işaret ettim.

“Evet ama bu tam burada, o yüzden beni ayağa kaldırma.”

Tabağı ona doğru ittirirken gülmeden edemedim. Babam böreğe uzandı ve gerçekten tebessüm etti.

YİRMİ DÖRT

Nami

O kadar canlı hissediyorum ki.

[ekte: Wegner Döner Sandalye'nin, siyah kar maskeli bir adamın ve arkalarında Eyfel Kulesi'nin olduğu bir fotoğraf]

WEGNER DÖNER SANDALYE
#TEKMİL-ALARM KANALI
TOGGLE DAHİLİ SOHBETİ

Hafta sonunu Jae Lee'yi hayatıma aldığım ya da hep olduğu benmerkezci pislikten başka bir şey olabileceğine güvendiğim için kendime acıma hissinde yüzerek ve kendimi azarlayarak geçirmek istiyordum. Bunun yerine Büyükanne Mitsuye'yi ziyaret etmeye hastaneye gittim. Kalçası iyileşiyordu, ayrıca fizik tedavide de iyi iş çıkarıyordu ve doktorlar gelecek haftanın başında muhtemelen evde olacağını söylüyorlardı. Görünüşe göre hastane yemeği beklediğinden iyi olmasına rağmen kalkıp bir kutu gazoz bile almadığından en sevdiği gazoz için bir yardım çağrısı göndermişti.

Canının çok çektiği soğuk kutuyu ona teslim ettiğimde bakışları aydınlandı. Kutuyu açtı ve tanıdık tıslama sesiyle bakışları ıslı ıslı oldu.

Saygı dolu bir yudum alırken, "Hemşireden gazoz istiyorum, o da hastanede hiç kalmadığını söyleyip duruyor," dedi büyükanem ve köpüklü tatlı içeceğin tadını çıkarmak için kısa süreliğine gözlerini kapadı.

“Dürüst davranmıyor olabilir,” diye kabul ettim. “Asansörün hemen yanında bir otomat gördüm.”

Büyükannemin gözleri irileşti. “Ah, şu Cathy! Ona iki çift lafım olacak.” Ama büyükannem pek de kızgın değildi. O genelde pek sinirlenmezdi. Gazozdan bir yudum daha aldı ve yastığına yaslanırken keyifle iç çekti.

“Nasılsın?” dedim yatağının yanındaki koltuğa otururken.

“Ah, iyiyim.” Buruşuk ellerinden birini sallayarak gülümsedi. “Doktorlar yaşlı olsam da kemiklerimin güçlü olduğunu söylüyor. Hayatımdaki ikinci kırığım yalnızca.”

“İlki neydi?”

“Kampta.”

“Nasıl?” İhtiyatlı konuşuyordum çünkü toplama kampı hakkında çok soru sorarsam içine kapanacağını biliyordum. Büyükbabam hâlâ hayattayken de durum böyleydi. İkisi de orada tanıştıklarını söylemek dışında o zaman hakkında konuşmazlardı: Aileleri orada aynı koğuştan paylaşıyorlardı. İki aile de savaştan sonra Hawaii’ye taşınmaya karar vermişti çünkü Hawaii’deki Japon Amerikalılar anakaradakinin aksine hiçbir zaman alıkonulmamıştı. Annem nüfusun üçte birini oluşturduklarından sayıları toplanamayacak kadar fazla olduğu için öyle olduğunu söyleyip şaka yapardı ama büyükbabam Hawaii’yi daha çeşitli kültürlere sahip ve kabullenici bir yer olarak anlatırdı. Büyükbabam sık sık, “Hawaii’de kimse bana nereli olduğumu sormadı,” derdi.

Büyükannem biz küçükken annemin bize bakmasına yardım etmek için anakaraya geri dönmüştü. Büyükannem şimdi derin bir nefes aldı. “Koğuşlar kötü yapılmıştı, bizimkine çıkan merdivenler de eğimli ve gevşekti. Merdivenden çıkarken düştüm ve yere ters indim. Orada doktorlar ya da hemşireler yoktu. Yani yemek bile zar zor bulunuyordu ama yan koğuştaki Doktor Tanaka bileğimi kendi tişörtü ve birinin cetveliyle üstünkörü bir kol askısına

almıştı. Çılgınca geliyor ama iyi iyileşti.” Bana göstermek için bileğini esnetti.

“Orası nasıl bir yerdi?” diye sordum.

“Sıcaktı,” deyip güldü. “Tozluymuştu.” Kaşlarını çatıp elini sanki anıyı silermiş gibi salladı. “Yetti bu konu ama.” Bir sohbetten bıktığında yaptığı suratı yaptı.

“Sen nasılsın? O yakışıklı genç adamı yanında getirirsin diye umuyordum.”

İç çektim. “Muhtemelen onu bir daha görmeyeceksin.”

Büyükanne ıstırap çekiyormuş gibi görünüyordu. “Olamaz. Yine bir şey mi unuttum?” Endişeli görünüyordu. “Bunu bana söylemiş miydin?”

“Hayır.” Başımı iki yana salladım. Evans anlaşmasının suya düşmesiyle biten sefil hikâyenin tamamıyla birlikte Jae’nin bana hiçbir şey söylemediğini ve olan biten her şeyi sırf canı sıkıldığı için planladığını anlattım. Kelimeler dilime ağır geliyor, ihanetin acı tadı dilimi kaplıyordu. “O yüzden muhtemelen şirketimi Rainforest’a kaptıracağım ve Jae şirketini bana tercih etti. Bunun olacağını anlamalıydım. Jae’ye güvenemeyeceğimi bilmeliydim.”

“Ah, orasını bilmiyorum. O oğlan sana abayı yakmıştı. Sana bakışlarından anlayabiliyordum.”

“Ağrı kesicilerin etkisi altındaydın, büyükanne.”

Büyükanne Mitsuye güldü, gözünün yanındaki yumuşak kırışıklıklar derinleşti. “Belki. Ama âşık bir oğlanın nasıl görüldüğünü bilirim.” Dudaklarını birbirine bastırdı. “Bazen âşık oğlanlar bunu çok aptalca yollarla gösterirler.”

Güldüm. Doğruymuştu. Ama bunu duymak yüreğimi acıtıyordu. “Belki. Ama artık bitti. Kalbim kırıldı.” Gözlerimin yakıcı yaşlarla dolduğunu hissettim. Tekrar bu durumda olmak kendimi aptal gibi hissetmeme neden oluyordu. Kalbi kırık. İhanete uğramış.

Büyükannem uzanıp elimi tuttu ve sıktı. “*Shikata ga nai,*” dedi.

“O ne demek?”

“Bazen kalp kırıklığı gibi bazı kötü şeylerin önüne geçilemez. Kontrolümüzün dışındadır,” diye açıkladı. “Kardeşlerimle gidip de anneme neden evde değil de kampta olduğumuzu sorduğumuzda, ‘*Shikata ga nai,*’ derdi, yapacak bir şey yok demek isterdi. Bazen kötü şeyler olur. Hayatımızdaki her şeyi kontrol edemeyiz.”

İnledim. “Bütün hayatım *shikata ga nai*’ymiş gibi hissediyorum.”

Büyükannem güldü. “Hayır, değil. Unutma,” diye hatırlattı bana nazikçe, “hep sekiz kere ayağa kalkan bir tek sensin.” Bana gülümsedi. “Başına gelen her şeyi kontrol edemeyebilirsin ama o şeylere nasıl tepki vereceğini kontrol edebilirsin.”

Burnumu çekerek gözyaşlarımın düşmesine engel oldum ve gülümsedim.

Arkamdaki girişten annem usulca, “Tık, tık,” dedi. Ne kadar zamandır orada dikildiğini merak ederek hızla döndüm. Islak gözlerimi silmeye davranırken kararsız görünüyordu. Sora da yanındaydı. “Bölüyor muyuz?”

Bana endişeyle baktı.

“Hayır. İçeri gelin!” dedi büyükannem onları eliyle içeri davet ederek. Sora ve annem büyükanneme sarılabilsinler diye köşeye geçtim.

Yalnızca bana ayırdığı şu endişeli ses tonuyla “Her şey yolunda mı?” diye sordu Sora bana. Ama deneme odasında yaşadığımız tartışmadan sonra üzerime titremesini pek istemiyordum. Hâlâ bundan rahatsız olmamam gerektiğini biliyordum ama bir yanım öyleydi işte. Üstelik dünyanın koridor nöbetçisi olmaktan da birazcık yorgundum.

Onunla göz göze gelmeden omuz silkerek, “İyiyim,” dedim.

Büyükannem Sora’yla bana baktı.

“Nasılsın, büyükanne?” diye sordu Sora büyükanneme sarılmak için sırasını alarak.

“Şu gelinliğin fotoğrafını görürsem daha iyi olacağım. Annen bomba olduğunu söyledi.”

Sora sıkıntıyla yerinde kıpırdandı. “Aslında...” diye başladı anneme bakarak. “Bir tane buldum. Sokağımdaki ikinci el dükkânından.”

“Vogue Gelinlik’te bir tane buldum demek istiyorsun. Şahane bir gelinlik, şuna bak...” Annem çoktan telefonunu çıkarmıştı. Sora’nın duyurusunu çiğneyip geçiyordu.

“Hayır, anne. Onu almayacağım. Bunu konuştuk.”

“Evet ve prenses kesim evaze, eşi benzeri olmayan bu gelinliği giymende karar kıldık *biz...*”

“Hayır. Ben bunu giyeceğim.” Sora büyükannemle bana boyundan bağlamalı, beyaz, dar bir mezuniyet elbisesi gösterdi, kendi mezuniyet balosuna giydiği elbiseye çok benziyordu...

Yalnız onunki mordu, bu elbiseyse beyazdı.

“Çok güzel,” dedim. “Mezuniyet elbisene benziyor!”

“Değil mi?”

“Sora Reid. Angelique’e söz verdik...”

“Anne! O gelinliği almayacağım. Siparişi iptal ettim. Nami haklıydı. Çok pahalı.”

“Parasını vermeyi teklif ettim!” diye bağırdı annem.

“*Ama* ben istemiyorum! Four Seasons’ı da istemiyorum!”

Annem ellerini sinirle havaya kaldırdı. “Nami! Ablana aklını başını almasını söyle.”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Bence gayet akli başında konuşuyor. Bu, Sora’nın düğünü. İstedliğini giymeli.”

Sora dudaklarını oynatarak, *Teşekkür ederim*, dedi.

“Nami!” diye haykırdı annem şok içinde.

“Aiko, bırak da Sora istediği mezuniyet düğününü yapsın. Kızın istediği bu!”

“Sonra pişman olacak ama,” dedi annem. “Hepsinin bir hata olduğunu düşünecek!”

“Bence kız ne istediğini bilecek yaşta,” dedi Büyükanne Mitsuye. Elini konuyu kaparcasına salladı. “Ayrıca konuşacak başka, daha önemli şeylerimiz var. Nami’nin erkek arkadaşı kötü davranıyor.” Şimdiki zamanla konuştuğunu fark ettim ama müdahalede bulunmadım.

“Ne oldu?” diye sordu Sora. Annemle Sora’ya işin aslını anlattım.

Annem bir anlığına suçlu göründü. “Annesine numaranı hiç vermemeliydim.”

“Muhtemelen vermemeliydin,” diye katıldım.

“Aman, o kimin umurunda?” Annem her zamanki gibi alelacele beni neşelendirmeye çalışıyordu. “Onun hakkında bir daha düşünme bile. O çocuk senin vaktine layık değil. Daha geç olmasındansa bunu şimdi öğrenmiş olmaktan mutlu değil misin?”

“Anne, ben...”

“Düşününce bazen böyle şeyler daha hayırlı oluyor...” Annem şimdiden kötü hisleri düzeltmek için aceleyle işe koyulmuştu. Acı veren kısmı geçip gitmişti bile. Niyeti bu olmasa da kulağa neredeyse ilgisiz geliyordu. *Acele et. Atlat şunu. O kadar kötü değil. Mutlu ol ki ben de mutlu olabileyim.*

“Anne...”

Ama hâlâ esas konudan sapmış konuşmasına devam ediyordu. *Her işte bir hayır vardır. Evren sana kaldıramayacağın yükü vermez.* Acıyı dindirmek istediği ama aslında sadece onu aşağıya, yüzeyin altına, artık kimsenin göremeyeceği bir yere ittiren basmakalıp sözler.

“Anne!” dedim niyet ettiğimden daha keskin bir sesle. Annemin gözleri fal taşı gibi açıldı. “Lütfen, bırak.”

“Neyi bırakayım?”

“Hep bunu yapıyorsun. Kötü şeyleri aceleye getiriyorsun. Ben sadece... bir saniyeliğine kötü şeyleri hissetmek istiyorum. Her şey düzeltilemez.”

“Kötü şeyleri aceleye getirmiyorum,” dedi annem savunmacı bir tavırla.

“Kesinlikle kötü şeyleri aceleye getiriyorsun,” dedi Büyükanne Mitsuye. “Halının altına süpürüyorsun. Kötü şeylerin olduğunu biliyorsun. Bazen bunu kabul etmen gerekir.”

“Bana *shikata ga nai* çekme şimdi,” dedi annem. Bunun annemin hassas noktası olduğu açıktı.

“Ama Aiko, hayat bu. Her şeyi düzeltemezsin.”

Annem burnundan soludu. “Bir şeyleri düzeltmeye çalışmak hiçbir şey yapmamaktan daha iyidir.”

Artık anlıyordum ki Büyükanne Mitsuye benim için her zaman düştüğümde indiğim yumuşak yer olmuştu ama anneler ve kızlar dünyasında sert dirsekler hiç eksik kalmıyordu.

“Ama bazen bir şeyleri düzeltmeye çalıştığında daha fazla soruna sebep oluyorsun. Belki de Nami'nin kendisini toparlaması gerekiyor. Sen her zaman onu toparlayan kişi olamazsın.”

“Ne yapayım o zaman? *Bırakayım* da mutsuz mu olsun?” Annem sesini yükseltmişti.

“Sen beni mutlu edemezsin, anne.” İşte, sonunda söylemiştim. Annem bana baktı, irkilmişti. “Üstelik bazen *senin* mutlu olman için benim mutlu olmama ihtiyaç duyduğunu hissediyorum. Üstümde çok fazla baskı oluyor.”

“Neden mutlu olmanı istemek kötü bir şey olsun?” Annem bir nefes verdi.

“Çünkü mutsuz olduğumda daha da büyük bir hayal kırıklığıymışım gibi hissediyorum.”

Büyükanne Mitsuye birimizden diğerine baktı. “Bu ailede kimse hayal kırıklığı değil. Bazen mutluyuz. Bazen mutsuzuz. Hayat bu.”

“Aynen öyle,” dedi Sora, büyükanne-
min kolunu sıkarak.

“Yemin ederim, eğer...” diye tehdit etti beni annem.

“*Shikata ga nai*,” dedi büyükanne-
m ve annem hastane tavanı-
nın beyaz fayanslarına bakarak inledi.

“Bu deyimden gerçekten nefret ediyorum,” diye söylendi an-
nem. Ve aniden anneler ve kızlarının karmaşıklığını, büyükanne-
min nasıl bütün hayatı boyunca anneme hayatının pek azını kont-
rol edebileceğini öğretmeye çalıştığını ve anneminse bütün hayatı
boyunca ona aksini, her şeyi kontrol edebileceğini kanıtlamak için
uğraştığını anladım. Ben aslında kabul etmek isteyeceğimden daha
çok anneme benziyordum. Bazen tamamen kontrol edemediğimiz
bir yörüngede hareket eden *tilt* topları olduğumuzu kabul etmek
zor, çok zordu.

“Bence ikiniz de haklısınız,” dedim onlara. “Bazı şeyleri kontrol
edebiliriz. Bazı şeyleri edemeyiz. Benim mutluluğumun seninkini
etkilemesine izin veremezsin ve ben de aynı şekilde.”

“Sen akıllı birisin, Nami-chan,” dedi büyükanne-
m ve sırıttı.

“Ayrıca ben hâlâ senin mutluluğunu isteyeceğim,” dedi an-
nem bana. “Ve senin de.” Sora’ya baktı. “Başka türlü-
sünü bilmiyorum.”

“Biliyorum, anne,” dedim. “Ama bazen mutlu olmayacağız.”

“Biliyorum.” Annem Sora’yla beni kucakladı, ardından uzanıp
büyükannemin elini tuttu.

Hastane lobisinde liseden en yakın arkadaşım Fatima Bibi’y-
le karşılaştım. Çağlar önce yaşanmış gibi gelen “sürpriz” doğum
günümü kaçırdığından beri mesajlaşmamıştık. Bebeği, bebek

arabasının askılarından kurtulmak için uğraşıyordu, o da bir eliyle çaresizce devasa bez çantasından bebek krakeriyle dolu kabı çıkarmaya çalışırken bir eliyle de çiçek pembesi başörtüsünü düzeltiyordu.

“Fatima?” dedim şaşkınlıkla.

“Nami!” Yüzü aydınlandı ve bana kocaman sarıldı. Elma püresi ve ıslak mendil kokuyordu. “Büyükanneni duyar duymaz geldim. İyi mi?”

Boğazım sıkıştı. Fatima gelmişti. Beni unutmamıştı. Buradaydı. Benim için. Büyükannem için. “Evet. Şükürler olsun ki.”

“Ne kadar zor olmuştur, tahmin edebiliyorum. Bu hastaneyi hatırlıyorum, babanın...” Sustu. Geri çekilip beni incelerken cümlesini bitirmesine gerek kalmadı. “İyi misin?”

Başımla onayladım, duyguların yoğunluğundan boğazım sıkışmıştı.

“Seni aramaya çalıştım,” dedi.

“Mesajını almadım!” Telefonumu çıkarmak için uğraştım. Aşağı kaydırıp bir cevapsız arama gördüm. Ama telesekreterde mesaj yoktu.

“Sana mesaj attım.”

“Almadım.”

Fatima iç çekti. “Omar silmiştir kesin. Omar sürekli telefonumu alıyor. Geçen gün az daha 911’i arıyordu.” Omar oturduğu yerde kımıldanıyordu, sanki onu haklı çıkarmak ister gibi uzanıp telefonumu elimden almaya çalıştı. “Omar, hayır. O senin değil.”

Omar onu son gördüğümde beri çok büyümüştü. Ne zaman görmüştüm? Ani bir suçlulukla sarsıldım. Belki sekiz ay önce? Küçük ayaklarıyla tekme atınca aşınmış tabanlı spor ayakkabıları fark ettim. Ne zamandan beri yürüyordu? Onu en son gördüğümde zar zor oturabiliyordu.

“Kahve içmek ister misin? Kafeteryada?” diye sordum.

Fatima bana sırttı. “Çok isterim.”

Kahveyle hamur işi alıp köşedeki masaya ilerledik. Omar bebek arabasından kendi başına atlayıp maharetle sandalyesine doğru paytak paytak yürüdü. Fatima onu bir bebek sandalyesine kaldırdı.

“Bu kadar büyüdüğüne inanamıyorum,” dedim.

“Ben de. Kollarımda deli gibi kaslarım var artık.” Fatima bana göstermek için pazularını sıktı.

“Etkileyici.”

Sırttı. “Dinle, doğum günün için tekrar özür dilcrim gerçekten. Kaçırarak istemedim ama Omar’ın korkunç bir ateşi vardı, Ahmad’la ben de onu sonunda acil servise götürmek zorunda kaldık.”

“Ah, Fatima. Hiç bilmiyordum. İyi mi?”

Başıyla onayladı. “Bebekler çok hızlı susuz kalıyorlar ve çocuk doktorumuz işimizi sağlama almak istedi. İki gün sonra hiç hasta olmamış gibiydi. Mutfakta son hız koşturup kapamadığımız bir priz bulmak için elinden geleni yapmaya döndü.”

“Güzel... sanırım?” Bir suçluluk sızısı hissettim. Belki de Fatima’nın hayatını takip etmeyen bendim, tam tersi değildi. “Yakında bir hafta sonu iznim olacak. Birlikte Brookfield Hayvanat Bahçesi’ne gidebiliriz belki?”

“Güzel olur,” dedi Fatima. “Seni özledim.”

“Ben de seni özledim.” Birdenbire geçtiğimiz aylarla yılların hepsi uçup gitti ve yeniden on dört yaşına döndük, Matletler maratonundaki bir molada bir paket Sour Patch Kids paylaşıyorduk. Fatima’nın artık arkadaşım olmadığını nasıl düşünebilmişim?

“Ayrıca Desmond ve Ramone şu mesajı sana iletmemi istediler: Gidip bebekleriyle tanışman gerekiyormuş. Çok sevimli bir oğlan. Tanışmayan tek kişi sensin.”

Birden daha geçen hafta Ramone’un bana bebeklerinin bir düzine fotoğrafını mesaj attığını, hava kötüleşmeden bir araya

gelmemiz gerektiğini söylediğini hatırladım. Dairemde onlara vermek için aldığım ve hediye paketi yapılmış halde bekleyen bir bebek havlusuyla ona uyan bir dolgu fil oyuncağı vardı.

“Kötü bir arkadaş oldum sanırım,” dedim. Arkadaşlarımdan kendini çekenin ben olabileceğimi yeni fark ediyordum, uzaklaşan onlar değildi. “Toggle bütün zamanımı aldı.”

“İş bebeğin nasıl?” diye sordu Fatima.

Gözyaşlarına boğulacakmışım gibi hissettim. “İyi değil,” diye itiraf ettim. Ona her şeyi anlattım: Satın alma, Jae, Rainforest, ona âşık oluşum ve onun yalanları.

“Vay be.” Fatima şaşkına dönmüş halde arkasına yaslanıp gözlerini kahve kupasına dikti. “Jae *Lee*’yle çıkıyordun. Kendi erkek müzik grubunu kurması en muhtemel kişi seçilen... Jae Lee.”

“Biliyorum. Söyleyebilirsin. Aptalım. Jae’ye hiç güvenmemeliydim. Jae her zaman bir...” Şerefsiz demek istedim ama Omar’ın akıtmaz kırmızı plastik bardağından uzun bir yudum süt içişini izlerken tam vaktinde durdum. “Bir, şey, pislik.”

“Jae hep çekiciydi,” diye karşı çıktı Fatima.

“Bence hep kendini beğenmişti demek istiyorsun.”

Fatima sırıttı. “Belki. Ama aynı zamanda çekiciydi.” Omuz silketti. “Ayrıca bana hep iyi davranırdı.”

“Jae’nin iyi olduğunu düşündüğünü bana şimdi mi söylüyorsun? Biz ondan nefret ederdik.” Kupamın sapını biraz daha sıkı tuttum.

“*Sen* ondan nefret ederdim. Ben sadece kibarca senin atıp tutmalarını dinlerdim. Ama aslında çoğunlukla iyi biri olduğunu düşünürdüm. Hep küçük kardeşleriyle kuzenlerine falan bakıyordu. Tatlıydı.”

“Dur. Sen bunu nereden biliyorsun?”

“Shake It Up’ta çalıştığımı hatırlıyor musun? Okuldan sonra oraya gelip bir araba dolusu çocuğa milkshake alırdı hep. Çocukların fazladan kremşanti ve kiraz aldıklarına emin olurdu. Hoştu.”

“Bana bunu neden söylemedin?”

“Muhtemelen söylemişimdir. Ama sen ondan nefret etmekle çok meşguldün. Beyninde çelişkili bilgiye yer yoktu.” Fatima omuz silkti. “Ayrıca Toggle’la oyunlar oynamanın korkunç olduğunu biliyorum. Ama söylediklerine bakılırsa Jae seni özlemiş ve hayatına girmek için her bahaneye atlanmış gibi.”

“Toggle’ı mahvetmesinden *bunu* nasıl çıkardın?”

“Sen orada olduğun için peşine düşmüş.”

“Canı sıkıldığı için.”

“Onun canını *sıkmayan* tek şey sen olduğun için,” diye belirtti Fatima. “Neredeyse... aptalca bir şekilde romantik sayılır.”

“Romantik değil,” diye çıkıştım.

“Tamam! Tamam.” Fatima teslim olmuş bir edayla ellerini kaldırdı. “Sen Jae’den nefret ediyorsan ben de nefret ederim. Ben her zaman Nami Takımı’ndayım.”

Uzun bir nefes verdim. “Teşekkürler, Fatima. Ben de her zaman Fatima Takımı’ndayım.” Omar akıtmaz bardağını bırakıp balık şeklindeki krakerlerden bir tane daha aldı. “Ayrıca bir daha bu küçük adamla ilgili önemli bir şey olduğunda bana hemen söylüyorsun, tamam mı?”

Fatima başıyla onayladı. “Anlaştık,” dedi.

Fatima’yı görmek beni neşelendirmişti ama Toggle’a olacakların gerçekliğiyle yine çabucak yıkıldım. Sonraki iki gün işten izin aldım. Hiç benlik değildi ama Evans anlaşmasının suya düştüğü haberini Arie, Jamal veya Priya’ya ya da Toggle’ın herhangi bir çalışanına vermeye cesaretim yoktu. Imani ya da Dell’in sonucu

onlara söyleme ihtimalinin olmadığından neredeyse emin olduğumdan, durumu nazikçe açıklayacak bir yol bulmam gerekiyordu. Ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. İki izin günümü yatakta, cevabı örtülerin altında arayarak ve birisi kaybolduğumu fark edene kadar kozamda ne kadar kalabileceğimi merak ederek geçirmiştım.

Nihayetinde kalkmam gerekecekti. Ve Arie'yle diğerlerine karşı Toggle'a ne olacağı konusunda dürüst olmam. Çok sevdiğim o şapşal suratlarında kalp kırıklığını görmeye hazır değildim yalnızca. Bir daha beyaz tahta yarışmaları yoktu. Frizbi yoktu. Bir daha... ben yoktum, açıkçası. Sanırım canımı da en çok bu yakıyordu. Rainforest'in uygun gördüğü herhangi bir şekilde Toggle devam edecekti ama ben artık bir parçası olmayacaktım. Jae'ye onu bir daha görmek istemediğimi söyledikten sonra işimi elimde tutmama izin vereceğini hayal edemiyordum. Hem işten çıkarmalar mecburiyse, önemsedğim birindense beni çıkarmalarını tercih ederdim. Kurmak için çok çalıştığım şirket –aile– bitecekti. Ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Üstelik, belki de benim suçumdu bu. Belki de Jae bana gerçek bir ortaklığın, gerçek bir ilişkinin, Paris'e birlikte seyahat etmek istediğim bir insanın kısa bir görüntüsünü sunmuştu ve ben de bir saniyeliğine gözlerimi Toggle'dan ayırmıştım. Bu benim hatamdı. Jae mesaj atmıştı. Aramıştı da. Bir özür çığının altına gömülmüştüm ama bunların hiçbirini kabul etmeye hazır değildim. Çünkü açık gerçek şuydu ki, her zaman kendisini herkesin üstüne koyacaksa benim onun hayatında bir yerim yoktu.

Öte yandan benim de en az Jae kadar bencil olduğumu fark ediyordum. Yalnızlığımın beni onun gerçek niyetlerine karşı kör etmesine müsaade etmişim. Doğum günüm için asla lanet olası bir ruh eşi dilememeliydim. Gözlerimi her zaman Toggle'm üstünde tutmalıydım.

Ekose pazen pijamalarımla çok sert, hâlâ tuhaf şekilde yeni kankan koltuğumda uzanıp işten ne kadar kaytarabileceğimi merak ettim. Hangi günde olduğumuzdan bile emin değildim: Çarşamba? Perşembe? Kimbilir?

Imani'den bir mesaj aldım.

Bugün geliyor musun?

Son iki günü içinde geçirdiğim pijamalara baktım. Dairem boş yemek siparişi kutularıyla doluydu ve alışılmadık şekilde dağınıktı. Bugün ya da başka bir gün işe neden gidecektim ki? O motivasyonu içimde bulamıyordum. Toggle'ı kaybetmişim. Herkesi yüzüstü bırakmışım. Bisikletimden uçarak düşmüştüm ve herkesi de kendimle beraber sürüklemişim.

Telefonum tekrar öttü.

Ne zaman geri geliyorsun?

Yazan Priya'ydı.

Lütfen bu öğleden sonra gel. Bu işe para yatırdım.

Biraz gülmeden edemedim.

Beyaz tahta tartışması ben miyim şimdi?

Bu öğleden sonra gelmezsen olacaksın.

Telefonuma mesaj yağıyor gibi görünüyordu. Önce Jamal'dan, sonra Arie'den ve sonra yine Priya'dan arka arkaya mesajlar geldi.

Priya beni çıldırtıyor ve sana mesaj atmazsam beni rahatsız etmeyi kesmeyecek. Gelmen lazım.

Ben televizyon baban. Lütfen gel.

Eğer gelirsen sana Dell'in sandalyesini kimin çaldığını söyleriz.

İşte bu cazipti. Çok cazip. Gerçi aklımda birkaç şüpheli vardı zaten.

Dell bile mesaj attı.

Gelmelisin. Öğlenden sonra ikide katılmanı isteyeceğin bir toplantı var.

Kötü yazım tarzını görünce onun adına utandım.

Toplantı ne hakkında?

Yazılımcıların yaptığı bir şeyler. Bilmiyorum. Bütün kurul bunun için geliyor ama.

Öyle mi? Hımm.

Ayrıca SEN sandalyemi gördün mü? Cidden. Yeterince uzadı bu iş.

Telefonum gelen bir başka mesajla öttü. Arie ya da Imani'nin işe gelmem için beni teşvik ettiğini görmeyi bekleyerek ekranı yüzüme kaldırdım ama onun yerine Jae'nin numarasını gördüm.

Mesajı okumadan silmeliydim. Ama öyle bir irade yoktu bende.

Namby, muhtemelen beni engellediğini biliyorum. Ama engellemediysen ve bu mesajı alıyorsan bu öğleden sonra işe gelmelisin.

Kalbim kulaklarımda atıyordu.

Neden?

Sürpriz.

O zaman kesinlikle gelmiyorum.
Bir ömre yetecek kadar Jae Lee sürprizi yaşadım,
çok sağ ol.

Bu sürprizi seveceksin. Gelmezsen iki dolu kase
cehennem ramen yerim.

YİRMİ BEŞ

Nami

Bu, hayatımın en mutlu günü. Evleniyoruz. Keşke tekerlerimin üstünde beni mihraba götürmek için burada olsaydınız.

[ekte: Wegner Döner Sandalye'nin fotoğrafı, arkada siyah eldivenli iki el, Almanya'daki Köln Katedrali'nin merdivenlerinin yakınında]

WEGNER DÖNER SANDALYE
#TEKMİL-ALARM KANALI
TOGGLE DAHİLİ SOHBETİ

Jae Lee'nin ne oyunlar oynadığını bilmiyordum ama umurumda değildi. Kendime umutlanma izni vermiyordum. Bir kere kanarsam ayıp Jae Lee'nindi. İki kere kanarsam ayıp her zaman Jae Lee'nindi.

Bir şekilde kendimi ofise sürükledim. Jae'nin nasıl bir plan tezgâhladığı umurumda değildi. Her ne olursa olsun bu, bebeğimi büyük ihtimalle ona ve şeytani Borg'a devretmek zorunda kalacağım gerçeğini değiştirmiyordu ama ondan önce Arie ve bütün ekibe her şeyi mahvettiğimi itiraf etmeyi borçluydum. Aslında İronik Olmayan Bir Şekilde Dünyanın En İyi Patronu olmadığımı. Asansör kapısı Toggle katında açılıp da halının parlak renkleri, yazılımcıların masalarının üzerindeki frizbiler ve dinlenme odasının açık kapısından zar zor görülebilen, yeni bir tartışmanın damgasını vurduğu beyaz tahtayla (Scrabble oyununu kim kazanır?

Dumbledore mu yoksa Gandalf mı?) karşılaştığımda bir anda kendimi evimdeymişim gibi hissettim.

Neredeyse gözyaşlarına boğulacaktım.

Bunu bırakmaya hazır değildim. Veda etmek istemiyordum. Rainforest'la bir anlaşma yapıp yapamayacağımı merak ederek burnumu çekip yutkundum. Kendi payımı satıp danışman olarak kalsaydım? Sonra Jae'yi düşündüm. Gururumu ayaklar altına alıp ondan bu iyiliği istemem gerekirdi.

Bir nanosaniye boyunca bu ihtimali düşündüm ve en kötü kâbusum olabileceğini fark ettim. Rainforest'ın, Toggle'ı eski halinden eser kalmayana kadar yavaş yavaş parçalara ayırıp mahvetmesini ön sıralardan izlemiş olurdum. Frizbi atan Arie ve Priya ben yanlarından geçerken aniden durdular.

“Nami! Geldin!” İkisi de yanıma koştu. Gürültüyü duyunca Jamal bölmesinden başını kaldırıp baktı ve yanımıza geldi. Üçü bana bir şey söylemeye can atarak aynı anda konuşuyorlardı ama sözleri birbirinin üstüne bindiği için hiçbirinden tam bir cümle duyamıyordum.

“Evans'ı duyduk...”

“Rainforest meselesini biliyoruz...”

“Hepsi kulağa...”

“Tek tek konuşun lütfen,” diye yalvardım.

“Bir saniye bekleyin,” dedi Imani, parlak safir mavisi gözlüğüne uyan keten bir eşofman altı giyiyordu. Ofisinden doğrudan bana geldi. “Bunu hep birlikte yapma konusunda *hemfikir* olduk sanıyordum.” Dördüne sırayla dik dik baktı.

“Ona söylemek için sabırsızlanıyorduk,” diye haykırdı Priya.

SAE beyzbol şapkası takan Dell ofis kapısından başını uzattı. “Bu gürültü ne?” Gözleri bana takılıp kalıp kısıldı. “Ah,” dedi hayal kırıklığına uğramış bir sesle. “Selam Nami. Nihayet ofise gelebilmen güzel.”

Priya, “Sandalyeden haber var mı?” diye sordu Dell’e.

“Hayır,” diye kükredi Dell. “Ayrıca o konuda...”

“Çocuklar!” diye bağırdı Imani ellerini çırparak. “Nazik olalım.” Saatine baktı. “Saat neredeyse iki, millet.”

“Balıkfanusu’na!” diye bildirdi Arie.

“İşle ilgilenme zamanı,” diye ekledi Jamal.

“Hadi, gidelim,” dedi Priya ve sanki planlamış gibi yazılımcılar başlarıyla onaylayıp frizbilerini bıraktılar, laptopların kapadılar ve öğleden sonra atıştırmalıklarını bir kenara koydular. Hepsi ayağa fırladı ve hep beraber camlı toplantı odasına uygun adım yürüdük.

“Neler oluyor?” diye fısıldadım Imani’ye.

“Göreceksin,” diye fısıldadı o da.

Balıkfanusu’nda herkese yetecek kadar sandalye yoktu, o yüzden yazılımcılar arkaya, sunum duvarının karşı tarafına sıkıştılar. Priya masadan uzaklaşıp benim oturmam için işaret etti ve Imani’yle Dell iki yanımdaki sandalyelere geçtiler. Kurul üyeleri kalan yerleri doldurdular. Arie, Jamal ve Priya toplantı odası masasının önündeki yerlerini aldılar. Jamal ışıkları kısıtı ve Arie laptopunu çalıştırdı. *Yüzüklerin Efendisi* müziğinin açılış notaları çaldı ve duvardaki büyük boyutlu ekran titreşerek canlandı. Jamal’ın sesi hoparlörlerden süzüldü.

“Bir zamanlar, Toggle Shire* adını verdiğimiz çok güzel bir yerde...”

Yazılımcılar kafalarının resimlerini kesip günlük işleriyle uğraşan farklı hobbitlere yapıştırmışlardı. Çoğu afiyetle yemek yiyordu. Biri, “Kahvaltı Pazartesileri!” diye bağıırıyordu ve ikinci tabak kahvaltısını silip süpürüyordu.

Buna bayılmıştım. Kesinlikle bayılmıştım. Yüzleri *Yüzüklerin Efendisi* hobbitlerinin bedenlerinin üstünde çok şapşal duruyordu ve üstelik çoğu çok gülünç suratlar yapmışlardı. Animasyon kaba

* *Yüzüklerin Efendisi* serisindeki Orta Dünya evreninde bir bölge. (ç.n.)

ama muhteşemdi. Priya'nın parlak renkli saçları vardı. Arie baklava kesim süveter giyiyordu ve yüzünün yerinde ünlü televizyon babası Bob Saget'in yüzü vardı. Dell'in Wegner Döner Sandalyesi bile jig müziğine dans ederek konuk oyunculuk yapıyordu.

"Hey! Bu komik değil, çocuklar," diye inledi. "Sandalyemi geri almam lazım. Derhal."

Arie onu duymazdan geldi. "Orada üç lider vardı. Imani, Ayrık-vadi'deki elf tapınağının lordunun kızı..."

Imani'nin kafası Arwen'in vücudunun üstünde göründü.

"Bir cüce..."

Dell'in asık suratı bir cücenin vücudunda göründü.

"Hey!" diye bağırdı alınarak.

"Ve galaksideki korkusuz liderimiz... Kaptan Nami."

Yüzümü Kaptan Janeway'in vücuduyla birleştirmişlerdi ve *Uzay Yolu*'nun logosu kısaca göründü. Janeway hayranları neşeye bağırdı.

"Mitolojileri birleştiriyoruz," diye açıkladı Jamal özür diler gibi. Buna gerek yoktu. Bu mükemmeldi.

"Ve Borg, Shire'ı tüketmek istiyordu..." Yine *Uzay Yolu*'na geçmiştik ve Borg küpü Rainforest logosuyla birlikte göründü.

"Kim Olduğunu Bilirsin Sen de bizi yutmakla ilgileniyordu..." Evans'ın yüzünü Voldemort'un bedenine yapıştırmışlardı.

"Bu bir satış sunumu mu yoksa... İnek Merkezi için müzik klipi mi?" diye şikâyet etti Dell.

Birkaç yazılımcı onu susturdu.

"Ama..." Priya atladı. "Hesaba katmadıkları bir güç vardı."

Tekrar yazılımcıların başlarının yapıştırıldığı hobbitler ekrana geldi. Ama *USS Enterprise-D'nin* köprüsündeydiler.

"Picard hayranlarının ağzına bir parmak bal çalmamız gerekiyordu," dedi Arie bana. Anlayarak başımı salladım.

"Ve bizim şundan gelen bir gücümüz vardı..." Ekranda *Enterprise*, gözlerinden gökkuşağı lazerleri çıkan dönen kedi

NFT'leri de dahil olmak üzere NFT'ler ve kripto para gibi görünen foton torpidoları ateşledi. Borg küpü patladı. Voldemort'un yılanı benzeyen yüzü parçalanarak minik parçalar halinde uzaya savruldu. Yazılımcılar neşeyle bağırdılar. Ve kahvaltılık sandviçleriyle bir kutlama başladı.

Jamal ışıkları yeniden açtı ve Imani alkışladı. Dell homurdandı ve ben hâlâ ne olduğundan yüzde yüz emin değildim. O zaman Arie her birimize bir tomar kâğıt uzattı.

"Bu yalnızca biz hobbitlerin, ııı... yani yazılımcıların Toggle'ı almayı teklif etmek istediğini söylemenin uzun bir yolu," dedi Arie.

Imani'ye baktım. Bilgece başını salladı.

"Ne?" Doğrulup önümdeki kâğıtları taradım. Evet, doğruydum. Paravan bir şirket olarak Hobbitler Günü Kurtarıyor veya HGK, Inc. adında özel amaçlı bir satın alma şirketi kurmuşlardı... hem de tüm yazılımcıların desteğiyle. "Anlamıyorum..." Imani'ye baktım ama sadece bilgiç bilgiç sırıtıyordu. Dell kâğıdı alıp hışırdatarak taradı.

"Bu teklif Rainforest'ın ilk teklifinden daha büyük." Odadaki yüzlere baktı. "Bu şaka mı?"

"Şaka yok," dedi Jamal.

"Gerçekten ciddiye," dedi Priya.

Dell sandalyesi çalındığından beri ilk kez gülümsedi. Kontrol etmek için teklife göz attım ve Dell'in haklı olduğunu gördüm. O kadar çok sıfır vardı ki neredeyse bayılıyordum. Rainforest'ın en yüksek teklifinin üstündeydi.

"Nasıl?.." Arie, Jamal ve Priya'ya gözlerimi kırıştıtarak baktım.

Bıkmış televizyon babası iç geçirmesiyle, "Sana *tam anlamıyla yıllardır* kriptodan bahsedip duruyorum," dedi Arie. "2010'de yirmi beş sente digcoin almıştım. Bir coin 47 bin dolar değerindeyken sattım."

“Çoğumuz hemen Arie’den sonra kripto aldık. Bizi de katılmaya ikna etti. Çöküşten hemen önce hepimiz hisselerimizin çoğunu satmıştık,” dedi Priya.

“Hepsi para içinde yüzüyor,” diye ekledi Imani.

“Benim bilmek istediğim şey neden Priya’nın sürekli fazladan kapkek çaldığı?” diye sordu Jamal ortaya. “İstedğin kadar satın alabilirsin.”

Priya omuz silkti. “Çünkü *bedava* kapkek onlar, Jamal. Bedava-yı satın alamazsın.”

Çok sevdiğim insanlar Toggle’ı pek çok kez satın alabilirdi. “Burada çalışmanıza bile gerek yok,” dedim sonunda. “Neden?”

“Ciddi misin?” Priya başını iki yana salladı. “Çünkü sen İronik Olmayan Bir Şekilde Dünyanın En İyi Patronu’sun. Bunu açıkça belirttiğimizi *sanıyorduk*.”

“Ayrıca Toggle’ı da seviyoruz.” Arie sırttı. “Eğlenceli. Şeytani Değil! Gerçekten. Samimiyiz.”

“Toggle gibi bir yer yok,” diye ekledi Jamal. “Başka nerede beyaz tahta yarışması yapabiliriz? Hem biz sadece bir şirket değiliz. Biz bir aileyiz.”

Hepsi bana sırttı. Kalbim duygularla o kadar doluydu ki patlayabilirdi.

Imani’yle Dell’e baktım. “Siz de hemfikir misiniz?”

“Tamamen,” dedi Imani, gözlerinde bir parıltı vardı.

“Zibilyon dolar deyince beni kazandın.” Dell sırttı.

“Peki kurul?” Imani yatırımcılarımızla göz teması kurdu. Hepsi ellerini kaldırıp başlarıyla onayladılar.

“Bu satış için sadece üç şartımız var,” diye ekledi Arie. “A) Dell, üzgünüm ama sen gidiyorsun.”

Dell burnunu çekti. “Sanki siz sandalye hırsızlarının arasında kalırım da.”

“Ve B) yeni kurulda biz tüm hobbitlerin bir sandalyesi olsa bile Nami’yle Imani’nin CEO olarak kalmasını istiyoruz.”

Gözlerim yaşlarla batıyordu. “Çok isterim.” Başını sallayarak onaylayan Imani’ye baktım.

“Ben varım,” dedi.

“Ve C) doğum günlerinde çalışan *başına* sınırsız kapkeke ihtiyacımız var,” diye ekledi Priya.

“Priya, o kadar kapkeke *ihtiyacın* yok,” diye şikâyet etti Jamal.

“Ama istiyorum.” Jamal’a ters ters baktı.

“Bana uyar,” dedim elimi sallayarak.

“Ve daha da önemlisi...” Jamal davul çalarmış gibi yaptı. “Kahvaltı Pazartesilerini her iş gününe uzatıyoruz.”

“Oldu bilin!” dedim ve yazılımcılar neşeyle bağırıldılar. Gözlerimde yaşlarla hepsine sarıldım. Bunlar benim insanlarımdı. Biz gerçek bir aileydik.

Priya kollarını bana doladı. Ona sıkıca sarıldım. “Dell’in sandalyesini geri vermen gerek,” diye fısıldadım kulağına.

“Mecbur muyum?” diye inledi. Başımla onayladım. Jamal’a bir bakış attı. “Oyun bitmiş olabilir,” dedi ona.

Dell onlara dikkat etmiyordu bile. Konferans odasının uzak köşesinde telefonundaki hesap makinesini açmış, şüphesiz tüm sıfırları sığdırmaya çalışıyordu.

Jamal, Priya’ya sırttı. “Tüm güzel şeylerin bir sonu vardır.” Bana baktı. “Elbette, Toggle’*m yok*. Henüz değil.”

Priya ve Jamal kafa kafaya verdiler, Dell’in sevgili Wegner Döner Sandalyesi’ni nasıl geri getireceklerini çözmek için olduğunu varsayıyordum.

Arie yanıma sokulurken, “Deli çocuklar. Çok hızlı büyüyorlar,” diye şaka yaptı.

“Evet.”

“Söylemem gereken bir şey var,” diye lafa girdi Arie. “Asıl kahraman Jae Lee olabilir.”

Jae'nin adının geçmesiyle başım hızla kalktı. “Neden?”

“Bize özel amaçlı satın alma şirketlerinden bahseden oydu. Sadece başka bir şirketi satın almak için bir şirket oluşturabileceğimizi hiç bilmiyorduk. Kriptomuzu havuz haline getirme fikrini veren oydu, hatta kendisi yatırım yapmayı teklif etti ama buna gerek kalmadı sonunda.”

“Fena biri değil, bir Borg'a göre,” diye kabul etti Jamal.

“Durun tahmin edeyim, bunu bana söylemeniz gerektiğini söyledi size.” Jae asla böbürlenme fırsatını kaçırmazdı.

“Hayır, aslında söylemedi.” Priya omuz silkti. “Sanırım yalnızca Toggle'ı gerçekten kurtarmak istedi.”

“Belki,” dedim, gerçi hâlâ yüzde yüz ikna olmuş değildim. Kazanmayı bana tercih etmişti. Bunu affetmeye hazır olduğumdan emin değildim. “Borg'a güvenmek mümkün mü ki?”

“Aslında artık Borg değil,” dedi Arie.

“Ne demek istiyorsun?”

“İşi bıraktı.”

“Bıraktı mı?” Anlamıyordum. Jae neden Rainforest'taki işini bırakırdı ki? Saldırganca #zaferkazanmaya devam edebileceği başka bir yer yoktu. En yakın rakipleri Joust'tu ve aynı pazar payının yakınına bile yaklaşamıyordu. “Neden?”

Arie omuz silkti. “Ona sorman gerekecek.”

Afedişim mi?

Jae mesaj atmıştı. Ondan gelen tek bir mesajın göğsümde bir umut ateşi tutuşturmasından nefret ediyordum.

Jüri hâlâ kararı tartışıyor.

Hayatıma bu kadar kolay geri dönmesine izin veremezdim. Bana saf demişti. Doğru ya da yanlış diye bir şeyin olduğuna inanmıyor bile olabilirdi. Balıkfanusu'ndan çıkıp ofisime gittim.

Jüriye rüşvet verebiliyor muyuz?

Bu fazlasıyla etik dışı.

Ben de böyle biriyim.

Kendimi tutamadım. Gülümsedim.

Hâlâ öğrenecek çok şeyin var.

Ramen yerken bana öğretebilir misin?

Bana söylediklerinden hoşlanmazsam sana cehennem ramen yedirebilir miyim?

Kaç kâse istersen.

Mark Hashimoto'nun ramen dükkânının önünde, yükseltilmiş turuncu tren raylarının altında ilk kırmızı yapraklar yere düşüyordu. Havada hafif bir serinlik vardı, hazırda bekleyen soğuk kutup tundrasının vaadi. Kış gerçekten de geliyordu. Kapıyı açıp içeri girerken ellerimi kot ceketimin ceplerine soktum. Mark tezgâhın arkasında, tanıdık beyaz önlüğünü giyiyordu. Bana bilmiş bilmiş sırıttı.

“Jae gelebileceğini söyledi. Orada, köşede.” Kalbim gümbürderken dönüp baktım ve başının arkasındaki tanıdık koyu renk saçları gördüm.

“Aranızda olup biten her neyse hallettiniz mi? Yoksa karar vermek için bir kâse *Carolina Reaper* biberine mi ihtiyacınız var?”

“Henüz emin değilim,” dedim. Jae dönüp beni gördü. Her ne kadar tipik iş günü ceketini giymiyor olsa da bütün göğsüm onu görünce balon gibi şişti. Üstünde yumuşak bir kapüşonlu ve bir kot pantolon vardı, kesinlikle günlük giyinmişti. Benimle buluşmak için ayağa kalkarken koyu renk gözlerinde umut kabardı ama yüz ifadem hissettiğim kadar ihtiyatlı olmalıydı ki sarılma girişiminden vazgeçip tekrar yerine oturdu.

Onu dinlemek için buradayım, diye hatırlattım kendime. Toggle’ı kurtarmaya yardım ettiği için buradaydım. Ona bunu borçluydum. Ama ona güvenebileceğimden emin değildim. Bütün bedenim gergindi.

Karşısındaki yere oturdum, önümüzdeki masa boştu.

“Rainforest’taki işini neden bıraktın?” diye sordum, merak içimi yakıyordu.

Jae omuz silkti. “Sen bırakmamı söyledin.”

Bir saniyeliğine şaşkına döndüm. “Ben mi? Ama bırakman gerektiğini söylemedim. *Bırakabilirdin* demek istedim. Ben...”

“Sorun değil.” Jae elini kaldırdı. “Sen... ve bunu kabul etmek beni üzüyor ama babam haklıydı. Daha önemli bir iş yapmalıyım ve şeytani olmamalıyım. O yüzden serbest danışman olacağım. Şirketlere etik devirler yapmaları için yardım edeceğim, bu kadar...” Sırıttı. “Kurt olmamaları için.”

“İnsanlara *etik* devirler konusunda danışmanlık yapacaksın.” Anladığımdan emin değildim.

Başıyla onayladı. “Ayrıca *satın alınan* şirketlerin müşterileri ve çalışanları için en iyi sonuçları almaları adına satın alan tarafla pazarlık yapmalarına yardım edeceğim.”

“Doğru ya da yanlışta inanmadığını sanıyordum. Koridor nöbetçisi olmanın...” Yutkundum. “Saflık olduğunu sanıyorum. Her şeyin gri ve kafa karıştırıcı olduğunu.”

“Çoğu zaman işler gri ve kafa karıştırıcı ama doğru diye bir şeyin olduğunu görmeme yardım ettin. Ve elbette yanlış diye bir şeyin de. ‘Gri’yi taraf tutmamak için bahane olarak kullandım. Ama her zaman doğru bir yol vardır.”

Gerçekten nutkum tutulmuştu. Ne diyeceğimi bilmiyordum. “Peki çıkarın ne? Bir çıkarın olmalı.”

Jae başını iki yana salladı. “Çıkar yok. Sadece iyi olanı yapıyorum.”

Ona bakakaldım. “*Kimsin sen?*”

Jae güldü. “Benim.” Uzanıp nazikçe elimi tuttu. Ona izin verdim. “Senin etkin altındaki ben. Sen beni daha iyi biri yapıyorsun, Nami.”

“Sen bana yetişkin koridor nöbetçisi dedin.”

“Hayatımda onlardan birine ihtiyaç duyduğum açık.” Jae bana kederle gülümsedi. “Nami, seni incittiğim için, duygularına ve Toggle çalışanlarına pervasızca yaklaştığım için özür dilerim. Eğer izin verirsen bütün zamanımı bunu telafi ederek geçirmek istiyorum.”

“Gerçekten mi?”

“Cehennem Ramen yiyeceğim. Sana kanıtlamamı istersen.”

Bir anlığına dediği cazip geldi. “Sana bunu yaptırırsam berbat biri olurum.”

“Ya da haklı.” Elimi sıktı. “Nami, senin tanıştığım en muhteşem insan olduğunu düşünüyorum. O kadar zekisin, arkadaşlarına ve ailine o kadar sadıksın ki... ve çoğu insanın aksine gerçekten, ciddi anlamda ve bir art niyet olmadan bu dünyayı daha iyi bir yer haline getirmeye çalışıyorsun.”

Göğsüme bir sıcaklık yayıldı.

“Seni seviyorum, Namby.” Sırıttı. Âşık bakışları geri dönmüştü. Şu an bana bakışını çok seviyordum ve bana her zaman böyle

bakmasını istiyordum. Bir bütün saniye boyunca nefes almayı unuttum. “Seviyor musun?”

“Ben de senin kadar şaşkınım,” diye şaka yaptı kendinden alıntı yaparak. Güldüm. “Şimdi senin sıran.”

“Ne için benim sıram?” diye sordum masum rolü yaparak.

“Namby!” diye haykırdı.

“Ben de seni seviyorum,” dedim. “Senden nefret ettiğimde bile.”

“Ah, biliyorum. Özellikle benden nefret ettiğinde.”

“Zorlama,” diye uyardım onu ayağa kalkarak. Jae beni bölmenin kendi tarafına çekip kucağına oturttu. Onu uzunca ve tutkuyla öptüm.

Mark kelimelerini uzatarak, “Hey, deli çocuklar,” deyip bizi böldü. “Bunu bugün Cehennem Ramen yememize gerek *olmadığı* şeklinde yorumluyorum?” Elinde bir kâse buharı tüten ölüm tutuyordu.

Jae’ye baktım. “Yani...”

Endişeli görünmeye başlıyordu.

“*Bugün* değil,” dedim ve Jae’nin omuzları rahatlamayla düştü. “Çünkü bu adamı nefretle seviyorum ya da ondan sevgiyle nefret ediyorum.”

“Ya da sadece sevgiye ne dersin?” diye önerdi Jae.

Beni bir öpücük için kendine çekerken, “Düşüneceğim,” dedim ve o an, orada bu adamdan hayatımın sonuna kadar sevgiyle nefret edeceğimi biliyordum.

SONSÖZ (1)

Sora ve Jack'in Düğünü
Şubat

Basketbol sahasının sonunda bir DJ gümbür gümbür *We Are Family* çalarken gümüş rengi balonlar ve kâğıt şeritler Evanston Kasaba Lisesi'nin spor salonun tavanından sarkıyordu. Sora'yla Jack'in en yakınlarından yüz kişi sabaha kadar dans etmeye hazır halde mezuniyet düğünü partisine doluşuyordu. Sora boyundan bağlamalı eski mezuniyet elbisesinin yeniden yorumlanmış halini giyiyor ve içinde muhteşem görünüyordu. Jack, Sora'yı dans pistinin etrafında döndürüyordu, ikisinin de yüzü safi sevinçle aydınlanmış haldeydi. Çoğu misafir kendilerine verilen talimata göre mezuniyet elbiseleriyle, mezuniyete giydikleri asıl payetler olmadıysa da benzerleriyle gelmişti ve kıyafetleri 1980'lerin metalik fırfırlarından 2010'ların boyundan bağlamalı elbiselerine kadar çeşitlilik gösteriyordu. Sora cömertçe nedimelerin kendi elbiselerini seçmelerine izin vermişti, ben de safir mavisi omzu açık evaze bir elbiseyle ona uyması için boyanmış bantlı topuklu ayakkabılar seçmiştim.

Jae bana içine kesinlikle alkol karıştırılmış meyveli kokteylden bir bardak uzatarak, "Mezuniyet tam olmasını istediğin gibi mi?" diye sordu. Honolululu kuzenlerimin sağa sola salınışını ve kalabalığın arasından geçişini izliyordum. Neticede Sora'nın dileklerine boyun eğmiş olan annem de büyük dayım Bob'la dans ediyordu ve

ortamda gerçekten bayram havası vardı. Düğün yüzde yüz Sora'ydı ve onun için daha mutlu olamazdım.

Elinden plastik bardağı alıp büyük bir yudum içerek, "Hayal edebileceğimden daha iyi," dedim. Sora ve Jack adına çok mutluydum. Ama aynı zamanda kendim için de içtenlikle mutluydum. Jae ve ben son altı aydır neredeyse etle tırnak gibiydik. Gelecek ay kira sözleşmemi yenilemeyip Jae'ye taşınmayı planlıyordum. Büyük bir adımdı ama bir yandan da çok doğal geliyordu. Zaten her geceyi birlikte geçiriyorduk. Bir posta kutusunu paylaşmak o kadar büyük bir sorumluluk değildi.

Jae tam yerine oturana kadar hayatımda eksik olduğunu fark etmediğim o yapboz parçasıydı.

Büyükanne Mitsuye bir baston kullanarak müziğe uygun sallanıyordu ve göz göze gelince bana onaylayan bir tavırla başını salladı. Jae'ye göz kırptı ve alkollü meyve kokteyli ona bazı fikirler vermesin diye Jae'yi büyükannemden uzak tutmayı aklıma yazdım.

Meyve kokteylinden bir yudum alıp başıyla dans pistini işaret ederek, "Buna hazır mısınız?" diye sordu Jae.

"Sen buna hazır mısınız?" Onu fiskiye dansı yapmakla tehdit ettim ve Jae bir kahkaha patlattı.

"Kimse buna hazır değil, Namby," dedi ama sırıtıyordu. Özellikle bana sakladığı o âşık ama muzip bakış vardı gözlerinde. Ayrıca fit, kaslı omuzlarına mükemmel şekilde oturan şık tasarımlı smokini içinde özellikle çekici görünüyordu. Doğrusu biz harika bir ekiptik ve aynı tarafta olduğumuzda durdurulamaz hale geliyorduk, tıpkı her pazar oynadığımız tenis liginde olduğumuz gibi.

Şarkı sesi azalarak bitti ve DJ –Honolulu'dan kuzenim Niko–mikrofonu aldı. Hawaii karma dilinde, "Eh... bacılar ve teyzeler," dedi kelimeleri uzatarak. "Düğün sevmiyö musunuz? Evlenmeyin. Kendi düğününüzü istiyo musunuz? Çiçek fırlatma!"

Dans pistindeki kalabalık neşeyle bağırdı ve Sora tribünlerin ortasındaki yükseltilmiş sahneye ilerledi, beyaz gülleri peşinden gidiyordu.

“Dirseklerinle kendine yol açarak ön tarafa geçsen iyi edersin. Bazı kuzenlerin o çiçek için çaresiz durumdalar,” diye uyardı Jae beni.

“Büyükannenin yüzüğü için Isabella’yla savaşıyorum diye çiçeği yakalayacağımı mı umuyorsun içten içe?”

“O maçı *kesinlikle* sen kazanırdın,” dedi. “Ve babamı çok ama çok mutlu bir adam yapardın. Bana gelecek ay Charlie evlenmeden önce evlenmem için hâlâ vakit olduğunu söyleyen mesajlar bırakıp duruyor. Umudunu kaybetmiyor.”

“Bir ayda düğün yapacak yeri nereden buluruz ki?”

“Golden Dragon’ı öneriyor.”

“Tabii önerir.” Babasıyla hafta sonu öğle yemeğinde buluşmak için oraya birden fazla kez gitmiştik. Bay Lee’nin bir açık büfeyle karşılaştığında resmen bambaşka bir adama dönüşmesi muhteşemdi.

“Annemle babamın çocuklarımız için hangi Korece isimleri seçtiğini öğrenmek için yanıp tutuştuğunu biliyorum ama o çiçeği yakalamak zorunda değilsin dediğimde bana güven.”

“Neden?”

“Çünkü seninle her halükârda evlenmeyi planlıyorum. Bunu kadere bırakmayacağım.” Bana ukala bir sırıtışla baktı ve onu kendime çekip öptüm.

“Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.” Kalabalığın arasından bekâr kuzenler, iki boşanmış teyze ve Jack’in küçük yeğeni Allie’den oluşan gruba doğru ilerlerken Jae’ye bir öpücük attım.

“Çiçeği ben yakalayacağım,” dedi Allie bana. Işıklı spor ayakkabıları mor mor parlıyordu.

“Yakalayacağına eminim,” dedim. Allie gözü pek bir ufaklıktı ve tribünlerin yakınındaki küçük törende çiçek atma görevini fazlasıyla ciddiye almıştı.

Sora çiçeğiyle bize sataşarak arkasını döndü. “Bir...” dedi heyecanlandırarak. “İki...” Biraz daha heyecanı artırarak. “Üç!” diye bağırdı ve çiçeği hevesli ellerin üstünden fırlattı. Çiçeklerin ağır çekimde bana doğru geldiğini gördüm. Sonra son anda Jack’in yeğeni havaya sıçrayıp çiçekleri elimden kaptı. Çocuğun zıplayışı çok iyiydi. Hayal kırıklığına uğramış kuzenlerimin başlarının üstünden bakıp Jae’nin gülmekten iki büklüm olduğunu gördüm.

Ben yanına döndüğümde, “Ona blok yapmalıydın,” diye azarladı Jae.

“Artık baban sahiden hayal kırıklığına uğrayacak.”

Jae elimi tuttu. “Hayır, olmayacak. Sana söyledim, seninle her halükârda evleneceğim.”

“Bu bir söz mü... yoksa bir tehdit mi?”

“İkisi de,” diye takıldı Jae.

Hoparlörlerden gümbür gümbür Kesha çalmaya başladı.

“*Tik Tok* mu? *Sen* mi istedin bunu?”

“İstemiş olabilirim,” dedi Jae sırtarak.

“Dans etmeye hazır mısınız?” diye sordum.

Ben elini tutup onu dans pistine doğru çekerken, “*Senin* dans etmek dediğin şeye hazır olduğumdan emin değilim,” diye takıldı.

“Kapa çeneni de dans et benimle,” dedim.

“Deniyorum,” dedi Jae dikkatle hareket ederek. “Bir ayak parmağımı kaybetmek istemiyorum. Ya da bir bacağımlı.”

Saçlarımı yüzümden geriye savururken, “Bu kadar dramatik olma,” diye payladım. “Hareketlerime bayıldığını biliyorsun.”

“Akılda kalıcılar,” dedi ve sırtıttı. Göğsüne doğru zıpladım, o da kollarını etrafıma dolayıp beni sıkıca tuttu. “Seni seviyorum, şey gibi dans etsen bile...”

“Kimse izlemiyormuş gibi mi?” diye sordum.

“Acil bir sağlık sorunun olabilirmiş gibi,” diye bitirdi.

“Seni seviyorum, dans hareketlerinin hepsini *kesinlikle* Justin Timberlake'den çalıyor olsan bile.”

“Bunlar evlilik yeminlerimiz mi? Çünkü muhteşemler,” dedi Jae ifadesiz bir sesle.

“Seni... *Carolina Reaper* biberlerini deneyimlerken onurlandırmaya ve el üstünde tutmaya...” diye başladım.

“Ve akrep biberler,” diye ekledi Jae. “Kötü dansta...”

“Ve süper, harika egolarda...”

“Ve ceza ve geç kâğıdı yazarken...”

“Ve hiç çaba bile sarf etmeden seni tenis kortunda alt ettiğimde...”

Beni kendisine doğru çekerken, “Çünkü birlikte mükemmeliz,” diye bitirdi Jae. Aslında daha fazla katılamazdım.

“Evet, öyleyiz.”

Bana o muhteşem âşık gözleriyle bakıyordu ve benim de ona aynı gözlerle baktığımı biliyordum. Artemis'e hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Jae başını eğip dudaklarını benimkilere bastırdı ve önümüzde birlikte geçecek koca bir gelecek açıldı. Görmek için sabırsızlanıyordum.

SONSÖZ (2)

Bugün evrakları imzaladık ve Toggle artık resmen HGK'ye (*Hobbitler Günü Kurtarıyor*) ait! Şunu söylemek istiyorum... elveda, ezikler!

Wegner Döner Sandalyemi geri getirdiğiniz için teşekkür etmek istiyorum. Çok pahalı, çok nadir bulunan sandalyemi gerçekten Avrupa'ya göndermediğinizi ve stajyerlerin arka plana Photoshop yaptığını duymak beni rahatlatmıştı. Birilerini gerçekten dava etmeme gerek kalmadığına memnunum. Wegner Döner Sandalyelerin ne kadar nadir olduğu göz önünde bulundurulduğunda durum çok çirkinleşebilirdi.

DELL OURANOS
ESKİ ORTAK VE MÜŞTEREK MALİK, HÂLÂ İŞLETME
INFLUENCERİ VE TREND BELİRLEYİCİ
#TEKMİL-ALARM KANALI
TOGGLE DAHİLİ SOHBETİ

Seninle çalışmak da güzeldi, Dell. Gelecekteki girişimlerinde başarılar dilerim!

[ekte: Arie'nin Wegner Döner Sandalye'de el sallayan bir fotoğrafı]

ARIE BERGER
BABA HOBBIT

Bekle. O benim sandalyem mi?

DELL OURANOS
ESKİ ORTAK VE MÜŞTEREK MALİK, HÂLÂ İŞLETME
INFLUENCERİ VE TREND BELİRLEYİCİ

O, Arie'nin sandalyesi.

[ekte: Priya'nın Wegner Döner Sandalye'de bir fotoğrafı]

PRIYA PATEL
HAVALI HOBBIT

Sandalyelerden mi bahsediyoruz?

[ekte: Ameer ve diğer iki stajyerin fotoğrafı, onlar da Wegner Döner Sandalyelerde oturuyorlar]

AMEER QAZI
STAJYER VE EĞİTİM SÜRECİNDEKİ HOBBIT

Hans Wegner sahiden bir dâhiymiş.

[ön ofis danışma görevlisinin de Wegner Döner Sandalye'de bir fotoğrafı]

ARPA PRAVAT
DANIŞMA HOBBİTİ

NE HALT DÖNÜYOR BURADA?

DELL OURANOS
ESKİ ORTAK VE MÜŞTEREK MALİK, HÂLÂ İŞLETME
INFLUENCERİ VE TREND BELİRLEYİCİ

Artık herkesin bir Wegner Döner Sandalyesi var, Dell. Hobbitler her çalışana bir tane aldı. Teşekkürler, HGK! Bunlar ÇOK rahat.

[Paula'nın da kendi Wegner Döner Sandalye'sinde bir fotoğrafı]

PAULA HERNANDEZ
İK BAŞKANI

Benimle dalga geçiyor olmalısınız. Bu avamların hepsine 12.000\$ dolarlık sandalye mi verdiler?! Neden?!

DELL OURANOS
ESKİ ORTAK VE MÜŞTEREK MALİK, HÂLÂ İŞLETME
INFLUENCERİ VE TREND BELİRLEYİCİ

Herkes hayatında bir parça Modern Danimarka Lüksü hak eder.

Ben benimkini bitki standı olarak kullanıyorum.

[Wegner Döner Sandalye'nin Jamal'ın masasının yanında, üstünde bitkilerle bir fotoğrafı]

JAMAL ROBERTS
HOT WHEELS HOBBIT

327 | KUSURSUZ REKABET

Hepinizden nefret ediyorum.

DELL OURANOS
ESKİ ORTAK VE MÜŞTEREK MALİK, HÂLÂ İŞLETME
INFLUENCERİ VE TREND BELİRLEYİCİ

Biz de seni seviyoruz, Dell! [öpücük atan surat emoji]

TÜM HOBBİTLER
SHIRE

Bekle. İçinizden biri zil sesimi 50 Cent mi yaptı?!

DELL OURANOS
ESKİ ORTAK VE MÜŞTEREK MALİK, HÂLÂ İŞLETME
INFLUENCERİ VE TREND BELİRLEYİCİ

[Tüm Toggle çalışanlarının güneş gözlüklerini takmış, Wegner
Döner Sandalyelerinde *In Da Club*'ın müziğiyle uyumlu kaydıkları
video]

TÜM HOBBİTLER
SHIRE

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabı yazmama yardım ettiği için teşekkür etmem gereken çok insan var! Her şeyden önce yirmi yıldan fazladır beni destekleyen menajerim Deidre Knight'a ve The Knight Agency'deki herkese teşekkür etmek istiyorum. Sıklıkla vefasız olan bir yayıncılık dünyasında Deidre bundan başka her şey – en sadık ve destekleyici menajer o, nokta.

St. Martin's Press'deki düşünceli ve muhteşem editör ekibime teşekkür ederim: Alexandra Schulster, Mara Delgado Sánchez ve Cassidy Graham. Bu taslağı bir sonraki seviyeye çıkarmamda bana yardım ettiğiniz için teşekkür ederim. St. Martin's Press'teki harika pazarlama personeline (çünkü kimse varlığından haberdar olmadığı bir kitabı okumaz): Marissa Sangiacomo, Katie Bassel, Kejana Ayala ve Brant Janeway.

Kuzey Sahili Hanımlarıma teşekkür etmek isterim: Hillary, Gretchen, Julie, Dani, Beth ve Annie. Benimle birlikte Şeytani Spam Şirketi'nde (Tamamen Şeytani, Hiç İyilik Yok) çalışarak sıkıntı çeken, boyun eğmez Elizabeth Kinsella'ya özel teşekkürlerimi sunuyorum. Beni tanıştırdığın tüm harika arkadaşlara teşekkür ederim: Carroll, Kate, Kelly, Jane, Stina ve Linda. Her zaman bir kitabın yayınlanmasını kutlamaya hazır olan Lanierlere, Moriartylere ve Lewislere teşekkür ederim!

Jerry Won ve harika podcasti Dear Asian Americans ile yaptığı her şeye teşekkürler. (Jerry, Beyaz Saray'a o kadar çok gittin ki bir yatak odasına senin adını verecekler! Cidden.) *Books & Boba*'nın sunucuları olan Reera Yoo ve Marvin Yueh'ye teşekkürlerimi sunmam gerek. Asyalı yazarların tanıtımını yapmak adına yaptığınız her şey için teşekkür ederim.

Tanamachi aileme teşekkür ederim: Anne, baba, Patty, Matt ve Jill. Çocuklarıma (biyolojik ve bonus): Hana, Miya, Pete, Sarina ve Sophia. Beni her gün hayrete düşürüyor, onurlandırıyor ve ilham veriyorsunuz, hepinizle çok gurur duyuyorum!

Ve sonuncusu ama açık ara en önemlisi, herkesin isteyebileceği en iyi dinleyici, destekçi, amigo lideri ve ortak olan ruh eşim ve kocam PJ Benoit. En büyük dileğin vücut bulmuş hali o... bu hayatta ve bir sonrakinde.

